

Vince Flynn

BÉRGYILKOS

A mű eredet címe

American Assassin

Copyright 2010 Vince Flynn

Fordította

MOLNÁR PÉTER

Szerkesztette

Jordán Gergely

A borítótervet

Zelenyiánszky Zoltán

készítette

Kiadja a GENERAL PRESS KIADÓ

A Pan Am Lockerbie-terrortámadás áldozatainak és családtagjainak

Tizenöt éve készülök, hogy elmondjam ezt a történetet. Hogy hogyan vált Mitch Rapp Mitch Rappé. Ennek a regénynek a megírása egész karrierem legizgalmasabb vállalkozása volt

Mitch Rapp, a már jól ismert CIA-ügynök nem volt mindig az elit egység tagja. Fiatalon sikeres atlétaként élte a boldog amerikaiak életét, amíg a Pan Am 103-as járata fel nem robbant a skóciai Lockerbie fölött, 270 halálos áldozatot követelve. A gép fedélzetén utazott szerelme is, és ez a tragédia mindent megváltoztatott. Így kezdődött egy olyan ember nem mindennapi karrierje, aki bár nem született gyilkosnak, de a körülmények azzá tették. Rapp ugyanis személyes bosszút esküszik a tettesek ellen, és a CIA kötelékébe lépve szívós munkával halálos fegyverré képezi magát, aki nem ad és nem kér kegyelmet a nemzetközi terroristák elleni harcban. Küldetése során eljut Isztambulba, majd Hamburgba is, de végül minden nyom a Közel-Keletre, Bejrútba vezet, ahol Rapp élete legnagyobb kihívásával szembesül, amikor bajtársait túsul ejtik a radikális iszlám harcosok. Vince Flynn ezúttal a szuperügynök múltjába vezet be minket, és a regényében is kitűnően ábrázolja a nemzetközi hírszerzés és terrorizmus szövevényes világát, ahol Amerikának török fegyverkereskedők, volt KGB-s oroszok, és fanatikus arab fegyveresek ellen kell felvennie a harcot. A hivatalosan nem is létező, mindenre elszánt csapatnak és a hihetetlenül tehetséges Rappnak ezekkel az eltökélt ellenfelekkel kell szembeszállni, és a nemzeti érdekek mellett saját életüket is meg kell védeniük, ha sikerül.

Előjáték

Bejrut, Libanon

Mitch Rapp saját képmását bámulta a poros, törött tükörben, és komolyan megkérdőjelezte saját józan eszt. Nem remegett, és nem izzadt a tenyere. Nem volt ideges. Mindössze hideg fejjel mérlegelte saját képességeit és a siker esélyét. Még egyszer átvette a tervet az elejétől a végéig, és megint csak arra jutott, hogy minden valószínűség szerint durva verés, kínzás és talán halál vár rá, de még ezekkel a kilátásokkal a mérlegen sem tudta rávenni magát, hogy meghátráljon. Ez a tény pedig egyenesen újra a szellemi épségéről imént feltett kérdéséhez vezetett. Milyen ember tenne ilyesmit önként? Rapp egy hosszú pillanatig eltöprengett ezen, aztán úgy döntött, ezt a kérdést majd valaki másnak kell megválaszolnia.

Míg úgy tűnt, mindenki más helyénvalónak találta, hogy semmit se tegyen, Rapp természetéből fakadóan képtelen volt tétlenül ülni. Két kollégáját ragadta el Bejrút utcáiról egy iszlám Dzsihad nevű mocskos kis szervezet. A csoport a Hezbollah emberrablásra, kínzásra és öngyilkos merényletekre szakosodott ága volt. A dzsihadisták nyilvánvalóan már hozzá is fogtak két új foglyuk kihallgatásához. Elképzelhetetlen fájdalomnak fogják kitenni a két férfit, és ezt egészen addig folytatják majd, míg meg nem szerzik, amit akarnak.

Ez volt a kegyetlen valóság, és ha a kollégái mással áltatták magukat, az csak azt jelentette, hogy tudatosan vagy tudat alatt a kényelmesebb megoldást választották. Miután egy egész napon át nézte, hogy épp azok az emberek nem tettek semmit, akik azt mondták, megoldják a helyzetet, Rapp úgy döntött, a saját kezébe veszi a dolgot. Lehet, hogy az aktakukacok és a külügy emberei Washingtonban hagyták volna, hogy a dolgok a maguk természetes medrében folyjanak, ám Rappet nem ilyen fából faragták. Túl sok mindenben ment már keresztül ahhoz, hogy egyszerűen feladja álcáját, emellett pedig ott volt még az a tisztességgel, a harcosok becsület- kódexével kapcsolatos „apróság”, ami nem hagyta nyugodni. Ezekkel a fickókkal járta meg a poklokat. Az egyiket tisztelte, nagyra becsülte és kedvelte is. A másikat tisztelte, nagyra becsülte és utálta. Erős volt a késztetés, hogy tegyen valamit - bármit - a megmentésükért. Azok odaát Washingtonban talán képesek leírni az arctalan kémeket háborús veszteségként, de azok számára, akik együtt voltak a lövészárookban, ez azért kissé személyesebb ügy volt. A harcosok nem szívesen hagyják meghalni a társaikat az ellenség kezében, mert titokban mindnyájan tudják, hogy egy nap könnyen ők is ebben a helyzetben találhatják magukat, és akkor biztosan azt remélik majd, hogy hazájuk mindent megtesz a megmentésükért, ami csak a hatalmában áll.

Rapp töredezett képmását vizsgálta; sűrű, fésületlen fekete haját és szakállát, olajbarna bőrét és már-már feketének tűnő szemeit. Nyugodtan mászkálhatna az ellenség sorai között anélkül, hogy akár csak egy gyanakvó pillantást is vetnének rá, de ez a helyzet hamarosan megváltozik, ha nem tesz valamit. A kiképzésére gondolt, és mindarra, amit feláldozott. Az egész akció nyilvánosságra kerülne, ami egyúttal az ő terepen végzett munkájának a végét is jelentette volna. Beültetnék valami íróasztal mögé odaát Washingtonban, és ott rohadna a következő huszonöt évben. Azzal a marcangoló érzéssel kelne reggelenként és feküdne le éjszakánként, hogy tennie kellett volna valamit - bármit és végső soron töketlen viselkedésével egész életére kasztrálná magát Rapp összerezzen a gondolatra. Könnyen lehet, hogy kissé örült volt, de elég görög tragédiát olvasott ahhoz, hogy megértse ha ezzel az önváddal, kellene leélnie az életét, végül biztosan egy elmeegógyintézetben kötne ki. Nem, gondolta, nem adja fel harc nélkül.

Bólintott a tükörképe felé, és mély lélegzetet vett, mielőtt az ablakhoz lépett volna. Rapp finom mozdulattal elhúzta az elrongyolódott függönyt, és lenézett az utcára. Az Iszlám Dzsihad két közkatonája még mindig az út túloldalán állt hogy rajta tartsák a szemüket az eseményeken. Rapp elejtett néhány megjegyzést a környéken azzal kapcsolatban, hogy mire készül, ezek pedig alig egy órával az után jelentek meg, hogy a hetedik százdollárosát egy szolgálatkész helyi kereskedő kezébe nyomta. Rapp fontolgatta, hogy az egyik nyomorultat esetleg megöli, a másikat meg kihallgatja, de tudta, hogy az ügynök olyan gyorsan híre kelne, hogy a kollégáit vagy elszállítják, vagy megölik, mielőtt a megszerzett információ alapján lépni tudna. Rapp a fejét csóválta. Nem volt mit tenni. Csak egy lehetséges út kínálkozott, és nem volt értelme tovább húzni, amit így is, úgy is meg kellett tennie.

Gyorsan lefirkantott egy üzenetet, és a sarokban álló asztalkán hagyta. Magához vette a napszemüvegét, a térképet, egy nagy köteg készpénzt, és az ajtó felé indult. A lift nem működött, így gyalog tette meg a négy lépcsőfordulónyi utat az előtérig. Az új fickó a recepciós pult mögött rettentő idegesnek tűnt, amiből Rapp arra következtetett, hogy valaki már beszélt vele. Folytatta útját az ajtón át, ki a ragyogó napfénybe. A térképet a nap ellen a feje fölé tartotta, míg végignézett az utcán. Úgy tett, mintha napszemüvege mögül nem vette volna észre az Iszlám Dzsihad két emberét. Térképébe temetkezve jobbra fordult, és kelet felé indult.

Alig jutott el félutcányira, idegrendszere máris egyre kétségbe ejtőbb vészjelzéseket kezdett küldeni az agyának. Minden önuralmára szüksége volt, hogy felül tudja írni a kiképzése során tanultakat és a több millió éves túlélési ösztönt, amely mint egy kód épült be az emberi agyba. Előtte ismerős fekete autó parkolt az utca túloldalán. Rapp, figyelmen kívül hagyva a volánnál ülő fickót, lefordult egy keskeny mellékutca. Alig harminclépésnyire egy vészjóslo kinézetű férfi állt egy bolt előtt. Kinyújtott bal lábával szilárdan a járdán állt, a jobbat pedig behajlítva az épület falán nyugtatta. A nagydarab férfi a falnak támaszkodva mélyet szívott a cigarettájából. Poros fekete nadrágjával és hónaljánál izzadságfoltos fehér ingével valahogy ismerősnek tűnt Rappnek.

Rajtuk kívül az utca kihalt volt. A véres polgárháború túlélői kiszagolták a veszélyt, és bölcsen úgy döntöttek, hogy otthonaikba húzódva várják ki a reggeli közjáték végkifejletét. A léptek a háta mögül, úgy visszhangoztak, mintha a súlyos cipők egy üres katedrális kövezetén koppantak volna. Rapp hallotta, hogy követői gyorsabb tempóra váltottak. Felzúgott egy autó motorja. Nyilván a fekete BMW volt az, amit az imént kiszúrt Rapp érezte, hogy minden lépéssel közelebb kerülnek hozzá. Az agya növekvő sebességgel vette sorra a lehetséges forgatókönyveket, kiutat keresve a küszöbönálló katasztrófából.

Már nagyon közel voltak. Rapp érezte jelenlétüket. Az előtte álló nagydarab fickó a földre dobta cigarettáját, és valamivel, nagyobb ruganyossággal, mint Rapp kinézte volna belőle, ellökte magát az épület falától. Ezt az információt elraktározta. A férfi rámosolygott, és előhúzott egy bőrrel borított ólmosbotot a zsebéből. Rapp elejtette a térképet, és meglepetést színélve sarkon fordult, mintha menekülni próbálna. A két férfi éppen ott állt, ahol gondolta, fegyverrel a kezükben. Az egyik Rapp fejére, a másik a mellkasára célzott.

A kocsí felcsapódó csomagtartóval és kivágódó jobb első ajtóval csikorogva állt meg éppen mellette, a jobb oldalon. Rapp tudta, mi következik. Behunyta a szemét, és összeszorította az állkapcsát, ahogy az ólmosbot végigvágott a tarkóján. Rapp előrebukott, és önszántából a két

fegyveres férfi karjaiba esett. Lábait teljesen elengedte; a két férfi küzdött a súlyával. Érezte, ahogy a nagydarab fickó karjai a mellkasa köré kulcsolódnak, és talpra rántják. 9 mm-es Berettáját kihúzták az övéből, majd a kocsí csomagtartójához vonszolták. Rapp fejjel előre, tompa puffanással landolt. Testét kétrét hajtva betuszkolták, és rácsapták a csomagtartó fedelét.

A motor felbőgött, és a hátsó kerekek kapartak az utcát borító homok- és porrétegen, míg végül aszfaltot értek. Ahogy a kocsi kilőtt, Rapp hátravágódott. Lassan résnyire nyitotta a szemét, és ahogy számította, teljes sötétségben találta magát. A feje kissé lüktetett az ütés erejétől, de nem volt vészes. Az arcán nem látszott félelem, az agyában pedig nyoma sem volt a kétségnek. Csak egy apró mosoly játszott az ajkai körül, ahogy végiggondolta tervét. A félrevezető információmorzsák, amiket az előző nap elszórt, idecsalták őket, épp, ahogy remélte. Fogvatartóinak fogalma sem volt foglyuk valódi szándékáról, és ami még ennél is fontosabb, semmit sem sejtettek a brutális erőszakról, amit rájuk készült szabadítani.

I. RÉSZ

1. fejezet

Dél-Virginia (Egy évvel korábban)

Mitch Rapp levette a kendőt a szeméről, és függőleges pozícióba állította az autó ülését. A barna Ford Taurus végigzötyögött a keréknyomokkal szabdaltn murvás úton, kerekei nyomán dupla porfelhő kavargóit a forró augusztusi levegőben. A szemét takaró kendőre elővigyázatosságból volt szükség, ha esetleg elbukna, ami Rappnek távolról sem állt szándékában. Kinézett az ablakon az utat szegélyező, sűrűn nőtt fenyőfák alkotta falra. A ragyogó napfény ellenére sem látott beljebb tíz méternél a fák és az aljnövényzet sötét labirintusába. Gyerekfejjel az erdőt mindig hívogató közegnek találta, ezen a délutánon azonban volt benne valami határozottan vészjósló.

Baljós érzések térítették el gondolatait, és olyan irányba száguldottak vele, amerre nem akarta követni őket. Legalábbis ezen a délutánon nem. Mégis ráncok jelentek meg a homlokán, ahogy arra gondolt, vajon hány ember halhatott meg ebben az erdőben, és itt nem azokra gondolt, akik sok évvel azelőtt a polgárháborúban estek el. Nem, gondolta, próbálva teljesen őszinte lenni magával. A halál túlságosan távan értelmezhető szó erre. Nyitva hagyja annak lehetőségét, hogy az illetőket pusztán valamiféle baleset érte, ez a megfogalmazás pedig csak egy kényelmes megoldás volt a rá váró helyzet komolyságával való szembenézés elkerülésére. A kivégzés lényegesen találóbb kifejezés volt. Azokat az embereket, akikre ő gondolt, bevezették ebbe az

erdőbe, tarkón lötték, majd egy frissen ásott lyukba dobták, és senki sem hallott felőlük többé. Ez volt az a világ, amibe Rapp éppen belépni készült. És tökéletesen elégedett volt döntésével.

Egy csöppnyi kétely mégis valahogy bekúszott az agyába, és habozásra készítette. Rapp egy pillanatig viaskodott ellene, aztán visszatuszkolta agya legrejtettebb szegletébe. Nem ez volt a megfelelő időpont a tépelődésre. A kérdést már alaposan körüljárta. Minden elképzelhető szempontból megvizsgálta, mióta a titokzatos nő belépett az életébe. Furcsa módon valahogy már attól a pillanattól fogva tudta, hová vezet ez az egész, amikor tekintete először találkozott a nő józan, átható pillantásával.

Szinte várta, hogy valaki egyszer csak megjelenik, bár Rapp ezt sohasem mondta el a nőnek. Ahogy azt sem, hogy csak úgy képes megküzdene élete szerelmének elvesztésével, ha bosszút áll érte. Hogy minden áldott este elalvás előtt az arctalan emberek hálózatára gondolt, akik kitervelték a Pan Am 103-as járatának felrobbantását, és hogy már akkor látta magát, amint egy távoli hely felé tart, amely nem sokban különbözik attól az erdőtől, amelyben most találta magát. Az egész logikusnak tűnt számára. Az ellenséget el kell pusztítani, Rapp pedig szíves-örömet magára vállalta ezt a feladatot. Tudta, hogy mi áll előtte. Ki fogják képezni, hogy - akár az acél a fenés és az edzés során - egy precíziós, tökéletes fegyverré váljon, és aztán levadássza őket. Minden egyes arctalan terroristát, akik közreműködtek az ártatlan civilek meggyilkolásában azon a hideg decemberi éjszakán.

Az autó lassított, és ahogy Rapp felnézett, egy rozsdás karámkaput pillantott meg, rajta súlyos lánc és egy lakat Rapp gyanakodva vont össze sötét szemöldökét

A nő a volán mögül rápillantott

- Talán valami modernebb technikára számított? - kérdezte.

Rapp némán bólintott.

Irene Kennedy üresbe tette a sebvártót.

- A látszat néha csal - mondta. Kinyitotta az ajtót, és kiszállt a kocsiból. Fülelt, ahogy a kapuhoz ment. Egy pillanattal később meghallotta a jobb első ajtó kattanasát, és elmosolyodott. Mindenféle kiképzés nélkül jó döntést hozott. Már az első találkozásukkor nyilvánvaló volt hogy ő más, mint a többi. A férfi életének minden részletét megvizsgálta, és hónapokon át messziről figyelte őt. Kennedy különlegesen jól végezte a munkáját. Módszeres volt, szervezett és türelmes. Emellett pedig fotografikus memóriával rendelkezett.

Kennedy ebben a világban nőtt föl. Az apja a belügyminisztériumban dolgozott és iskoláit javarészt a tengerentúlon végezte, ahol az amerikaiakat nem mindig látták szívesen. Az éber figyelem öt éves korától része volt napi rutinjának. Míg más szülők azon aggódtak, hogy gyerekük az útestre téved, és elüti egy autó, addig Kennedy szüleit inkább az foglalkoztatta, vajon találnak-e bombát az autójuk alatt. Beleivódott, hogy folyamatosan figyelje a környezetét.

Amikor Kennedy végül bemutatkozott Rappnek, a férfi egy hosszú pillanatig fürkészte, aztán megkérdezte, hogy miért követte őt. Rapp akkor mindössze huszonkét éves volt és

semmiféle formális kiképzésben nem részesült. Ha Kennedynek volt egyáltalán gyenge pontja, az az improvizációs készsége lehetett. Szerette jó előre megtervezni a dolgokat, és minthogy ennyire alapos volt, amikor végül lépett feltételezte, hogy az újoncnak fogalma sem volt róla, hogy megfigyelte. Több tucat embert beszervezett már, de ez volt az első alkalom, hogy lebukott. Kennedyt annyira váratlanul érte a kérdés, hogy válasz helyett dadogni kezdett. Valójában az újoncnak kellett volna kétségbeesetten próbálkoznia, hogy megértse, mi történik vele. Az, hogy Rapp felismerte, nem volt része a tervnek.

Később, a motelszobájában, Syracuse közelében visszapörgette az elmúlt nyolc hónap minden mozzanatát, hogy kiderítse, hol hibázott. Három óra és tizenhét oldalnyi jegyzetelés után még mindig képtelen volt megtalálni a hibát. Végül csalódottan és kelletlen csodálatot érezve a férfi iránt arra jutott, hogy Rapp képes volt hihetetlenül pontos képet alkotni környezetéről. A férfi aktáját a kupac tetejére rakta, és merész lépésre szánta el magát. Ahelyett hogy a megszokott embereit alkalmazta volna, megkeresett egy céget, amelyet visszavonult kémek vezettek. Az apja régi barátai voltak, akiknek az volt a specialitásuk, hogy papíron semmiféle nyomot nem hagyva intézték el a rájuk bízott feladatot. Megkérte őket, hogy vessenek egy objektív pillantást Rappre, hátha neki elkerülte valami a figyelmét. Két héttel később jelentkeztek egy összefoglalóval, amittől Kennedynek végigfutott a hideg a hátán.

Kennedy a jelentéssel egyenesen a főnökéhez, Thomas Stansfieldhez sietett. A férfi még az iratköteg felénél sem tartott és már sejtette, mire készül Kennedy. Amikor végzett lassan becsukta a fiatal Mitch Rapp öt centi vastag életrajzát és megkérte a nőt, hogy érveljen mellette. Kennedy tömören és lényegre törően fogalmazott de Stansfield így is felhívta a figyelmét milyen potenciális buktatókat, és nyilvánvaló veszélyeket rejt a kiképzés első lépéseinek árúgrása. Kennedy homlokegyenest ellentétes véleményen volt. A játszma megfordult. Ezt maga Stansfield is sokszor emlegette. Nem ülhetnek a babérjaikon csak a védekezésre koncentrálva, és ebben az egyre szövevényesebbé váló világban szükségük van egy sebészi pontosságú fegyverre, amely felülmúl bármilyen irányított lövedéket vagy nagy hatótávolságú rakétát. Minthogy Stansfield éveket töltött a terepen, azt is tudta, hogy ennek az illetőnek különösen autonómnak kell lennie. Olyasvalakinek, aki - amennyire ez lehetséges - nem szerepel semmiféle hivatalos nyilvántartásban.

Kennedy felsorolt még nyolc arra vonatkozó érvet, hogy miért tartja a fiatalembert tökéletes jelöltnek. Logikus érvei mellett azonban ott volt még az egyszerű tény is, hogy valahol el kellett kezdeniük. Stansfield értékelése szerint ebbe a vállalkozásba már vagy öt évvel azelőtt bele kellett volna vágniuk, így egy nagy sóhajjal és a jó szerencsében bizakodva a továbblépés mellett döntött. Azt mondta Kennedynek, hogy tekintsenek el a normál kiképzéstől, és vigye Rappet az egyetlen ismert emberhez, aki elég örült ahhoz, hogy azzá érlelje a zöldfülű újoncot, amire szükségük volt. Ha túléli a hat hónapos kiképzést Stan Hurley kezei között, akkor lehetséges, hogy tényleg ő az a fegyver, akit kerestek. Mielőtt Kennedy távozott volna, Stansfield figyelmeztette, hogy semmisítsen meg minden iratot. El kell pusztítani minden egyes aktát, a megfigyelés során készült fényképeket és felvételeket, amelyek bármilyen módon is hozzájuk köthetik Rappet.

Kennedy behajtott a területre, és megkérte Rappet, hogy zárja be a kaput mögöttük. Rapp engedelmeskedett, majd visszaült a kocsiba. Száz méterrel odébb Kennedy teljesen lelassította a kocsit, és átlósan haladva próbált kikerülni egy mély kátyút.

Miért nincs semmiféle biztonsági berendezés a körlet határán?

kérdezte Rapp.

- A modem rendszerek gyakran... felkeltik az emberek figyelmét. És sok téves riasztást okoznak, ami viszont több munkaerőt kíván. Ez a hely pedig nem erről szól.

- Miért nem használnak kutyákat?

Tetszett neki a férfi gondolkodása. Mintha csak végszóra történt volna, két kutya ügetett feléjük a kanyarban. A kutyák egyenesen a kocsi felé rohantak. Kennedy megállt, és megvárta, míg eltűnnek az útból. Egy pillanattal később, miután kivicsorogták magukat, megfordultak, és rohanni kezdtek abba az irányba, ahonnan jöttek.

Kennedy levette a lábát a fékről, és továbbhajtott az úton.

Ez a férfi - mondta Kennedy - aki ki fogja képezni magát..

- Az az eszelős fickó, aki megpróbál majd megölni? - mondta Rapp, anélkül hogy elmosolyodott volna.

- Azt nem mondtam, hogy megpróbálja megölni magát. Csak annyit mondtam: azt fogja hinni, hogy meg akarja ölni.

- Rendkívül megnyugtató - mondta Rapp némi szarkazmussal a hangjában. - Miért hozza fel folyton?

- Csak fel akarom készíteni.

Rapp ezen egy pillanatra elgondolkodott.

- Fel vagyok készülve... amennyire az ember ilyesmire egyáltalán fel lehet készülve.

A nő egy pillanatig mérlegelte Rapp válaszát.

- Fizikai szempontból, feltételezem, készen áll. Tudjuk, hogy jó formában van, és ez fontos is, de azt akarom, hogy tudja, olyan erőpróbáknak lesz kitéve, amit el sem tud képzelni. Ez egy játszma. Az a célja, hogy fel akarja adni. A legnagyobb érték itt a szellemi fegyelem, nem a fizikai erő.

Rapp nem értett egyet vele, de befogta a száját, és igyekezett közömbös képet vágni. Ha az ember a legjobb akar lenni, mindkettőből ugyanakkora adagra van szüksége. Ismerte a játékot. Sok kimerítő amerikaifoci- és lacrosse-edzés állt mögötte. Virginia párás augusztusi levegőjében, és akkor csak a játék vágya hajtotta. Most sokkal mélyebb motiváció sarkallta a győzelemre. És sokkalta személyesebb is.

- Csak próbálja meg nem elfelejteni: ez nem személyes ügy - mondta Kennedy.

Rapp magában elmosolyodott. Épp ez az, amiben téved. Az egész személyes. Válasza azonban beleegyező volt.

- Tudom - mondta Rapp könnyedén. - És mi a helyzet a többiekkel? - Ha valamitől egy kicsit ideges volt, hát ez volt az. A többi újonc már két nappal azelőtt megérkezett. Rapp nem szeretett késve bekapcsolódni. Már biztosan elkezdtek összehozni, és valószínűleg neheztelnek majd rá, amiért később érkezett. Nem igazán értette a késlekedés okát, de persze Kennedy nem bánt valami bőkezűen az információval.

- Hatan vannak.

Kennedy a lelki szemei előtt végigpörgette képeiket. Olvasta az aktáikat. Mindnyájan szolgáltak a seregben, és - legalábbis papíron - sok tulajdonságukban hasonlítottak, Rappre. Mind sötét tónusúak, kisportoltak és képesek az erőszakra, de legalábbis nem riadnak vissza tőle. Emellett pedig - ki így, ki úgy - mindnyájan átmentek egy átfogó pszichológiai vizsgálaton. Mindnyájan mutattak némi fogékonyságot az idegen nyelvek iránt. Ami pedig a jó és a rossz közötti különbségtétel képességét illeti, a pszichés egészségnek azon a vékony, kritikus határán táncoltak, amely a rendőröket és a hivatásos bűnözőket elválasztja egymástól.

A következő kanyar után a táj kinyílt előttük. Nagyjából egy focipálya méretű, frissen nyírt füves terület húzódott az út két oldalán egészen egy fehérre festett pajtáig és egy körbefutó verandás, kétszintes házig. Rapp nem erre számított. A hely a fehér verandán álló hintaszékekkel olyan volt, mint egy falusi képeslap.

Egy férfi lépett ki a házból. Az egyik kezében egy csésze kávé, a másikban cigarettát tartott Rapp figyelte, ahogy áthalad a verandán. A férfi közömbösen balra, majd jobbra fordította a fejét. A legtöbb embernek elkerülte volna a figyelmét, de Rapp érzékei már rég felfedezték a tényt, hogy a világon kétféle ember létezik: vannak, akik a nyájhoz tartoznak, és vannak a vadászok. A férfi a körletet ellenőrizte. Megállt a veranda lépcsőjének tetején, és repülő napszemüvege mögül nézett le rájuk. Rappnak halvány mosoly futott át az arcán, ahogy rájött ez lesz az a férfi, aki megpróbálja majd megtörni őt. Egy ideje készült már erre a kihívásra.

2. fejezet

Rapp a bogártetemek borította szélvédőn keresztül kiképzőjét nézte, akivel kapcsolatban már többen óva intették. Még a füves terület túloldaláról is ki tudta venni a fickó rosszalló arckifejezését. Félhosszú barna haját jobbra fésülve hordta, és hozzá Tom Selleck-bajuszt viselt. Kissé szűk, kopott, olajzöld rövidnadrág és fehér, V nyakú póló volt rajta. Ahogy az autó megállt, Rapp észrevette viseltes fekete bakancsát és térdig felhúzott fehér zokniját. Bőre kérges volt, sötétbarna, és az egész testét, még az arcát is mintha izmok, és inak sűrű szövvénye alkotta volna. Rapp azon töprengett, milyenek lehettek a napszemüveg lencsái mögött kényelmesen megbúvó szemei. Végiggondolta a tervét, és úgy számította, hamarosan megtudja majd.

- Mennyi idő? - kérdezte Rapp.

- Nem tudom pontosan - felelte Kennedy, miközben üresbe tette a sebváltót - Az biztos, hogy idősebb, mint amennyinek kinéz. De a maga helyében ezt nem hoznám fel. Nem szeret a koráról beszélni. - Kioldotta a biztonsági övét - Várjon itt egy percet!

Kennedy kiszállt az autóból, és kényelmes léptekkel átvágott a kavicsos kocsibejárón. Fekete kosztümnadrágot és fehér blúzt viselt. Kosztümkabátját a forróságnak és a központtól való több mint száz kilométeres távolságuknak köszönhetően a kocsi hátsó ülésén hagyta. 9 mm-es Berettáját a jobb csípőjén viselte, inkább azért, hogy elkerülje a férfi goromba megjegyzéseit, semmint attól való félelmében, hogy esetleg használnia kellene. Felnézett a verandán álló férfira, és füle mögé simította hajának egy kósza gesztenyebarna tincset. Megállt a lépcső előtt, és megszólalt:

- Stan bácsi, nem tűnsz valami boldognak, hogy látsz.

Stan Hurley lepillantott Kennedyre, és egy csipetnyi büntudatot érzett. Ez a kis barna szépség úgy tudott játszani az érzéseivel, ahogy kevesen. Régebb óta ismerte Irene-t, mint a nő saját magát. Láttá felnőtt, különös, egzotikus helyekről hozott neki karácsonyi ajándékokat, és több ünnepet töltött a Kennedy családdal, mint nélkük. Aztán pedig alig tíz évvel azelőtt hirtelen minden öröm eltűnt az életükbl, amikor egy több mint száz kiló robbanóanyaggal megrakott csomagszállító furgon megállt a bejrúti amerikai nagykövetség előtt. Hatvanhárom ember lelte halálát aznap, köztük Kennedy apja is. Hurley épp valamelyik forrását szorongatta, és épphogy sikerült megúsznia a támadást. A CIA nyolc értékes emberét veszítette el azon az áprilisi napon, és azóta próbálják pótolni őket.

Hurley tudta magáról, hogy alig képes uralkodni indulatain, így szokásává vált, hogy rövidre fogta mondanivalóját, amikor fel volt dűlva, és olyasvalakivel beszélt, akit kedvelt.

- Jó napot, Irene - mondta egyszerűen.

Kennedy hónapok óta készűlt erre a pillanatra, és ugyanakkor rettegett is tőle. Normál körűlmények között Hurley meleg öleléssel köszöntötte volna, és megkérdezte volna, hogy van az anyja, ezen a délutánon azonban nem így történt. A férfit megkerűlve intézte a dolgot, Stan Hurley pedig nem szerette, ha az emberek a feje fölött kérnek jóváhagyást egy ilyen fontos ügyben. Fagyos hangulata nyilvánvaló volt, a nő mégis folytatta.

- Hogy érzed magad?

Hurley elengedte a kérdést a füle mellett.

- Ki van a kocsiban? - kérdezte élesen.

- Egy újonc Thomas azt mondta, beavatott - Kennedy a főnökűkre célzott.

Hurley szemeit eltakarták pilótaszeművegének polarizált lencsúi. Tekintetét a kocsiról lassan Kennedy felé fordította.

- Igen, elmondta, mire készülsz - mondta, hangjában nyilvánvaló rosszállással.

Kennedy védekezően karba tette a kezét.

- Te nem helyesled a döntésemet

- Egyáltalán nem.

- Miért?

- Nem egy nyavalyás cserkésztabort vezetek.

- Ezt sohasem állítottam, Stan - mondta Kennedy csípős hangon.

- Akkor mi az ördögnek rabolod az időmet azzal, hogy a nyakamra küldesz valami nyomnyila egyetemista pöcsöt, aki még azt sem tudja, mi a különbség egy fegyver és egy puska között?

A normál körülmények között mindig sztoikus Kennedy most látni engedte ingerültségét. Nagyon is tudatában volt Hurley-re gyakorolt különleges hatásának: egy helytelenítő pillantás a részéről sokkal hatásosabb fegyver volt, mint a nyílt támadás.

Hurley lenézett rá, és látta, hogy elégedetlen vele. Ez pedig egy cseppet sem tetszett neki. Ugyanez volt a helyzet a lányaival is. Ha az egyik fia akár csak ferdén nézett is rá, egyszerűen seggbe rúgta, de a lányoknak megvolt rá a képességük, hogy teljesen lefegyverezték. Hogy az elevenére tapintsanak, és kétséget ébresszenek benne. Ebben az ügyben azonban tudta, hogy neki van igaza, így tartotta magát álláspontjához.

- Ne próbálj manipulálni, Irene. Hosszú ideje vagyok már a szakmában, és tudom, mit csinálok. Nincs szükségem rá, hogy a fejem felett dönts, aztán pedig a nyakamra sózz valami újoncot, akit még ki sem próbáltak.

Kennedy akár egy szfinx állt a férfival szemben, és nem engedett az elképzeléséből.

Hurley szívott egy slukkot a cigarettájából.

- Azt hiszem, sok fejfájástól kímélnél meg mindkettőnket, ha egyszerűen visszaülnél az autóba, és visszavinnéd oda, ahol találtad.

Magát Kennedyt is megdöbbenetette, hogy valódi haragot érzett. Már több mint egy éve dolgozott ezen az ügyön. Az elemzése és az ösztönei is alátámasztották: Rapp az az ember, akit kerestek, és most mégis elutasítják, mint valami kezdőt, akinek fogalma sincs róla, mit próbálnak elérni. Kennedy lassan elindult felfelé a veranda lépcsőjén, és megállt Hurley-vel szemben.

A veterán harcos hátrált egy lépést, láthatóan kényelmetlenül érintette, hogy valaki, akire sohasem mert volna kezét emelni, belépett a személyes terébe.

- Sok dolgom van ma délután, Irene, szóval minél előbb visszaülsz a kocsiba, annál jobb lesz mindkettőnknek.

Kennedy kihúzta magát.

- Stan bácsi, előfordult valaha, hogy tiszteletlenül viselkedtem veled? - kérdezte feszes hangon.

- Itt most nem erről van...

- De, pontosan erről van szó. Mit tettem, ami miatt ilyen kevésre tartasz? - lépett még közelebb a férfihoz.

Hurley egyik lábáról a másikra állt. Az arca bosszús grimaszba torzult-

- Te is tudod, hogy milyen nagyra tartalak.

- Akkor miért bánsz velem úgy, mintha még mindig egy tizenéves fruska volnék?

- Nem gondolom, hogy alkalmatlan vagy.

- Csak azt, hogy az elemzésnél kellene maradnom, a toborzást és a kiképzést pedig rád kellene hagynom.

A férfi megköszöörülte a torkát.

- Azt hiszem, ezt elég jól összefoglaltad.

Kennedy csípőre tette a kezét, és állát előreszegezte.

- Légy szíves, vedd le a napszemüvedet!

A kérés készületlenül érte Hurley-t.

- Miért?

- Azért, mert ismerem a gyenge pontodat, és a nőcsábász szemeidbe akarok nézni, amikor kimondom azt, amit valakinek már régóta közölnie kellett volna veled.

Hurley egy halvány mosollyal próbálta meg lerázni, de a nő újra felszólította, hogy vegye le a szemüvegét Hurley vonakodva engedelmeskedett.

- Én tisztellek téged - mondta Kennedy -, az életemet is inkább bíznam rád, mint bárki másra a világon. Kétségtelenül te vagy a legmegfelelőbb ember, hogy formába rázd ezeket a kémjelölteket., de van egy probléma.

- És mi volna az?

- Szűk látókörű vagy.

- Valóban?

- Igen. Nem vagyok biztos benne, hogy pontosan érted, milyen embert is keresünk.

Hurley gúnyosan felnevetett, mintha abszurdnak találta volna a felvetést-

- Úgy bizony. És túlságosan makacs vagy, hogy ezt belásd.

- Feltételezem, azt gondolod, hogy a Különleges Műveleti Csoport csak úgy magától megjelent. Mit gondolsz, ki képezte ki ezeket az embereket? Ki választotta ki őket? Ki változtatta őket hatékony, kőkemény gyilkológépekké?

- Te voltál, de tudod, hogy nem erről beszélek. Hanem a harmadik célunkról.

Hurley összevonta a szemöldökét. A nő pontosan tudta, hova célozzon. Magában azon töprengett, hogy vajon Stansfield felkészítette-e erre a beszélgetésre.

- Te azt hiszed, hogy ez a szarság könnyű? Át akarod venni ennek a kis akciónknak a vezetését?

Kennedy a fejét csóválva ámultan mosolygott.

- Tudod, ahhoz képest, hogy milyen tökös fickó vagy, szörnyen érzékeny is. Ezt most mondhatta volna valami CIA-s aktakukac is. Aki úgy vezeti az egységét, mint valami harmadik világbeli diktátor.

Kennedy akár gyomorszájon is vághatta volna a férfit egy gerendával. Hurley szóhoz sem jutott.

- Kialakítottál egy személyi kultuszt - folytatta Kennedy. - Minden egyes újonc olyan, mint te voltál húsz-harminc évvel ezelőtt.

- És mi ezzel a baj?

- Semmi, ha csak az első két célunkról beszélünk. - Kennedy kinyújtotta az egyik ujját - Olyan embereket képezni, akik, ha muszáj, képesek bemocskolni magukat, a dolgok végére járni, és - nyújtotta ki még egy ujját Kennedy - létrehozni egy könnyen mobilizálható támadó alakulatot, de ami a harmadik célt illeti - Kennedy a fejét csóválta -, nem igazán jutottunk sehova.

Hurley nem szívesen hallotta ezt, de nem volt annyira idióta, hogy ne látta volna át a helyzetüket. Tudta jól, hogy milyen feladattal bízták meg, és nagyon is tisztában volt vele, hogy eddig jóformán semmire sem sikerült jutnia a három program közül a legkényesebbel kapcsolatban. És még így sem szívesen ismerte el a nő igazát.

- Bárkinek meg tudom tanítani, hogyan kell ölni. Ez könnyű. Fogod a fegyvert, meghúzod a ravaszt, és - ha tudsz célozni - bumm, egy darab ólom hatol be a célszemély testébe, elér egy létfontosságú szervet, és kész. Ha valaki elég tökös hozzá, meg tudom tanítani arra is, hogyan lehet kést szűrni az illető hóna alá, és kidurrantam a szívét, akár egy lufit. A fenébe is... tudok vagy ezer módot, ahogy ki lehet csinálni egy embert. Annyi harci technikát tanítok, amennyit csak akarsz.

- De? - próbálta Kennedy abba az irányba terelni, ahová a férfi ki akart lyukadni.

- Azzá tenni egy embert, amire szükségünk van-. - Hurley a fejét csóválva elhallgatott - ...az már nem olyan könnyű.

Kennedy felsóhajtott Erre az alkalomra várt.

- Nem állítom, hogy az - mondta megérintve Hurley karját -, éppen ezért kellene elkezdened bízni benne, hogy mi, többiek is elvégezzük a dolgunkat. Egy ajándékot hoztam neked, Stan. Most még nem látod, mert azt gondolod, hogy a fickónak át kell esnie a katonai kiképzésen, mielőtt bekerül a te programodba, és normális körülmények között egyet is értenék veled, de ez most valami más. Csak engedned kellene egy kicsit a kontrollmániádból. A kocsiban ülő fickó pontosan az, akit keresel, Stan. Nincsenek rossz beidegződései, amiket hónapok alatt tudsz csak kiverni a fejéből. Nyoma sincs benne a merev katonai fegyelemnek, amitől azonnal kiszúrják őket, ha civil környezetbe kerülnek.

Hurley az autó felé pillantott.

- Minden tesztünkön kiváló eredménnyel szerepelt - tette hozzá Kennedy. - És azzá formálod, amivé akarod.

Hurley összevont szemöldökkel tanulmányozta a kocsiban ülő kis szeretetcsomagot, amit Kennedy a nyakába akart sózni.

- Persze csak akkor - mondta Kennedy ha le tudod nyelni a büszkeséged, és belátod, hogy a kislány, akit a térdeden lovagoltattál, időközben felnőtt, és még az is lehet, hogy jobban ki tudja szűrni a tehetséget, mint te.

Sakk-matt, gondolta magában Hurley. A nyakamon marad ez a kis pöcs. Legalábbis egy pár napig, míg rá nem jövök, hogyan tudom rávenni, hogy kiszálljon.

- Rendben - mondta legyőzötten. - De nem fogok kivételezni vele. Ugyanúgy kell melóznia, mint a többieknek, különben mehet a fenébe.

- Nem várom, hogy kivételezz vele, de - mondta Kennedy a férfi arca felé bökve - nagyon csalódott leszek, ha rájövök, hogy kipécézed magadnak, és abban a híres különleges szeretettedben és figyelmedben részesíted.

Hurley egy pillanatig emésztgette a nő szavait, majd kurtán bólintott

- Rendben.. Úgy lesz, ahogy akarsz, de annyit megmondok, hogy ha a gyengeségnek akár a legkisebb jelét is meglátom rajta...

- Tudom, tudom - akadályozta meg Kennedy, hogy övé legyen az utolsó szó. - Azt fogja majd kívánni, bár sohase találkozott volna veled. - Kennedy csak addig erőltette a dolgot, ameddig abban a pillanatban szükségesnek érezte. Rappnak már csak meg kell mutatnia a mániákus vén gazembernek, amit ő már tudott - Még valamit el kell intéznem a farmon. Vacsorára itt leszek. - Megfordult, és elindult a kocsira felé. A válla fölött még visszakiáltott: - És jó lenne, ha nem lenne rosszabb állapotban, mint a másik hat, különben egy nagyon csalódott unokahúggal kell szembenéznem.

3. fejezet

Rapp nehéz, túlméretezett lacrosse-zsákjával az oldalán nézte, ahogy Kennedy elhajt. A kép kissé szürreális volt. Eszébe jutott róla, amikor kilencéves korában kirakták a nyári táborban, és nézte, ahogy az anyja elhajtott. Ahogy ma, akkor is szabad akaratából maradt, de ezúttal nem voltak könnyek a szemében. Akkor csak egy kisfiú volt, aki félt az ismeretlentől. Ma pedig egy huszonhárom éves férfi, aki kész volt legyőzni a világot.

Ahogy a kocsira végighajtott az úton, Rapp érezte döntése súlyát. Egy ajtó bezárult. A két út közül kétségtelenül a járatlanabbat választotta. Ezt az utat felverte a gaz, és alattomosabb volt, mint azt el tudta volna képzelni, de fiatalságában legyőzhetetlennek érezte magát, és tele volt tervekkel, hogy miként köpi majd szembe a halált. Kétségtelenül rá akarják majd venni, hogy kiszálljon, de biztos volt benne, hogy ez nem fog megtörténni. Soha életében nem hagyott félbe semmit, és még sohasem akart semmit sem annyira, mint ezt. Rapp ismerte a dörgést. Tudta, hogy minden lehető módon megpróbálják majd kikészíteni, és hogy arra kényszerül majd, hogy mindezt elviselje. Az egész azonban a díjról szólt, ami a végén várja, és bármit kész volt elviselni, hogy megszerezhesse.

Rapp magán érezte a férfi tekintetét. A földre ejtette nehéz zsákját, és figyelte, ahogy a fickó közelebb lépett. A bajszos, napszemüveges férfi eltakarta előle a hosszú autóbejárót. Rapp azonnal megérezte a kávé és cigaretta maró elegyét a leheletén. Legszívesebben hátralepett volna, de nem akarta, hogy úgy tűnjön, mintha meghátrálna, így mozdulatlan maradt, és a száján át vette a levegőt.

- Jól néz meg azt az autót - mondta Hurley fanyar hangon.

Rapp oldalra billentette a fejét, és nézte, ahogy a kocsira eltűnik a kanyarban.

- Nem fog visszajönni - tette hozzá Hurley gúnyosan.

Rapp egyetértően bólintott.

- Középre nézz - csattant fel Hurley.

Rapp a saját tükörképét bámulta a polarizált lencsékben, és hallgatott.

- Fogalmam sincs, hogy miféle kibaszott szarsággal etette meg. Nem tudom, hogyan vette rá, hogy azt higgye, elég kurázsi van magában, hogy átmenjen a rostán, de annyit ígérhetek, minden áldott nap, amit itt tölt, ezerszer is el fogja átkozni őt, amiért belépett az életébe. Viszont jobban teszi, ha magában csinálja, mert ha meghallom, hogy egyetlen barátságtalan szó is elhagyja a száját vele kapcsolatban, olyan fájdalmat okozok magának, amit elképzelni sem tud Megértette?

- Igen.

- Igen! - vakkantotta Hurley. - Úgy nézek én ki, mint a buzi egyetemi professzorai?

- Nem - mondta Rapp rezzenéstelen arccal.

- Nem! - vonította Hurley, nyakán kidagadó erekkel. - Amikor velem beszél, uramnak szólít, vagy olyan mélyre dugom a bakancsát a seggébe, hogy érezni fogja a bőr ízét a szájában.

A férfi nyála Rapp arcába fröccsent, de ügyet sem vetett rá. Számított rá, hogy valami ilyesmi fog történni. Már korábban körülnézett, és sehol sem látta a többiekét, így valószínűleg ez volt a legmegfelelőbb alkalom, hogy megvalósítsa a tervét. - Uram, engedélyt kérek, hogy beszélhessek.

- Gondolhattam volna - sóhajtott fel Hurley. Csípőre tette a kezét - Rendben van, stréberkém. Ez az utolsó esélye, hogy elmondja a magáét. Csak imádkozni tudok, hogy azt mondja: az egész rossz ötlet volt, és haza akar menni. És ebbe örömmel bele is egyeznék - tette hozzá gyorsan. - Az ördögbe is, magam vinném haza.

Rapp elvigyorodott, és megrázta a fejét.

- A picsába! - mondta Hurley, és közben undorodva rázta meg a fejét - Szóval tényleg azt gondolja, hogy végig tudja csinálni.

- Igen, uram!

- Komolyan rabolni akarja az időmet?

- Nagyon úgy tűnik, uram. Bár, ha lehetséges, javasolnám, hogy gyorsítsuk fel kissé a folyamatot

- Gyorsítsuk fel? - kérdezett vissza Hurley.

- Igen, uram. Gyanítom, ha egyszer belép valakivel a szorítóba, valószínűleg magában húsz másodperc alatt el tudja dönteni, hogy az illető elég tehetséges-e ahhoz, hogy átmenjen a rostán.

- Így van - bólintott Hurley.

- Nem akarom vesztegetni az idejét, ezért azt mondom, járjunk a végére, hogy megvan-e bennem, ami kell.

Hurley ekkor a beszélgetés folyamán először elmosolyodott.

- Velem akar próbát tenni?

- Igen, uram... csak hogy felgyorsítsuk a dolgokat.

Hurley elnevette magát.

- Azt hiszi, legyőzhet?

- Az alapján, amit hallottam... esélyem sincs rá.

- Akkor meg miért akarja rögtön szétrúgatni a seggét?

- Gondolom, előbb-utóbb úgyis megteszi. Jobb szeretném inkább előbb.

- És miért?

- Hogy rátérhessünk a fontosabb dolgokra.

- És mik volnának azok?

- Például hogy megtaníts, hogyan kell terroristákat ölni.

Ilyen még sohasem történt vele. Hurley tett egy lépést hátra, és az újoncot tanulmányozta. A száznolcvanöt centi magas férfi tökéletes fizikai állapotban volt, de huszonhárom évesen ez elvárható volt. Sűrű, koromfekete haj és bronzbarna bőr. Kívülről nézve pont megfelelt. Hurley meglátott valamit felcsillanni abból, amire Kennedy célzott. Nem aggódott, inkább viccesnek találta a dolgot, így rábólintott

- Rendben van - mondta. - Próbáljuk meg. Látja ott azt a pajtát?

Rapp bólintott.

- Talál odabent egy kinyitott priccset. Az a magáé, amíg kibírja itt. Dobja le a cókmókját a katonaládába, és húzzon rövidgatyát és pólót. Ha két percen belül nem áll készenlétben a szőnyeg közepén, hazaküldöm.

Rapp ezt parancsnak vette. Fogta a zsákját, és futólépésben indult a pajta felé. Hurley nézte, ahogy belép a pajtába, ellenőrizte az időt digitális óráján, visszasétált a verandához, és letette a kávéscsészéjét a fényes, fehér padlózat szélére. Anélkül, hogy akár csak hátrapillantott

volna, lehúzta a sliccét, és a bokorba vizelt.

4. fejezet

Rapp egy háromemeletes ágy mellett megtalálta a tábori ágyat. Szabványos, katonai ellátmányból megmaradt darab volt. Nem túl kényelmes, de a padlónál azért sokkal jobb. Miután alsógatyára vetkőzött, kinyitotta a zsákját, és elővett belőle egy rövidnadrágot meg egy sima fehér pólót. Kennedy figyelmeztette, hogy csak egyszerű ruhákat hozzon magával. Nem akarta, hogy bármi olyasmit viseljen, amiből a többiek rájöhetnek, honnan jött. Mindnyájuknak szigorúan meghagyták, hogy ne beszéljenek egymással a múltjukról. Rapp összehajtotta a ruháit, berakta őket a katonaládába, amit aztán becsukott, a zsákját pedig a tetejére helyezte. Kipakolta volna a zsákot, de meghallotta kiképzője közelgő lépteit Rapp elhelyezkedett az agyonhasznált birkózószőnyeg közepén, és alig várta, hogy hozzáfogjanak.

Hurley megállt a pajta bejáratának közelében, mélyet szívott a cigarettájából, és néhány törzshajlítással és vállkörzéssel lazítani kezdett. Nem készült nagy küzdelemre, így néhány lábnyújtás után szívott még egy utolsót a cigarettából, elnyomta bakancsa sarkán, és belépett a pajtába. Az újonc a szőnyeg közepén állt rövidnadrágban és pólóban. Hurley még egyszer végigmérte. Fitt volt, akár a többi, de volt valami közömbös lazaság a testtartásában, amit kissé zavarba ejtőnek talált.

- Ki a mellkast! Középre nézz! - Hurley megrázta a fejét, és érthetetlen szavakat mormolt a bajsza alatt - Nincs időm szórakozni. - Előrehajolt, levette a bakancsát és a zokniját, és gondosan, a szőnyeg szegélyével merőlegesen, a padlóra helyezte őket, a zoknit pedig összehajtogatva a tetejére rakta. Levette a napszemüvegét, és a zoknikra tette.

- Szabályok? - kérdezte a szőnyegre lépve.

Rapp rezzenéstelen arccal állt.

- Ezt maga dönti el, uram.

Hurley hátrahajolva nyújtó mozdulatokat végzett.

- Minthogy nincs itt senki, hogy figyelje ezt a kis bunyót, javaslom, hogy csináljuk úriemberek módjára. A heréktől, a szemektől és a torokra mért ütésektől tartózkodjunk.

- Fojtás?

- Az természetesen mehet - vigyorodott el Hurley. - Ha véget akar vetni a dolognak, csak

kopogtasson a szőnyegen.

Rapp bólintott.

- Rendben van.

Hurley ekkor észrevett valamit, ami nem tetszett neki. A kölyök arcán nyoma sem volt a feszültségnek. Olyan nyugodt volt, mint valami idióta, aki épp egy golfjátszmára készül. Két lehetőség kínálkozott, és Hurley-nek egyik sem volt ínyére: az első, hogy az újonc talán mégsem az az anyuci kedvence, akinek gondolta, a második pedig, hogy túl ostoba ahhoz, hogy belássa, nem alkalmas erre a munkára. Akárhogy is, meglehet, hogy értékes idejéből több mint egy napot kell szánnia a kirostálására. Hurley a fejét csóválva motyogott valamit, amikor rájött, hogy van egy harmadik eshetőség is, lehetséges, hogy a kölyökben tényleg van valami.

Ez a potenciális veszély megállásra készítette Hurley-t. Az egyetemet végzett kölyökre pillantott, és rájött, hogy megdöbbenően keveset tud a szőnyeg közepén álló férfiről. A Stansfieldtől kapott aktákat annyira lecsupaszították, hogy az értékelhető információk egyetlen lapon is elfértek volna. Az általános személyleírason és a teszteredményeken kívül minden egyéb információt kiszereztek. A férfi teljesen tiszta lappal indult. Hurley-nek fogalma sem volt testi adottságairól vagy a viselkedéséről. Még azt sem tudta, jobb- vagy balkezes-e. Egy újabb ránc jelent meg sűrűn barázdált homlokán, ahogy végigfuttatott a fejében néhány lehetséges forgatókönyvet.

Normál körülmények között, amikor Hurley a szorítóba lépett egy újonccal, megvolt az az előnye, hogy addigra elolvasta az illető mindenre kiterjedő személyi aktáját, és több napon keresztül figyelte őt. Sok mindent meg lehet állapítani valakiről, ha az ember néhány napon keresztül figyel. Mekkora seggfej volt, hogy nem gondolt erre hamarabb, gondolta magában. De ezen a ponton már nem lehetett lefűjni a dolgot. Ott állt mezítláb a szőnyegen. Ha lefűjná, az a gyengeség jele lenne.

Hurley, félretéve rossz előérzetét, emlékeztette magát, hogy eddig mindenkit legyőzött, akivel ezen a helyen szembekerült. Szokásos fesztelenségével, arcán féloldalas mosolyával lépett előre. Három méterre Rapptól megállt

- Szóljon, ha készen áll.

Rapp bólintott, leguggolt, és egy lassú mozdulatot tett balra.

Hurley a jobbjára felé csusszant, megfelelő támadási szöveget keresve. Meg is pillantott egy lehetőséget, amikor ellenfele egy erőteljes fejcselt vetett be, ami nyilvánvalóvá tette, hogy mi fog következni. Hurley ebben a pillanatban eldöntötte, hogy gyorsan elintézi a kölyköt. Nem pocsékolja az időt az ütések blokkolásával vagy védekező fogásokkal. Azt tervezte, hogy megkóstoltatja vele a valódi fájdalmat. Talán eltöri néhány bordáját. Így, még ha ki is derül, hogy valóban egy csökönys marha, képtelen lesz lépést tartani a többiekkel.

Hurley számított az ütésre, leguggolt, és megindult, hogy bevigyen egyet a kölyök törzsére. Amikor azonban elrugaszkodott a támaszkodó lábáról, és megindította az ütest, rájött,

hogy valami nincs rendben. A kölyök sokkal gyorsabb volt, mint gondolta volna. A kis szarkupac a gyenge fejcsel után az ellenkező irányba fordult, és az ütés pillanatában jó fél méterrel odébb állt, mint Hurley számította, úgy tűnt, átvették. Hurley tudta, hogy kibillent az egyensúlyából, így sebezhetővé vált, de nem aggódott. Visszahúzta a kezét, és felkészült, hogy más szögből indítson támadást. Épp egy második ütest próbált bevinni, amikor ismét észrevette, hogy valami nem stimmel. Inkább érezte, mint látta, hogy egy balhorog közelít az arca felé. A becsapódás előtti századmásodpercben még sikerült behúznia az állát és leejtenie a csípőjét. Az ütés végül a jobb szeme fölött találta el.

A pofonokban az a fura, hogy mindegyik másmilyen. Vannak felütések, horgok, gyors, rövid szúrások, nagy, ívelt ütések, erős, lendületes, illetve tarkóra mért rövid, aprító csapások, hogy csak néhányat említsünk. Ha az ember sok edzőmeccsen vett részt, mindben volt része, és megtanulta felismerni is őket abban a pillanatban, hogy becsapódtak. Egy kis pontozókártya az ember fejében gyorsan elemzi az ütest, és az emberi agy egyik része azonnal többeszernyi jelet küld annak az agyterületnek, amely az agy működésének fenntartásáért felel. Hurley már évek óta ebben a szakmában élt, és olyan emberként, akinek a tehetség megítélése és a tanítás a feladata, hozzászólt, hogy azonnali visszajelzést adjon tanítványának, akinek éppen szétrúgta a seggét. Ez alkalommal, azonban azzal volt elfoglalva, hogy állva maradjon. Így nem szólt egy szót sem.

Az ütés annyira pontos volt, hogy Hurley egy pillanatra fél térdre rogyott. Csak az mentette meg a kiütéstől, hogy sikerült behúznia az állát és leejtenie a csípőjét. Ha a feje még jobban ki lett volna téve az ütés erejének, az olyan sebességgel csapódott volna az állkapcsának, hogy biztosan elveszítette volna az egyensúlyát, és jó időre kiterült volna. A bokszmérkőzés képzeletbeli közvetítője Hurley agyában, gyors egymásutánban két dologra is felhívta a figyelmét. Az első az volt, hogy már jó ideje nem ütötték meg ilyen keményen, a második pedig az, hogy ellentámadást kellene indítania, mégpedig gyorsan, ha nem akarja, hogy szétverjék.

Hurley a hátsó lábáról az elsőre helyezte a súlypontját, és egy seregnyi üteskombinációval rukkolt elő, melynek célja inkább az volt, hogy hátrálásra készítse Rappet, semmint hogy megüsse. Az első kettőt Rapp hárította, az azt követő öt, pedig el sem találta fiatal ellenfelét. Hurley rájött, hogy a fickó nyilván bokszoló, és a szőnyegre kell vinnie, ha megadásra akarja kényszeríteni. A pofonok nem vezetnek sehova. Mielőtt Hurley-nek lehetősége lett volna összeszednie magát, érezte, hogy egy lábsöprés elérte a jobb bokáját, amely történetesen súlyának kilencven százalékát tartotta éppen. Ami ezután történt, az egyszerű fizika volt. A rúgás olyan simán fektette ki, hogy esélye sem volt a bal lábával megtartania a súlyát, így inkább elengedte magát. A hátsóján landolt, felhúzta a térdét, hátragördült, és gyorsan talpra ugrott. A tény, hogy a kölyök épp most rúgta ki a lábát, nem kerülte el Hurley figyelmét. A bokszolók nem használnak lábsöprést. A pillanatnyi szünetben Hurley a szőnyeg túloldalán álló újoncra nézett, és azon töprengett, nem hazudtak-e neki a katonai kiképzését illetően. A pihenő nem tartott sokáig.

Hurley megint csak egy sor jól irányzott ütés céltáblájává vált. A szőnyegre kell vinnie a kölyköt, különben komolyan szét fogják ütni. Gyorsan hátrált, mintha az életét akarná menteni. A kölyök követte, és épp amikor újabb támadást indított ellene, leguggolt, így elcsúszott az ütései alatt. Megragadta a kölyök elől lévő lábát, majd vállát az ágyékába nyomva, egyszerre emelte és húzta. Rapp megpróbálta leejteni a csípőjét, de Hurley túl erősen fogta. Éppen a szőnyegre akarta vinni, amikor egy kétkezes ütés sújtott a lapockái közé. Annyira kemény volt, hogy majdnem elengedte a kölyköt, de valami azt súgta neki, ha ezt teszi, veszíteni fog, így inkább kitartott, és

végül sikerült a földre vinnie ellenfelét.

Hurley fölültre került. Megragadta ellenfele egyik csuklóját, és hüvelykujját a reflexpontjába nyomta, miközben igyekezett megfelelő testhelyzetbe kerülni, hogy leszoríthassa a karját. Legördült róla, és egy ollózó rúgást vitt be ellenfele torkára, ami a megbeszélte szabályok értelmében nem volt éppen fair húzás, de hát a szakmájuk sem volt az. A rúgást épphogy csak elvétette, de most már két kézzel fogta ellenfele csuklóját, és készen állt, hogy hátradőlve addig feszítse a kölyök karját, míg kiugrik a könyöke. Mielőtt azonban megtalálta volna a megfelelő fogást, a kölyök olyasmit tett, amit Hurley lehetetlennek gondolt.

Rapp valahogy megfordult a szorításában, és Hurley fölé került, aki még mindig erősen szorította a csuklóját. Rapp azonban így térde közé szorítva, tartotta Hurley fejét összekulcsolta a bokáját, és egymásnak préselte a térdeit, akár egy satu, ami egy kókuszdiót készül összeroppantani.

Hurley minden erejét összeszedve ellenfele csuklójába vágta a hüvelykujját, de ez mintha egyáltalán nem zavarta volna Rappet. Ellenfele érezte a közelgő eszméletvesztés jeleit, és kétségbeesetten próbált kiutat keresni. Bal kezével elengedte Rapp csuklóját, és megragadta a kölyök sűrű, fekete haját ő azonban, ahelyett hogy engedett volna a szorításán, még keményebben préselte össze a térdét. Fehér fények kezdtek táncolni látómezejének periferiáján. Hurley alig hitte, hogy egy egyetemista pöcs így elbánt vele.

De még nem adta fel, hogy kiutat talál szorongatott helyzetéből, és az eszméletvesztés egyre közelgő homályában meglátta, hogy a válasz mindössze néhány centire hever az arcától. Halványan emlékezett a szabályokat illető rövid megbeszélésre a küzdelem kezdete előtt, de ez most nem volt fontos. Csak az, hogy gondoskodjon a győzelméről. Végző kétségbeesésében, hogy elkerülje a katasztrófát, Hurley elengedte ellenfele csuklóját, és szabaddá vált kezével előrecsapott. Megtalálta a kölyök heréit, maradék erejét összeszedve megragadta, és szorítani kezdte.

5. fejezet

Kennedy valamivel hat óra után ért vissza a tóparti házhoz. Fáradt volt, éhes, és semmi kedve sem volt egy újabb összetűzéshez Hurley-vel, de történtek bizonyos fejlemények, amiket meg kellett vitatniuk- Munkája egyik váratlan, egyre bonyolultabbá váló aspektusa az volt, hogy nem beszélhetett szabadon a kollégáival. A Washingtonban tevékenykedő külföldi kémek mindig is fenyegetést jelentettek, de már nem ők okozták a legtöbb fejfájást Kennedynak. Most a saját kormánya és az újságírók új generációja miatt kellett aggódnia, akik egy újabb Watergate-hez, a Johnson elnök bukásához vezető, a vietnami háborúval kapcsolatos tanulmány kiszivárogtatásához vagy a Reagan idején kitudódott, Iránnak nyújtott katonai támogatáshoz hasonló botrány kirobbantásán fáradoztak. Ezek együttvéve több száz karriert tettek tönkre, és elmondhatatlan károkat okoztak a nemzet biztonságának Washingtonban új sporttá vált azokat az ügynökségeket támadni, amelyek feladata éppen Amerika védelme volt. Meglepő módon Kennedynak meglehetősen ambivalens érzései voltak az üggyel kapcsolatban. Ahogy mentora, Thomas Stansfield mondani szokta: „Az igazán jó kémek nem panaszkodnak a szabályok miatt,

hanem megtalálják a módját, hogy megkerüljék őket."

Leparkolt a ház előtt, és viszolyogva a gondolattól, hogy újra vitatkoznia kell Hurley-vel, felment a veranda lépcsőjén. Kennedy kinyitotta a szúnyoghálós ajtót, és belépett. A bal és a jobb oldalra nyíló szobák üresek voltak, ezért aztán végigment a központi folyosón a konyha felé. Ott állt meg, ahol a parkettát linóleumburkolat váltotta fel. Az összevert, sérült arcú Hurley a konyhaasztalnál ült. Egy jéggel és Maker's Mark whiskyvel teli poharat szorított felrepedt ajkához, egy zacskó jeget pedig duzzadt jobb szemöldökéhez. Szemben vele, a pultnak támaszkodva Troy Tschida, Hurley jobbkeze, a harminckét éves egykori zöldsapkás állt Tschida próbálta eltitkolni, milyen jól szórakozik főnöke összevert fizimiskáján - nem sok sikerrel.

- Te ezt viccesnek találod? - mordult rá Hurley.

- Egyáltalán nem - felelte Tschida drámai, tettetett őszinteségtől csöpögő hangon.

Te fasz. Várj csak, míg beraklak vele a szorítóba. Majd nem fogsz röhögni, ha lekever neked is egy-két pofont.

- Mi történt? - kérdezte Kennedy, aki komolyan nem értette, miről beszélnek.

A nő ráébredt, hogy Hurley nem is látta, amikor belépett, mert a jobb szemét eltakarta a jégtömlő, és nem is hallotta, mert a fülei még mindig csöngtek. Elfordította a fejét, és felemelte a jégtömlőt. A szemöldöke annyira duzzadt volt, hogy csak résnyire bírta kinyitni a szemét. A bőr a szeme fölött fénylett és vérvörös volt.

- Hogy mi történt? - kérdezte Hurley egyre dühödtebb hangon.

- Az a kibaszott trójai faló történt, amit délután itt hagytál nekem a ház előtt.

Kennedynek beugrott, hogy Rappre gondol.

- Azt akarod mondani, hogy az én újoncom csinálta ezt veled?

- Most aztán kurvára ne játszadozz velem! Nem vagyok abban a hangulatban. - Hurley az asztalra vágta a szemüvegét, és megfogta a whiskysüveget. Peremig töltötte a poharát.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz - mondta Kennedy őszintén.

Hurley ivott egy nagy kortyot.

- Már hogy a picsába ne volna. A te újoncod. Ideadsz nekem valami kibaszott lecsupaszított aktát, amiben annyi információ sincs, mint egy váltságdíjat követelő üzenetben. Semmit sem tudok róla. Még egy perce sincs itt, és azt javasolja, derítsük ki, elég jó-e. - Hurley megállt, hogy igyon egy kortyot, majd kappanhangon folytatta, mintha Rappet akarná kifigurázni: - Gyorsítsuk fel egy kicsit a dolgokat, hogy kiderüljön, elég jó vagyok-e ehhez a munkához.

- Az én újoncom csinálta ezt veled? - kérdezte Kennedy. Még mindig nem volt biztos benne, hogy miről beszél a férfi.

Hurley újra az asztalhoz vágta a szemüvegét Ezúttal barna folyadék lötytyent ki a pohár száján.

- Az isten rohassza rá az eget, igen! És ne állj ott úgy, mintha meg lennél lepve ezen - emelte rá vádlón az ujját - Ezt te tervelted ki. Felültettél.

- Fogalmam sincs, miről beszélsz - rázta meg Kennedy a fejét - Azt akarod mondani, hogy az újoncom legyőzött téged?

- Nem volt messze tőle - mormolta Hurley az italához fordulva, mintegy magának.

- Az újoncod megverte - szólt közbe Tschida vigyorogva - ,de Stan megszegte a szabályokat, és satuba fogta a golyóit

- Azt hiszed, hogy ez vicces? - vakkantott rá Hurley.

Tschida vigyorogva bólintott.

Hurley mintha hozzá akarta volna vágni a poharat a szobán keresztül, aztán az utolsó pillanatban úgy döntött, mégis inkább a jégtömlőt dobja.

Tschida kinyújtotta a jobb kezét, és könnyedén elkapta a tömlőt

- Ne gyerekeskedj már. Amennyi segget szétrúgtál itt, ideje volt, hogy valaki neked is adjon egy kis ízelítőt.

- Nekem inkább az fáj - vágott vissza Hurley -, hogy ez az ifjú hölgy itt törbe csalt. Valaki, akinek egyébként még a felnevelésében is részem volt - Hurley a jó szemét Kennedy felé fordította. - Semmi katonai kiképzés, mi? A nagy francokat. Hol találtad ezt a kölyköt?

Kennedy egy kicsit még mindig meg volt döbbenve. A saját szemével látta, ahogy Hurley perecet hajtogatott amerikai focista méretű emberekből. Kutatásai során egyáltalán nem találkozott olyasmivel, ami arra engedett volna következtetni, hogy Rapp képes felvenni a versenyt Hurley-vel.

- Stan, hinned kell nekem. Fogalmam sem volt róla, hogy képes legyőzni téged.

- Nem győzött le! Csak majdnem.

- Igen, de te csaltál - mondta Tschida, aki perverz örömét lelte Hurley kínzásában. - Vagyis gyakorlatilag legyőzött.

Minden csepp önuralmára szüksége volt, hogy ne vágja poharát a kárörvendő Tschidához. Hurley visszafordult Kennedyhez.

- Mire készülsz? - kérdezte. - Mi az ördögért akartál így átverni?

- Nyugodj meg egy pillanatra, Stan. Épp azt mondom, hogy a kutatásaim során semmit sem találtam, ami arra utalt volna, hogy képes erre - intett Kennedy Hurley összevert képe felé. - Őszintén reméltem, hogy egyszer képes lesz majd erre... de nem ilyen hamar.

- Akkor a kutatásod egy nagy kalap szart sem ér. Az ember nem tanul meg így küzdeni a saját pincéjében. Valakinek tanítania kellett.

- Az elmúlt egy évben eljárt egy harcművészeti stúdióba - ismerte el Kennedy.

- Nem ártott volna, ha ezt tudom - vágott vissza Hurley.

- Stan, itt siránkoztál nekem, hogy ez a fickó csak az idődet rabolja, mert nem a különleges alakulatnál képezték ki. Azt gondolod, hogy egy év egy bevásárlóközpont edzőtermében, felér azzal, amin ezek a srácok a hadseregben keresztülmennek?

- Az attól is függ, ki képezte ki.

- Meg attól is, hogy ki az illető - tette hozzá Tschida.

Kennedy karba tette a kezét, és hosszan gondolkodott, mielőtt megszólalt.

- Van még egy másik lehetőség is.

- És mi az?

- Tudom, hogy nem szeretsz a korodról beszélni, de nem lehet, hogy egy kicsit berozsdásodtál?

Tschida ezen annyira elkezdett nevetni, hogy széles mellkasa csak úgy rázkódott tőle.

- Holnap első dolgom lesz, hogy betuszkoljam a seggedet a ringbe vele - háborgott Hurley. - Akkor majd meglátjuk, mennyire fogod viccesnek találni a dolgot.

Tschida abbahagyta a nevetést.

Kennedy odahúzott egy széket, és leült az asztalhoz Hurley-vel szemben.

- Mondd el, kérlek, hogy mi történt

- Ugye nem csak idegesíteni akarsz?

Kennedy megrázta a fejét.

- És nem átverni akartál? Nem felültetni?

Újra megrázta a fejét.

- Nem - felelte. - Valójában inkább azért aggódtam, hogy ő fogja kapni a pofonokat. Nem pedig fordítva.

Hurley a harag és az alkohol ködén át is kezdte megérteni, hogy Kennedy igazat mond.

- Hol akadtál erre a fickóra?

Kennedy pillantásából azonnal megértette, mit akar.

- Hé, szarjancsi - szólt oda Tschidának nézd meg, mi van azokkal a bohócokkal, és ha szarakodnak, baszd ki őket, és csináltass velük száz fekvőtámaszt.

- Értettem - indult el Tschida dologra készen.

Ahogy a külső ajtó becsukódott mögötte, Hurley Kennedyre nézett.

- Ki ez a fickó?

Nem titkolhatta el előtte örökre, de jobban szeretett volna várni vele még egy pár napot. Fenntartásait félretéve kibökte:

- A neve Mitch Rapp.

6. fejezet

Rapp a tábori ágyán feküdt, feje alatt összecsomósodott kispárnája, ágyékára pedig egy zacskó fagyasztott zöldborsót szorított. A vacsorát büférendszerben „szolgálták fel” a pajta túlsó sarkában, egy összehajtható asztalon. Nem volt igazán étvágya, de kényszerítette magát, hogy egyen. Heten voltak, plusz a két kiképző. Így együtt elpusztítottak egy hatalmas tál spagettit, egy tál zsömlét, és annyi salátát meg csöves kukoricát, amennyi csak beléjük fért. A férfiak fáradtak és elnyűttek voltak, melegük volt, de azért magukba tömtek mindent, majd jeges vízzel és hideg tejjel öblítették le vacsorájukat. Rapp az elmúlt öt évben sportolók számára előírt étrenden élt, így jól tudta, hogyan működik a dolog. Ekkora hőségben a kemény gyakorlatok nem igazán sarkallták evésre az embert. A körülmények épp ellenkező hatással voltak az étvágyukra, de erről tudomást sem véve, muszáj volt belapátolniuk az ételt. Fiziológiai szempontból egyértelmű volt a képlet. Több mint ötezer kalóriát égettek el naponta, ami azt jelentette, hogy vagy meg kellett enniük egy tonna kaját, vagy fogyni kezdtek. Rapp a testalkatával és jelenlegi súlyával még fogyhatott öt kilót, de ha ennél több súlyt veszít, azzal a sérülés és a betegség veszélyét kockáztatja.

Rapp a padlóra lökte a Time magazin egyik számát, és megigazította a fagyasztott zöld borsós zacskót az ágyékán. Az egyik kiképző evés közben félrehívta, és azt mondta neki,

feküdjön a hátára, és kezdje el jegelni a sérülést. Aztán szigorúan megparancsolta, hogy jelentse, ha vér van a vizeletében. Az edzőmérkőzés és a vacsora között volt néhány órája, hogy átgondolja a történeteket, miközben az egyik kiképző levezenyelt egy kemény gyakorlatsorozatot, majd parancsot adott a tizenöt kilométeres futásra az erdőben. Rapp úgy tett, mintha szenvedne, de nem ez volt a helyzet. A futást különösen jól bírta. Akár egész nap tudta volna folytatni, ha arra lett volna szükség, de nem akart túl hamar túl sokat megmutatni magából. Emellett pedig, ha egy tanárnak egy színötös és egy olyan buzgó tanuló között kellett választania, aki idővel egyre jobbá és jobbá válik, minden tanár választása erre az utóbbira esne.

Rapp megpróbált mindent megtanulni az edzőmeccsből, amit csak lehetett, bár a férfi nevét még mindig nem tudta. Nem örült neki, hogy a fickó a küzdelem kellős közepén megváltoztatta a saját maga által felállított szabályokat, de ezen már nem sokat segíthetett. Arra kellett koncentrálnia, hogy ez hogyan fogja befolyásolni a dolgok további alakulását. Fontos volt megtudnia meddig feszítheti a húrt. Ha pedig ezek a kiképzők nem tartják magukat a szabályokhoz, akkor ezt tőle sem várhatják el.

Rappnek először a futás után adódott lehetősége találkozni a többiekkel. A pajta háta mögött felállított nyújtónál voltak, hogy elvégezzék a négyszer huszonöt húzódzkodást. A vén személtáda mellett, aki a központot vezette, még három kiképző volt. Ahogy arra a beszerzője előre figyelmeztette, nem használhatták a saját nevüket, és nem adhattak ki magukról semmiféle személyes információt. Az első két kiképzőn nem volt nehéz eligazodnia. Az alacsony, sovány neve Smith őrmester volt, a magas soványat pedig Jones őrmesternek hívták. Napjaikat Smithszel kezdték és Jonesszal fejezték be.

Rappnek kétszer huszonöt húzódzkodást kellett csinálnia harminc másodperc pihenővel, így fel tudott zárkózni a több újonchoz. Miután mindnyájan lenyomták a száz húzódzkodást, Smith őrmester begurult. Felsorakoztatta, és fel-alá járkálva pocskondiázta őket

- Valamelyik kis buzi maguk közül azt gondolta, hogy neki nem kell rendes húzódzkodást csinálnia - kezdte a kiképző. - Az gondolta, neki elég, ha csak félig megy le, és nem húzza fel magát teljesen. Én viszont nem szeretem a fél munkát, úgyhogy, hölgyeim, kezdhetik előlről az egészet.

Aztán egyre jobban belejött a szitkozódásba, kétségbe vonva férfiasságukat, becsületüket, intelligenciájukat és törvényes származásukat is. Rapp megfigyelte, hogy egy csapatként kezelik őket, nem a vétkest próbálják megtalálni, aki Rapp szerint talán nem is létezett. Rapp figyelte a többieket, és nem tűnt úgy, mintha bármelyikük is elhagyta volna magát. Az őrmester egyszerűen odébb helyezte a célvonalat, remélve, hogy valamelyikük besokall, és bedobja a törülközőt. Ahogy körülnézett, erre nem látott sok esélyt. A másik hat férfit kemény fából faragták.

- Még négy sorozat, de gyorsan. Rajta! - vakkantotta az őrmester. - De ezúttal csinálják rendesen, hölgyeim, különben mehetnek még egyet futni, és elbúcsúzhatnak a vacsorától.

Csak két nyújtó volt, így felsorakoztak előttük, és újra kezdték a gyakorlatot. Rapp épp a sorára várt, amikor az egyik újonc erősén a veséjébe bökött. Rapp megfordult, hogy felmérje a fickót, aki megbökte, és éppen szidalmazni kezdte, de olyan halkán, hogy más ne hallja. A fickó úgy nézett ki, mint egy profi európai rögbijátékos. Egyik halántékától a másikig húzódo összenőtt

szemöldökétől a homloka még magasabbnak tűnt. Szénfekete, távol ülő szemei voltak, legszembetűnőbb vonása azonban legalább két helyen eltört horgas orra és az előreugró álla közepén húzódó mélyedés volt. Rappnek szinte azonnal két dolog is átfutott az agyán. Az első, hogy merő időpocsékolás lenne megpróbálni egyetlen, fejre mért ütéssel kiütni a fickót. A nyaka olyan vastag volt, mint egy átlagos ember combja. A második gondolata az volt, hogy a fickó valahogy nem illett bele a képbe. Feltéve, hogy Rapp jól értette, mire készülnek.

A férfinak annyira jellegzetes vonásai voltak, hogy szinte lehetetlen volt elfelejteni. Inkább tűnt katonának, semmint leendő kémnek.

- Ezúttal rendesen csináld, pöcsfej - kötekedett a nagydarab fickó.

Rappról a nagy hőségben szakadt a víz, mocskos volt, és nem volt hozzászokva, hogy szarakodjanak vele. Az első alkalommal is tisztességesen csinálta a húzódzkodást. Ha bárkit meg lehetne gyanúsítani azzal, hogy nem rendesen dolgozott, akkor az éppen az a fickó volt, aki a képébe mászott. Rapp kísértést érzett, hogy hasonló hangnemben válaszoljon, és hanyatt lökje a fickót, de úgy gondolta, erre még bőven lesz idejük később. Egy szó nélkül visszafordult, és beállt a sorba.

- Úgy bizony - mondta a nagydarab fickó -, okosan teszed, ha befogod a pofádat. De kurvára ajánlom, hogy most rendesen csináld.

A délután hátralevő része mindenféle incidens nélkül zajlott, és később megengedték nekik, hogy a vacsora előtt kissé lehútsék magukat a tóban.

Rapp elkerülte Victort, de rajta tartotta a szemét. Közben megtudta, hogy így hívják a tagbaszakadt fickót. Legalábbis itt ezt a nevet adták neki. Minthogy megtiltották nekik, hogy a saját nevüket használják, a kiképzők mindnyájuknak adtak egy új keresztnévet. Rapp Irving volt, amit rögtön Irvre rövidítettek. A másik ötöt Frednek, Roynak, Glenn-nek, Billnek és Dicknek hívták.

Mindnyájan elég jó formában voltak, próbálták kerülni a feltűnést, de nyitva tartották a szemüket. Cinkos pillantásokra és hangtalan kommunikációra azért adódott lehetőség. Minthogy megtiltották, hogy a múltjukról beszéljenek, senki sem említette katonaéveit vagy, hogy melyik egységnél szolgált. Ez érdekes helyzetbe hozta Rappet. A kiképzők valószínűleg tudták, hogy Rapp sohasem szolgált a seregben, de a többi újoncnak fogalma sem volt róla.

Fura csoportdinamikai helyzetet idéz elő, ha egy csapatnyi összezárt embernek megtiltják, hogy a múltjáról beszéljen. Ez gyakorlatilag megöli a csevegést, így vacsora alatt nem igazán beszéltek. Rapp visszatért tábori ágyához, hogy tovább jegelje az ágyékát, és a mennyezeti ventilátor lassú forgását bámulta, amely épp a feje felett lógott a szarufáról. A bunyón gondolkodott, lépésről lépésre végigvette az egészet, azon tűnődve, mit csinálhatott volna másképp, amikor Victor jelent meg a tábori ágya mellett.

- Mi a neved? - kérdezte fojtott hangon.

Rapp az ajtó felé pillantott, ahol az egyik kiképző éppen parancsokat osztogatott

valamelyik társuknak.

- Irv.

- Nem az, te seggfej - rázta meg a fejét - A valódi nevedet kérdeztem.

Rapp kezdte úgy érezni, nem kedveli Victort. Beszervezője több alkalommal is figyelmeztette, hogy ha valaki a múltjáról beszél, azt azonnal kizárják a programból. Rapp közömbös arccal felnézett

- Te nem hallottad, mint mondtak a kiképzők? - kérdezte. Féloldalas mosoly suhant át a másik férfi arcán.

- Csak a szájukat járatják. Ez egy játszma. Csak baszakodni akarnak velünk. - Hátrapillantott a válla fölé, hogy meggyőződjön róla, senki sem hallja, amit mond. - Ne csináld már... honnan származol?

- Mit akarsz ezzel?

- Mi?

- Mi a terved?

- Csak próbálom megismerni a srácokat... ennyi az egész.

- Ne érts félre, de semmi közöd hozzá, hogy ki vagyok vagy honnan jöttem.

- Szóval így állunk? - Az arca kissé elpirult, és összeszorította a fogait - Mondok neked valamit. Nem te mondd meg nekem, hogy mihez van közöm, mihez nincs.

Rapp nem örült kiszolgáltatott helyzetének. A hátán feküdt, sebezhető pozícióban, de nem akarta, hogy Victor azt higgye, könnyen meghátrál.

- Nem én mondom meg - mondta könnyedén -, hanem ők.

Rapp az ajtóban álló kiképzőre nézett. Az őrmester befejezte mondandóját, és távozott. Csak a hét újonc maradt a helyiségben.

- Anyud elment - nevetett fel Victor. - Ügy tűnik, az enyém a segged.

Rapp úgy döntött, nem maradhat tovább fekvő helyzetben. Gyorsan a földre lendítette a lábait, és felpattant.

- Mi a bajod, Victor? - mondta könnyedén, de olyan hangosan, hogy mindenki hallja.

- Te vagy a bajom.

- Azt levettem - felelte Rapp a tábori ág túloldaláról -, de tudnál egy kicsit pontosabban fogalmazni? Lehet, hogy olyasmiről van szó, amin tudok segíteni.

- Azt kétkem - mondta a nagydarab fickó megvetően. - Túlágosan puhánynak tűnsz. Mintha nem lennél közénk való.

- Nos... ezt könnyen eldönthetjük - intett Rapp a birkózószőnyeg felé.

Victor felnevetett, mintha abszurdnak találná az ötletet.

- Nincs esélyed.

Rapp bólintott, mintha azt mondaná, majd elvállik, és a szőnyeg széléhez lépett

- Sajnálom az anyádat, Victor.

- Mit mondtál? - kérdezte Victor.

- Azt mondtam - ismételte Rapp majdnem kiabálva -, hogy sajnálom az anyádat.

- Jó lesz, ha vigyázol a szádra! - Victor szemében vad fény csillant. - Különben mi lesz? - kérdezte Rapp.

A másik öt férfi félbehagyta, amit éppen csinált, és figyelték a fejleményeket.

- Meg akarsz ütni, Victor? - heccelte tovább Rapp. Készen állt, hogy akkor és ott lerendezze ezt az ügyet. - Mi a baj? Az anyád, aki a környék kurvája volt. nem babusgatott eleget, amikor kicsi voltál? Mindenki szophatta a melleit, csak te nem?

- Nagy a pofád! - csattant fel Victor. Alig bírta féken tartani a dühét.

- Csak próbálok rájönni, mi a baj veled, Victor. Egész nap csak a pofádat jártatod. Úgy viselkedsz, mint egy igazi ötcsillagos faszi. Mindenkinek tele van veled a töke.

- Szétrúgom a segged - ordította Victor, miközben, akár egy bokszoló, egyik lábáról a másikra ugrott.

Rapp nem szólt egy szót sem. A szőnyeg közepére lépett, és intett Victornak, hogy csatlakozzon hozzá.

Victor ordibálni és üvöltözni kezdett, miközben körültáncolta Rappet. Többször felé ütött, és közben részletekbe menően ecsetelte, mit fog csinálni Rapp-pel, amikor az egyik kiképző hirtelen újra megjelent az ajtóban.

- Hölgyeim, mi az ördögöt csinálnak?

Victor elhallgatott, de már túl késő volt.

- Ennyit erről, seggfejek. Ha elég energiájuk van, hogy verekedjenek, akkor nyilván ahhoz is elég lesz, hogy fussanak egyet. Hatvan másodpercük van, hogy összekaparják a ványadt seggüket, és felsorakozzanak odakint. Kapják a futócuccukat, és indulás.

Mindenki azonnal összekapta magát, és miközben öltözködtek, a másik öt férfi a szemével és szóban is hangot adott elégedetlenségének. Rapp nem válaszolt, Victor viszont úgy tűnt, mintha élvezné a dolgot. Visszavágott, és heccelni kezdte a többieket, hogy álljanak ki vele, ha van elég vér a pucájukban. Rapp felhúzta a cipőjét, és az ajtó felé rohant ő volt az első a sorban, és míg a többiekre várt, az jutott az eszébe, hogy valami nincs rendben. Ha ez a program ennyire titkos és elit, mi az ördögöt keres itt egy olyan szájhős, mint ez a Victor?

7. fejezet

Camp Perry, Virginia

Tom Lewis a titkos telefonján fogadta a hívást. Türelmesen hallgatta, míg a vonal másik végén valaki egy látszólag ártalmatlan üzenetet ad át egy másnap délután esedékes washingtoni találkozóra kapcsolatban. Bárki számára, aki képes lett volna lehallgatni a titkos telefont, ideértve természetesen a CIA belbiztonságért felelős embereit is, a beszélgetés annyira hétköznapiaknak tűnt volna, hogy eszükbe sem jutott volna gyanakodni. A harmadik mondatban azonban az illető egy olyan határozószót használt, amitől Lewis egy fél centire felhúzta jobb szemöldökét. Köszönetét mondott az illetőnek a vonal túlsó végén, és azzal búcsúzott, hogy a másnapi találkozón majd beszélnek.

A klinikai pszichológus lassan visszatette a kagylót a helyére, és tollával a jellegtelen mappán kopogott. Az irodában minden jellegtelen volt standard kormányzati bútorok, az a fajta, amiből minden évben óriási mennyiséget rendel a hatalmas kormányzati gépezet. Az íróasztal, a könyvespolc, a kredenc mind farostlemezből készült, a vékony furnérborítás azt a látszatot keltette, mintha fából lenne, pedig műanyagból volt. A sötétszürke anyaggal bevont fekete műanyag székek alig kilenc hónap alatt tönkrevágtak egy öltőnadrágot. Lewist megdöbbenetette, mennyire általánossá váltak az efféle bútorok Washingtonban, és arra a következtetésre jutott, hogy a gyenge minőségű darabok beszállítója, több mint valószínű, a parlamenti költségvetési bizottság elnökének saját szavazókerületéből származhatott.

Lewis irtózott az ilyen silány módon elkészített tárgyaktól, ennek ellenére nem tett semmit, hogy személyesebbé tegye az irodáját. A privát rendelője Washingtonban volt, és minden négyzetcentiméterét aprólékosan dekorálta ki. A finom díszítőelemekre futotta a terápiáért kapott óradíjából, emellett azonban a kliensei is igényelték ezt. Igen rövid idő alatt meglehetősen jól jövedelmező klientúrát sikerült kiépítenie. Pácienseinek listájából össze lehetett volna állítani a washingtoni felső vezetés arcképcsarnokát. Lobbisták, jogászok és vállalatigazgatók alkották ügyfelei nagyobb részét. Politikussal csak elvétve találkozott, de több tucat szenátor- és képviselőfeleség járt hozzá minden héten, hogy kiöntsék a szívüket, és

beavassák gondolataikba. Ha lelkiismeretlen gazember lett volna, saját hasznára is fordíthatta volna az így szerzett információkat, de erre még csak kísértést sem érzett soha.

A harminchat esztendő Lewis szenvedélyesen végezte a munkáját, amihez a vele született tehetsége is megvolt. A Pomonai Egyetemen szerzett diplomát közgazdaságtanból és matematikából, majd klinikai pszichológiát tanult a Pennsylvania Egyetemen. Ez utóbbit a kormány fizette, amelynek akaratából diploma után négy évet kellett szolgálnia a hadseregben. Leginkább a hadseregnél végzett munka miatt került jelenlegi helyére, ebbe az ablaktalan, nyomorúságos irodába egy bázison, amelynek még a létezéséről is csak kevesen tudtak. Úgy tűnt, jó érzéke volt a mentális hibák felfedezéséhez, ami a hadseregben töltött évek alatt felkeltette legalább egy tábornok és néhány ezredes érdeklődését iránta odalent Fort Braggben. Három éven át segített, a Különleges Alakulatok Egyesített Parancsnokságának kiválasztási procedúrájuk megszigorításában és egy új játékelméleti rendszer kidolgozásában.

Lewis szánt rá egy percet, hogy összeszedje gondolatait, és mérlegelje, mennyiben befolyásolja a hívás az estéjét. A tábornak volt egy garzonrészlege, az ingázó washingtoni alkalmazottak és tanácsadók számára. Amikor egy új szakasz vette fel a szolgálatot, általában hetente egy-két éjszakát ott töltött, hogy meg tudja figyelni a reakcióikat. Úgy tervezte, rászánja az estét, és beszél az egyik újonccal, akin aggasztó tüneteket vélt felfedezni, de a hívás sürgős volt.

Lewis lepillantott második világháborús Elgin A-11-es amerikai katonai órájára. Az apja adta neki a halálos ágyán három évvel azelőtt Lewis kicserélte az elnyűtt szíjat, és közel tökéletes állapotban tartotta az órát. Este hét óra tizennégy volt. Nem volt különösebben sürgős dolga, emellett pedig ez tökéletes estének ígérkezett egy kis országúti száguldozásra, amivel egyúttal a fejét is kiszellőztethette. Összeszedte a két nyitott dossziét, megpördült a székével, és szembe fordult a már nyitva álló, szürke fémszéffel. Lewis a dossziékat a helyükre tette, becsukta a páncélszekrényt, és elfordította a tárcsát. Az iroda ajtaját nyitva hagyta, a széf tartalmán kívül úgyszemint volt ott más, amire vigyáznia kellett volna.

A motorja az első parkolóhelyen állt az épület előtt Lewis levette zakóját és nyakkendőjét, gondosan összehajtogatta, és a motor ülésére helyezte őket. Kinyitotta az 1200-as BMW egyik oldaltáskáját, és elővett egy szürke-fekete bőr motoros dzsekit egy pár lábszárvédővel. Ezek nélkül sohasem ült motorra. Még harminc fokos hőségben sem. Beleégett az agyába egy barátja sérülésének emléke, aki egy forró délutánon kényszerült elfektetni motorját Kaliforniában.

A zakót és a nyakkendőt az oldaltáskába tette, és felvette szürke bukósisakját. Beindította a motort, és felült rá. Hatvan másodperccel később lehajtotta a sisak szemellenzőjét, intett a főbejáratnál őrt álló katonának, és elhúzott mellette. Egy perccel ezután nagy sebességgel felhajtott az I-64-es autópályára, és észak felé vette az útját. Valamivel több, mint egy óras út állt előtte, de Lewis ezt egy cseppet sem bánta.

Itt senki sem telefonált, nem kopogtak az ajtaján, hogy hallgassa meg a gondjaikat. Lewis egyre nehezebben talált időt rá, hogy rendezze a gondolatait, és az adott feladatra koncentráljon. Egy nagy zöld tábla jelezte, hány kilométert kell még megtennie Richmondig, de a jelzést szinte észre sem vette. Már a frissen beszervezett újonc körül jártak a gondolatai. Biztosan ezért hívták. Lewis 110 kilométer per órára állította a tempomatot, elhelyezkedett az ülésen, és a visszapillantó

tükrökbe nézett Arra gondolt, mennyi munkát fektetett ebbe az egyetlen jelöltbe. A férfi minden szempontból közelebb állt a tökéleteshez, mint bárki, akivel a programban töltött két éve alatt találkozott. Lewis bedőlt egy kanyarban, és közben azon töprengett, vajon lehetséges-e, hogy Hurley egyetlen délután alatt kikészítette a srácot. Sajnos erre a kérdésre megvolt a válasza, mert többször is volt alkalma végignézni, ahogy megteszi.

8. fejezet

Lake Anna, Virginia

Holdtalan éjszaka volt, és alig néhány külső lámpa égett, hogy ne vonzza oda a rovarokat. Az újoncok, épp végeztek a futással, egy újabb százas széria húzódkodással, valamint egy sor egyéb gyakorlattal, amelyeket a ritkábban használt izmok kifárasztására találtak ki, meg talán arra, hogy néhányan bedobják a törülközőt, és nekiláthassanak a komoly munkának. Sajnos azonban mind a heten egy csorda napi legelészésből behajtott marhához hasonló állapotban szállingóztak be a pajtába. Fejüket lehajtva, lassan, bizonytalanul lépkedtek, és szerencsére a vitatkozás is elült. Az egyetlen dolog, amire abban a pillanatban gondolni tudtak, az alvás volt

Hurley ivott egy korty bourbont, és a gyep túloldala felé nézett. Annak ellenére, hogy az elmúlt egy órában ez volt a hetedik whiskyje, nem volt részeg. Ami az italt és néhány egyéb dolgot illette, teherbírása egy nála háromszor nagyobb embernek is becsületére vált volna. Aznap éjjel azonban amúgy megingathatatlan önbizalma kissé gyenge lábakon állt. Hurley-t az a fajta határozatlanság kínozza, amellyel az átlagemberek nap mint nap szembesülnek, de egy hozzá hasonló önfejű, határozott férfi számára ritkaságszámba ment. Feldagadt szeme és szaggató fejfájása csak kínzó fizikai tünetek voltak. Még néhány pohár Maker's Mark majd eltompítja őket

Az igazi baj a fejében volt egy repedés a pszichéjén, amelynek hatására ritkán tapasztalt, de lassanként egyre ismerősebbé váló állapotba került. A mardosó érzés a tarkóján keresztül próbált bekúszni az agytörzsébe, hogy a hatalmába kerítse. Minden tünetét tapasztalta, a szorítást a mellkasában, a szapora légzést, a hirtelen vágyat, hogy elhúzzon innen, mindegy, hová, csak ne kelljen itt lennie. Egy olyan ember számára, aki hozzá volt szokva, hogy ő irányít, hogy mindig igaza van, ez volt a legkellemetlenebb érzés, amit csak el tudott képzelni. Inkább hagyta volna, hogy addig rugdossák a fejét, míg el nem veszíti az eszméletét, mint hogy ezzel a szarsággal kelljen birkóznia.

Hurley tudta, hogy a rohammal jár valami olyasmi is, amihez még mindig nem volt hozzászokva. Éveken át próbálta eltemetni, elkendőzni a problémáit, besöpörni őket bármi alá, amit csak talált. A munkája túlságosan fontos volt túl sok ellenséggel kellett szembenéznie, és nem volt elég ember, aki hajlandó volt erre a feladatra. Túlságosan elfoglalt volt, és túl sok múlt rajta ahhoz, hogy csak ücsörödjön és sajnálja magát végtére is, ő a hidegháború gyermeke volt. Míg a hatvanas évek generációja igyekezett elvágni magát a valóságtól és szembenézni az érzéseivel, addig Hurley torkokat vágott el, és próbált olyan messzire kerülni az érzéseitől, amennyire csak lehetett. Az ötvenes évek végén és a hatvanasok elején ide-oda cikázott

Európában, aztán a hatvanas évek közepén Délkelet-Ázsiában tevékenykedett. A hetvenes évek Dél-Amerikában találták, a nyolcvanas évek elejét pedig Közép-Amerikában töltötte, míg végül a legnagyobb trágádomb tetejére, a Közel-Keletre került. Az egész olyan volt, mint egy gigantikus, többdimenziós sakkjátszma a szovjetekkel: az első világháború végének és a második világháború utóhatásának egyenes folytatása.

A saját gondolataival, érzéseivel - vagy nevezzék őket akárhogy - való szembenézést Hurley nem igazán szívelhette. Volt a jó és a rossz, a kettő között pedig a szakadék a társadalom sopánkodó tagjaival, olyan emberekkel, akik a biztonság és szabadság luxusát készen kapták, anélkül hogy bármit is tettek volna érte. Sohasem hallotta ezeket az opciókat az apja vagy az anyja szájából, ő a nagy világválság idején született, a szüleinek viszont át kellett élniük az egészet. Chicagóból öt gyerekükkel a kentuckyi Bowling Greenbe költöztek, hogy megszabaduljanak az élelmiszerért álló hosszú soroktól és a belvárost sújtó szörnyű munkanélküliségtől. Hurley úgy nőtt föl, hogy nem látott ennél jobbat. Saját sorsa éppolyan jónak tűnt, mint a többi gyereké. Ezzel a sztoikus magatartással felvértezve belépett a hadseregbe. Miután leszolgált az idejét, a katonák társadalomba való visszaillesztése érdekében született törvénynek köszönhetően jelentkezett a Virginia Techre, és egész tisztességes eredménnyel végzett. Azon az utolsó tavaszon egy férfi kereste meg a kormánytól, aki rendkívüli érdeklődést tanúsított a katonai előmenetele iránt. Megkérdezte Hurleyt, hogy szeretne-e világot látni, és változtatni a dolgokon, ő kapva kapott a lehetőségen.

Hivatalosan az elmúlt huszonegy évben háború sújtotta országok között cikázott, sőt néhány alkalommal még a viszály kirobbantásában is része volt. Nem hivatalosan ez az idő hosszabb volt huszonegy évnél. Megjárta a Szovjetunió és Amerika konfliktusának frontvonalait, és nem volt kétséges számára, hogy a két fél közül melyik volt a nemesebb. Ha az ember meg akarja érteni a kommunizmus és a kapitalizmus hatását, elég, ha eltölt egy kevés időt Berlinben. Ha két város történetét kellene említeni, Kelet- és Nyugat-Berlin élő példa a különbségre, és egyúttal a bizonyítványt is kiállítja a kormányokról, amelyek a második világháború vége óta vezetik őket. Az egyik oldal mintha egy élénk, színes film lenne, a másik pedig szemcsés, öreg, fekete-fehér vacak.

Hurley soha életében nem volt olyan büszke, mint amikor az az átkozott fal leomlott. A saját vérént ontotta a harcban, elveszített néhány barátot és több forrást, mint amennyit meg tudna számolni, vagy amennyire emlékezni akarna, de végül győztek. Sajnos nem maradt sok idejük kiélvezni a diadalt Hurley és néhány társa már a dzsihadistákon tartották a szemüket. Akkor találkozott velük, amikor segített megcsapolni a Szovjetunió anyagi és emberi erőforrásait, valamint fegyverzetét, hogy végül elmenjen a kedvük önkényuralmi kísérletük folytatásától. A Haibár-hágónál történt a dolog, és először nem látott semmit, ami nyugtalanságra adott volna okot. Ezek az emberek csak vissza akarták kapni a területeiket, ki akarták űzni a szovjeteket. A gond a vallási fanatikusokkal kezdődött, akiket Szaúd-Arábiából, Jemenből és egy csomó más nyamvadt kis országból hoztak be.

Hurley szeretett káromkodni, piálni és nőket hajtani, ami egyértelműen szembehelyezte őt a puritán, minden élvezetet elutasító, szaúd-arábiai vahabita dzsihadistákkal. Szinte azonnal erős ellenérzést váltottak ki belőle, de akkor még nem tudta, hogy szent háborújukat egyszer majd Délnyugat-Ázsia isten háta mögötti hegységein túlra is ki akarják terjeszteni. Ezt csak később értette meg, amikor látta, hogy a palesztinok ügyleteibe is beleártják magukat. És az egész

kezdődött előről. A szovjeteket sikerült legyőzniük és kordában tartaniuk, de itt volt ez az új ellenség, mely a saját ideológiáját próbálta másokra kényszeríteni. Hurley-nek rossz érzései voltak azzal kapcsolatban, hogy hová vezet ez az egész, és ráadásul, életében először, úgy érezte, elfáradt. Ez a fenyegetés nem fog magától megszűnni, és hirtelen nem volt benne biztos, hogy képes lesz megtalálni, pláne kiképezni a következő csapatnyi kölyköt, akik szembe tudnak majd nézni a veszéllyel. Segítségre volt szüksége. Sajnos azonban a segítségkérés nem volt Hurley erős oldala.

Meghallotta az egyik kutya ugatását, majd a fenyősonon átszűrődő motor hangját. Nem amerikai gyártmányú motor dübörgése volt ez, inkább valami japán vagy német gép dorombolása. Hurley - részben megkönnyebbülésében, részben megadóan - megeresztett egy apró sóhajt. A doki volt az. Biztosan Kennedy hívta fel.

Egyetlen fénycsóva vágott át a fák között, és egy pillanattal később a motort is meglátta a kanyarban. A gép annyira csendes volt, hogy Hurley a kerekek hangját is hallotta a murvás kocsibejárón. A motor a ház elé gördült, utasa a kitámasztóra állította, és lekapcsolta a motort. Azután elővett egy lapos fadarabot az öntött oldaltáskából, a kitámasztó alá helyezte, majd levette a bukósisakot.

Thomas Lewis végigsimította borzas szőke haját, és Hurley-re nézett. Rögtön észrevette a duzzanatot a szeme fölött, de jobban aggódott a férfi tekintete miatt, amit csak mostanában kezdett megérteni.

- Kemény napod volt?

Hurley megpróbálta nevetéssel elütni a kérdést.

- Ebben a szakmában nincsenek könnyű napok. Ezt te is tudod.

Lewis bólintott. Nagyon is tisztában volt vele, hogy ez a munka mekkora terhet tud róni az emberekre, és nem csak a testükre. A fizikai sérülések elég egyértelműek voltak. Vagy meg lehetett gyógyítani őket, vagy nem. Az aggyal és a lélekkel azonban egészen más volt a helyzet.

9. fejezet

Bejrút, Libanon

A viharvert, koszos Peugeot lelassított. A sofőr kihajolt a volán mögül, és először balra, majd jobbra végignézett a Hamra utcán. Barátja a jobb első ülésen épp ugyanígy tett, csak kevesebb lelkesedéssel. Nem volt ott közlekedési lámpa vagy stoptábla, de a háborúban kialakult beidegződésekről nehéz leszokni. Szamimak három testvére volt, és ő volt a legfiatalabb. Három testvére meghalt a polgárháborúban, ami romba döntötte az egykor gyönyörű várost. Azzal a bátyjával, aki a legközelebb állt hozzá, és mindössze tizenhárom hónappal volt idősebb nála, egy RPG gránátja végzett, éppen ebben a kereszteződésben. A véres polgárháborúról tudósító

nyugatiak a Hamra utcát inkább, mint zöld zónát ismerték. Ali és barátai maguk között senki földjének hívták.

Ez az utca választotta el egymástól Kelet- és Nyugat-Bejrútot, és bizonyos mértékig a muzulmánokat a keresztényektől, még pontosabban a síita muzulmánokat a maronita keresztényektől. A zóna mindkét oldalán találkozhatott az ember kisebb szunnita, örmény, görögkeleti és drúz közösségekkel is. Ezek közül a csoportok közül voltak olyanok, amelyek jobban ki voltak téve a veszélynek. Ezek a hosszú és kegyetlen polgárháború során csaknem mind eltűntek, míg azok, amelyeknek sikerült jobban elsáncolniuk magukat, most az újjáépítésen munkálkodtak. A polgárháború sok tekintetben hasonlított a húszas évek chicagói bandaháborúihoz, csak ezt nagyobb fegyverekkel vívták.

A háború hivatalosan közel húsz éve véget ért, így a város gyakorlatilag minden részén látni lehetett az élet jeleit. A keresztények a keleti oldalon lázas tempóban építkeztek, a muzulmánok nyugaton igyekeztek lépést tartani. Toronydaruk magasodtak mindenfelé, és az embernek nagyobb esélye volt, hogy egy teherautó vagy egy buldózer kerekei alatt lelje halálát, mint hogy egy orvlövész golyója végezzen vele. Legalábbis bizonyos területeken. A Hamra utca azonban nem tartozott ezek közé a helyek közé. Az épületek még mindig kibelezett vázak voltak, és tökéletes leshelyet biztosítottak egy orvlövész számára.

Szamir megvizsgálta a bal oldali épületet az út túloldalán, míg barátja, Ali, aki mellette ült, ugyanezt tette a jobb oldalival.

- Még mindig óvatoskodtok? - kérdezte a hátsó ülésen ülő férfi gorombán.

Szamir szégyenlősen a visszapillantó tükörbe nézett.

- Ne haragudjon.

Aszef Szajed bólintott, és szívott még egyet a cigarettájából. Emlékezett rá, hogy Szamir bátyját ettől a helytől nem messze ölték meg. Sok jó ember lelte halálát ezen az istenverte útszakaszon. Szajed azonban nem csevegett az embereivel. Az ilyen bizalmaskodás táptalaja lehet mindenféle gondolatnak. A gondolatok pedig nem jók. Az embereknek parancsot kell teljesíteniük. Emellett pedig nem akart közel kerülni a túl gyakran veszteséglistára kerülő emberekhez, akik neki dolgoztak. Sokkal könnyebb volt olyasvalakit gyászolni, akit nem ismert jól, mint egy közeli barátot.

Miután Ali jelt adott Szamirnak, hogy indulhat, a férfi a gázra lépett, és keresztülvágott a széles utcán, át az elhagyott villamossíneken, be a félig lerombolt épületek alkotta kanyonba az út túloldalán. Egy-két évvel korábban nem is álmodott róla, hogy erre vágja le az utat. Az autó kétutcányit haladt, kerülgetve a romokat, majd egy éles balkanyart vett. Épületről épületre, utcáról utcára haladva egyre jobb lett a helyzet. Az első jel az volt, hogy az utcákról eltűntek a törmelékhalomok. Az állványok és betonkeverők látványa további bizakodásra adott okot, míg végül elértek egy sor házat, amelyeknek már ablakai is voltak, bár kőhomlokzatuk még magán viselte a tűzérési lövegek és a kézifegyverek lövedékeinek nyomait.

Két fiatalember állt egy útlezárásnál, AK-47-es rohamfegyverüket készenlétben tartva.

Szamir lelassított, majd megállt, és a férfi fiatal arcába bámult, aki a fejének szegezte fegyvere csövét. Mostanában mind fiatalok voltak vagy öregek, de a kettő között alig néhányan. Egy egész generáció vagy elhagyta az országot, vagy elpusztult Szamir ujjával a hátsó ülés felé bökött, és figyelte, ahogy az ő szemei tágra nyílnak, amint felismeri a félelmetes Aszef Szajedet. A fiatalember tiszteletteljesen bólintott, és utasította munkatársát, hogy nyissa meg a barikádot

Az utcát mindkét oldalról lezárták. Néhányan megkérdőjelezték az erre fordított emberi erőforrás és munka szükségességét, de Szajed csak rájuk villantotta megsemmisítő pillantását, és már el is hallgattak. A szír hírszerzés ezredese úgy gondolta, ez a békés időszak valójában csak átmeneti tűzszünet, és ha csak egy pillanatra is ellankad a figyelmük, keservesen megfizetnek érte. Folyamatosan azt tanácsolta a többi milíciának, hogy szerveződjenek újjá, toborozzanak újoncokat, dolgozzanak szorgalmasan a kiképzésükön, használják ki ezt a tűzszünetet fegyverek és muníció felhalmozására. Ahogy teltek a hónapok, egyre nehezebb volt rávenni őket, hogy forrásaikat a következő ütközetre való felkészülésre fordítsák. Az ő parancsnoksága alatt álló emberek azonban semmilyen körülmények között sem kérdőjelezhatték meg a parancsait. Szajed erről gondoskodott, amikor két hónappal ezelőtt az egyik segédjének egy megbeszélés alkalmával golyót röpített a fejébe.

Szajed a cigarettacsikket egy vízelvezetőbe dobta, és belépett az irodaépületbe. Hosszabbítók futottak a folyosókon és a falak mentén, áramot szállítva az épület emeleti helyiségeibe. A hely csak két hete működött, és Szajed úgy tervezte, még legfeljebb egy pár napig fogja használni. Csapatának legsebezhetőbb pontja az volt, hogy nem állt rendelkezésére légierő. Ha valamelyik izraeli kutya rájön, hogy hol tartózkodik, húsz percen belül már gyülekeznenek is a repülők, hogy lebombázzák az állását.

A lépcsőn ment le az alagsorba. A nyers csatornaszag azonnal eszébe juttatta, hogy a város még mindig a közel tizenöt éven át tartó háborúskodás okozta sebektől szenved. Két ember állt a folyosón egy kerozinlámpa mellett. Az alagsorban még mindig nem volt áram. Anélkül, hogy szólnia kellett volna, mindketten elléptek az ajtótól. A két férfi közül az idősebb jellegzetes brit tisztelgésbe vágta magát.

- Ezredes, örülök, hogy látom.

Szajed elengedte a füle mellett az üdvözlést

- Hol van Dzsálil ezredes?

A férfi fejével az ajtó felé intett.

- Odabent van a fogollyal.

Szajed intett neki, hogy nyissa ki az ajtót.

Az ő kinyújtotta a kezét. Egy fekete csuklya volt benne.

- Hogy el tudja rejteni az arcát

Szajed megvető pillantást vetett rá, mire az őt eltette a csuklyát, és kinyitotta az ajtót. Egy meztelen férfi ült a szoba közepén egy fémszékhez kötözve. Egy férfi állt mellette, egy másik meg előtte. Mindkettő fekete csuklyát viselt. Szajed belépett a helyiségbe, és egyenesen a fogolyhoz ment. Megragadta a hajánál fogva, és felrántotta a férfi fejét, hogy lássa az arcát. Szajed vagy fél percig csak állt, és a férfi vonásait tanulmányozta. Egyelőre csak egy vékonyka alvadt vércsík látszott a felső ajkán. Ettől eltekintve érintetlennek tűnt.

- Ki maga? - kérdezte Szajed.

- A nevem Nihad Waszuf.

Szajed hosszan bámulta.

- Szerintem, hazudik - mondta végül. - Valójában zsidó.

- Nem! - tiltakozott hevesen a férfi. - Szír vagyok.

- Azt kétkem. - Ilyesmivel kapcsolatban nem hazudnék. Kérdezze meg azoktól, akiknek megadtam a nevét.

Szajed épp ezt tette, de a fickó árulónak tűnt, azokat a félnótás, lusta disznókat Damaszkuszban pedig könnyű volt megtéveszteni. Szajed minden figyelmeztetés nélkül odalépett a kis kocsihoz. A tetején különböző eszközök sorakoztak. A keze táncot járt felettük. Egyelőre nem akart semmi olyasmit tenni, ami orvosi ellátást igényelne. Végül egy fogó mellett döntött. Szajed visszament a férfihoz, és maga elé emelte a fogót.

- Én nem vagyok sem olyan kedves, sem annyira türelmes, mint ez a kettő itt. Még egyszer megkérdezem: mi a valódi neve?

A férfi egy másodpercig csak hebegett. - Nihad Vaszuf - nyögte ki.

Szajed kinyújtotta a kezét, és kiegyenesítette a fogoly bal mutatóujját. A fogóval megragadta a köröm ujjbegy fölött kilógó, pár milliméteres részét, és néhányszor ide-oda mozgatta. A fogoly vonaglott fájdalmában. Bíborszínű vércsík jelent meg a körömágya peremén.

- Mondja meg a valódi nevét.

- Már megmondtam... Esküszöm.

- Miért keresi az amerikaiit?

- Tárgyalni küldtek a szabadon bocsátásáról.

- Kik küldték?

- A cég, amelynek dolgozott.

- Szerintem hazudik.
- Nem... nem hazudok. Hívja fel a barátaimat Damaszkuszban. Ők kezeskednek értem.
- Nem hiszek magának.
- Kérem! Én csak egy hírnök vagyok. Hajlandóak nagy pénzt fizetni érte.
- És mi van, ha maga kém?
- Nem vagyok kém!
- Hazudik! - És azzal Szajed mindenestül kitepte a férfi körmét a körömágyából.

10. fejezet

Lake Anna, Virginia

A doki lehámozta magáról motorosruháját, és a verandán állva hallgatta Hurley beszámolóját a délután eseményeiről. Amennyire csak lehetett, elrejtette az érzéseit, bár több ponton is elfogta az aggodalom. Már megtanulta, hogy Hurley-t nem jó félbeszakítani. Hagyni kell, hogy kiadja magából a dühét. A kérdéseket vagy megjegyzéseket néha személyes támadásnak vette, ami aztán heves ellenreakciót váltott ki belőle. A doktor pedig tudta, hogy ezzel a szándékával épp ellentétes hatást érne el.

Lewis öt évvel ezelőtt találkozott először a kémmel. A Védelmi Minisztérium a hivatalos fejlesztési segítségnyújtó csapatát Pakisztánba küldte, hogy segítsen a CIA titkos egységének, amely a mudzsahedinek kiképzésén és felszerelésén dolgozott Pakisztán és Afganisztán veszélyes határvidékén. Hurley, rá jellemző goromba modorában, jól szórakozott rajta, hogy a híres zöldsapkások már agyturkászokat is tartanak az egységeikben. Afelől érdeklődött, hogy vajon Lewis is olyan politikai komisszár-e, amilyenek a Vörös Hadsereg egységeinél működtek. Megjegyzését nem igazán bóknak szánta, minthogy a kommunista politikai tiszteket a párt jelölte ki a kommunista morál fenntartására az egységekben. Azt is tudni lehetett róluk, hogy aki nem mutatott feltétlen elkötelezettséget a párt iránt, azt azonnal Szibériába deportálták. A saját embereik rettegve gyűlöltek őket Lewis azonnal átlátott Hurley virtuskodásán, és ahelyett, hogy magára vette volna, vele nevetett. Ahogy azonban múltak a hetek, Hurley egyre gyakrabban konzultált a pszichológussal. Hamarosan rájött, hogy a doki értékes segítség lehet. Meglátta, hogy Lewisnak van egy különleges képessége. Belelát az emberekbe. Olyan volt, mint egy hús-vér hazugságvizsgáló.

Miután Hurley befejezte részletes beszámolóját a délután eseményeiről, nem tartott szünetet, hogy meghallgassa a doktor véleményét, és nem hagyta, hogy kérdezzen. Rögtön elkezdte mondani, hogy szerinté mit kell tenniük.

- Azt akarom, hogy ülj le vele, és izzaszd meg egy kicsit. Ha kell, mondd le minden programot a jövő hétre. Tudni akarom, mi a helyzet a kölyökkel. Titkol valamit, és én tudni akarom, hogy mi az.

Lewis szokása szerint lebiggyesztette az ajkát és a távolba meredt, miközben a lehetőségeket mérlegelte. Tisztelte és kedvelte Hurley-t, és kitartott mellette, de nem tartotta éppen kiegyensúlyozott, mentálisan egészséges felnőtt férfinak. Kennedy ezzel szemben talán az egyik legmegfontoltabb és legkörültekintőbb ember volt, akivel valaha is szerencséje volt együtt dolgozni. Mielőtt bármit tett volna, hallani akarta az ő álláspontját is az ügyben.

- Szabaddá teszem a holnapi napom - mondta Lewis beleegyezően, annak ellenére, hogy nem igazán értett egyet - Menjünk be. Majd éhen halok, és használnom kell a mosdót is.

Miután Lewis könnyített magán, és megmosta az arcát, Kennedyt a konyhában találták, amint épp egy aktát olvasott, egy tányér tésztát eszegetve. Lewis a teljesen fantáziátlanul elkészített ételre nézett, és összevonta a szemöldökét. Az egyik szenvedélye a konyhaművészet volt, és szinte fájdalmas volt látnia, hogy kollégája ilyen kevés hangsúlyt fektet egy ennyire fontos dologra. Szó nélkül a konyhaszekrényhez lépett, és keresni kezdett valamit, amiből elfogadható ételt készíthetett magának. Kennedy és Hurley összemosolyogtak.

Lewis benézett a hűtőszekrénybe, és anélkül hogy megfordult volna, hátraszólt:

- Stan, lennél olyan kedves, és hoznál egy üveg bort a pincéből? Egy Chateau Dominique épp megfelelne. - Kivett egy csomagolt csirkét, és becsukta az ajtót. A mosogatóhoz lépve megállt egy pillanatra. - Hozhatsz akár kettőt is - mondta.

Ahogy Hurley eltűnt, Lewis a válla felett Kennedyre pillantott, és intett neki, hogy jöjjön ő is a mosogatóhoz.

- Úgy tűnik, Stan nem igazán lelkesedik az újoncodért - mondta.

- Nem könnyű a kedvére tenni.

Lewis megnyitotta a csapot, és elkezdte leöblíteni a csirkét.

- Azt hiszi, felültetted - mondta fanyar mosollyal.

Kennedy a szemeit forgatta.

- Ez az a fickó, akiről beszéltél? A syracuse-i kölyök?

- Igen.

Lewis széthúzta a csirkét, hogy a víz belefolyjon a belsejébe.

- A harcművészeti képességeit nem említetted.

Kennedy zavartan megvonta a vállát.

- Mert nem tudtam róluk.

- Ez azért elég jelentős dolog ahhoz, hogy észrevegye az ember - pillantott fel Lewis. - Nem ítélni akarok.

- Nem vagyok rá büszke, hogy elnéztem, de végtére is, ez jó dolog, nem?

- Talán Igen.- talán nem.

Kennedy elmondta neki, amit Rappról tudott, ami az igazat megvallva nem volt valami sok, de újra rámutatott, hogy a tiszta lap nem feltétlenül hátrány. Így azzá formálhatják, akire szükségük van. Mire befejezte szóbeli jelentését, Hurley éppen visszatért a pincéből. Lewis megkérte a nőt, hogy készítsen egy kis salátát, míg ő tésztát főzött, felszeletelte a csirkét, és egy tejszínes, fehér szószt készített hozzá. Hurley-nek csak a bort kellett felbontania.

Miközben Lewis az utolsó simításokat végezte a főfogáson, Hurley és Kennedy folytatták a civakodást. Egymásnak dobálták a labdát, mindketten előadták a saját verziójukat a történekről, és hogy a másik fél hol cseszte el. Ahogy minden jó pszichiáter, Lewis is figyelmesen tudott hallgatni, és most is így tett. Nagyon lendített a helyzetén, hogy ezek ketten ritkán voltak unalmasak. Hurley olyan páciens volt, amilyenel az ember életében csak egyszer találkozik. Néha annyira hihetetlenül szórakoztató volt, hogy Lewis úgy érezte, inkább neki kellene fizetnie, és nem fordítva. A történeteiben persze itt-ott előfordult néhány túlzás, de Lewis több esetben szemtanúja volt az eseményeknek, és tudta, hogy beszámolóit javarészt pontosak voltak.

Kennedy egészen más volt. Nem szitkozódott, nem dühöngött és nem hadonászott drámai grimaszba torzult arccal. Higgadt, elemző, intellektuális előadásmódjában volt valami megnyugtató. A válaszait sosem siette el, és majdnem mindig megfontolt volt. Nem személyeskedett, továbbá sohasem próbálta túlzásokkal megváltoztatni mások véleményét. Noha szinte mindenben homlokegyenest különböztek, mégis volt néhány közös tulajdonságuk, ami csak tovább súlyosbította a helyzetet. Mindketten gyanúsak találtak bárkit, akivel csak találkoztak, és egyikük sem szívesen ismerte be a tévedését. Ezen felül közös múltjuk és régi ismeretségük felszínre hozta mindkettejük legjobb és legrosszabb tulajdonságait, mégpedig a lehető legnyersebb formában. Lewis ezt sohasem vallotta volna be nekik, de praxisa során a legnagyobb élvezetet kettőjük vitái jelentették: szópárbaj volt ez a lehető legmagasabb szinten.

Az asztalt megterítették, a bort poharakba töltötték, és feltálalták az ételt. Kennedy a salátáját eszegette, míg Hurley és Lewis mohón rávetette magát a saláta és a paradicsomos-csirkés fettuccini kettőseire. Lewis csendben evett, és figyelte a másik kettő csatározását. Mindössze két alkalommal szakította félbe őket, és akkor is csak azért, mert valamit tisztázni akart. Miután mindent megevett, töltött magának egy második pohár bort, hátrtolta a széket, és készen állt, hogy megossza véleményét a többiekkel. Amikor a csapatot felállították, elhatározták, hogy Lewist minden operatív döntésbe bele fogják vonni. Hurley volt a főnök, de Washington némiképp aggódott cowboyattitűdjé miatt Hurley, a javára legyen mondván, felmérte,

hogy vannak bizonyos gyengeségei. Nem ellenkezett, hogy Lewis szerepét az elmeháborodottak kiszűrésén túl erre is kiterjesszék, ehelyett azt mondta:

- De nincs szükségem mellébeszélős, politikailag korrekt pszichológusdumára. Azért fizetnek, hogy mondd el a véleményed, nem pedig azért, hogy „mi lenne, ha” kezdetű mondatokkal bombázz.

Ezt az utasítást szem előtt tartva, Lewis letette a szemüvegét az asztalra.

- Két hibát követtetek el, és mindketten pontosan tudjátok, mi volt az.

Kennedy bólintott, míg Hurley azt mondta:

- Én csak egyről tudok. Hogy ő nem végezte el a munkáját. Mi a másik?

- Tényleg nem jut eszedbe egyetlen dolog sem, amit ma elrontottál? - kérdezte Lewis.

- Nem vagyok tökéletes, de ez nem az én hibám - mutatott Hurley Kennedyre. - Kurvára el vagyok foglalva azzal, hogy megpróbáljam kideríteni, melyik fickóban van meg az, amit keresünk. Azért nem én vagyok a felelős, hogy milyen szarjankókat szólok rám.

Lewis hirtelen elhatározással elfogadta a tényt, hogy kicsit keményebben bele kell taposnia Hurley lelkivilágába. Megköszönte a torkát.

- Akkor csak két lehetőségünk maradt. Ez a kölkök vagy tényleg nagyon jó

lég nagyon jó, vagy te kezdesz egy kicsit berozsdásodni. - Lewis ivott egy kortyot - Ez itt a kérdés.

Hurley összeszorította a fogait.

- Én nem rozsdásodtam be! - Kissé zavartan hozzátette: - Csak alábecsültem a kölyköt, ennyi az egész.

- És engem ez aggaszt az egészben a leginkább - mondta Lewis vádlón.

- Emiatt ne aggódj... nem fog előfordulni többé.

- Attól tartok, ez nem lesz elég.

Hurley rágyújtott egy cigarettára.

- Ne csináljunk ebből nagyobb ügyet, mint amekkorát feltétlenül szükséges - mondta lezseren.

- Ne beszélj mellé - mondta Lewis, hangjában valódi dühvel.

- Ugyan már - próbálta Hurley elütni a dolgot

- Ne ugyanmározz itt nekem. Ezt a mai dolgot elbasztad, mégpedig alaposan.

Kennedy tágra nyílt szemekkel hátradőlt. Nem tudta elrejteni Lewis határozott ítélete felett érzett megdöbbenését.

- Ne reagáljuk túl - mondta Hurley könnyedén, próbálva enyhíteni a feszültséget.

- Ne reagáljuk túl? - hajolt előre Lewis. - Nem hiszem, hogy ezt a helyzetet túl lehet reagálni, és ami a legjobban aggaszt, az az, hogy ezt te is nagyon jól tudod, csak túlságosan önfejű vagy, hogy belásd.

- Ez még nem a világ vége.

Lewis felháborodása minden egyes tagadással csak fokozódott.

- Neked tévedhetetlennek kellene lenned. Ezeknek a fickóknak rettegniük kellene tőled, utálni, gyűlölni téged, de az biztos, hogy nem szabadna tőlük monoklit kapnod - mutatott Lewis Hurley feldagadt szemére - És semmi esetre sem szabadna megverniük téged... pláne nem öt perccel azután, hogy besétáltak ide.

- Nem vert meg - mordult fel Hurley.

- Nos... ez vitatható. Én úgy hallottam, hogy megvert, és csak csalással sikerült megúsznod.

- Ja... az élet nem mindig fair.

- Stan, ezen a ponton a srácok a te kölykeid. Ezt te is tudod. Ha lefektetjük a szabályokat, mi nem hághatjuk át őket. Ez nem veszi ki jól magát.

Hurley hátradőlt, és csökönyösen karba tette a kezét.

- Felültettek.

- Nem vagyok biztos benne, hogy így történt, de tegyük fel, hogy igazad van. - Lewis egy pillanatnyi szünetet tartott. - Téged senkinek sem szabadna felültetnie. Addig kellene futtatnod ezeket a kukákat, míg a fáradtságtól alig állnak a lábukon. Figyelned kell, hogyan mennek egymás után... rá kell jönnöd, mire képesek, aztán be kell vinned őket abba a pajtába, és le kell verned őket, mint amikor együtt csináltuk az alapkiképzést. Az isten szerelmére, ez kényes feladat, és ezt te is tudod. Megvan az oka, hogy miért csináljuk úgy a dolgokat, ahogy csináljuk őket, és az egódnak nincs helye a döntési folyamatban.

- Az egómnak ehhez semmi köze - vágott vissza Hurley keserű arccal. - Csak elengedtem magam, ennyi az egész.

- Nem - rázta meg Lewis a fejét - Hajlok rá, hogy ebben Irene-nel értsek egyet. Még mindig úgy tekintesz rá, mint egy kislányra, és nem ismered el a munkáját, ahogy megérdemelné. Idehoz neked egy újoncot, és csak mert nem illik bele az újoncok előéletéről alkotott kis skatulyádba, úgy döntesz, hogy kihagyod az első, a második és a harmadik lépést, szétrúgod a seggét, és kirakod a szűrét - Lewis hátradőlt, ivott egy korty bort, majd nyugodtabb hangon megkérdezte: - Jelent neked valamit az, hogy Thomas is rábólintott a dologra? - Lewis a CIA műveleti aligazgatójára utalt.

- Erre nem gondoltam - mondta Hurley zavartan.

- Felfogtad, hogy milyen helyzetet idéztél elő?

Hurley először nem reagált, aztán lassan bólintott.

Kennedy kezdte nyeregben érezni magát, de nem értette pontosan, miről beszéltek.

- Milyen helyzetre gondolsz? - kérdezte Lewistől.

- Az ilyen dolgok könnyen kicsúszhatnak a kezünk közül - mondta Lewis. - Valamelyik újoncnak sikerül kiosztani egy monoklit az egyik kiképzőnek, és hirtelen a többiek is azt gondolják, tehetnek egy próbát. Ezek a srácok is emberből vannak. És ha ehhez még hozzávesszük, hogy Stannek csalnia kellett, hogy ne veszítsen, máris egy potenciálisan veszélyes helyzettel állunk szemben.

- Hogyhogy? - kérdezte Kennedy?

- Szerinted nekünk az az érdekünk, hogy kiképezzük az újoncokat, kiküldjük, a terepre, és hagyjuk, hogy ha keményre fordulnak a dolgok, úgy döntsön, a szabályok nem számítanak?

Kennedy most értette meg, mire gondol.

- A picsába - mormolta Hurley a bajsza alatt - Mit akarsz, mit csináljak?

- Elhúzol innen legalább öt napra. Azt akarom, hogy épülj fel. Itt hagyod a srácokat rám és a többiekre. Én majd ránézek erre a Rappre, és megpróbálom feltérképezni, hogy mi rejlik benne.

- És aztán?

- Aztán visszajössz, beviszed abba a pajtába, és szabályos körülmények között szétrúgod a seggét.

- És mi van, ha nem tudja megverni? - kérdezte Kennedy. Lewis és Hurley összenéztek, ismeretlen területre tévedtek.

Lewis végül Kennedy felé fordult

- Az szép kis kalamajka lenne.

11. fejezet

Az első éjszaka nem telt valami jól, legalábbis ami az alvást illeti. Victor mindnyájukat ébren tartotta: botrányos történeteket mesélt szexuális hódításairól. Minden újabb sztori képszerűbb és bizarrabb volt, mint az amúgy is beteg történet, aminek épp a végére ért. Úgy egy óra elteltével kifogyott a szuszából, és mindenkit lebuzított, amiért nem próbálták túllicitálni. Aztán még vagy negyedórán keresztül változatlan lendülettel folytatta a hősködést, míg végül horkolással kísért mély álomba merült

Rapp a párnáját a fejére szorítva próbálta kizárni a zajt, sikertelenül. Ezekben az éjjel utáni órákban, amikor mindennél nagyobb szüksége lett volna az alvásra, azon kezdett gondolkodni, hogy meg kellene szabadulnia Victortól. Először arra gondolt, egyszerűen feláll, és ott, abban a pillanatban belefojtja a szuszt ebbe az idiótába, de tudta, hogy ez csak további büntetésekhez vezetne a kiképzők és utálathoz a többi újonc részéről. A gondolat azonban, hogy az elkövetkezendő hat hónapot ennek a bugrisnak a társaságában kell töltenie, nagyon is valós problémának mutatkozott. Egy ilyen Victorhoz hasonló fickó könnyen magával ránthat bárkit, és Rapp tagadhatatlanul úgy érezte, előbb-utóbb ütközni fognak, és ez nem az a típusú ütközés lesz, ami elől ki lehet térni, ha mindketten változtatnak a viselkedésükön. Ez elkerülhetetlen volt. Az a fajta, amire fel kellett készülnie. Vagy leejted a csípődet, behúzod a válladat, és próbálsz elérni, hogy a másíknak jobban fájjon, mint neked, vagy ő fogja ugyanezt tenni veled, és akkor neked löttek.

Tagadhatatlanul volt valami fura a fickóban. A gondolat, hogy részt vesz egy titkos műveletben, már önmagában is abszurdnak tűnt. Csoda lenne, ha el tudna vegyülni az ellenség köreiben anélkül, hogy kiszúrnák. Rapp testének minden idegszálával akarta ezt az új hivatást, de elég okos volt ahhoz, hogy tudja: azt mondani, hogy nem adja fel, és valójában így is tenni, az két különböző dolog volt. Azt is tudta, hogy olyan próbák elé fogják állítani, amiket elképzelni sem tud. Fizikai és szellemi képességeinek végső határait feszegetik majd, és valószínűnek tartotta, hogy egy ponton, amikor már nagyon a végét járja, felüti fejét agyában a kételkedés. Vajon Victor képes lesz olyan helyzetet teremteni, amelyben, a legmélyebb ponton, fontolgatni fogja, hogy feladja?

Rapp ezt nem is akarta megtudni. Valamikor az éjszaka közepén, ahogy a hátán feküdt, a gerendák között cikázó denevéreket nézte, és Victor hortyogását hallgatta, Rapp úgy döntött, az idiótának mennie kell, és ha nem teszi magától, mégpedig gyorsan, Rappnek kell valahogy finoman a helyes döntés felé irányítania.

Már napkelte előtt talpon voltak. Két kiképző szitkozódva bejött, és kirángatta, kirugdalta és kipofozta őket az ágyból. Szerencsére Rapp félálomban volt, és meghallotta, ahogy nyílik az ajtó. Már talpon volt, mielőtt az őrmester kiboríthatta volna a tábort ágyából. Számított rá, hogy a reggelek valahogy így fognak kezdődni, de az ordibálás még így is zavaró volt. Rapp próbálta kivenni az ordibálás és ütlegetés áradatából, hogy pontosan mit is kell tennie. Valahol félúton

elkapta a „sor” és a „gyakorlat” szavakat. Felkapta az edzőcuccát, a futócipőjét, és kirohant az ajtón, mintha puskából lőtték volna ki. A pázsitot vastagon beborította a reggeli harmat, és a nap csak egy szürke fátyol volt a keleti égbolton. Órárt nem viselhettek, és a pajtában sem volt, de Rapp úgy gondolta, úgy hajnali öt körül járhat. A levegő huszonöt fok körül lehetett, magas páratartalommal. Fullasztó, meleg napnak néztek elébe.

Ahogy Rapp megállt a sorban, észrevette, hogy ő volt az első és az egyetlen, aki kilépett az ajtón. Úgy gondolta, vannak bizonyos helyzetek, amelyekben okos dolog elsőnek lenni, és olyanok is, amelyekben nem. Kipattanni az ágyból és beállni a sorba az első kategóriába tartozott. Pusztá kezés küzdelemben és harci gyakorlatokban sohasem fogta vissza magát, de az olyan, állóképességet igénylő feladatoknál, mint a futás vagy az edzőgyakorlatok, már igen. Vigyáznia kellett az egészségére, és volt, amit meg kellett tartania magának. Ezeknek a srácoknak nem kellett feltétlenül tudniuk, hogy úgy tud futni, mint a nyúl.

Míg a többiekre várt, megcsapta az orrát a kávé illata, és a ház felé fordította a szemét. A verandán egy új arcot látott: egy szőke fickót, aki a harmincas éveinek közepén járhatott. A férfi fürkésző szemekkel bámult Rappre. Rapp állta a tekintetét, és több mint százméteres távolságból is feltűnt neki a férfi kék szeme. Farmert és pólót viselt. A veranda egyik oszlopának támaszkodva szűrcsölgette a kávéját, és meg sem próbálta elrejteni érdeklődését Rapp iránt. Ez a fickó valahogy más volt, mint a többiek. Rapp látta, hogy jó formában van, de sokkal lazább volt, mint a többi kiképző vagy az a szadista pöcs, aki majdnem megfosztotta a férfiasságától.

A többiek egyesével szállingóztak ki a pajtából, és álltak be a sorba. Ahogy azt már kezdték megszokni, Victor volt az utolsó. Smith őrmester gyorsan melléje lépett, és fojtott hangon leszúrta. Mindnyájukat figyelmeztették, hogy a sorban nem fognak kiabálni. A tó partján nem ez volt az egyetlen hely, és a víz jól vitte a hangot. A pajtában azonban, a csukott ajtók mögött a hangerő majd kivitte a tetőt Victor beállt a sor Rapptól távolabb eső végére.

Smith őrmester kilépett a hét újonc elé, és összeszorított fogakkal megszólalt:

- Nyamvadt kis pöcsök, jó lesz, ha összekapják magukat, mielőtt kiverem a fogait. Ennél még a kiscserkészek is gyorsabbak. Ez kurvára lagymatag teljesítmény volt. Idióták, soha nem tarthat hatvan másodpercnél tovább kikászálódniuk az ágyból, felöltözniük és sorba állniuk. Mielőtt lefekszenek, készítsék össze a szarjaikat. Rakják a katonaládákra, hogy csak fel kelljen kapniuk. Az edzőgyakorlatok minden reggel öt órakor kezdődnek.

Rapp figyelte, ahogy a kiképző tekintete a sor túlsó széle felé vándorol. Előrehajolt, és látta, hogy Victor felemelte a kezét.

- És mikor hughozhatunk, őrmester? Mert nekem annyira kell, hogy mindjárt szétrobban a hólyagom.

Smith őrmester odalépett Victorhoz, és a képébe mászott. - Talán ha kivonszolta volna a nyamvadt valagát az ágyból, amikor szóltam, lett volna elég ideje hughozni. - Hátralépett, és végignézett a soron. - Először gyorsan bemelegítünk. Bármennyire is utálok az ilyen seggfejeket, a fejesekek nem akarják, hogy a kisasszonyok megsérüljenek, míg ki nem derül, hogy érnek-e valamit. Próbáltam lebeszélni őket, mert maguk a leghígabb fos társaság, aki hosszú idő óta

betette ide a lábát.

- Örmester, nagyon kell vizelnem - nyavalygott Victor.

- Akkor hugyozzon be, maga idióta lóbaszó. - A fejét hirtelen a csapat felé fordította. - Ha képtelenek elintézni a dolgukat, és hatvan másodperc alatt felsorakozni idekint, akkor úgy kell kezelnem magukat, mint egy csapat kis pisist.. Szóval nyugodtan hugyozza csak össze magát, Victor. És akinek még ki kell mennie, azt javaslom, várja meg, míg elindulunk futni. Útközben majd félreállhatnak, és elvégezhetik a dolgukat. Most pedig vágják hasra magukat, és nyomjanak le egy ötvenest, és ha meglátom, hogy valamelyik puhapöcs csalni merészel, azonnal újrakezdjük.

Megcsinálták az ötven fekvőtámaszt, majd a száz felülést és az ötven guggolást is, melyeket néhány perces ollózás és pár nyújtógyakorlat követett. Azután Smith örmester bevezette a csapatot az erdőbe. Nyolcan futottak rendezett sorban, leghátul Victor. Rapp számítása szerint közel négy perces ezreket futhattak. Rapp tizenöt kilométeren simán tudott volna majdnem háromperces ezreket is futni, így jól érezte magát. A nyolc kilométeres futás végeztével egy akadálypálya előtt találták magukat az erdő közepén. A hely olyan volt, mintha egy reneszánsz fesztivál otffejejtett díszlete lett volna. Smith örmester elővette a stopperét, és mérte az idejüket.

Rapp az ötödik helyre állt a sorban, vigyázott rá, hogy legyen valaki közte és Victor között. Látni akarta, hogy az előtte álló négy hogyan teljesíti az akadálypályát, gondolván, hogy az alapkiképzés során már mind találkoztak ilyesmivel. Az elképzelése azonban csődöt mondott, amikor Smith örmester harminc másodperces időközönként kezdte indítani az embereket. Az akadálypálya egy alacsony fallal kezdődött. A három méter magas, moha lepte fából készült fal előtt két telefonpózna állt ki a földből. Az első úgy fél méter magas lehetett, és másfél méterre állt a föltől, a második, körülbelül egyméteres pózna pedig mindössze fél méterre.

Rapp figyelte, ahogy az első újonc megindul a fal felé, és felgyorsít. Mielőtt a telefonpóznához ért, egy pillanatra megtorpant, majd az elképzelhető legkönnyedebb mozdulattal a bal lábát az alacsonyabb póznára tette, mintha csak egy lépcső volna. A jobb lába a második pózna tetején landolt, onnan pedig a fölfelé vetette magát, két kézzel megragadta a tetejét, és a térdét a falnak préselte alig fél méterre a tetejétől. Irányított ütközés volt. Az újonc felhúzta, majd átvette magát, és földet ért a puha talajon a fal túloldalán.

A második ugyanígy tett, a harmadik valamelyest módosított a technikán, és beiktatott egy húzódkodást is. Az alacsony fal túloldalán egy tizenkét méter hosszú szakasz következett, amelynek végén egy négy és fél méter magas fal állt, az elülső oldalán kötelekkel. Ebben a feladatban nem volt semmi különleges. Az ember csak megfogta a kötelet, a falnak támasztotta a lábát, és felsétált. A következő egy szögesdrót akadály volt. Ez sem okozott különösebb fejtörést. Csak hasra vágod magad, behúzod a feneked, és átkúszol a túloldalra. Ezt egy tizenkét méteres háló követte, amelyet két fenyőfa közé feszítettek ki. Majd másfél méteres magasságban, cikcakkban elhelyezett farönkök következtek, amelyek egyfajta pallóként, az egyensúlyérzék tesztelésére szolgáltak.

Rapp nem láthatta, hogy mi következik a farönkök után, mert rajta volt a sor. Gyorsan megtörölte a kezét rövidnadrágja szárába, és amint Smith örmester jelt adott, rohanni kezdett az

alacsony fal felé, pontosan követte az első újonc mozdulatait, fellépett, majd a fal teteje felé ugrott. Elkapta, felhúzódkodott, átvette magát a falon. A második, magasabb fal sem okozott nehézséget, és a szögesdrót is alapvető feladat volt. Ha valaki nem képes kúszni, az adja fel, és menjen haza. A háló jelentette az első valódi kihívást. A kapaszkodás harmadánál Rapp rájött, hogy a háló közepe túl laza, ezért inkább a szélén mászott tovább. Ezután már könnyebb volt. A mozgó rönköket könnyedén legyűrte, a gumik sem jelentettek problémát, a kötélpálya meg akár egy játszótéren is lehetett volna.

Azután szembetalálta magát egy felemás korlátot idéző építménnyel, ami hasonlított ahhoz, amit a női tornászok használnak. Megállt egy pillanatra, mert nem tudta eldönteni, hogyan fusson neki a két vízszintes póznának, aztán, csaknem végszóra, ott termett az egyik kiképző utasításokat osztani. Elmondta, mit tegyen, és sürgette, hogy csinálja gyorsan. A kiképző instrukciói alapján a feladat remek lehetőségnek tűnt, hogy eltörje valamelyik bordáját, de Rapp nem látott más megoldást, így felugrott az első póznára, aztán a másodikra, majd újabb gumik következtek, és egy Burma híd nevű dolog. Ezután újabb farönkökkel, kötelekkel és falakkal kellett megküzdnie, végül pedig egy rövid sprint következett a célig.

Amikor Rapp áthaladt a célvonalon, Smith őrmester a stopperre meredt, és a fejét csóválta. Arcán megvetéssel Rappre pillantott

- Ez híg fos - mondta.

Rapp kezeivel a térdére támaszkodva összegörnyedt, és eljátszotta, hogy fáradtabb, mint amilyen valójában volt. Kedve lett volna mosolyogni, de nem tette. Annyira azért nem lehetett rossz az ideje. A hatodik fickó a sorban még nem ért be a célba. Rapp megfordult, hogy lássa, hogy áll az utolsó két ember. A pálya szélénél, úgy ötven méterre észrevette a szőke fickót, akit reggel a verandán látott. A férfi az erdő szélén állt, és egyenesen őt nézte. Ezúttal sem próbálta elrejtetni érdeklődését.

12. fejezet

Langley, Virginia

Kennedy a keleti parkolóban hagyta az autóját, és pontban 8 óra három perckor belépett a központ épületébe. A másfél órás autóúton Laké Annától megpróbálta fontossági sorrendbe rendezni egyre növekvő számú hivatalos és magánjellegű teendőit. Munkája legnagyobb része titkos volt, ami azt jelentette, hogy nem készíthetett feljegyzéseket és aktákat. Mindent a fejében kellett tartania, és amikor visszatért a központba, mindig össze kellett szednie a mondanivalóját. Amikor a lift ajtaja kinyílt a hatodik emeleten, az egyik főnöke várt rá aggódó arccal.

Max Powers visszatuszkolta a liftbe.

- Baj van - mondta.

Powers volt a közel-keleti részleg vezetője. Kennedynek beletelt egy kis idejébe, míg

hozzászokott a stílusához. Powers híres volt egyszavas mondatairól. A kollégái, akik már évek óta vele dolgoztak, csak Egylövetű Maxnek hívták.

Kennedy visszalépett a liftbe.

- Mi történt? - kérdezte. Rögtön arra gondolt, ahogy majdnem mindig, amikor csak belépett az épületbe, hogy felfedték valamelyik titkos akciójukat.

- Bejrut - mondta Powers, de további magyarázattal nem szolgált.

Bejrút több dolgot is jelenthetett, de ezen a forró augusztusi reggelen Kennedynek elsőként egy ember jutott az eszébe.

- John?

- Ja.

- A francba - motyogta Kennedy mintegy magának. John Cummins volt az egyik beépített ügynökük, aki három nappal ezelőtt surrant be Libanonba. Egy adathordozókat gyártó cég amerikai üzletemberét elrabolták az elmúlt héten. A céget, mint kiderült, egy texasi irányította, aki jelentős washingtoni kapcsolatokkal rendelkezett. A tulajdonos egy régi vágású, egykori katona volt, aki az elmúlt harminc év során önként és igen lelkesen megosztotta a CIA-val és a Pentagonnal mindazt az információt, amelyre az emberei a nemzetközi kereskedelem során rábukkantak. Sok igen fontos ember tartozott neki szívességgel a fővárosban, és úgy döntött, most jött el az ideje, hogy viszonzák a szolgálatait

A Pentagonnak egyáltalán nem voltak erőforrásai a térségben, és a CIA sem ált sokkal jobban. Még mindig nem sikerült talpra állniuk a bejrúti állomás vezetőjének fél évtizeddel azelőtti elrablása, megkínzása és halála következtében kialakult helyzetből. A CIA-nak azonban voltak emberei Jordániában, Szíriában és Izraelben. Cummins, aki az elmúlt három évben, Szíriában élt, volt közülük a legjobb.

Remek kapcsolatokat épített ki úgy, hogy dollárhamisítónak és a térségben embargó alá volt amerikai árucikkek csempészésével foglalkozó üzletembernek adta ki magát.

Kennedy a kezdet kezdetétől a bevetése ellen érvelt. Magasan ő volt a legjobb emberük Szíriában, és bár Bejrút biztonságosabb hely volt, mint a nyolcvanas években, még mindig a Közel-Kelet vadnyugatának számított. Ha bármi balul üt ki, Cumminst elvesztik. Valaki fölülről azonban máshogy döntött.

- Mekkora a baj? - kérdezte.

- Nagy.

Az ajtó kinyílt a hetedik emeleten, és Kennedy követte Powerst a folyosón keresztül Thomas Stansfield, a műveleti igazgató irodájába. Az ajtó nyitva állt, és Stansfield asszisztense mellett elsurranva a külső irodán keresztül a főnök szobájába léptek. Powers becsukta maga

mögött a hangszigetelt ajtót Kennedy a hatalmas íróasztala mögött ülő, ősz hajú Stansfieldre nézett, aki egyik kezében a szemüvegét, másikban pedig a telefont tartotta. Valószínűleg Stansfield a legrettegettebb és leginkább tisztelt ember az épületben, de talán a városban is. Minthogy ugyanabban a csapatban játszottak, Kennedy tisztelte az öreg kémet, de nem tartott tőle.

Stansfield félbeszakította beszélgetőpartnerét a vonal túlsó végén, elkészönt tőle, és letette a kagylót Powersre nézett

- Van valami újdonság? - kérdezte.

Powers megrázta a fejét.

- Hogy történt? - kérdezte Kennedy.

- Elindult a Rue Monot-i szállodából egy üzleti ebédre - mondta Stansfield. - De nem ért oda. Nem jelentkezett be ma délután, így felhívtam az izraeli titkosszolgálat vezetőjét. A Moszad csendben körülszaglászott. - Stansfield a fejét csóválta. - Egy boltos látta, ahogy ma, nem sokkal dél előtt valakit, akire ráillett Cummins személyleírása, betuszkoltak egy autó csomagtartójába.

Kennedy érezte, ahogy a gyomra csomóba szorul. Kedvelte Cumminst Túlságosan is jól tudták, mi történik vele. A kínzást szinte azonnal megkezdik, és attól függően, hogyan tartja magát, valószínűleg a halálával ér véget a történet.

- Emlékszem, hogy te ellenezted az akciót - mondta Stansfield -, de most felmerült néhány dolog, amit nekem sem mondtak el.

- Úgy mint?

A műveleti főnök fejét csóválva tudatta, hogy nem mondhat többet.

- Ami fontos, hogy Sas szír kapcsolatai alátámasztják a fedőtörténetét. Ha nem állnak ki mellette, akkor ennek csúnya vége lesz. - Cummins félig örmény, félig zsidó volt, és az orrát egy római császár is megirigyelte volna. Így maguk között csak Sas fedőnéven emlegették.

- Duplázzuk meg a tétet - szólt közbe Powers. - Rakjuk fel a texasi fickót egy gépre pár bőrröndnyi készpénzzel.

- Ezt a lehetőséget én is felvettem a Fehér Házban. De egyre idegesebbek, és meg is van rá az okuk.

- De meg ám - mondta Kennedy. - Épp most áldozták be a legértékesebb emberünket egy személyes szívesség miatt, aminek, amennyire meg tudom állapítani, semmi köze sincs a nemzet biztonságához.

- Bingó - mondta Powers.

Stansfield egy pillanatig hallgatott.

- Van egy kiskapu a vezérigazgatóhoz, amit esetleg megjátszhatok. Vissza akarja kapni az emberét, és azt hiszem, ha elmondom neki, mi történt az emberünkkel, fel fogja ajánlani, hogy fizet mindkettejükért. Ez talán segít elhíttetni, hogy Sas szabadúszóként dolgozott.

- De gyorsan kell lépünk - mondta Kennedy. - Nem tudhatjuk, mennyi ideig tart ki Ha Sast megtörik-. - Elhallgatott, és összerezsent, ahogy belegondolt, ez mekkora károkat okozna.

- Tudom - sóhajtott fel Stansfield.

- Mentőakció? - vetette fel Powers.

Stansfield kissé zavartnak tűnt.

- Az nem fog menni. Ezt már az elején is tudtuk. Bejárt még mindig egy időzített bomba.

- És mi van, ha sikerül biztos információt szereznünk? - kérdezte Kennedy.

- Ebben azért túl sok az ismeretlen tényező.

- De ha sikerül - erőltette tovább Kennedy -, emberekre lesz szükségünk, akik készen állnak.

Stansfield szomorúan csóválta a fejét.

- Az Iroda vagy a Pennsylvania Avenue miatt? - kérdezte Powers.

Kennedy értette a kódolt kérdést, amely arra vonatkozott, hogy a CIA vagy a Fehér Ház állította le őket.

- A Fehér Ház miatt - felelte Stansfield.

- És a barátaink az intézetnél? - vetette fel Powers. - Ők képen vannak?

Stansfield bőr itatósmappáját kopogtatta, miközben az izraeliek bevonását mérlegelte. Az Intézet szót Powers a Hírszerzési Intézetre, ahogy mindenki ismeri, a Moszadra használta.

- Azt mondták, ők előbb tudták, mint mi.

- Hagyhatnánk, hogy ők rendezzék le a vadnyugati részét a dolognak... ha arra kerülne a sor.

A tény, hogy eszébe sem jutott a Moszad bevonásának lehetősége, sokat elárult a kapcsolat bonyolultságáról.

- Ha valami konkrétum kerül a kezünkbe, átgondolom a lehetőséget, de...

- De nem akarsz a lekötöztetettjünk lenni - fejezte be Powers.

Így van. Több mint valószínű, hogy olyasmit kérnének cserébe, amit vagy nem adnék szívesen, vagy képtelen vagyok teljesíteni.

- Mondhatok valamit, uram? - kérdezte Kennedy.

Stansfield nem volt biztos benne, hogy hallani akarja, de tudta, hagynia kell az embereinek kiengedni a gőzt. Bólintott.

- Ez a probléma nem fog elmúlni, míg nem küldünk nekik valami igazán komoly üzenetet.

- Feltételezem, az emberrablásra gondolsz.

- Igen.

- Pontosan ugyanezt mondtam az igazgatónak öt perccel azelőtt, hogy beléptél volna az ajtón, de úgy tűnik, e pillanatban nincs meg a kellő politikai akarat egy agresszívabb lépéshez.

- Puhapöcsök - mormogta Powers, majd Kennedyre nézett.

- Bocs.

- Nincs miért. - Egy pillanatnyi szünetet tartott, aztán úgy döntött, ez a megfelelő időpont, hogy előálljon a tervével. - Tudod, hogy mit jelent ez?

- Nem.

- Ez csak egy újabb példája, hogy miért kell újtárra indítanunk az Orient. Hogy az ördögbe várhatjuk el az embereinktől, hogy ilyen közegben tevékenykedjenek? Már önmagában is elég nagy baj, hogy nem vághatunk oda ezeknek... Az viszont megbocsáthatatlan, hogy a mentőakció gondolata fel sem merül, ő a mi emberünk, az isten szerelmére.

Stansfield nem volt meglepve, hogy a nő felhozta a kérdést. A helyében ő is ugyanezt tette volna, de egy ilyen vészhelyzetben hiba lett volna siettetni valamit, amihez időre van szükség.

- Pont annyira akarom, hogy ez megtörténjen, mint te, Irene, de ezt nem lehet siettetni. Ha beküldünk egy csapat tapasztalatlan embert a terepre, végül minden energiánk arra fog elmenni, hogy megpróbáljuk kimenteni őket. Bízz bennem: a saját bőrömmön tapasztaltam ezt Berlinben. Próbálj meg még pár hónapig türelemmel lenni. Ha ezek közül a srácok közül néhányról kiderül, hogy megvan bennük a lehetőség, zöld utat adok az akciónak, és mindenben támogatni foglak.

Kennedy ezt ígéretnek vette, de nem tudta kiverni a fejéből, hogy Cumminsnek mit kell kiállnia. A gondolatai valami megmagyarázhatatlan okból Rapp felé kalandoztak. Remélte, hogy

ő lesz az az ember. A fegyver, amit rászabadíthatnak ezekre a gyilkos fanatikusokra.

13. fejezet

Lake Anna, Virginia

Mindnyájan még háromszor végigmentek az akadálypályán, aztán futólépésben visszatértek a pajtába reggelizni. Teletömték magukat tojással és palacsintával, aztán kaptak harminc percet, hogy emésszenek, és rendbe tegyék a fekhelyüket. Rapp valamelyest megkönnyebbült, hogy Victor ezt az időt valaki más csesztetésére használta fel. Aztán indulniuk kellett a lőtérre, ami három kilométeres túrára volt az erdőben. Itt azonban nem könnyed sétálgatásról volt szó. Tizenkét percet kaptak, hogy a lőtérre érjenek, és kikötötték, hogy aki elkésik, az szedheti a sátorfáját. Rapp kezdte megérteni, hogy sok futásnak néz elébe, amivel nem volt problémája. Pár lépésre lemaradt az élbolytól, és eljátszotta, hogy nehezebbre esik lépést tartania, pedig nem ez volt a helyzet.

A lőtér az akadálypálya szomszédságában volt. A három és félszer harminc méteres terület ennél egyszerűbb nem is lehetett volna. A lőteret gyakorlatilag egy traktor szántotta ki: három méter mély árok két sor fenyő között. Használt autógumik vették körül, és álcahaló borította. Ami a fák ágainak árnyékával együtt elég gyenge fényviszonyokat eredményezett. A három lőállás préselt furnérlemezből és egyéb faanyagból készült. Az ember alakú céltáblák hat méterre lógtak a lőállástól, és a hangtompítós 9 mm-es Beretta 92F-ek megtöltve, tüzelésre készen vártak rájuk. Az első három ember előlépett, és amikor Smith őrmester kiadta a parancsot a tüzelés megkezdésére, mindhárman módszeresen a papír lőlapba ürítették táraikat.

Rapp nagyot nyelt, amikor végeztek- Az első két fickó leveskonzerv méretű lyukakat lőtt a fekete alakok mellkasán. A harmadik céltáblának egy takaros, ezüstdolláros érme méretű lyuk díszelgett az arca közepén. Hármuk közül egyik sem adott le egyetlen eltévedt lövést sem. Rapp le volt nyűgözve, legjobban mégis Smith őrmester reakciója lepte meg. A kiképző mosolygott.

Smith őrmester megállt a harmadik lövész mellett

Általában nem igazán bírom a „fókákat”, de ez azért odabasz. Magukat aztán megtanítják löni a SEALS-nél. - Keményen hátba vágta az újoncot, és szólította a következő hármast. Az eredmény hasonló volt, legalábbis, ami az első két lövést illeti. Mindketten takaros kis lyukat lőttek céljuk mellkasába. Rapp céltáblája azonban egy kicsit ziláltabban nézett ki.

Rapp leengedte a pisztolyát, és művét tanulmányozta. Csak pár hónappal korábban kezdett löni, és egy kiképző segítsége nélkül nem igazán fejlődött. A céltábla úgy nézett ki, mint egy szelet svájci sajt a mellkasától az ágyékáig mindenütt lyukak tarkították. Letette a súlyos Berettát a sima farostlemez felületre, és vágott egy grimaszt, ahogy a kiképzők megjelentek, egyik a jobb, másik a bal vállánál.

- Nem SEALS-es, az egyszer biztos - mondta Smith őrmester.

- Hát nem - felelte Jones őrmester. - És nem is a Delta Force-nál tanulta. Talán valami bandaháborúban. Azok a pöcsfejek lőnek így. Összevissza pufogatnak, hátha eltalálnak valami létfontosságú szervet.

- Az biztos, hogy felénk nem így mennek a dolgok - mondta Smith őrmester.

- Fiam - mondta a magasabb kiképző hol a picsában tanult lőni?

Rapp megköszönte a torkát.

- Nem tudok lőni, őrmester - vallotta be.

- Úgy érti, megpróbálta, de béna volt, vagy hogy soha sem tanulta?

- Sohasem tanultam, őrmester.

Kényelmetlen csend állt be, míg a két kiképző megpróbálta kitalálni, hogy ilyenkor mi a teendő. Sajnálatos módon Victor kihasználta az alkalmat, és bedobott egyet ostoba megjegyzései közül.

- Úgy lő, mint egy nő.

Rapp arcát bronzbarna bőre alatt elfutotta a pír. Tudta, hogy a kiképzés hiánya miatt a lövészet lesz a gyenge pontja, de még így is zavarba hozta, hogy a többiek ennyivel jobbak nála. Rapp Smith őrmesterre nézett

- Valami iránymutatás?

Az alacsonyabb férfi Rappre nézett, egy pillanatig méregette, majd bólintott.

- Nézzük meg még egyszer, hogy csinálja - adott át neki Smith őrmester egy új tárat.

- Rendben van, Victor, maga gyengeelméjű - ordította Jones őrmester. - Jöjjön ide, és mutassa meg, mit tud.

A másik öt hátrébb állt, és csendben figyelte, ahogy a két új lőlapot felszerelik. Smith őrmester Rapp mellett állt, és csendben ellátta utasításokkal. Figyelte, ahogy Rapp lead egy lövést, aztán kezével igazította a fogásán, a könyöke helyzetén és a lábain. A kiképző minden lövés után javított valamit, és a lövedékek szórása kezdett koncentrálni. A lyukak még mindig távol voltak egymástól, de legalább az egész testfelület helyett mind az alak mellkasába fúródtak.

Rapp kuncogást hallott, és Victor céltáblájára pillantott. A bohóc két szemet lőtt a táblára, öt további lövéssel pedig egy lefelé görbülő száját. A fennmaradó lövedékek az alak ágyékán ütöttek lyukat.

- Victor - ordította Jones őrmester mi az ördögöt csinál?

- Hosszú távú stratégiai tervezés, őrmester.

- Kétlem, hogy a borsónyi agyával képes lenne ilyesmire.

- Népesedéskorlátozás - mondta Victor, majd egy adag bagót köpött a földre. - Szét kell löni ezeknek a hadzsiknak a tökét, és nem születnek új terroristák. Húsz év múlva ünnepelhetjük a győzelmünket. Briliáns ötlet, ha én mondom.

Jones őrmester csípőre tette a kezét. - Tegye le a fegyvert, Victor, és lépjen hátra. - A nagydarab fickó teljesítette a parancsot, majd Jones őrmester csalódott hangon folytatta. - Miután úgy tűnik, maguk mind elég jól lőnek, Victor pedig azt hiszi, hogy ez egy vicc, visszanézünk az akadálypályára, ahol addig fogom futtatni magukat, míg valamelyikük elhányja magát őszinte, de tiszteletre méltó szűz lövészünk pedig itt marad Smith őrmesterrel, és megpróbálja elsajátítani a pisztolylövészet alapjait. - A nagydarab őrmester a csapatot méregette, és amikor látta, hogy senki sem mozdul, hozzátette: - Nos, hölgyeim, úgy látom, előbb szeretnének lenyomni néhány fekvőtámaszt. Kiinduló helyzetet felvenni - ordította nyersen.

Mind a hat férfi a földre vetette magát, és felvették a kiinduló helyzetet. Megkapták a parancsot a gyakorlat megkezdésére, és senki nem szólt egy szót sem, kivéve Victort, aki továbbra is panaszkodott, miközben leszámolták a büntetésüket.

Míg a fekvőtámaszokat csinálták, Smith őrmester tanítani kezdte Rappet a lövészet finomabb fogásaira. Rapp figyelmesen hallgatta, és igyekezett minden szavát elraktározni. Smith őrmester utasította, hogy ezúttal az emberalak fejére célozzon. Egy új tárat lökött a markolatba, és meghúzta a szánt.

- Amikor beteszi az új tárat, és meghúzza a szánt, egy lövedék automatikusan a töltényűrbe kerül. - Az őrmester Rapp felé nyújtotta a fegyvert - Az ütőszeg vissza van húzva, vagyis a fegyver tüzelésre kész. Nem minden fegyver működik így, de a Beretták igen. Itt van ez a vörös pont... a vörös azt jelenti: éles. Szóval ne tartsa olyasmi felé, amit nem akar lelőni, és tartsa távol az ujját a ravasztól, míg nem áll készen a tüzelésre. Megértette?

Rapp bólintott.

- Rendben. Akkor álljon főállásba. Tartsa így a lábait. Maga balkezes, szóval a jobb lábát tegye valamivel a bal elé. A karjaival hozza létre az erőháromszöget, és ezt a pontot irányítsa pontosan a fej közepére. Néhányan a kilégzéssel szemben a belégzéshez ragaszkodnak, de én nem akarom, hogy efféle szarságokkal foglalkozzon. Futás közben is meg kell tanulnia lőni, és akkor a kilégzés-belégzés dolog úgysem fog működni. Most az a legfontosabb, hogy hogyan nyomja meg a ravaszt. Szándékosan nem azt mondtam, hogy húzza. Ne húzza. Nyomja meg ükőzésig, és ezúttal juttassa a lövedéket pontosan a fej közepébe.

Rapp mindent az utasításoknak megfelelően csinált, és a lövedék nagy sebességgel elhagyta a hangtompító csövét. A pisztoly csöve megugrott, és amikor visszatért a helyére, Rapp egy tökéletesen célzott lövés nyomát látta a céltáblán.

- Csinálja újra - utasította Smith őrmester.

Rapp újra megnyomta a ravaszt, és a lövedék egy centivel az első lövés ütötte lyuktól csapódott a céltáblába.

- Újra.

A harmadik lövés az első és a második közé ékelődött Rapp elkapta a ritmust. Nem siette el, de nem is várt sokat a lövések között. Kevesebb mint húsz másodperc alatt kiürítette a tárat, és amikor végzett, minden lövés egy tizenkét centis körön belül volt, egy csipkézett lyukat hagyva az ember alakú lólap arcán. Rapp fellelegzett.

Smith őrmester meglapogatta a vállát.

- Fiam, maga fejlődőképes. Szép munka volt Próbáljuk meg még néhányszor.

Rapp éppen újratöltötte a fegyverét, amikor véletlenül megfordult, és a bal válla fölött hátrapillantott. Úgy húsz méterre, egy fenyő árnyékából egy férfi figyelte őt. A gyenge fényviszonyok miatt nem volt benne biztos, ki az, de úgy gondolta, az a fickó lehet, akit reggel a verandán látott. Rapp visszafordult Smith őrmester felé, és épp meg akarta kérdezni, ki az, de meggondolta magát. Hiba lett volna ezt a kis magánórát összekeverni a barátsággal.

14. fejezet

Dr. Lewis belépett az irodába, egy halvány mosolyt vetett látogatójára, s becsukta az ajtót maga mögött. Az elmúlt három nap során behatóan tanulmányozta az újoncot. Huszonhárom éves korával ő volt a legfiatalabb jelölt, akit bevettek a programba, és az alapján, amit az elmúlt három napban látott, a férfi igencsak ígéretesnek tűnt. Lewis, mielőtt leült volna, vetett egy pillantást az íróasztal közepén heverő jegyzetfüzetre és tollra. Mellettük egy dosszié hevert, amelyen Rapp neve állt nagy fekete betűkkel. Lehetetlen lett volna nem észrevenni, de pont ez volt a cél. Meglepően keveset tudtak a férfiről, de hát mennyit lehet tudni egy ennyire fiatal, ki nem próbált emberről? Ha a lobbanékony Hurley-re hallgatott, a tapasztalatlanságot átoknak látta, ha pedig a gyakorlatiasabb Kennedyre, akkor áldásnak. Lewis nem tudta, melyiküknek van igaza, de már unta hallgatni folyamatos veszekedésüket.

Lewis az íróasztal mögé lépve leült a bőrből és fából készült elnyűtt székre. Az ülőalkalmatosság fémes csikorgást hallatott. A doktor ügyet sem vetett rá, tekintete a férfiről az asztalon heverő dossziéra vándorolt. Szakmájának számos fortélyja volt apró trükkök, amelyek segítségével tesztelte azokat az embereket, akiknek értékelése a feladata volt. Volt köztük néhány finomabb fogás, és voltak nyíltabbak is, de mind arra szolgált, hogy jobban belelásson az újonc fejébe, akit éppen beszervezni készültek. Az asztalon heverő dosszié is a teszt része volt. Lewis az elmúlt öt percet az alagsorban töltötte, ahonnan egy rejtett kamera segítségével az újoncot figyelte. Rapp végig egy szfinx mozdulatlanságával ült a székében. Mindössze egyszer pillantott az aktára, majd laza testtartást vett fel, amely unalomról árulkodott. Lewis nem ismerte eléggé ahhoz, hogy föl tudja mérni, vajon őszinte-e, de volt valami ebben a Mitch Rappben, ami a benne

rejlő nagy lehetőségekre engedett következtetni. Felszíni közömbössége lényegesen összetettebb belsőt takart.

Lewis fontolgatta, hogy a jegyzetfüzetért és a tollért nyúl. Ez egy módja lett volna a hatalmi helyzet létrehozásának, amely feszültséget kelt a vizsgált személyben. Azt a hatást kelti a férfiban, hogy esetleg rossz választ ad. De aztán másként döntött. Annak alapján, amit az elmúlt három nap során tapasztalt, egészen valószínűtlen volt, hogy ez a fogás felizgatná. Eddig ugyanis semmi sem mozdította ki nyugalmából.

Hirtelen ötlettől vezérelve Lewis összefonta a kezét a tarkóján.

- Tudja, hogy mibe készül belekeveredni? - kérdezte könnyed hangon.

Rapp ráemelte sötétbarna szemét, és megvonta a vállát, mintha csak azt akarná jelezni, semmi értelme kimondani, ami nyilvánvaló.

- Nem vagyok gondolatolvasó - mondta Lewis félig komolyan. - Szükségem lesz rá, hogy szóban is megfogalmazza a válaszait.

- Azt remélem, fegyvert fognak kovácsolni belőlem... gyilkos fegyvert

Lewis mérlegelte az egyenes választ.

- Nem én fogom megtenni személyesen, de lényegében igen, ezt tervezzük.

Rapp alig észrevehetően bólintott, mintha ezt a maga részéről rendjén valónak találná, és továbbra is a férfi égszínkéék szemeibe bámult, amelyek az elmúlt napokban biztonságos távolságból figyelték őt.

- Vannak ezzel kapcsolatban fenntartásai?

- Nem igazán.

Lewis tenyerét az íróasztalra helyezte, és miután egy hosszú pillanatig a kézfejét tanulmányozta, megszólalt.

- Normális lenne, ha lennének.

Rapp halványan elmosolyodott.

- Gondolom, igen.

- Vagyis vannak fenntartásai a dologgal kapcsolatban?

Ez meglehetősen homályos kérdés volt, Rapp pedig nem szerette a homályos kérdéseket.

- Milyen értelemben?

- Ez az egész jelentős elkötelezettséggel jár. A barátai javarészt nyilván olyan cégeknél dolgoznak, mint a Kodak vagy a Xerox.

Sok barátjával valóban ez volt a helyzet, de Rapp egyszerűen csak bólintott.

Lewis felfigyelt rá, hogy Rapp nem esik ki a padból, hogy egyenes válaszokkal örvendeztesse meg. De nem látszott rajta az a fajta nyílt tiszteletlenség sem, amelyet sok jelölt védekezési mechanizmusként használ. Tökéletesen egyensúlyozott a két véglet között Lewis úgy döntött, kihagyja a szokásos húszperces bevezetőt, és rögtön a lényegre tér.

- Elgondolkozott már azon, milyen lehet megölni egy embert?

Rapp bólintott. Több időt töltött ilyen gondolatokkal, mint azt bevallaná ennek a fickónak vagy bárki másnak.

- Gondolja, hogy ez egészséges?

Rapp ezúttal halkán felnevetett.

Lewis észrevette a klasszikus hárító technikát, de nem akarta, hogy úgy tűnjön, ítélkezik, így inkább Rapp-pel együtt mosolygott.

- Mi olyan vicces?

- Hatféleképpen meg tudom válaszolni ezt a kérdést, és attól függően, hogy milyen hangulatban van, akár mindegyik választ is elfogadhatónak tarthatja vagy egyiket sem.

- Ezt hogy érti?

- Minden a körülményektől függ.

- A körülmények fontosak - értett egyet Lewis. - Tudna erre példát mondani?

Rapp gondolkodott egy pillanatig.

- Ha éjszaka ébren fekszem az ágyamban, és azon gondolkodom, megölöm a fickót, aki feltörte az autóm, és kirabolt, valószínűleg nagy biztonsággal állíthatjuk, hogy indulatkezelési problémáim vannak, és nem vagyok képes helyesen értelmezni az igazságos ítélet fogalmát - Rapp napbarnított karját a szék támlájára tette, és egy másodpercre kinézett az ablakon, azon tűnődve, hogy mennyit adhat ki magából. - De ha éjszaka álmatlanul azon gondolkodom, hogy beleszúrok egy kést egy terrorista szemgödrébe, aki meggyilkolt pár száz ártatlan civilt - vont a meg Rapp a vállát -, azt hiszem, ez nem egy valóságtól elrugaszkodott elképzelés.

Lewis értékelte az egyenes választ, de mélyebbről jövő reakciót akart kiereszokolni.

- Hiányzik a barátnője? - kérdezte.

Rapp csalódott pillantást vetett Lewisra, és megrázta a fejét

- Mi a baj? Megbántottam valamivel?

- Nem... nem igazán...

- Az arckifejezéséből arra lehet következtetni, hogy talán mégis.

- Én önként jelentkeztem erre a munkára, de utálok ezeket a játszmákat.

- Játszmákat? - vonta fel a szemöldökét Lewis.

- Maga pszichiáter, nem igaz? - Rapp nem hagyta, hogy válaszoljon. - Az elmúlt három napot azzal töltötte, hogy engem figyelt. Észrevettem, hogy különleges figyelmet szentel nekem. Többet, mint a többi kiképző. Körültekintően válogatja meg a szavait, és minden bizonnyal végigolvasta azt az aktát az asztalán. Tudja, hogy miért vagyok itt.

Lewis elrejtette afelett érzett meglepetését, hogy Rapp kitalálta, mi a munkája.

- Az a dolgom, hogy kérdéseket tegyek fel.

- De miért kérdezné meg, hogy hiányzik-e a barátnőm? Nem gondolja, hogy ez azért elég nyilvánvaló?

- Tehát ezért van itt?

- Nem azért vagyok itt, mert hiányzik. Az apám is hiányzik, akit tizenhárom éves koromban veszítettem el. A nagyszüleim is hiányoznak, egy napon az anyám is hiányozni fog, ha már nem lesz, és talán, ha jobban megismerem, maga is hiányozni fog. Ez része az életnek. Én egészen nyilvánvaló okból vagyok itt. Amivel, biztos vagyok benne, maga is tisztában van.

Lewis észrevette, hogyan vette át a beszélgetés irányítását, de kíváncsi volt, mire akar kilyukadni.

- Bosszú?

- Én inkább a megtorlás szót használnám, de persze minden attól függ, milyen definíciót választunk.

Lewis örült ennek a különbségtételnek. Nagyon is tisztában volt a két fogalom közti különbséggel.

- Szeretném hallani a maga definícióját.

- A bosszú vadabb, kevésbé megfontolt... Mélyen személyes.

- És a megtorlás?

Rapp egy pillanatra elgondolkodott, aztán egészen tiszta hangon válaszolt.

- A megtorlás morálisan megalapozott és tökéletesen megérdemelt büntetés.

- És az emberek, akik a Pan Am 103-as járatának felrobbantására szövetkeztek?

Rapp előrehajolt, és a térdére könyökölt.

- Mindegyikük megérdemli a halált.

Lewis az asztalon heverő dossziéra pillantott.

- Maga katolikus?

- Igen.

- És hogyan rendezi el ezt az úrral? A maga megtorlásról alkotott elképzelése nem igazán felel meg a krisztusi „tartsd oda a másik orcádat” elvnek.

- Szép kísérlet - vigyorodott el Rapp.

- Ezt hogy érti?

- Elárulok magamról egy titkot. Nem vagyok valami türelmes fickó. Sokat kell még tanulnom, és kész is vagyok tanulni, szóval ha ezzel a szelektív teológiával jön nekem, azzal jó eséllyel sikerül kihoznia a sodromból.

- Szelektív teológiával?

- Azzal. Sohasem voltam képes megérteni azoknak az embereknek az intellektuális csalását, akik azt állítják, a Biblia Isten szava, aztán példának okáért kizárólag az Újszövetségből citálnak verseket Ez a „tartsd oda a másik orcádat” dolog a kedvencük, és úgy használják, hogy közben figyelmen kívül hagynak vagy egy tucat ószövetségi és egy pár újszövetségi verset, amelyek azt mondják, azok, akik felrobbantották azt a gépet, megérdemlik a halált.

Lewis megadóan bólintott.

- Szóval ha oda kerül a dolog... úgy gondolja, nem fog gondot okozni kioltani egy másik ember életét.

- Az attól függ.

- Mitől?

- Hogy ki az illető, és ami még fontosabb, mi a bűne.

15. fejezet

Felvirradt az ötödik nap, és eggyel kevesebben voltak. Dick távozott. Rapp nem tudta a fickó valódi nevét, azt pedig, hogy honnan jött és hová megy, még annyira sem, így aligha tudta túlságosan rosszul érezni magát, amikor egy döglesztő széria guggolás közben a forró délutáni napsütésben a fickó kilépett az alakzathoz. Egyszerűen csak odalépett az egyik kiképzőhöz, bejelentette szándékát, és a két férfi kezét fogott. Ezzel a fickó számára véget is ért a történet. Megszabadult a fájdalomtól, a verítéktől, az égő izmoktól, a fáradt szemektől, és az összezúzott egótól. Az egész túl egyszerűnek tűnt, és ez volt az, ami halálra rémisztette Rappet.

Az eset nyomán átfutott az agyán, hogy vajon képes lenne-e bedobni a törülközőt. Elég csak egyetlen gyenge pillanat. Múló rosszullét, megfázás, láz vagy egy újabb álmatlan éjszaka. Egyetlen rossz lépés, és ő lehet az, aki kezét fog, és megy csomagolni. Aznap este elalvás előtt Rapp próbálta a dolog pozitív oldalát nézni. Eggyel kevesebb emberrel kellett megküzdnie. Folyton azt hajtogatták, hogy ez nem verseny, de Rapp nem volt ebben annyira biztos. Ha nem versenyeztek, akkor miért számoltak és mértek le mindent, amit csak csináltak? Az öt nap után lelépő újonc képe felverte Rappet saját gyenge pillanata ellen. Újra felhívta a figyelmét, hogy ez az utazás milyen hamar mennyire kiábrándító véget érhet.

Rapp fáradtan, de tettere készen ébredt ő volt az első a sorban, a nyak- és a vállizmait nyújtotta, és a többiekre várakozott, amikor arra lett figyelmes, hogy a két kiképző mintha valami kellemetlen dologról tárgyalna. Amikor végül mindenki a sorban állt, Jones őrmester előlépett, és arcán csalódott arckifejezéssel megszólalt.

- Az egyikük nagyon csúnyán elcseszte tegnap éjjel.

Rapp erőltette az agyát, próbálta felidézni, nem követett-e el valami hibát.

- Nem véletlenül vannak szabályaink. Ezen a ponton még nem kell megérteniük a szabályokat, elég, ha követik őket - Rövid szünetet tartott, hogy mindenkinek a szemébe nézzen.
- Több alkalommal is figyelmeztettünk mindenkit, hogy ne áruljanak el magukról semmiféle személyes információt. Nos... annyira azért nem vagyunk elrugaszkodva a valóságtól, hogy ne feltételezzük, bizonyos dolgokat mindenképpen kiderítenek egymásról. Néhányuk enyhe akcentussal beszél, így nem nehéz rájönni, hogy az ország melyik részéről származik. Ami a korábbi katonai tapasztalatokat illeti, senkinek nem léptünk a tükörre a különféle egységek közötti egészséges rivalizálás megvitatása miatt, de tegnap éjjel valaki túl messzire ment - Elhallgatott, és lefelé fordította a tekintetét - Az egyetlen dolog, amit semmiképpen sem tehetnek meg, hogy elárulják a valódi nevüket.

Rapp hallotta, hogy valaki a sor másik szélén motyog valamit a bajsza alatt, de nem tudta megállapítani, ki volt az, és az örök hangulatára való tekintettel odanézni sem mert.

- Mindnyájan elég okosak, hogy ezt tudják, és mindnyájukat figyelmeztettük, milyen

következményekkel jár, ha ezen elbuknak. Ez nem valami kibaszott nyári tábor, hanem véresen komoly dolog - mondta Jones őrmester csalódottan. A sor túlsó vége felé nézett - Bill, pakold össze a cuccaidat. Itt végeztél.

A férfi, aki a Bill nevet kapta, és Rapp tippje szerint Texasból jött, a haditengerészet elit kommandójában szolgált, remek mesterlövész volt, most előrelépett, és a fejét csóválta a kiszabott súlyos büntetés hallatán. Úgy tűnt, mintha mondani akart volna valamit, de aztán visszafogta magát. Jones őrmester elindult, és felszólította Billt, hogy kövesse a pajtába. Smith őrmester a helyébe lépett, hogy levezesse az edzőgyakorlatot, de mielőtt elkezdhette volna, Bill visszafordult a csapathoz.

- Victor, te egy igazi seggfej vagy. Mondtam, hogy nem akarok beszélni, de te nem hagyál békén. - Jones őrmesterre nézett - őt miért nem rakják ki? - kérdezte.

- Jöjjön velem. A pajtában megbeszéljük.

- Ez igazságtalan, ő is elmondta, kicsoda és honnan jött. Pont, ahogy én - panaszkodott Bill.

Victor felnevetett. - Nem az igazi nevetem mondtam meg, te ostoba paraszt-

- És mi az ördögért tettél ilyet? - kérdezte egy másik srác a sorban Victortól.

- Seggfej - mordult fel egy harmadik.

- Inkább meg kellene köszönnötök nekem - mondta Victor könnyedén. - Eggyel kevesebb ember miatt kell aggódnotok.

Smith őrmester elhallgattatta őket, amikor rájuk mordulva kiadta az utasítást, hogy vegyék fel a kiinduló helyzetet.

- És a következő, aki kinyitja a bagólesőjét, mehet csomagolni. Most pedig essenek neki.

Rapp mellkasát a harmat áztatta fűbe ejtette, majd kinyomta magát, csendben leszámolva minden egyes fekvőtámaszt. Annyit csinált az elmúlt öt napban, hogy már szinte rutinja részévé vált, akár a légzés. Valahol negyven és ötven között Rapp komoly rosszindulatot kezdett táplálni Victor iránt. Bárcsak a nagydarab seggfej megbotlana, és eltörné a bokáját. Túlságosan veszélyes volt a környezetében tartózkodni. A reggel hátralevő részében, miközben egyik gyakorlatot csinálták a másik után, Rapp nem tudta kiverni fejéből a Victorral való elkerülhetetlen összeütközés gondolatát. Most, hogy Dick kiszállt, Billt pedig kitették, kettővel kevesebb emberrel kellett foglalkoznia. Így több energiája maradt Rapp csesztetésére.

A hosszú futás még jól is jött, ugyanis Victor volt a leglassabb a csapatban. Így megszabadultak a folyamatos pofázásától. A reggeli után mindenki elutasítóan viselkedett Victorral. Bár ő ezt egy cseppet sem bánta. Továbbra is járt a szája, osztotta a többieket, és néha okoskodó megjegyzéseket tett, melyeket a kiképzők, úgy tűnt, a kelleténél jobban viseltek. Egy órát töltöttek az akadálypályán és egy másikat a lőtéren, mielőtt visszaindultak volna ebédelni.

Az újoncok között határozottan mogorva légkör uralkodott. Mintha csak egy áruló lett volna közöttük. Ebéd után különböző kézfegyverek szét- és összeszerelését vették át majd bejelentették, hogy a pajtába kell menniük egy kis pusztá kezés küzdelemre.

Rapp számára megérkezése óta ez volt az első alkalom, hogy a birkózószőnyegre lépett. Elgondolkodott rajta, hová tűnhetett a szemet vénember, és már majdnem megkérdezte Smith őrmestert, de a fickó nem igazán bánt bőkezűen az információval. Jones és Smith párba állították az embereket. Minthogy öten voltak, valakinek ki keleti maradnia, és Rappre esett a választás. A szabályok egyszerűek voltak: fejre és öv alá ütni tilos. A fojtásokat engedélyezték, de óva intették őket nehogy eltörjék társuk géégjét. Ha valaki feladta, csak kopogtatnia kellett a szőnyegen. Épp mielőtt elkezdtek volna, a szőke agyuturkász csendben besurrant a pajtába.

Az első pár Roy és Glenn voltak. Rapp nem tudott rájönni, honnan származtak, és nem is tervezte, hogy megkérdezi tőlük. Mint mindnyájan, ők is sötét tónusúak, fekete hajúak, barna szeműek és napbarnított bőrűek voltak. Roy százhetvennyolc centi lehetett Glenn pedig talán két centivel magasabb. Rapp úgy tippelte, mindketten úgy huszonhét év körül járhatnak. Nem volt lenyűgözve a harcmódoruktól. Mindketten hagyományos dzsúdós stílusban küzdöttek. Sok fogást és dobást használtak, de semmi olyasmit, amivel egyetlen gyors mozdulattal harcképtelenné tehetné volna ellenfelüket. Technikai szempontból ésszerűen küzdöttek, elég kemények voltak, és jó formájuk is arra engedett következtetni, hogy egy hosszú, fárasztó és unalmas meccsnek néznek elébe.

Úgy négy perc után izzadt kupacban feküdtek egymásba gabalyodva a szőnyeg közepén, amikor Smith őrmester félbeszakította őket. Utánuk Victor és Fred következett Fred száznyolcvanhárom centi magas és nyolcvan kiló lehetett, és meglehetősen jó karban tartotta magát. Minden futásnál az első háromban végzett könnyedén legyűrte az akadálypályát, és Bill után ő volt a második legjobb lövész. Victor száznyolcvannyolc centijével és száz kilós súlyával magasan a legnagyobb volt a csapatban. A nyaka majdnem olyan vastag volt, mint a combjai, ami - ahogy Rapp már az első találkozásukkor megállapította - azt jelentette, hogy elég nehéz volna egyetlen fejre bevitt ütéssel legyőzni. A szövege alapján Rapp már-már Muhammad Ali második eljövételére számított.

Victor ugrált a matracon, és közben árnyékboksolt.

- Freddy, készen állsz rá, hogy szétrúgják a segged?

Fred nem válaszolt. Mezítláb a szőnyeg közepére lépett, és felvette a küzdőállást. A mozgása alapján Rapp birkózónak gondolta. Victor egy túlméretezett páva volt így lehetetlen volt megállapítani, hogy mire képes. A legtöbb hozzá hasonló méretű fickó nem boksolt de az ő lábmunkája elég jónak tűnt. Smith őrmester leengedte a kezét és a két ellenfél egymásnak esett. Fred alulra támadott ahogy Rapp számított rá. Victor megpróbált oldalra kilépni előle, de ellenfele elkapta a jobb lábát Fred hurokba fogta Victor térdét és szorosan a saját mellkasához húzta. Földközelen maradt és a lábaival szurkálva próbálta elgáncsolni a nagydarab fickót. Victor bal lábán hátraugrott és ütni kezdte Fred hátát. Az első néhány csapás félrecsúszott és nem volt bennük elég erő sem. Rapp figyelte, hogy Victor elveszíti az egyensúlyát és rögtön a szőnyegre kerül. Változtatott a taktikáján, és összezárt ököllel egy csapást mért Fred tarkójára. Fred mintha egy pillanatra lelassult volna, de nem lazított a szorításán.

Victor a szőnyegre került, és azonnal hasra fordult. Szétvetette a karjait és a lábait, hogy ne lehessen megfordítani. Fred rámászott és jobb karját Victor nyaka köré fonta. Hátracsavarta a nagydarab fickó fejét és bal alkarját Victor tarkójához feszítette. Ezt a köznyelv, altató fogásnak nevezi, és amennyiben záros határidőn belül nem szakítják meg, a neve által sugallt eredménnyel jár. Victor elkapta Fred néhány ujját és teljes erőből csavarni kezdte őket, miközben megpróbált szembefordulni a férfival. Victor az erőfölényét kihasználva próbált megfordulni a fogásban. Először úgy tűnt, mintha sikerülne úrrá lennie a helyzeten, aztán Rapp meglátta, mire készül Fred. Hagyta, hogy Victor azt higgye, ő kezdeményez, de valójában az egész Fred tervei szerint alakult. Ahogy Victornak sikerült a hátára fordulnia, Fred a dereka köré kulcsolta a lábait, és kemény ollóba fogta a férfit. Victor csak rontott a helyzeten, amikor megpróbálta magát kihúzni a fogásból.

Ahogy Rapp a maga kárán megtanulta, a legjobb módszer, hogy az ember kikerüljön egy ilyen fogásból, egy jól irányzott könyöklés az ellenfél combjának belső felére. Azon a nyáron az edzője épp egy ilyen ollófogást alkalmazott ellene, és Rapp keservesen megszenvedett vele. Ha ki akarod húzni magad a szorításból, azzal csak megnyújtod a felső testedet, így pedig a szorítást kezdeményező ellenfeled még szorosabb fogást tud venni rajtad. Aztán kiüríted a tüdődöt, hogy vegyél egy mély levegőt, mire az ellenfeled még szorosabbra veszi a fogást. Majd hirtelen, azon kapod magad, hogy kétségbeesetten küzdesz a levegőért, vonaglasz a fájdalomtól, és komolyan aggódni kezdesz, hogy egy-két törött bordával fejezed be a küzdelmet.

Victor elkövette ezt a hibát, és kétségbeesett tekintetéből nyilvánvaló volt, ő is tudta, hogy bajban van. Lendületet vett, és megpróbálta eltalálni Fred hasi idegközpontját, de az kivédte az ütést. Aztán megpróbált kifordulni, de ezzel csak annyit ért el, hogy Fred még néhány centit tudott szorítani a fogásán. Victor arca céklavörös volt. Rapp tudta, hogy már csak pár másodpercig tart az egész, és magában azt remélte, hogy addig hallhatja még a bordája roppanását is. Úgy tűnt, Victor fel akarja adni. Integtetett a bal kezével, és amikor Fred engedett a szorításán, Victor hatalmas jobb öklével lecsapott rá. Az ütés az arca kellős közepén találta el Fredet. Feje visszapattant a szőnyegről, és a lábai elernyedtek. Vér kezdett folyni törött orrából.

Rapp tett egy lépést előre, készen, hogy fejbe rúgja Victort. Már éppen el akarta indítani a rúgást, amikor Smith őrmester parancsszavakat harsogva a szőnyegre lépett. Rapp hátrált egy lépést, és nézte, ahogy Victor legördítette magáról Fredet, hanyatt lökte, és felnevetett.

16. fejezet

Jones őrmester Fred orrával foglalatoskodott. Roy és Glenn halkan beszélgettek, és jeges pillantásokat vetettek Victor felé. Rapp az ajtó felé nézett, és észrevette, hogy az agyturkász őt vizsgálhatja. Rapp immár másodszorra tapasztalta, hogy megszegik az előre lefektetett szabályokat, és ezért eddig még senki nem kapott semmiféle büntetést. Nem mintha a vén pacákot, meg lehetett volna büntetni, de Victor közülük való volt, és ha ő megúsza, akkor Rapp is próbálkozhat. Rapp az eset kapcsán arra gondolt, hogy talán ideje egy kissé rugalmasabban kezelni a szabályokat. Miközben gondolatban kidolgozta terve részleteit, Smith őrmester a szőnyegre parancsolta, majd Glennre mutatott.

- Én inkább Victorral küzdenek - mondta Rapp.

- Nos, itt nem maga hozza a szabályokat - csattant fel Smith.

- Ezzel most szívességet tesz neked - mondta Victor még mindig lihegve. - Egy ilyen kis pöcs, mint te, öt percig sem bírná ellenem.

Rapp higgadt maradt, de a felszín alatt volt valami kétségtelenül vészjósló.

- Derítsük ki - mondta kimérten.

- Te meguntad az életed - vágott vissza Victor.

- Szerintem te félsz.

- Fogják be mindnyájan - mondta Smith őrmester. – Glenn, vonsoolja a seggét a szőnyegre.

Rapp balra lépett, elállva Glenn útját. Megállt a szikár kiképző előtt.

- Össze vagyok zavarodva. Számítanak itt bármit is a szabályok, vagy Victor azt csinál, amit akar?

- Itt vannak szabályok, az isten verje meg! Most pedig álljon a szőnyeg közepére, és fogja be a száját.

- Nem akarok tiszteletlen lenni, őrmester, de ez mellébeszélés. Hogyan tudnánk megbízni egymásban... vagy hogyan bízhatnánk magukban, amikor ő azt csinál, amit csak akar, és senki nem bünteti meg érte?

- Szerinted odakint, a való világban vannak szabályok? - nevetett fel Victor. - Hát kurvára nincsenek.

- De itt... egyszerűen hagynunk kellene, hogy azt tegyél, amit csak akarsz?

- Őrmester - mondta Victor, miközben felállt - Majd én elintézem. Ne aggódjon. Fél kézzel is rendbe teszem ezt a kis egyetemista pöcsöt.

Smith őrmester egy pillanatig úgy nézett ki, mintha fel akarna robbanni, de a szőke hajú pszichiáter közbelépett.

- Őrmester, szerintem hagynunk kellene, hogy Victor és Irving tegyenek egy próbát.

Az őrmester hátrakapta a fejét Rapp észrevette a rövid, szavak nélküli eszmecserét a két férfi között, mielőtt a kiképző beadta volna a derekát.

- Rendben - morogta. - Mindketten a szőnyeg közepére, küzdőállásba. Amikor jelt adok, kezdhetik.

- Kell szórakoznunk a szabályokkal, vagy nyugodtan feltételezhetem, hogy Victor úgymond áthágja őket? - kérdezte Rapp rezzenéstelen arccal.

- A fejre és nyakra támadni tilos, a kurva életbe!

- Értékelem az erőfeszítését, őrmester, de én szívesebben küzdenék korlátozás nélkül.

- Nem érdekel, mit csinálna szívesebben. Itt én hozom a szabályokat

Rapp habozott. Ezt tisztáznia kellett. Jobban örült volna, ha nem kellett volna Victor csalása miatt aggódnia.

- És mi a helyzet, ha Victor véletlenül képen töröl?

- Az isten szerelmére! - dörgött az őrmester hangja. - Ez itt nem valami vitaest. Vagy kedvük támadt a kisasszonyoknak egy kis futásra?

Rapp hang nélkül a szőnyeg közepére lépett. Elégedett volt, hogy tisztázta az álláspontját, ugyanakkor fel volt készülve rá, hogy Victor mindent meg fog tenni a győzelem érdekében. Egy terv kezdett körvonalazódni a fejében. Victor már megmutatta, hogy meglehetősen egyoldalú harcos. Egy avatatlan ellenféllel szemben megállná a helyét a szőnyegen, de a bokszban volt igazán otthon. Ezt még a vak is láthatta.

Victor az arcán szétterülő vigyorral csapta öklét húsos tenyerébe.

- Szét fogom rúgni a segged, te kis pöcs.

Rapp az arcához emelte a kezét, és behúzta a könyökét, akár egy bokszoló.

- És mi lesz, ha nem sikerül, Victor?

- Ettől nem tartok. Ki foglak teríteni.

Rapp közelebb engedte ellenfelét. Úgy csinált mintha kibillent volna a helyzetéből, és hagyta, hogy Victor kezdeményezzen. Két lassú, rövid balegyenest indított Rapp arca felé. Rapp jobbával blokkolta mindkettőt, majd elhajolt egy nagy horog elől, amely biztosan a földre vitte volna, ha eltalálja. Rapp észrevette, hogy Victor eddig három ütést indított, és mind a hármát a fejére, ami elméletileg tilos lett volna, és ami még ennél is fontosabb, Smith őrmester ezúttal sem törődött vele, hogy Victor megszegi a szabályokat. Ez megkönnyítette a helyzetet Rapp számára. Irányt váltott, és balra hajolt Victor két kemény, rövid jobbegyenese elől. Az elsőt Rapp védte, a második pedig a bal vállán találta el. Az ütés valóban kemény volt, de Rapp túljátszottá, és szándékosan jobbra tántorodott, mintha bajban lenne. Victor bekapta a csalit, és támadásba lendült. Bal kezével megpróbálta elhárítani Rapp kezét az útból, hogy jobbával kiüthesse.

Ahogy Victor az öklét ütésre készen a jobb füléhez emelte, Rapp olyan sebességgel ugrott előre, ami teljesen készületlenül érte ellenfelét. Jobb kezével megragadta a nagydarab fickó bal csuklóját, és bal karját a magasba emelte, hogy blokkolja Victor ütését. Rapp a fejét hátrahajtván, majd előrelendítve Victor felé vetette magát. Homloka Victor orrának lágy, porcos részéhez csapódott, és hátborzongató roppanást hallatszott. Mielőtt Victor ellentámadást indíthatott volna, Rapp a nagydarab fickó nyaka köré kulcsolta a kezét, és lefelé húzta. Rapp térdével még bevitt két kemény rúgást a férfi szegycsontjára, mielőtt elengedte volna. Victor hátratántorodott, az orrából dőlt a vér, és levegő után kapkodott.

- Sajnálom, Victor - heccelte tovább Rapp -, nem akartam eltörni az orrodat-

- Most kurvára véged van - ordította Victor.

Rapp csak intett neki, mintha azt mondta volna: „lássuk”.

A nagydarab férfi, támadásba lendült. Rapp már felkészült az öklelőrohamra. Jobbra cselezett, aztán balra mozdult, és ahogy Victor dühörögve elhaladt mellette, bevitt egy ütéssel a veséjére, amitől az kiegyenesedett. Victor megfordulva várta a következő ütéssel, de Rapp ahelyett, hogy eltávolodott volna tőle, odalépett, bal kezét Victor nyakára, jobbát pedig Victor bicepszé köré kulcsolta. Victor hátrafesztette a fejét, és felkészült, hogy ő is lefejelje Rappot, de mielőtt lecsaphatott volna, Rapp olyat tett, amire senki sem számított. Felugrott a levegőbe, bal lábát Victor jobb hóna alá lendítette, a jobbat pedig a nyaka köré kulcsolta, és elengedte magát. Rapp most fejjel lefelé lógott, és Victor bal karjába kapaszkodva megpróbálta őt a szőnyegre vinni. Megemelte a csípőjét, és a nyomás hatására Victor a földre került. Rapp ugyanannak a karfogásnak egy változatát alkalmazta, mint a vén szemérládával az első nap, de ezúttal nem várt arra, hogy ellenfele megadja magát.

Rapp két kézzel megragadta Victor csuklóját, majd addig csavarta és húzta a kart, míg a férfi könyökízülete a bal csípőcsontjára nem került, aztán megemelte a csípőjét és teljes erőből lefelé feszítette Victor karját. Rapp még akkor sem hagyta abba, amikor a fickó már ordított. Az egész mindössze két másodpercig tartott. Egy hangos reccsenést hallatszott, majd Rapp elengedte a meglehetősen természetellenes szögbe hajlott kart.

Rapp felállt és lenézett Victorra. A férfi nyöszörgött, egész teste mozdulatlanul dermedt a fájdalomtól. Rapp nem mosolygott, nem is gúnyolódott rajta. Enyhe büntudatot érzett tette felett, de Victor végül is egy erőszakos kis fasz volt. Fred a szőnyeg szélén ült, vattával az orrlyukaiban és egy jeges tömlővel az orrán. Bólintott Rappnak, és feltartott hüvelykujjával nyugtázta teljesítményét. Roy és Glenn is odajöttek, és csendben gratuláltak neki, hogy megoldotta a problémájukat. Smith őrmester túlságosan el volt foglalva Victorral, aki vonaglott fájdalmában. Rappnak fogalma sem volt róla, hogy bajba került-e. A pszichiáterre pillantott, aki átható tekintettel fürkészte őt. A férfi lebiggyesztett ajkakkal gondolkodott, mintha épp valami végkövetkeztetést készült volna levonni Rapp-pel kapcsolatban. A baj csak az volt, hogy Rapp nem tudta, bámulatot vagy csalódottságot lát-e a tekintetében.

Lewis késő délután telefonált, miután volt egy órája, hogy papírra vesse gondolatait és megfigyeléseit. Az est leszálltával egyenként érkeztek meg a dél-virginiai házba. Kennedy volt az első, őt Stansfield, a CIA műveleti igazgatója követte, utolsónak pedig Hurley érkezett. Stansfield testőrei a verandán maradtak. A két legmegbízhatóbb embere kísérte el, akik tudták, hogy igen szelektíven kell kezelniük, amit láttak, arról nem is beszélve, amire emlékeztek. Stansfield a rá jellemző halk hangon azt javasolta, hogy az alagsorban öljenek össze. Ez valójában nem javaslat volt, hanem parancs.

Mind a négyen lementek a lépcsőn, és a különálló szoba felé vették útjukat az alagsor közepén. A helyiség a körlet megfigyelő- és kommunikációs központjaként szolgált. A falak és a mennyezet belső felületét tojástartó színű habburkolat fedte, amely elnyelte a hangot. Egy sor monitor és két lehallgatóállomás foglalta el a jobb oldali falat, középen pedig egy ovális konferenciaasztal állt hat székkal. Mikor mindenki leült, Stansfield becsukta a hangszigetelt ajtót, és ráhúzta a reteszt.

A CIA harmadik embere leült az asztalfőre, és meglazította a nyakkendőjét Végignézett a rövid asztal körül ülő társaságon.

- Doktor?

Lewis hátradőlve ült a székén, kezét sátor alakban tartotta az arca előtt.

- Érdekes fejlemények történtek.

- Azt lehet mondani - szakította félbe Hurley, aki képtelen volt türtőztetni magát - Úgy hallottam, az egyik kiképzőmet hat hónapra kivonták a forgalomból. Három titánszegecs kellett a karjába. Az isten szerelmére! ő volt az egyik legjobb emberem. - Hurley három ujját felmutatva próbálta aláhúzni mondanivalóját - Három szegecs.

A doktor égszínkék szemeivel Hurley-ra bámult, azzal a mindent tudó tekintettel, amelyre csak feleségek és terapeuták képesek. A pillantás üzenete nyilvánvaló volt. Jobban ismerlek, mint te saját magadat. Fogd be, és hagyd, hogy végigmondjam.

- Ne haragudj - kért Hurley elnézést amúgy tessék-lássék módon.

- Irene újonca meglehetősen rátermettségről tett tanúbizonyságot - Lewis Stansfieldhez intézte szavait - Hallottad, mit csinált Stannel a hét elején?

- Nem. - Stansfield fürkésző tekintetét Hurley-re vetette. - Azt a sérülést az arcodon... ez a Rapp okozta

A duzzanat már lelappadt, a sérülés sötétlila és sárgás színben játszott. Hurley megvonta a vállát.

- Hibáztam. Nem fog többet előfordulni.

- Egy egyetemista kölyök, mindenféle katonai előképzetség nélkül, ellátta a bajodat - mondta Kennedy. - Még mindig képtelen vagyok napirendre térni fölötte.

Lewis közbeavatkozott, mielőtt Hurley kirobbanhatott volna. Stansfield felé fordult

- Hadd számoljak be a történekről. - Lewis az első percektől kezdve részletesen elmondta, hogyan zajlottak Rapp napjai a létesítményben. Hurley kétszer is megpróbálta félbeszakítani, de Lewis feltartott tenyerével elhallgattatta. Stansfield a maga részéről teljes csendben figyelt Kennedynek nem volt újabb hozzátennivalója, és tudta, hogy főnöke mennyire utálta, ha túl sok ember beszélt, ezért inkább megtartotta magának a véleményét. Tudta, hogy Hurley az ilyen helyzetekben amúgy is hajlamos maga alatt vágni a fát.

- Ami pedig Victort illeti - fordította Stansfieldről Hurley felé a tekintetét -, már a kezdet kezdetén sem csináltam titkot belőle, hogy nem értek egyet a félrevezetési módszereddel.

- Tudom - mondta Hurley -, és a te elméleti világodban biztosan meg is állja a helyét a véleményed, de a dolog végső soron itt dől el. Nincs időm arra, hogy faszakodjak ezekkel a kölykökkel. Meg kell tudnom, hogy kiben van meg, ami nekünk kell, és minél előbb sikerül, annál jobb.

Kennedy nem bírta megállni szó nélkül.

- És a te módszereddel hány embert találtál eddig? - kérdezte.

- Én inkább a bizalmi kapcsolat kiépítése miatt aggódom - mondta Lewis határozottan -, és ha már a kiképzés fázisában félrevezetjük őket..

- Ez nem kiképzés - mondta Hurley mogorva arccal, hanem válogatás, emellett pedig ez a szakmánk. Félrevezetjük az embereket. Ha ezek a kölykök képtelenek ezt megérteni, semmi dolgunk sincs velük.

- Azért elég nagy különbség van közöttük, hogy egymást vezetjük félre vagy az ellenségeinket. És ismétlem, a szoros kapcsolatok alapja a bizalom. A félrevezetésen később is ráérünk dolgozni.

- A lószart - védekezett Hurley. - Ti ketten jöttök és mentek, amikor csak akartok, de én játszom itt a nap huszonnégy órájában a szárazdajkát. És nem csinállok úgy, mintha el tudnám végezni a ti munkátokat.. Szóval tegyetek nekem egy szívességet, és ti se csináljatok úgy, mintha el tudnátok végezni az enyémet

- Hogy te mennyire érzékeny vagy - mondta Kennedy nyíltan lekicsinylő hangon.

- Nos, kisasszony, ez itt komoly dolog. Nem amatőröket keresünk. A jelölteket a legjobbak krémjéből válogatjuk, ezalatt pedig a különleges alakulatokat és elit kommandókat értem, nem pedig egy amatőrt, aki nem tudja megkülönböztetni a puska csövét a saját seggétől, továbbá nem tudja, hogyan vágjon át az erdön vaksötétben, hogy mást ne is említsek.

- Nem is tudtam, hogy a terroristák manapság erdőben élnek - gúnyolódott Kennedy nyíltan. - Amikor utoljára a kérdéssel foglalkoztam, még városlakók voltak, szóval nem vagyok benne biztos, hogy a késsel és övcsattal való tűzgyújtás képessége tesz valakit ideális jelöltté a levadászásukra.

- Ne jártasd nekem a szád a kiképzésről! Fogalmad sincs, mi kell ahhoz, hogy ezekből a fickókból gyilkost faragjak.

- Úgy tűnik, neked sincs.

- Nos, én legalább a toborzáshoz értek, ami rólad nem mondható el.

- Ezzel meg mit akarsz mondani?

- Azt, hogy nem végezted el a munkád. Az elmúlt néhány napban végeztem egy kis magánnyomozást. Tudod te, hogy hol töltötte ez a kölyök az elmúlt néhány hónapot?

- Az anyja házában, McLeanben.

- Ja, napközben pedig egy arlingtoni dozsóban lógott.

- Könyörgöm, mondja meg valaki, hogy mi baj van ezzel?l Megmondtam neki, hogy jó formában kell lennie, és hogy talán nem ártana, ha venne néhány dzsúdóleckét.

- Hát én beszéltem a szenszeiével.

- Mit csináltál? - Kennedyt bosszantotta, hogy a háta mögött kutakodott.

- Bementem, és beszéltem a szenszeijel. Miután tettem vele egy próbát a szőnyegen, tudtam, hogy valami nem stimmel.

Kennedy segélykérő pillantást vetett Stansfieldre.

- Ehhez nem volt joga. Ő az én újoncom. Közel két éve dolgozom a beszerzésén, és semmiféle nyomot nem hagytam magam után. Az életének egyetlen szereplője sem tudja, hogy érdeklődünk iránta.

- És ez mit sem változott - intette le Hurley.

- Tényleg? És hogy az ördögbe mutatkoztál be neki?

- Azt mondtam, hogy Richmondban dolgozom edzőként, tettem egy próbát ezzel a Rapp nevű taggal, és nagyon lenyűgözött. Meg akartam kérdezni a mesterét, hogy mit tanított neki.

- És? - kérdezte Lewis hirtelen támadt érdeklődéssel.

- A kölyökkel kapcsolatban bűzlik valami. A szenszei azt mondta, három hónappal ezelőtt

jelent meg nála, és azt állította, semmiféle tapasztalata sincs. Másfél hónapon belül a mesteren kívül mindenkit a padlóra küldött a dozsóban.

- Brazil dzsúdzsucu? - kérdezte Lewis.

- Igen.- Honnan tudtad?

- Láttam, mit csinált ma Victorral. A stílust nehéz eltéveszteni.

- Szóval csak besétál ide, majdnem legyőz, aztán eltöri Victor könyökét... Én azt mondom, ez a fickó nem az, akinek mondja magát

Stansfieldnek fogtán volt a türelme.

- Tudnál egy kicsit pontosabban fogalmazni?

- Nem vagyok biztos benne, de valami nincs vele rendben.

- Mi? Azt gondolod, kém vagy beépített ügynök? - kérdezte Kennedy gúnyosan.

- Nem vagyok biztos benne, csak annyit mondok, hogy nekem bűzlik. Senki sem válik ennyire jóvá ilyen rövid idő alatt.

Kennedy Stansfieldre nézett.

- Hagyjuk a mellébeszélést. Azért nem tetszik neki, mert én szerveztem be. - Hátradőlt, és karba tette a kezét - Nőgyűlölő.

- Azért nem tetszik, mert nem tudom, hogy kicsoda. Mindent tudnunk kell ezekről a srácokról, amit csak lehetséges, mielőtt beszervezzük, őket. Ezért feltétlenül szükséges a katonai előélet így pontosan tudjuk, hogy mit csinált minimum az elmúlt négy évben.

- És mennyiben lendít ez minket előre, Stan? - vágott vissza Kennedy. - Még egyetlen ember sem áll készenlétben, pedig már majdnem két éve csináljuk ezt a programot

- Tisztában vagyok vele, hogy nem tudtam eredményeket felmutatni. Kibaszottul, fájdalmasan tisztában vagyok vele, de ez nem jelenti azt, hogy siettetni fogom a dolgokat, és hagyom, hogy egy ennyire fontos dolog aztán majd a pofánkba robbanjon.

- Stan, mi bajod van ezzel a Rapp-pel? - kérdezte Lewis semleges hangon.

Beletelt egy időbe, míg válaszolt.

- Nem tudom pontosan megfogalmazni. Ez csak egy érzés. Egy rossz érzés.

- Tudod, hogy szerintem miről van szó? - kérdezte Kennedy. - Két dologról. Először is: súlyos hatalommániában szenvedsz. Egyszerűen nem bírod elviselni, hogy nem vettél részt a

beszervezésében. Másodszor pedig... fenyegetve érzed magad.

- Micsoda? - Hurley arca zavart kifejezésbe torzult.

- Ő te vagy. Olyan, mint te voltál negyven évvel ezelőtt, és ettől összecsináltad magad.

Hurley a fejét csóválta.

- Ez marhaság – legyintett.

- Valóban? Hát ezt én is elmondhatnám a megérzéssel kapcsolatban. Marhaság. Mit képzelsz? A Palesztin Felszabadítási Front rejtette el Washington külvárosában huszonhárom évvel ezelőtt, egy katolikus családban, hogy aztán Syracuse-ba küldje lacrosse-játékos-nak? Vagy azt gondolod, hogy a KGB tette, mielőtt a Szovjetunió összeomlott volna, és egy szabadon kószáló beépített ügynök lett belőle? Ez egy röhej - legyintett Kennedy jobb kezével a nevetséges gondolatra. - Egy szalmaszálba próbálsz megkapaszkodni.

Öt másodpercig mindenki néma csendben, mozdulatlanul ült, és Kennedy éles megjegyzését emésztgette. Végül Lewis szólalt meg.

- Ebben lehet valami. - Hátratolta a székét, és felállt - Szeretnék mutatni nektek valamit. Leültem beszélni vele, mielőtt megérkeztetek volna. Azt hiszem, ezt érdekesnek fogjátok találni.

- Lewis a megfigyelő berendezés kezelőfelületéhez lépett, és megnyomott néhány gombot. Rapp fekete-fehér képe jelent meg a monitoron. Az első emeleti irodában ült Lewis hangja hallatszott a hangszóróból, ő nem látszott a képernyőn.

- Ez a ma délutáni sajnálatos esemény volt.

Rapp pár másodpercig mozdulatlanul ült, majd bólintott.

- Egyáltalán rosszul érzi magát amiatt, amit Victorral művelt?

Hosszú időbe telt, míg válaszolt.

- Mind nagyfiúk vagyunk már - mondta végül.

- Vagyis nem bánta meg?

- Bár ne történt volna meg, de Victort sem nevezném éppen jófiúnak.

- Értem. Lehetséges, hogy szándékosan törte el a karját?

- A szándékosan talán túl erős kifejezés. Edzőmeccs volt, és egyik dolog következett a másikkól.

- Az a dolog, ami a másikkól következett, az volt, hogy eltörte a karját mielőtt feladhatta volna.

- Nem vagyok biztos benne, hogy feladta volna.

- Ezért akár ki is tehetik a programból.

- Miért?

- Smith őrmester azt gondolja, szándékosan törte el Victor karját.

- Nem értem, hogy ez mennyiben volna igazságos eljárás. Senki sem mondott semmit azzal kapcsolatban, hogy milyen fogásokat nem használhatunk. A fej és az ágyék tiltott területek voltak, de másról nem volt szó.

- Ha szándékosan eltöri egy másik újonc karját, az elég ok az elbocsátáshoz.

Rapp egy hosszú pillanatig a földet bámulta.

- Nem szeretem ezt a játszadozást.

- Játszadozást?

- Igen., játszadozást

- Mit ért játszadozás alatt?

- Pontosan tudja, miről beszélek.

- Nem vagyok biztos benne.

- Az akta, amit valamelyik nap az íróasztalán hagyott - mutatott Rapp az asztal lapjára. - A dosszié a nevemmel.

- Mi van vele?

- Maga tesztelni akart engem.

- Valóban?

- Igen - mondta Rapp könnyedén. - Láttam, hogyan figyel, ami itt folyik. Mindent megvizsgál - intett Rapp az asztal felé. - Maga nem az a fajta fickó, aki titkos aktákat hagy heverni szanaszét, hacsak nincs valami oka rá. Biztos vagyok benne, hogy ezt a helyiséget rejtett kamerákkal és mikrofonokkal figyelik. - Rapp a könyvespolc és a mennyezeti lámpa felé intett - Amikor a múltkor behívatott, tizenöt percen keresztül kellett itt várakoznom egyedül, míg maga valószínűleg a padláson vagy az alagsorban ült, és figyelt engem. Arra volt kíváncsi, hogy kinyitom-e az aktát, és elolvasom-e a tartalmát.

Lewis hangja hallatszott, ahogy megköszörülte a torkát, majd megszólalt.

- Még ha ez igaz volna is, nem látom be, miért mentené fel az alól, hogy eltörte Victor karját.

- Nem mondtam, hogy ez felment bármi alól is. Csak annyit mondtam, hogy maguk játszadoznak velünk. Aktákat hagynak heverni szanaszét, szabályokat szabnak, aztán hagyják, hogy Victor megszegje őket. Maga is a pajtában volt. Miért volt az rendben, ahogy Victor képen vágta Fredet?

- Ezzel majd külön foglalkozunk. Most arról beszéljünk, amit maga tett.

- Láttam, hogyan reagált, amikor Victor orrba vágta Fredet - Rapp elhallgatott, és a kezét nézte. - Tudja, mit gondolok? Azt hogy Victor nem illik a képbe.

- Hogyhogy?

- Annak alapján, amit azóta láttam, hogy itt vagyok, Victorral kapcsolatban csak két lehetőséget tudok elképzelni. Vagy Victor is újonc, mint mi, vagy ő is része a kiválasztási eljárásuknak.

- Része az eljárásunknak?

- Maguknak dolgozik, ő is kiképző.

- És miért tennénk ilyet?

- Hogy jobban megismerjenek minket. Közénk eresztik Victort azzal a feladattal, hogy próbáljon meg rávenni minket, hogy hibát kövessünk el. Megkérdezze, kik vagyunk és honnan jöttünk. Megpróbálja elérni, hogy valamit elcsesszünk, és így megszabadulhassanak azoktól, akik nem elég fegyelmezettek.

- Érdekes elmélet.

- De egyik változat sem valami megnyugtató. Ha jól értem ennek a programnak a lényegét, Victor nem az a fajta fickó, akit keresnek. Vagyis ha ő is újonc, és ezt maguk nem látják, akkor nem vagyok biztos benne, hogy olyanoknak akarnék dolgozni, akik egy ennyire nyilvánvaló dolgot sem vesznek észre.

- És ha ő az egyik kiképzőnk?

- Akkor ez elég elbaszott egy módszer volna fegyelmezett emberek kiképzésére.

- Tegyük fel egy pillanatra, hogy igaza van. Ennek tudatában is... úgy döntött, hogy eltöri a karját.

Rapp megrázta a fejét.

- Korábban is gyanakodtam, de nem voltam biztos benne. Miután eltörtem a karját, láttam a többi kiképző reakcióját, és abból már tudtam, hogy maguknak dolgozik.

Jó öt másodperces csend következett, majd Lewis törte meg a csendet.

- Úgy gondolja, helyén van a morális iránytűje?

Rapp halkán felnevetett.

- Megint jön ezekkel a megfoghatatlan kérdéseivel.

- Tisztában vagyok vele, de kérem, próbáljon meg válaszolni.

- Úgy érti, tudok-e különbséget tenni jó és rossz között?

- Igen.

Rapp habozott

- Azt mondanám, igen.

- De...?

- Itt., ezen a helyen... úgy tűnik, ez a határvonal folyton elmozdul.

- Tudna erre példát mondani?

- Az a dühös vén szivar., akire a kiképzőm is felhívta a figyelmemet. Hát, alig vagyok itt öt perce, és máris a pajtában kötünk ki. Azt mondja, szálljak ki, ezzel időt és energiát spórolok mindkettőnk számára. Azt mondom, nem, és felajánlom, hogy derítsük ki, megvan-e bennem, ami ehhez a munkához szükséges, ő egyértelműen leszögezi, hogy fejre és ágyékre tilos támadni, Egymásnak megyünk, és húsz másodperc alatt kikészítem. Két másodperccel azelőtt, hogy elájult volna, elkapta a heréimet, és gyakorlatilag kiherélt. És semmit sem mondott utána ezzel kapcsolatban. Valójában azóta nem is láttam. Aztán hagyják, hogy Victor megszegjen bármilyen szabályt, ami csak az eszébe jut, míg a kiképzők ránk, többiekre utaznak. És aztán ma is, az edzőmeccsek előtt a kiképzők világosan elmondták, hogy a fej és az ágyék tabu, és erre mit csinál Victor? Fred másodpercekre van tőle, hogy legyőzze, erre Victor képen vágja. A maga arcát láttam, de a másik kettő annyit sem mondott, bú. Ez fura. Nem tudom, hogyan várják a többiektől, hogy bármilyen szabályt is kövessenek. Most pedig itt ülök... gyakorlatilag semmi rosszat nem csináltam, és mégis azzal fenyeget, hogy kitesznek.

- Én nem fenyegettem.

- Azt mondta, Smith őrmester szerint ki kellene tenni a programból. Ezt én fenyegetésnek nevezném.

Lewis megnyomta a Stop gombot, és Hurley felé fordult.

- Ez volt az egyik legnehezebb beszélgetés, amit valaha folytattam, mondta karba tett kézzel. - Tudod, hogy miért?

Hurley megrázta a fejét.

- Azért, mert gyakorlatilag minden szavával egyetértettem.

18. fejezet

Stansfield a móló végén állt, a holdat nézte a fejé felett, és gondolatban végigvette az össze hibát. Bár nem mutatta, szörnyen dühös volt a történetek miatt. Túl nagy mozgásteret adott Hurley-nek, és bár haragja nagy része a kém felé irányult, azért magára is dühös volt. Hogy lehet, hogy ezt nem látta előre? Ez a hely, ez az akció, az egész az ő felelőssége volt. Kennedy a lehető legtiszteltebb megpróbálta figyelmeztetni, de ideje nagy részét egy csomó sürgősebb nemzetbiztonsági probléma kötötte le. És Hurley amúgy is a gyenge pontja volt. Különösen, ami a dolgok műveleti részét illeti. Régebb óta ismeri Stant, mint a cégnél bárki. Jól ismerte érdemei hosszú és hibái rövid, ám annál tekintélyesebb listáját.

Volt néhány ütközés az évek során, alkalmak, amikor Hurley cserbenhagyta, de még a legendás baseballjátékos, Ted Williams is ütött néha rosszat. Budapesten találkoztak először 1956 nyarán, amikor kezdtek felforrósodni az események a szovjetek vonakodó csatlós államában. Stansfield a harmincas éveiben járt, és gyorsan mászott felfelé az éppen szárnyait bontogató CIA ranglétráján, Hurley huszon-egynéhány évesen épp akkor fejezte be a kiképzést, és küzdelemre szomjazott. Stansfield a saját szemével látta a magyarországi forradalomhoz vezető események sodrában, hogy Hurley remekül értett a zavarkeltéshez. Tehetséges volt, vad, és még sok egyéb, közte jó és rossz is. De egy dolgot le sem lehetett volna tagadni, ő aztán tudta, hogyan férközzön az ellenség közelébe. Szembeszállt vele, felingerelte, vérbe borította, és valahogy mindig megúszta néhány apróbb sérüléssel. A kémek világában könnyen rá lehet kapni egy biztonságos napi rutinra. Az ember napjai a saját lakásában kezdődnek, aztán elmegy a követségre dolgozni, egy helyi kávézóban ebédel, majd visszatér a követségre, este talán még belefér egy koktélparti, majd hazafelé bedob még valamit a helyi kávézóban, és hazatér a lakásába. Az ember biztonságosan járhat-kelhet egy idegen fővárosban anélkül, hogy az állását vagy az életét kockáztatná. Hurley-vel azonban nem ez volt a helyzet. Ahogy egy új helyre érkezett, egyenesen célba vette a város legdurvább kerületét. Megismerkedett a kurvákkal, a csaposokkal és - ami a legfontosabb - a feketepiacozókkal, akik gyűlölték kommunista uraikat. Hurley naponta beszámolt nekik a polgárság körében egyre növekvő utálatról, és bizonyosságot tett róla, hogy első osztályú ügynök. Stansfield nélkülözhetetlen emberévé vált.

Ma éjszaka azonban Stansfield kételkedett benne. Budapest már régen volt. Előbb-utóbb minden képesség megkopik. A nyilvánvaló lépés az lett volna, ha beülteti egy íróasztal mögé, de az olyan lett volna, mintha egy versenylovat akart volna az eke elé fogni. Ezzel megölte volna. Stansfield visszanézett a házra. Angolosan távozott a megbeszélésről, és egyedül jött le a tópartra. Elég volt intenie a testőröknek, és tudták, hogy az alacsony domb tetején kell várakozniuk. Hurley tudni fogja, hogy beszélni akar vele. Nem kellett külön kérnie.

Stansfield látta, hogy régi kollégája tisztában volt vele, mekkora csalódást okozott. Olyan rossz hangulatban volt, amilyenben évek óta nem látta, és ebben több tényező is közrejátszhatott. A lista élén valószínűleg a szeme fölött díszelgő monokli áll. Megdöbbenését elrejtendő a nyelvébe kellett harapnia, amikor megtudta, hogy Kennedy újonca okozta a sérülést. Még soha nem találkozott senkivel, aki egy küzdelemben felvehetne volna a versenyt Hurley-vel. Fájdalomtűrő képessége, gyorsasága, aljas cselei és homéroszi képessége, amellyel mindig megtalálta ellenfele gyenge pontját, legyen bár akármilyen nagy és erős, legendává vált a CIA berkeiben.

Így visszatekintve Stansfield már látta, hol követték el a hibát. Hagyta, hogy Hurley egyfajta személyi kultuszt alakítson ki idelent. Egy saját kis birodalmat a különleges alakulatok legjobb embereiből. Mindnyájan rendkívül tehetségesek és hatékonyak voltak, de csapatként képesek voltak mérgező légkört teremtvén megvetést táplálni bárki iránt, aki nem az ő útjukon járt. Emiatt még doktor Lewis is, aki szintén a különleges alakulathoz tartozott, kifejezte aggodalmát. Kennedy többször is megpróbálta a helyes döntés felé terelgetni. Megvolt hozzá a tehetsége, képes volt meglátni, hová vezet ez az egész. Kennedy tudta, hogy alkalmazkodniuk kell, változtatniuk kell az irányon és a taktikán, ezért megpróbálta erre felhívni Stansfield figyelmét. Csak az volt a baj, hogy műveleti aligazgatóként az egész az ő felelőssége volt. Minden egyes értékes kém a föld bármelyik nagyobb városában - és az őket támogató teljes személyzet. Gyakorlatilag valamilyen módon az egész hálózatot csoportokra osztották, és ezek egy jó részéről feljegyzés sem született. Olyan volt ez, mint egy végtelen sakkjátszma, amit minden áldott nap reggeltől estig fejben kellett lejátsszania.

Stansfield léptek zaját hallotta a tópartra vezető lépcső felől. Megfordult, és a holdfényben ki tudta venni Hurley alakját. A stég megingott, ahogy a férfi az L alakú mólóra lépett. Hurley egy szó nélkül főnöke mellé lépett, és elővett egy doboz Camel cigarettát. Megkínálta régi barátját, akiről tudta, hogy felesége távollétében szívesen hódol régi szenvedélyének. A két ember a tóparton állt, a csillagos eget bámulták, és vagy egy percre csak dohányoztak, majd végül Hurley megtörte a csendet.

- Ezt elbasztam.

Stansfield nem válaszolt, csak egyetértően bólintott.

- Talán ideje, hogy befejezzem.

Stansfield kissé oldalra fordította a fejét, és Hurley-re nézett.

- Sok mindent elviselek tőled, de az önsajnálát nem szerepel a listán. Sohasem adtál fel semmit, és nem most fogod elkezdni.

- Hagytam, hogy egy kis egyetemista pöcs szétrúgja a seggemet.

- Egy kicsit beletapostak abba a hatalmas egódba, mindössze ennyi történt.

- Ezt te nem érted. Ennek sohasem lett volna szabad megtörténnie. Még mindig nem

tudom megmagyarázni, hogyan történt. Én sem leszek már fiatalabb, de még egy szarabb napomon is jobb vagyok, mint ezeknek a kölyköknek a kilencvenkilenc egész kilenctized százaléka.

- Tudom, hogy a matematikai sohasem tartozott az erősségeid közé, de a válasz elég nyilvánvaló.

- Ezzel meg mi az ördögöt akarsz mondani?

- Ha a kilencvenkilenc egész kilenctized százalékukat meg tudod verni, és ez a fickó mégis legyőzött akkor ez azt jelenti, hogy ő abban a nulla egész egytized százalékban van.

Hurley a fejét csóválta.

- Nem értem, ez hogyan lehetséges. Nem kapott rendes kiképzést

- Azért nem látod, mert nem akarod látni. Én is utánanéztem egy kicsit a dolognak. Irene újonca egészen különleges tehetségű sportember. A lacrosse világában azt gondolják róla, már-már természetellenesen jó. Tudtad, hogy őt tartják a valaha élt legnagyobb egyetemi lacrosse-játékosnak?

- És mi a fene köze van ennek a pusztá kezes küzdelemhez?

- Egy nagyszerű sportember szinte bármit képes megtanulni, mégpedig sokkal gyorsabban, mint az átlag - mondta Stansfield határozottan. - A te problémád viszont nem ez. Hagytad, hogy a személyes ellenszenved azokkal szemben, akik sohasem viseltek egyenruhát, elhomályosítsák az ítélőképességedet.

- De...

- Nincs de - szakította félbe Stansfield. A srác háromszoros amerikai és nemzeti bajnok. Egy világklasszis sportolótól kaptál ki.

- Aki nem kapott valódi kiképzést.

- Te magad mondtad, hogy vett órákat.

- Egy szőnyegen hempergett valami bevásárlóközpontban. Ez nem valódi kiképzés.

Stansfield fáradtan felsóhajtott ő így engedte ki a gőzt, hogy ne robbanjon. Vannak emberek, akiket csak finoman megkopogtatsz egy kalapáccsal, és megértik, amit mondani akarsz. Hurley azonban nem ilyen, őt homlokra kell vágni egy kötőrő kalapáccsal, hogy megértsen valamit.

- Sajnálom - mondta Hurley szelíden. - Még mindig nehezemre esik elhinni a srác sztoriját.

- Valószínűleg te vagy a legmakacsabb ember, akivel valaha is találkoztam, ez pedig nem kis dolog. Ezt számos alkalommal az előnyödre tudtad fordítani, sokszor pedig épp emiatt kerültél bajba. És még mielőtt megsértődnél, ezt az ember mondja neked, akinek az évek során nem egyszer kellett kihúznia a szarból. Sok szívességet kellett igénybe vennem, hogy kihúzzalak a csávából. Szóval jól nyisd ki a füled, amikor azt mondom, ez a kérdés eldőlt. A kölyök legyőzött, és ha őszinte akarok lenni, nem érdekel, hogyan csinálta, vagy hol tanult küzdeni. Tény, hogy megtette, ami azt jelenti, az újonc nagyon is rendben van.

Hurley végre megértette.

- Mit akarsz, mit csináljak?

- Hozd helyre.

- Hogyan hozzam helyre, amikor azt sem tudom, hol basztam el?

- Hagyd már ezt az álszerénységet. Pontosan tudod, hogy hol hibáztál... csak természetednél fogva nem akarsz szembenézni vele. Csak kutakodjál egy kicsit, és rá fogsz jönni. Egyébként pedig én is elkövettem néhány hibát. Végül is, érted is én tartozom felelősséggel.

Stansfield a ház felé pillantott - Az elmúlt óra odabent az egész karrierem egyik legkínosabb élménye volt.

Hurley túlságosan zavarban volt, hogy megszólaljon.

- Nekünk kellene jobban tudnunk - folytatta Stansfield. - Mi vagyunk a veteránok, most pedig két tejeleaszájú kölyök mutatott rá valamire, amit nekünk kellett volna meglátnunk. Volt olyan idő, amikor jobb voltam. Hogy finoman fogalmazzak, szervezeti szempontból te egy katasztrófa vagy. Odakint van a helyed a terepen. És azt hiszem - Stansfield kinyújtotta a karját, és körbemutatott a tájon -, éppen emiatt képzeltem azt, hogy valójában ott is vagy, de nem ez a helyzet. Túlságosan sok itt neked a korlát

- Akkor hadd legyek újra aktív - mondta Hurley csaknem könnyörgő hangon.

Stansfield eltöprengett ezen, miközben egy utolsó slukkot szívott a cigarettájából. Számos szót ismert, melyek illettek a kémkedés munkájára, de egy sem volt annyira találó, mint ez: „kockázat nélkül nincs nyereség”. Egy bizonyos ponton az embernek bele kell ugrania a játékba. Stansfieldnek nagyon elege lett a titkos csatornákon érkező jelentésekből, hogy egy újabb emberüket rabolták el a radikális iszlám szervezetek. Ideje volt visszavágni.

- Stan, ezek a radikális csoportok nem fognak csak úgy eltűnni.

- Én már tíz éve ezt magyarázom.

- Ha nagyobb léptékben nézzük, eddig csak apró, idegesítő körülmény voltak, de úgy érzem, most valami komolyabb készülődik. Szerveződnek, átalakulnak, és terjeszkednek, akár egy vírus.

- Hála az átkozott szaúdiaknak s irániaknak.

Igaza van, gondolta Stansfield. Nem sok ember értette meg a szunniták és a síiták között dúló véres harcokat. Minden újabb garnitúra egyre radikálisabb és erőszakosabb lett. Nem várhattak tovább. Stansfield suttogóra fogta.

- Stan, azt akarom, hogy hat hónapon belül állj készen. Ne úgy kezeld ezeket a srácokat, mintha ez a különleges alakulatok rostája lenne. Irene-nek igaza van: nem igazán érdekel, hogy túl tudnak-e élni egy hetet az erdőben egy körömcsipesz segítségével. Azt akarom, hogy készen álljanak egy városi bevetésre. A dokit beosztom melléd teljes munkaidőben. Hallgass rá. Tudja, mint csinál.

- Rendben.. És hat hónap múlva? - kérdezte Hurley némi optimizmussal a hangjában.

- Szabadjára engedlek titeket vissza kell vágnunk ezeknek. Minimálisan azt akarom elérni, hogy éjszakánként éberem hánykolódjanak azon aggódva, hogy ők lesznek a következők. Azt akarom, hogy ijesszétek halálra őket.

Hurley vágyakozva elmosolyodott.

- Pontosan tudom, mit kell tennem.

- Akkor jó... És van itt még egy dolog. Már közel jársz a hatvanhoz. Ez a fiatalok játéka. Különösen ami ezt a részét illeti. A mi napjaink meg vannak számlálva. Jobban meg kell bízunk ezekben a srácokban. Néhány év múlva ők fogják átvenni az irányítást, és mi valószínűleg halottak leszünk.

- Én nem adom fel harc nélkül - mosolygott Hurley.

19. fejezet

Bejrút, Libanon

Szajed megtörölte a homlokát egy ronggyal. Fehér pólójának elejét a férfi vére borította, aki épp az imént vallotta be temérdek bűnét. Az alagsor meleg volt és dohos, és már közel egy napja dolgozott a fickón. Nem is emlékezett rá, mikor kellett utoljára ennyit küzdenie, hogy szóra bírjon valakit. Szomjas volt és éhes, de mindkét szükségletének kielégítésével várnia kellett. Azok odafent várakoztak, és szorongva várták, mit tudott meg.

Szajed a fémkocsira ejtette a fogót. A szerszám visszapattant, szétnyílt, és fogai közül egy véres köröm hullott ki. Ezzel összesen nyolc, vértől és emberi szövetből ragacsos köröm hevert a rozsdamentes acél felületen. Szajed egy másodpercig gyönyörködött a művében. Minden ember más volt. Néhányat elég volt csak megfenyegetni a fizikai fájdalommal, és máris bevallották a

csalást. Másokon, mint ezen a zsidó kutyán is, többet kellett dolgoznia. Több különféle módszert használt, hogy kiszedje az emberekből az igazságot, de általában a kéz- és lábkörmöket részesítette előnyben, azon egyszerű oknál fogva, hogy hús volt belőlük. És visszánőttek.

Szajed az emberek megkínzásának rengeteg változatát végignézte már. A legtöbb brutális volt, és mindenféle megfontolás vagy terv nélkül végezték. A verés és a rúgás voltak a legelterjedtebb módszerek, de egy olyan emberrel szemben, akit érzéketlenné tettek az ilyesmire, ez az esetek túlnyomó részében nem bizonyult hatékonynak. Ott volt még a késszúrás, a csonkítás és a lövés is, amelyek eredményesek voltak ugyan, de az alany orvosi ellátásra szorult utánuk, ha az ember folytatni akarta a vallatásukat. A megalázás is szerepelt a lehetőségek között, így például bele lehetett nyomi az ember fejét egy emberi ürülékkel teli vödörbe, a testnyílásaiba oda nem illő tárgyakat lehetett dugni, és még számtalan hasonló dolog szerepelt a listán, melyeket Szajed ízléstelennek talált. Az árammal való kínzás volt az egyetlen módszer, amit Szajed még szívesen használt. Rendkívül hatékony volt, és nem járt mocsokkal. Az egyetlen hátulütője a szívelégtelenség és a hosszú távú agy- és idegkárosodás lehetősége volt. Szajed szeretett időt tölteni a megkínzottakkal. Egy fogoly alapos kínvallatása hónapokat vett igénybe.

Szajed sohasem értette, hogy az emberek miért dobnak félre annyira könnyedén egy ilyen értékes árucikket. Ostobaság volt megölni a személyt, miután bevallotta hazugságait. Mint kínvallató, az ember ilyenkor még csak a felszínt kapargatta. Egy bűnvallomással gyakran nem mentek sokra. A valóban értékes információ ott hevert, az illető agyának mélyén, arra várva, hogy lassan, óvatosan a felszínre hozzák. Ehhez pedig időre volt szükség.

Szajed megtörölte a kezét a véres törülközőben, és odaszólt az egyik őrnök:

- Tisztítsd ki a sebeit, és kötd be az ujjait. Nem akarom, hogy elfertőződjön.

Felvette fekete ingét, és kilépett a kihallgató helyiségből. Elhaladt az örök előtt, és felment a lépcsőn. Egy tucat ember nyüzsgött az előtérben. Legtöbben hétköznapi, néhányan katonai ruhában, de mindnyájuknál volt puská és kézfegyver. Szajed egy másik lépcsőn felment a második emeletre, ahol további fegyvereseket talált a folyosón.

A homlokát ráncolta a látványtól. Ennyi ember könnyen felkeltheti valakinek a figyelmét. A kollégái túlságosan is egyoldalúan gondolkodtak. Még mindig úgy tekintettek a harcukra, mint a versengő csoportok küzdelmére. Pokolgépekre, mesterlövészekre és támadásokra mindig számítani kellett, de e pillanatban a legnagyobb veszélyt a zsidó és amerikai repülőgépek jelentették. Ezek az emberek nem gyalog jöttek ide, ami azt jelentette, hogy túlságosan sok autó áll az épület előtt. Szajed éppen ezért mindössze néhány testőrrel közlekedett. Három vagy négy ember általában több volt mint elég. A többiek túl paranoiásak, túl büszkék vagy túl ostobák voltak, hogy lássák, mekkora könnyelműség ilyen nagy konvojjal utazni.

Nyolc ór állt az épület hátsó részében húzódó iroda előtti folyosón. Szajed odalépett az egyik feltűnőbb arcú férfihoz.

- Közös harcunk érdekében remélem, hogy nem parkolhat autónál több az épület előtt.

A férfi az utca irányába fordította tekintetét, és anélkül hogy válaszolt volna, futólépésben

megindult kifelé.

Szajed örömmel látta, hogy van legalább egy ezek között az idioták között, aki tudja, hogyan kell engedelmessé válni egy parancsnak. Kinyitotta az iroda ajtaját, és a három ember helyett, akikre számított, négy arcot látott odabent. Musztafa Badredín, az Iszlám Dzsihad vezetője ült az asztalfőn. Jobbra tőle az Iszlám Dzsihad paramilitáris szárnyának vezetője, Imad Mugnija, mellette pedig Amir Dzsálil, az iráni Kuds (Jeruzsálem) Csoport ezredese foglalt helyet. Ő volt Irán összekötője az iszlám Dzsihad és a Hezbollah között. A negyedik férfit, Abu Radihot nem látták szívesen, legalábbis ami Szajedet illette. Egy különlegesen megbízhatatlan társaság, a Fatah képviselője volt jelen, amely azt állította, hogy mintegy ötszázezer libanoni palesztin nevében szól. Szajed konzervatív véleménye szerint a Fatah csak egy csapat szervezett csőcselék, amely egyik összetűzésből a másikba botlik, nyomában pedig csak a pusztítás jár. Csak két dologra voltak jók: használhatták őket ütközőzónaként a zsidók ellen délen, vagy ágyútölteléként a keresztény milicisták ellen keleten.

- Nos? - kérdezte Dzsálil ezredes.

Szajed ügyet sem vetett az iránira, helyette Musztafa Badredín felé fordult.

- CIA.

- Tudtam! - mondta Radih izgatottan.

Szajed a félcédulásra pillantott, aki az egész problémát előidézte.

- Nem tudtál te semmit.

- De igen - bizonygatta Radih védekezően.

- Honnan a fenéből tudhattad volna? Miféle bizonyíték van a birtokodban, ami arra enged következtetni, hogy ez az ember amerikai kém?

- Megvannak a forrásaim.

Szajed kinevette. Ez csak üres fecsegés volt, és ezt minden jelenlévő tudta.

- És az üzletember, akit a múlt héten raboltatok el, mit mesélt?

- Bevallotta, hogy amerikai ügynök.

Szajed kételkedett az állítás igaz voltában, de ez a bolond éppen ezzel szorította sarokba saját magát.

- Ez esetben szükségesnek tartom, hogy átadd a foglyot nekem.

Radih észrevette, hogy hibázott.

- Nos... sok egyebet is bevallott még. Az embereim még nem végeztek a kihallgatásával.

Szajed olyan arccal bámult rá, amelyből a jelenlévők számára egyértelműen kiderült, hogy egy szót sem hisz el az egészből.

- Pár napon belül jelentést teszek - mondta Radih.

Szajed egyetlen megvető pillantással elintézte, majd a többi férfihoz fordult.

- A férfi odalent a CIA alkalmazásában áll, és az elmúlt négy évet javarészt Damaszkuszban töltötte. A kormányom fel akarja majd mérni, mekkora kárt okozott. Hogy ezt minél alaposabban megtehessük, szükségem lesz rá, hogy Radih átadja nekem a túszt. Attól tartok, ebből nem engedhetek.

- De ő az én túsza - mondta Radih majdnem kiabálva. - Én szerveztem az akciót

Az akciót, amit senki sem hagyott jóvá.

Radih ezt elengedte a füle mellett.

- Rendkívül értékes emberről van szó. Azt mondja, a cége hajlandó nagy összeget fizetni érte.

- Ha valóban amerikai ügynök, akkor aligha. - Szajed szomorúan csóválta a fejét, és vakargatta sűrű fekete szakállát - Ahogy azzal mindnyájan nagyon is tisztában vagyunk, az amerikaiak nem alkudoznak a túszok életéért. Különösen nem a CIA. - A mennyezet felé mutatva hozzátette. - Sokkal valószínűbb, hogy becserkésznek minket, és egy bombát dobnak ránk.

A többiek idegesen összenéztek.

- A másik amerikai, akit a szálloda előtt szedtetek össze - mondta Badredín a Fatah vezetőjének -, utalt rá, hogy amerikai ügynök?

- Én azt gyanítom - mondta Radih, hálásan a mozgástérért.

- Mit csinált Bejrútban?

- Az egyik nagy telekommunikációs cégnek dolgozik.

Radih tovább fecsegett a foglyáról, de Szajed már csak fél füllel hallgatta. A CIA-ügynök az alagsorban igazolta, hogy a másik férfi valóban üzletember, de Szajed nem akart a tökfilkó segítségére sietni. Majd csak akkor lesz biztos benne, ha már hónapokat eltöltött a fickóval. Szajed Mugnijára pillantott.

- Vannak, akik igazán jól hazudnak. Hozzáértő kézre van szükség, hogy kinyerjük az igazságot ezeknek az amerikaiaknak a fejéből.

Mugnija bólintott, és most először megszólalt.

- Nem tetszik nekem ez a véletlen egybeesés. Át kell adnunk Szajednek. ő majd a végére jár a dolognak.

Szajed magában örült a férfi megjegyzésének. Mugnija híres volt arról, hogy egyszerűen megölte azokat, akik szembeszegültek vele. Radih nem mer majd ellenkezni.

- Ez az egész ügy nagy aggodalommal tölt el - szólt közbe az iráni.

Szajed ki nem állhatta a férfit önjelölt értelmiségi volt, és ahhoz a csőcselékhez tartozott, akik segítettek elűzni a sahót és végrehajtani Irán iszlám forradalmát.

- Az csak rosszat jelenthet, hogy az amerikaiak visszatértek - mondta Dzsáíl, miközben jobb kezének mutatóujjával felső ajkát simogatta. - Abból nem származhat jó, ha beleavatkoznak a dolgainkba.

- Kiderítem, hogy mire készülnek - mondta Szajed magabiztosan.

A három férfi összenézett, ügyet sem vetve Radihra, aki percről percre idegesebb lett Badredín szólalt meg mindnyájuk nevében. Radihhoz intézte szavait.

- Add át, kérlek, a túszt Szajednek, amint lehetséges.

- Vagyis még ma éjjel - mondta Szajed, aki egy szemernyi sem akart engedni.

- Az lehetetlen - mondta Radih, mintha csak azt kérték volna tőle, hogy repüljön el a Holdig. - Ez az ember túlságosan értékes. Gyerekjáték lesz rájönnöm, hogy ki is ő valójában - legyintett könnyedén. - Pár nap múlva jelentést teszek mindnyájatoknak.

- Ez nem fog menni - ragaszkodott Szajed az elképzeléséhez. - Még ma este meg akarom kapni.

- Nem adom át neked, ő az én foglyom.

Mugnija előredőlt a székében, és a Fatah képviselőjére bámult. A terem hőmérséklete mintha jó néhány fokot esett volna.

- Nem emlékszem, hogy egyáltalán engedélyt kértél volna tőlünk erre az akcióra.

- És az mikor fordult elő utoljára, hogy bármelyikőtök is engedélyt kért volna tőlem egy akció megindítására?

- Nekem nincs szükségem az engedélyedre - mondta Mugnija fagyosan.

- Ez aligha tűnik igazságosnak.

- Csak udvariasságból hívunk meg ezekre a megbeszélésekre... Semmi más okunk nincs rá.

- Ti évek óta ejtetek túszoikat, és ebből igen jól profitáltok, a megtorló rakéták viszont az én népemre záporoznak, amiért én sohasem jöttem panaszkodni. Most is csak annyit kérek, hogy hadd részesüljek a hadizsákmányból. Sohasem vettetek be egyetlen üzleti vállalkozásotokba sem, így magamnak kell megszereznem, ami engem illet. Én végig hűséges voltam hozzátok, és mégis így bántok velem - tette hozzá szomorúan.

Mugnija kétségbeesetten a levegőbe emelte a kezét, majd Badredinre és Dzsáílra nézett.

- Beszéljétek a fejével, mielőtt lelövöm.

Szajed nem mutatta de az események minden percét élvezte.

Badredin mélyet sóhajtott.

- Ez csak egy átmeneti helyzet. Add át a foglyot Szajednek. Kétségtelenül ő a legmegfelelőbb ember a feladatra. Ha végzett, és a férfi valóban üzletember, vissza fogja adni neked, és tárgyalhatsz a váltságdíjért. Ez így igazságos.

Radih idegesen fészkelődön; a széknél. Nem akarta átadni a foglyot, de nem szállhatott szembe ezzel a négygel. Bármelyikük megölethette még aznap éjjel. Tudta jól, hogy mire készül Szajed. A tús akár több millió dollárt is érhet, ha valóban a telekommunikációs cégnek dolgozik, és ha egyszer kiadja a kezéből, szerencséje lesz, ha a váltságdíj felét megkapja. Bár még egy fél váltságdíj is jobb, mint meghalni.

- Rendben - egyezett bele vonakodva, majd Szajedre pillantva hozzátette: - Kihallgathatod a bázison.

- Egy próbának elment - nevetett fel Szajed.

- Ez miért nem jó így?

- Mert azt mondtam. Ezzel kapcsolatban nem tartozom neked magyarázattal.

- Evvel nem lehet beszélni - mondta Radih a másik háromnak.

Mielőtt válaszolhattak volna, Szajed megszólalt:

- Tájékoztatom kell Damaszkuszt a helyzetről, és folytatnom kell a beszélgetést az amerikai ügynökökkel. Radih hozassa ide a foglyot ma este tízre, hogy a végére járassak az ügynek, és javaslom, hogy mindnyájan távozzatok, amilyen gyorsan csak lehet - A mennyezetre pillantott - Mi négyen - Radihot szándékosan hagyta ki a számításból - túlságosan is csábító célpont vagyunk, és most, hogy az amerikai is itt van az alagsorban, nem lehet tudni, hogy mire készülnek. Lehetséges, hogy vannak más kémjeik is a környéken. Holnapra újabb információk lesznek a birtokomban - zárta le a beszélgetést az ajtó felé indulva.

II. Rész

20. fejezet

Isztambul, Törökország

Az összes változás közül, amely Rapp életében végbement több mint hat hónapos kiképzése során, a magányhoz való alkalmazkodás jelentette a legnagyobb kihívást. Ahogy egyre jobban belemélyedt új hivatásába, mind távolabb került barátaitól. A nagy változás nem az volt, hogy nem találkozott velük olyan gyakran. Inkább mentálisan távolodott el tőlük. Kiképzése minden egyes új lépcsőjével egyre kevesebb közös volt bennük. Az új életét nehezen lehetett volna társaságinak nevezni.

Rapp gyermekkorára elég normálisan telt. Washington egyik szép, felső középosztály lakta elővárosában nőtt föl, és jobbra távol tartotta magát a zűrtől. Az iskolában nem voltak gondjai, bár bizonyos tárgyak, mint például a francia, lényegesen jobban mentek neki, mint matek vagy a természettudományok. Minden sportban kiváló volt, ami garantált elismertséget jelentett a társai részéről. Mindössze egyetlen negatív hatás érte, ami azonban igen jelentős volt.

Tizenhárom éves korában az apja egy végzetes szívroham következtében összeesett és meghalt. Ez súlyos csapás volt, Rapp azonban nem engedte el magát teljesen, és nem is vált visszahúzódóvá. Igazság szerint az apja nem sok időt töltött a családjával. Munkamániás volt, a hétvégéken pedig golfozott. Egyáltalán nem volt rossz apa. Igazságos és egyenes volt a két fiával, amennyire Rapp meg tudta állapítani, az anyjához is hűséges volt, és a megérdemelt tisztelettel bánt vele. Nem volt se rossz, se jó, olyan volt, amilyen.

Rappnek volt egy szoros kis baráti köre a környéken, és az apja elég okos volt, hogy megfelelő életbiztosítást kössön, így otthon nem sok minden változott. Szerencsétlen pillanatokat inkább a sportesemények utáni banketteken élt át, ahol ő volt az egyetlen, akinek nem volt ott az apja, illetve a nyaralások során, amikor az apjával kapcsolatos emlékei elkerülhetetlenül a felszínre törtek, de ilyenkor is mindig inkább a kisöccse és az anyja miatt aggódott.

Volt azonban egy terület, ahol az apja halála valóban megváltoztatta. A személyes kapcsolataiban stabilitásra volt szüksége. A barátai sokkal fontosabbá váltak, mint előtte

bármikor. Nem mintha addig nem lettek volna fontosak, csak korábban nem kellett ezzel foglalkoznia. Csak annyit kellett tennie, hogy kilépett a bejárati ajtón, felpattant a bringájára, és a házuktól pár utcányira biztosan belebotlott egy kosárlabda- vagy baseballmeccsbe. Az apja halála azonban minden addigi élményénél hatékonyabban hívta fel a figyelmét, hogy az óra ketyeg. Egyszer mindenki meghal. Néhányan sokkal előbb, mint mások, de végül mindenkire elkerülhetetlenül ez a sors vár, és minthogy nem hitt a lélekvándorlásban, arra jutott, hogy ezt az egy esélyét kell minél jobban kijátszania. Ezért aztán elképesztő intenzitással vetette bele magát a gyerekkora sportpályáin zajló eseményekbe.

És aztán jött Mary. Rapp tizenhat éves korában találkozott vele először, ő baseballozott, a lány pedig atletizált. Nem tudta, hogy első látásra beleszeretett-e, mert fogalma sem volt róla, mi az a szerelem, de az biztos, hogy ez más volt, mint bármi, amit addig átélt. Mintha minden valaha tapasztalt nagy érzést egyetlen eufórikus hullámba gyúrtak volna össze, és ez halálra rémisztette, mert rögtön tudta, hogy elveszítette az uralmát felette. Szerencsére a lány uralta a helyzetet, és elég tapintat és szilárdság volt benne, hogy ne játszadozzon az érzéseivel. Mary apja százados volt a tengerészetnél, és rajongott a lacrosse-ért. Három lányával lelkesen járt Rapp lacrosse-meccseire. Rapp és Mary a középiskola alatt végig jártak, aztán mindketten Syracuse-ba mentek, ahol Mary folytatta futókarrierjét, és végül a Newhouse Tömegkommunikációs Intézetben kötött ki. Sportkommentátor akart lenni. Csakhogy egy fagyos decemberi napon, 1988-ban Mary épp egy külföldön töltött szemeszterről tért vissza, amikor a gépe felrobbant a levegőben. A katasztrófa 259 utas, a repülő személyzete és a skóciai Lockerbie további 11 ártatlan lakosának életébe került. A Pan Am Lockerbie néven híressé vált terrortámadás hatalmas csapást mért Rappre.

Az egész életüket közösen tervezték. Beszéltek gyerekekről, az ambícióikról, félelmeikről, de arra soha nem gondoltak, hogy bármelyiküket is elragadja a végzet. Ha az apja halálán viszonylag sérülés nélkül sikerült túltennie magát, itt most épp az ellenkezője volt a helyzet. Teljesen összeomlott. Már hazaérkezett a karácsonyi szünetre, és készült kimenni a Dulles reptérre, miután Mary átszállt a JFK-n. Furcsa módon, ahogy megkapta a hírt, nem kérdőjelezte meg nem vonta kétségbe és nem akart bizonyítékot. A gép felrobbanásával voltak tele a hírek, és kétség sem fért hozzá, hogy Mary is rajta volt. Felhívta ugyanis Rappet a Heathrow-ról, mielőtt felszállt volna a gépre.

Az első héten teljes roncs volt. Senkivel sem akart találkozni, még Mary szüleivel sem, majd a temetés reggelén megborotválkozva, öltönyben és nyakkendőben előlépett az alagsorból. Az anyja és az öccse, Steven elkísérték a temetésre, ahol rezzenéstelen arccal, sokkos állapotban ült. A szertartás közepe táján azonban történt valami. Majd megfulladt a sokktól, a fájdalomtól és a mardosó önsajnálattól mindent elborító hatalmas hullámától, hogy soha nem láthatja, nem beszélhet vele, nem érezheti az illatát, és a lista még tovább folytatódott egészen a végtelenségig.

Aznap délelőtt a templomban ülve, ahogy a sírást hallgatta, és tanúja volt a rengeteg fájdalomnak és veszteségnek, hirtelen kedve lett volna elrohanni onnan. Nem akarta megosztani saját fájdalmát ezekkel az emberekkel. Egyikük sem ismerte úgy, mint ő. Az ő álmait zúzták össze. Az ő élete állt a feje tetejére, és ment tönkre. Az önsajnálattól olyasmis volt, amit addig sohasem tapasztalt, és rosszul volt tőle.

Rapp fogta ezt a szálnalmas, önmagába forduló érzést, és olyan mélyen eltemette magába,

amennyire csak tudta, majd elzárta az első és egyetlen dologgal, ami a keze ügyébe került a dühével. Haragja pedig lassanként, mint egyfajta páncél, körülvette őt. Mióta megtudta a hírt, akkor először meglátott egy kiutat a helyzetéből. Halvány derengést az alagút végén. Nem volt benne biztos, hogy mi az, de tudta, hogy abba az irányba kell továbbmennie. Ez volt az egyetlen dolog, ami reményt adott. A többiek üljenek csak, és sajnálják magukat meg egymást, de őt ne sajnálja senki. Bántani akart valakit. Azt akarta, hogy valaki megfizessen ezért. Nem volt benne biztos, hogy el fogja érni a célját, de azt teljes bizonyossággal tudta, hogy meg akarja ölni az embert, aki a gép felrobbantásáért felelős. Rapp nem tudta, hogy ez helyes-e vagy sem, de nem is érdekelte. Csak annyit tudott, hogy haragja féken tudta tartani a fájdalmát.

Rapp és Hurley utálták egymást. A pszichiáter azt mondta, ez nem számít, amíg mindketten együtt utálják az ellenségüket. Különös egy hat hónap volt ez, és így visszatekintve a megtett útra, Rapp meg volt döbbenve, hogy képes volt komolyabb sérülés nélkül végigcsinálni. Elég fiatal volt hozzá, hogy félelem nélkül belevágjon, de a túlsó végéről visszanézve mindarra, amin keresztülment, az már egészen más történet volt. Kicsit ahhoz hasonlított, amikor a kötélén egyensúlyozó embernek azt mondják, ne nézzen le: Mindig csak a következő lépésre koncentrálsz, és csak amikor átértél a túloldalra, és szembesülsz a valósággal, gondolsz bele, hogy biztosan elment a józan eszed, hogy egyáltalán belevágtál.

Rapp pontosan meg tudta mondani, mikor szűnt meg a fizikai fájdalom és a szellemi terror. Percre beosztott tizenhét órák napok váltották fel, amelyek inkább tudományosak voltak, mint fárasztóak.

A hosszú futások, fekvőtámaszok, húzózkodások nem maradtak el, de azért csinálták őket, hogy csúcsformában legyenek, nem pedig azért, hogy feladják. A legmélyebb ponton az után volt, hogy eltörte Victor karját.

Az első héten mindennap hajnali ötkor keltették őket. Rappnak nem volt szüksége ébresztőóra. Talpon volt, ahogy kinyílt az ajtó, de a Victorral történt incidens utáni napon Rapp a poros földön találta magát, ahogy kiborították tábori ágyából. Miután tompa puffanással földet ért, kapálózva talpra ugrott. Még sötét volt, az izmai merevek voltak, és nem látta a sötétből felé száguldó ütést. Pontosán a hasi idegközpontját találta el, és ahogy az első ütestől összegörnyedt, kapott még egy hatalmasat a bal szemére. Rapp a földre esett, és levegő után kapkodott, akár egy partra vetett feketesünger.

Hirtelen felkapcsolták a lámpát, és szidalmak áradata záporozott felé a vén szemétláda szájából. Ökölbe szorított kézzel állt Rapp fölött, képén önelégült vigyorral. Ha Rappnál abban a pillanatban lett volna fegyver, több mint valószínű, hogy lelőtte volna a fickót. A maradék négy újoncot kiharcolták, és a következő pár órában elképzelhetetlen kínzásnak tették ki őket. Az egyikük összeesett a kimerültségtől, egy másik pedig egyszerűen feladta. Végül már csak Rapp és Fred maradtak. Ekkor a vén mocskok minden figyelmét Rappnak szentelte. Délre már csak ő volt talpon. Nála egy tarkójára mért ütés tette be a kaput. A vénember felé fordult, és amilyen nyugodtan csak tudta, azt mondta:

- Ha még egyszer megüt, kórházba juttatom.

A vénember a pajtába parancsolta Rappet, és újra egymásnak mentek. Ez alkalommal

Rapp tisztességes küzdelemben kapott ki. Legalábbis először így gondolta. Ahogyan véresen és kimerülve a szőnyegen feküdt, rádöbbsent, mi történt. A vénember nem hitt benne, hogy becsületes küzdelemben is le tudja győzni, ezért előtte félholtra dolgoztatta. Hajnali négykor kiborította a tábori ágyából, majd nyolc órán keresztül fárasztotta és puhította. Rappnak esélye sem volt. A vén fasz személyesre vette a figurát, és Rapp szemében ez nem vetett jó fényt a szervezetre, amelyhez csatlakozni készült. Az egész ügy kezdett nagyon bűzleni neki. Rapp felállt, megmondta a vénembernek, mit gondol róla, és kilépett.

Rapp összepakolta a cuccát, és már majdnem a kapunál volt, amikor a pszichiáter utolérte. Megpróbálta lebeszélni Rappet arról, hogy kilépjen, és amikor látta, hogy ez nem használ, egyenesen megkérte. Rapp nem adta be a derekát, ezért Lewis kiterítette a kártyáit. Hivatalosan bemutatkozott, és elismerte, hogy Victor valóban az egyik kiképzőjük volt. Elmagyarázta, hogy erősen tiltakozott, hogy ezzel a módszerrel épüljenek be az újoncok közé. Rapp megkérdezte a vén szemétláda nevét, de Lewis nem árulta el.

- Ha marad, és végigcsinálja a kiképzést, meg fogja tudni, hogy kivel áll szemben, de ezenkívül semmivel sem kötelezhetem a maradásra.

Amikor Rapp kötötte az ebet a karóhoz, Lewis elmondta neki, hogy a fickó nem a legerősebb ember, de biztosította Rappet, hogy egészen kivételesen jó abban, amit csinál. Aztán arról is, hogy a marháskodásnak ezennel vége, és ettől a pillanattól fogva kizárólag a szakma fogásaival foglalkoznak majd. Rapp még mindig habozott. Egyszerűen nem tudta elképzelni, mitől fog megváltozni a vénember viselkedése. Lewis megérezte Rapp határozatlanságát.

- Maga a legjobb, akit valaha láttam. Komolyan tudnánk hasznosítani. Bizonyos értelemben ez magyarázza, hogy miért olyan kemény magával.

Rapp végül beadta a derekát. Csak ő és Fred maradtak. Ezután is minden napjukat edzőgyakorlatokkal kezdték, de az idő többi részét a tanteremben, a pajtában, a lőtérben vagy pedig terepgyakorlaton töltötték, először Richmondban, majd Atlantában. Találomra kiválasztott célszemélyeken - mit sem sejtő üzletembereken - alkalmazták képességeiket. Követték őket megfigyelték minden mozdulatukat, és a megfelelő alkalmat keresték, amikor megölhetnék őket. A vénember és Lewis kritikus szemmel elemzett minden egyes mozdulatot. Mikor a tóparti házban voltak, csak arabul beszélhettek egymással. Minden elképzelhető fegyverrel csiszolták, harci képességeiket. Főként a késekre és a pisztolyokra koncentráltak, de megtanulták azt is, hogy egy szobába lépve számba vegyék az önvédelemre vagy gyilkolásra alkalmas tárgyakat. Egyetlen nap sem múlt el anélkül, hogy a vén szemétláda ne emlékeztette volna őket, hogy mire megy ki a játék: gyilkossá képzi őket. Élettant tanultak, hogy egészen pontosan fel tudják térképezni, mi a legmegfelelőbb módszer egy ember meggyilkolására vagy harcképtelenné tételére. Mesterlövészekké váltak egy sor különféle pisztollyal, akár a bal, akár a jobb kezükkel. Tanultak menekülési és elkerülő technikákat, megismerkedtek a robbanószerekkel, és megtanulták, mit tegyenek, hogy őket ne lehessen megfigyelni.

Végző lépésként elmondták Rappnak és Frednek, hogy ha bármi balul ütne ki, csak magukra számíthatnak. A követésekre és a konzulátusokra nem tehetik be a lábukat. Az Egyesült Államok kormánya nem tud a létezésükről, és abban biztosak lehetnek, hogy ha bajba

kerülnek, nem fogják keresni őket. A vén szemétláda megkérdezte, hogy ezt elfogadják-e. Ha nem, most még minden következmény nélkül elmehetnek. Rövid mérlegelés után mindketten azt mondták, tökéletesen értik, miért van szükség rá, hogy hihetően le tudják tagadni a létezésüket. Ezzel beléptek.

Hurley ezután bemutatkozott, és engedélyezte Rappnak és Frednek is, hogy feltárják egymás előtt valódi személyazonosságukat. Rapp és Fred ezt már hónapokkal azelőtt megtette, de azért úgy csináltak, mintha ez volna az első alkalom. Ezt követően memorizálniuk kellett egy hosszú, európai és közel-keleti címekből és telefonszámokból álló listát. Nem múlt el úgy nap, hogy Hurley ne emlékeztette volna őket, az Egyesült Államok kormánya nem tud a létezésükről. Ha illegális tevékenységen kapják őket egy külföldi országban, magukra vannak utalva. Nem jön a felmentő sereg, és senki sem fog diplomáciai erőfeszítéseket tenni a szabadon bocsátásukért. Bármilyen gyakran elismételte is ezt Hurley, Rapp nem igazán foglalkozott a dologgal, azon egyszerű oknál fogva, hogy nem tervezett fogságba esni.

21. fejezet

A tervnek megfelelően Rapp érkezett meg elsőként a Bizánci Birodalom egykori fővárosába. Egy hosszú listára való parancsot kapott, amelyek közül az egyik értelmében az éjszaka leszálltaig távol kellett tartania magát a biztonságos háztól. Február volt, és a hőmérséklet úgy tíz-tizenkét fok körül járhatott. Rapp villamossal utazott Isztambul Bejoglu nevű kerületébe, talált egy nyilvános vécét, elővett néhány tárgyat a csomagjából, a bőröndöt egy csomagmegőrzőbe tette, és elindult felderíteni a környéket, amelyet a térkép alapján már a fejébe vésett Azonnal lenyűgözte a város kiterjedése és temérdek történelmi emléke. Előtte Londonban és Párizsban is járt, de Isztambul minden szempontból felvette velük a versenyt. London és Párizs látványosságait az egész nyugati világ jól ismerte, de Isztambul - összehasonlíthatatlanul gazdagabb történelmével - valahogy kiesett az európai és amerikai emberek emlékezetéből.

Evett valamit egy kávézóban, majd elindult a Galata nevű környék felé, ahol a célszemély lakott. Hurley külön meghagyta neki, hogy tartsa magát távol a célszemély lakásától és irodájától. Rapp nem döntötte el tudatosan, hogy szembeszegül az utasítással, de valahogy mégis így esett. Ahogy befordult a Bankalar Daddesi-re, vagyis a Bankárok utcájára, nem tudta megállni, és a járdát elárasztó több száz emberrel együtt elhaladt a célszemély munkahelye előtt Rapp az út túloldalán ment, és észrevette a bank bejárata előtt álló biztonsági őr. Ahogy ezzel végzett, úgy döntött, akár vethet egy pillantást a lakására is, amely egy kilométerre volt az irodától. A célszemély lakása egy fákkal szegélyezett utcában állt, amely Rappet a párizsi Boulevard Montmartre kicsinyített mására emlékeztette. Gazdag környék volt, és mint ahogy az ilyen kerületekben az egész világon szokás, a lakók biztonsági örökkel, díszes kerítésekkel és az első emeleti ablakokra szerelt vasrácsokkal óvták magukat a csőcseléktől. Első pillantásra sem a lakás, sem az iroda nem tűnt ideális helyszínnek a támadásra.

Amikor végre lement a nap, Rapp egy hátsó utcácskán keresztül eljutott a menedékéül szolgáló kétszobás lakáshoz. Egyszer megállás nélkül elment előtte, hogy lássa, nem várja-e valami meglepetés, aztán tett egy kört, és visszatért. A félhomályban bedugta a kopott kulcsot a zárba, és megtorpant. Az első kísérlet nem sikerült. Rapp játszott egy kicsit a kulccsal, majd újra

megpróbálta. Ezúttal a zár engedett. Lélegzetét visszatartva belépett a szobába, és becsukta maga mögött az ajtót. Szoborrá merevedve állt, és minden idegszálával figyelt. Ez a lakás volt az egyetlen hozzá köthető nyom az egész tizenkétmillió városban. Hurley figyelmeztette, hogy egy akció lebonyolítása során ez a második legveszélyesebb pillanat. Rapp megkérdezte, mi legveszélyesebb, mire a vénember arcán ördögi mosollyal azt válaszolta:

- Mikor elkapod a célszemélyt.

Miután ledobta a táskáját, bezárta az ajtót, és megtalálta a kapcsolót a falon. Két kis falikar borította sárgás fényárba a szobát. Előhalászott egy nagy, gumiból készült ajtóütközőt, és az ajtó alá nyomta. Önkéntelen elnevette magát Hurley szabályain. A fickó, még azt is szabályozta, hogyan megy végére. Néhánynak, mint például a gumi ajtóütközőnek, volt értelme, mások, mint hogy melyik piszoárt válassza és miért, enyhe túlzásnak tunk. Rapp ezután ellenőrizte az ablakokat. Lelakatolt rácsok voltak előttük. Csak egy módon lehetett ki- és bejárni a lakásba: az ajtón keresztül, amelyen ő is belépett. Ez nem volt éppen ideális helyzet, főleg, ha netalán a rendőrség keresné őket itt. Rapp gondosan behúzta a redőnyt a két, utcára néző földszinti ablakon, aztán egyenesen a hálószobába ment.

A szekrény alján egy tartalék takaró és kispárna alatt megtalálta, amit keresett. Rapp az ágyra tette az elrongyolódott bőr aktatáskát, beállította a számkombinációt, és felpattintotta a csatokat. A táskában egy zsugorfóliába csomagolt dossziét, néhány pisztolyt, hangtompítót, lőszert, késeket és egy megfigyelőkészletet rejtett. Rapp felhúzott egy pár gumikesztyűt, és kivett egy Beretta 92F pisztolyt a habszivacs betétből. Ellenőrizte a szánt, a töltényűrt, az ütőszeget, aztán pedig a ravaszt is. A fegyvert egy profi tisztította meg. Miután a csőre csavarta a hangtompítót, fogta az egyik tizenöt töltényes tárat, beillesztette, csőre töltötte, és ellenőrizte, hogy a fegyver ki van-e biztosítva.

Rapp ezután hozzáfogott a lakás teljes átvizsgálásához. Elővette villanyborotvát a neszesszeréből, megnyomott rajta két gombot, és megvárta, míg a jelzőfény villogni kezd. A borotva valójában egy poloskakereső berendezés volt. Hurley elmagyarázta neki, hogy a lakást egy szabadúszó bérelte, ami ebben az esetben a CIA egy visszavonult alkalmazottját jelentette. Neki kellett átvizsgálnia a lakást és elhelyeznie a bőröndöt, de Rapp azt a parancsot kapta, a biztonság kedvéért nézzen át még egyszer mindent. Közel egy órába telt, míg mindent újra átkutatott.

Amikor végül elhatalmasodott rajta az időeltolódás okozta fáradtság, már nem bírt vacsorát készíteni magának, inkább gyorsan letusolt, és letépte a fóliát a dossziéről. Otthon, Amerikában mindenre kiterjedő tájékoztatást kapott Hamdi Sarifról, de azt mondták neki, hogy ez a dosszié lényegesen többet fog elárulni a célszeméllyel kapcsolatban. Az illető ötvennyolc éves volt. Török állampolgár, aki az újságkivágások tanúsága szerint az ingatlanüzletből élt. Arról azonban nem írtak az újságok, hogy vagyonának jelentős részét úgy szerezte, hogy fegyvereket adott el különféle rezsimeknek szerte a Közel-Keleten és Délnyugat-Ázsiában. Az angol, a francia és az amerikai hírszerzésnek is szerepelt a céltábláján, de Sarif jó kapcsolatot ápol az oroszokkal, ami kissé komplikálta a helyzetet. Egyik szövetséges sem akarta felingerelni az oroszokat, ezért inkább eltűrték a fickót.

Rapp homlokráncolva olvasta a Sarif egykori szovjet tábornokok és újjazdag

multimilliomos üzletemberek szövevényes hálózatahoz fűződő viszonyáról szóló részt. Kevés kivétellel mind gengszterek és maffiózók voltak, egy olyan országban, ahol heti rendszerességgel dobtak, vagy kényszerítették ki törvénytisztelő üzletembereket a vállalkozásaikból. Oroszország valódi vadnyugattá vált, és a serif is megkapta a sápot. A KGB verőembereinek új névjegykártyájuk volt, de ezenkívül nem sok minden változott. A szövetségesek valamilyen okból nem látták vagy nem akarták észrevenni, hogy ezek az emberek mennyire elszemtelenedtek. Rappet legkevésbé sem érdekelték sem az oroszok, sem az, hogy ki árulja a fegyvereiket, egészen addig amíg ezek a fegyverek nem a terroristák kezében körnek ki. Sajnos Sarif pontosan ebben utazott, mégpedig egyre növekvő mennyiségben.

Az akta nagy része csak összefoglalta, amit addig is tudott, például a Hezbollahhoz fűződő viszonyáról, de talált néhány információmorzsát egy Dev Sol nevű marxista társaságról is. Ez az alakulat az elmúlt évben tizenöt amerikai cég isztambuli képviselte ellen szervezett támadást. A bombák mind katonai szervezetek voltak, és az angolok szerint Sarif társasága szerezte be őket. Sarif muzulmán volt, akit a Hezbollah, a Hamasz és a Fatah lelkes támogatójaként ismertek. Hogy hogyan keveredett üzleti kapcsolatba egy csapat baloldali, istentelen kommunistával, az rejtély. Az akta nem vont le végső következtetést, csak a tényekre szorítkozott. Rappnek ezzel kapcsolatban a saját feltételezéseire kellett hagyatkoznia. Úgy gondolta, először a pénz jött, aztán pedig a régi mondás: „Az ellenségem ellensége a barátom.”

A Dev Sollal való kapcsolaton, azonban már eltöprengett egy kicsit. Az volt az érzése, hogy ez többről szólhat, mint a Pan Am Lockerbie, vagy legalábbis hogy bizonyos fontos embereket Amerikában nem izgat különösebben, ha ártatlan civileket gyilkolnak meg, de ha isten ne adja, megzavarják néhány mamutvállalat napi ügyleteit, akkor ideje odalépni. Azok a cégek hatalmas összegekkel támogatják a fontos politikusokat Washingtonban. Rapp minél tovább gondolkodott a dolgon, annál inkább arra jutott, hogy ez nem számít. Ez épp úgy működött, ahogy Sarifnak a Dev Solnak nyújtott támogatása. Amíg ő és ezek a vállalatok egy közös ellenség ellen harcolnak, az egész nem igazán számít.

Rapp végigolvasta az aktát, és az ágybetét alá csúsztatta. Egy hosszú pillanatig nyitott szemmel feküdt, a részletes jelentésen gondolkodva. Angol nyelven írták, de az illető nem amerikai volt. Jellegzetes szóhasználat és formális mondatszerkesztés jellemezte. Rapp arra jutott, hogy az angolok készítették, és hogy alaposan körüljárták a Sarif-kérdés megoldását. Körültekintően megfigyelték a fegyverkereskedő minden mozdulatát. A napirendjét percre pontosan részletezték. A jelentés nem szólt arról, hogy mennyi ideig figyelték, de Rappnak az volt a benyomása, hogy heteken át. Rapp emlékezett a pszichiáter szavaira a tóparton, hogy szinte minden ember életében fel lehet fedezni bizonyos ismétlődéseket. Sarif aktájának olvastán ezek az ismétlődő események, szinte kiverték a szemét. Volt köztük egy, amit különösen nehéz volt figyelmen kívül hagyni. Rapp gondolatai olyan irányba kalandoztak, amelyet el kellett volna kerülni, de egyszerűen képtelen volt megállni.

Pár perccel később beállította az ébresztőóráját, leoltotta az olvasólámpát az ágy mellett, vetett egy pillantást a csőre töltött pisztolyra, behunyta a szemét, és átadta magát a gondolatainak. Hurley utasítása tökéletesen világos volt, de ők csak két nap múlva érkeznek a városba. Rapp próbálta elképzelni, hogyan fogja csinálni. Első gyilkossága akár egy film pergett le a szemei előtt. Mielőtt elnyomta volna az álom, elhatározta, hogy másnap reggel egy hosszú futásra indul. És megszegi Hurley egy újabb parancsát.

22. fejezet

Rapp kipihenten ébredt, és hozzáfogott szokásos reggeli tevékenységéhez, anélkül hogy szembenézett volna azzal, amit javarészt már elhatározott. Megborotválkozott ivott egy pohár narancslét, és egy kis tálban összekevert egy adag müzlit néhány kanál joghurttal. Evés közben újra végigolvasta az aktát. Az összefoglalással kezdte, majd visszafelé végigment az egészen, hogy lássa, nem kerülte-e el valami a figyelmét. A második olvasás után még biztosabb volt benne, hogy az angolok készítették, ami felvetett egy nyilvánvaló kérdést. Miért döntöttek úgy, hogy nem lépnek? Lehetséges, hogy pusztán annyi történt Hurley vagy valaki más a CIA-nál felajánlotta, hogy megoldja a problémát.

Rapp már egy ideje próbálta megérteni a Lake Anna partján működő csapat szervezeti felépítését. Több embernek kellett benne lennie, mint az a néhány kém, akikkel találkozott. Miután Rapp méltónak bizonyult, hogy csatlakozzon nagy vállalkozásukhoz, a titkolózás valamelyest enyhült. Kiképzőjük elárulta a valódi nevét, bár abban nem lehetett biztos, hogy valóban úgy hívták-e. Irene Kennedy volt az egyetlen a kis csapatban, aki ténylegesen Langley-ben, a CIA központjában dolgozott. Az ő elmondása szerint mindenki más szerződéses kapcsolatban állt az ügynökséggel.

- És mi vagyok én? - tette fel Rapp a nyilvánvaló kérdést.

Kennedy egy pillanatig gondolkodott.

- Számít ez? - kérdezte végül.

- Talán.

- Gyakorlatilag nem a CIA-nak dolgozik.

- De magának dolgozom.

- Igen. Ami fontos, hogy semmi nyoma nincs annak, hogy valaha is a szövetségi kormány alkalmazásában állt, és azt szeretnénk, ha ez így is maradna.

Rapp hosszú ideig törte a fejét azon, amit mondani készült.

- Egyszerűen egy zsoldos vagyok.

Kennedy hunyorgása elárulta, hogy nem igazán tetszik neki ez a kifejezés. Rapp következő mondatával még nagyobb meglepetést okozott.

- Mit szólna a bérnyilkoshoz?

- Nem - ráncolta a nő a homlokát.

- Becslésem szerint körülbelül húszezer lövedéket lőttem el megérkezésem óta.

- És meglehetősen kiváló mesterlövészé vált.

- De mi értelme volt ennek az egész kiképzésnek? Hogy eltegyék a lőlapokat, vagy hogy végül golyót röpítsek egy élő ember fejébe?

- Erre a kérdésre maga is tudja a választ.

Igaza volt

- Emlékszik, amikor először találkoztunk?

A nő bólintott.

- Azt mondta, bizonyos emberek Washingtonban azt gondolják, erőszakosabb lépéseket kell tennünk a terroristák ellen.

- Igen.

- De ahhoz nincs bátorságuk, hogy a nyilvánosság előtt is vállalják a véleményüket.

- Az ostobaság is lenne a részükről. Civilizált társadalomban élünk. Kidobnák őket az állásukból.

- És egy civilizált társadalom sohasem nézne el egy ilyen gyilkosságot, még abban az esetben sem, ha a nemzet biztonsága múlik rajta.

- Kizárólag háborús helyzetben, és akkor sem könnyen.

Rapp egy pillanatig emésztgette a nő szavait, majd megszólalt:

- Szemantikai kérdésekben nem igazán vagyok otthon. Szabadúszó, zsoldos, ügynök... - csóválta a fejét - ...gyilkos. A lényeg az, hogy megyek, megkeresem az ellenséget, és golyót röpítek a fejébe. Nem igaz?

- Gondolom, ez elég pontos meghatározás. Vagyis a válasz: igen.

- Vagyis bérgyilkos vagyok.

- Még nem - mondta Kennedy ravasz mosollyal. - Még nem ölt meg senkit.

Rapp a képmására meredt a tükörben, és azon töprengett, vajon valóban jól ismeri-e magát. Egy egyetemi sportoló nézett vissza rá, arcán ifjúsága ártatlanságával. Az arc külsőre semmit sem árult el a fejét betöltő megtorlás vágyáról. Legbelül egy sokkal öregebb ember bújt

meg. Egy hajszolt, megkérgesedett férfi, aki immár képzett gyilkos volt. Újra a Kennedyvel folytatott beszélgetésére, új hivatására gondolt. Készen állt Türelmetlen volt, de nem vakmerő. Módszeresebb, mint addigi életében bármikor. Újra megkérdezte magától, hogy folytassa-e terve végrehajtását. A válasz egyértelmű igen volt.

Rapp a hangtompítós Berettát egy vállra akasztható tokba helyezte, és elfedte egy könnyű, kifordítható, ezüst-kék futódzsekivel. Az egyik megfigyelőkészletet egy övtáskába helyezte, és a derekára csatolta. Egy sötétkék Nike baseballsapkát húzott a fejére, és megnézte magát a szekrény belső ajtajára szerelt teljes alakos tükörben. Látszott egy apró kitüremkedés a jobb karja alatt, ahol 9 mm-es pisztolya lapult. Utolsó lépésként hozott egy fehér törülközőt a fürdőszobából, és a nyakába akasztotta. A két végét betúrta a futódzsekibe, felhúzta a cipzárt, és újra a tükörbe nézett. A kitüremkedést így már nem lehetett észrevenni. Rapp lehúzta a cipzárt, oldalra fordult, és bal kezét a dzseki alá dugta. Megragadta a Berettát, és megpróbált célozni vele. A hangtompító beleakadt a dzsekibe. Újra megpróbálta, ezúttal félig előhúzta a fegyvert, de a dzseki takarásában tartotta. Rájött, hogy akkor megy a legjobban, ha felemeli a jobb kezét, mintha csak az időt akarná megnézni a karóráján. Rapp még vagy ötvenszer elpróbálta a mozdulatot, míg tökéletesen el nem sajátította. Végül kinézett az utcára, elhagyta a lakást, és bezárta maga mögött az ajtót. Úgy döntött, kihagyja a futás előtti nyújtást. Nincs értelme időt hagyni a környéken lakóknak, hogy megfigyelhessék.

A felderítést, amikor csak lehetséges, gyalog a legjobb elvégezni.

A műholdak nem képesek reprodukálni a környék illatait és hangjait, és nem látják, mi rejtőzik egy ablak mögött vagy egy lakóépület bejárata előtti tető alatt. Az autó sem rossz megoldás, de azok meglehetősen nagy sebességgel haladnak, így legfeljebb néhány másodpercet töltenek a megfigyelni kívánt területen. Gyakran nem adódik más lehetőség, ebben az esetben azonban a környék gyalogos bejárása mutatkozott a legjobb megoldásnak. Vagy, Rapp esetében; mondhatnánk inkább befutást. Kocogni kezdett. Az aktákból tudta, hogy van egy park egyutcányira Sarif lakásától. Az előző este talált egy alacsony falat, amely megfelelő leshelyként szolgált. Ott elvégezheti a nyújtógyakorlatokat, és közben Sarif lakásán tarthatja a szemét, anélkül hogy túl nagy feltűnést keltene. A park két és fél kilométerre volt. Rapp másfél kilométer után megállt egy nyilvános telefonnál, és mutatoujja bütykével beütötte egy nemzetközi telefonkártya számát. Ahogy meghallotta a tárcsahangot, bepötyögte a telefonállomás számát öt másodperccel később megszólalt az előre felvett üdvözlőszöveg. A sípszó után arab nyelvű üzenetet hagyott, amelyből Hurley értesülhetett, hogy minden a terv szerint haladt, ami gyakorlatilag megfelelt a valóságnak, de már nem sokáig.

Rapp óvatosan visszatette a kagylót a helyére, és elindult a park felé. Kétszer megkerülte az egész területet, és nem látott semmi megfigyelésre utaló jelet. Volt néhány söprögető portás, pár kora reggeli futó, néhányan kutyát sétáltattak, de rendőrt nem látott. Rapp hét óra negyvenegykor lépett be a parkba, és elfoglalta leshelyét az alacsony falnál. Elkezdte nyújtani a combizmait, először harminc másodpercig a jobbat, aztán a balt. Úgy helyezkedett, hogy tisztán rálásson Sarif házának homlokzatára. Szél nem fújt, és Rapp érzése szerint tizenöt fok lehetett. Az angolok szerint a célszemély a két ötödik emeleti lakás közül az egyikben lakott. Elég nagy hely volt, összesen vagy 400 négyzetméter. Az anyja, a felesége és az egyik lánya lakott vele.

Rapp hozzáfogott a bemelegítő gyakorlatokhoz, és közben figyelte a parknak abba a

szegletébe belépő és onnan távozó embereket. Percenként egy-egy gyalogos haladt el a park mellett. Észre sem vették őt. Így megy ez a világon mindenütt. A legtöbbjük félórával azelőtt még mélyen aludt, és csak most indultak el napi teendőik után. Szerencse ha felébrednek, mire beérnek az irodába.

Rapp csinált ötven fekvőtámaszt, majd ötven felülést, majd még néhány nyújtógyakorlatot. Nyolc órakor az épület bejárata felé pillantott, és a szíve egy fokkal gyorsabban kezdett verni. Nyolc óra ötkor homlokát ráncolva kezdett kételkedni a megfigyelési jelentés pontosságában. Aztán nyolc óra hét perckor az épület portása kilépett a kapun, hogy kiengedjen egy köpcös férfit kis, barna szőrű tascskójával. A férfi napszemüveget és hosszú, fekete viharkabátot viselt. A gallérját a reggeli hideg ellen felhajtotta. A napszemüveg, a kabát, a kutya mind szerepeltek a megfigyelési jelentés képein. Sarif volt az.

Rapp egy üres padra pillantott úgy huszonöt méterre balra, és tovább csinálta a felületeket. Amikor felült, minden alkalommal át tudott nézni a fal fölött, és látta, ahogy Sarif közeledik a kutyájával. Amikor pedig lefeküdt, a parancsra gondolt. Az volt a terv, hogy Rapp két nappal előbb érkezik, majd megbizonyosodik róla, hogy nem figyelik-e őket. Aztán felhívja a telefonállomást, és megadja a zöld jelzést Hurley és Richards a harmadik nap érkeznek, ezután minimum öt napon keresztül közvetlenül figyelik a célszemélyt. Ha minden rendben megy, akkor lépnek.

Rapp halk nyögést hallatott, bár a felületek nem estek nehezebbre. Sarif már majdnem elérte a padot. Rapp a földre feküdt, és pihent egy másodpercet. Az egész akció túlságosan bonyolultnak tűnt. Túl sok volt a kiszámíthatatlan tényező, ahogy egyetemi edzője szokta mondani. Túl sok ponton romolhatott el az egész. Rapp nekiállt a következő huszonöt felülésnek. Sarif épp a padhoz ért. A férfi lehajolt, leoldotta a kutya pórázát, és egy kis kék labdát dobott a füves területre. Az apró, barna, hurka alakú kutya utána vetette magát. Amikor Rapp felült, Sarif kezében egy mobiltelefon volt, és épp egy számot készült bepötyögni. Kennedy két héttel korábban lejátszott egy felvételt Rappnak és Richardsnak, amelyen Sarif számos ismert terrrorszervezettel folytatott illegális ügyletbe keverte bele magát. Rapp megkérdezte, honnan származnak az értesülései, amire a nő udvariasan azt válaszolta, hogy ez titkos információ. Rapp most úgy gondolta, ezek a reggeli mobilbeszélgetések árulhatták el.

Rapp csinált még egy felülést, és dr. Lewisra, a pszichiáterre gondolt. A fickó minden elképzelhető módon megkérdezte tőle, mit gondol, hogyan fog megbirkózni vele, hogy kioltja egy ember életét. Rapp olyan sokszor válaszolt a kérdésre, hogy végül azt mondta az agyturkásznak:

- Hát... azt hiszem, ezt addig nem fogom tudni megmondani; míg meg nem ölök valakit

- Így is van - motyogta Rapp magában. Az Orion csapat végső soron éppen azért jött létre, mert nem hagy nyomot maga után. A bürokrácia útvesztőit megkerülve gyorsabban és hatékonyabban tudja elintézni a dolgokat. És persze a letagadhatósága is elsődleges fontosságú. Rapp befejezte a huszonöt felülést, és hatvan másodpercig a hátán feküdt. Gondolatban végigpörgette az egész akciót. Minél tovább tartózkodnak Isztambulban Sarif irodája és lakása körül ólálkodva, annál nagyobb esélye van, hogy valaki észreveszi őket. Ez egyáltalán nem tetszett neki. Mint ahogy az sem, hogy elhúzzák, az akciót; amikor a megoldás ennyire

kézenfekvő. Belegondolt, hogy Hurley menyinyire kiakadna a tervétől, de szinte azonnal elhessegette magától a gondolatot. A fickó úgylát szinte mindig mérges volt valamiért.

Rapp gondolatai az elmúlt három év körül jártak. Felidézte az álmatlan éjszakákat, amikor sóvárogva vágyakozott a lehetőségre, hogy találkozhaszon legalább egy emberrel, aki a Pan Am 103-as járatának felrobbantásáért felelős. Amikor a legapróbb részletekig elképzelte, hogy mit tenne vele. És most itt volt az orra előtt az az ember, aki a plasztik robbanóanyagot és a katonai gyújtószerkezetet adta a merénylethez. Már épp eleget várt. Amikor az ember szembetalálta magát a legmegfelelőbb alkalommal, meg kell ragadnia a lehetőséget. Rapp talpra ugrott, csinált egy pár törzshajlítást, majd egy fához lépett. Nyújtott egyet az egyik combján, majd a másikon, közben lopva Sarifra pillantott. A férfi túlságosan el volt foglalva a telefonjával, hogy észrevegye Rappet.

Rapp csinált még néhány nyújtást, és gyorsan számba vette a környezetét. Négy embert számolt meg harminc méteres körzetben. A legközelebbi épp mellette haladt el a járdán. Rapp megvárta, míg a nő eltávolodik, majd kilépett a fa mögül. Lábai halkán ütődtek a földes futóösvényhez, amely épp Sarif padja előtt haladt el. Vagy harminc centire lehúzta a cipzárját, és bal kezét a dzseki alá dugta. Hüvelykujja megtalálta a biztosítószeget. Felkattintotta. Aztán előhúzta a kezét dzsekije alól, és továbbhaladt a célszemély felé, aki még mindig nem vette észre őt. A férfitől hat méterre Rapp szíve olyan egyenletesen vert, mint még soha. Kissé összevonta a szemöldökét, és mély lélegzetet vett. Most már tisztán hallotta a férfi szavait. Ugyanaz a hang volt, amit Kennedy felvételén hallott. Valami rendkívül értékes szállítmányról beszélt.

Rapp nem rettent meg, egy pillanatig sem habozott. Már csak három méterre volt tőle; amikor Sarif végre felnézett. Rapp barátságosan bólintott, majd felemelte a jobb kezét, hogy megnézzze az időt. Egy tizedmásodperccel később bal keze becsusszant a dzsekije alá, és megtalálta a Beretta markolatát. A fegyvert felfelé húzva a csövét a fegyvertartóba akasztotta. Futódzsekije kék anyagán kívülről mindössze egy kis dudor látszott.

Rapp ujjá már éppen készült megnyomni a ravaszt, amikor meggondolta magát Sarif szemébe akart nézni. Szembesíteni akarta a tetteivel. A két férfi tekintete egy pillanatra egymásba fonódott Rapp rámosolygott, majd irányt váltott, tett két lépést, és könnyed mozdulattal leült a padra a fegyverkereskedő mellé. Rapp előredőlt, és a hangtompító csövét Sarif bordái közé nyomta.

A török arcát elborította a pánik. A szája tátva maradt, mobilját a jobb kezében tartotta, harminc centire az arcától. Egy férfi panaszkodó hangja hallatszott az apró hangszóróból. Rapp néhány centivel feljebb emelte a hangtompítót, és megnyomta a ravaszt. A golyó, egy apró lyukat ejtve rajta, átszakította a futódzseki anyagát, majd a másodperc törtrészával később rapityára törte a mobiltelefont Sarif felsikoltott, elejtette a telefon roncsait, és véres kezét markolászta.

Rapp határozottan a férfi bordái közé nyomta a hangtompító csövét, és vészjósló hangon megszólalt.

- Hogy alszik éjjelente?

- Mi? - kérdezte Sarif teljesen összezavarodva.

- Nagyon is jól hallotta, maga szemétláda. Hogyan alszik éjjelente? Gondol azokra az ártatlan emberekre, akiknek a meggyilkolásában segédkezett? Gondol az arcukra? | Rapp durván megbökte a hangtompítóval. - Gondol az utolsó másodperceikre... hogy hogyan reagáltak, amikor tízezer méteres magasságban a bomba felrobbant a 747-es csomagterében? - Rapp felismerést, majd félelmet látott a férfi szemében.

- Nem tudom, mi maga.

- Pofa be! - parancsolta Rapp. - Én tudom, hogy ki maga, is nem áll szándékomban meghallgatni a hazugságait.

- De..

Ezúttal Rapp olyan erősen nyomta a hangtompítót a férfi bordái közé, hogy az felkiáltott.

- Csak egyetlen dolgot akarok tudni - mondta Rapp. Gondol valaha rájuk? Érzett valaha egy szemernyi bűntudatot is azok miatt, akiknek a megölésében segédkezett?

Sarif lassan megrázta a fejét, és szóra nyitotta ajkait.

Rapp nem akarta meghallgatni a hazugságait. Megnyomta a ravaszt, és golyót repített Sarif mellkasába. A török felhorkant, és mindkét kezével a melléhez kapott Rapp felállt, újra felemelté a jobb kezét, mintha csak az órájára pillantana, és gyors egymásutánban még háromszor megnyomta a ravaszt. A lövedékek előtörtek a hangtompító csövéből, és mind a három a fegyverkereskedő orrvonalába csapódott. Az üreges hegyű lövedékeket úgy tervezték, hogy becsapódáskor szétlapuljanak, így méretük, megháromszorozódott. Rózsaszín permet tört elő Sarif fejének hátsó feléből. A férfi agyának jó része már a pad mögötti bokorban volt. Rapp felfelé nyomta a biztosítószegyet, és elindult a futóösvényen. Egy szemernyi lelkiismeret-furdalást sem érzett.

23. fejezet

Langley, Virginia

A terrorelhárító központot eldugták a CIA régi központi épületének alagsorában. Túl kevés pénz, személyzet, dekoráció és napfény jutott a föld alatti központba, amely amúgy is eléggé el volt szigetelve az épület nagykutyaíttól, mind földrajzi szempontból, mind pedig viselkedés tekintetében. Nyolc szorgalmas ember dolgozott odalent beleszámítva az adminisztrációt végző, agyonhajszolt asszisztenst és magát Irene Kennedyt is, aki az arab és iszlám témák szakértőjeként laza szálakkal kötődött a csoporthoz.

Kennedy egész fiatalsága során nagykövetségről konzulátusra költözött, melyek mind a Közel-Keleten, egy kivételével mind arab nyelvű országokban voltak. Az apja diplomata volt, de

valójában a CIA-nak dolgozott. Kennedy épp egy különösen rossz fordítást nézett át, amit valaki az épület hírszerzési részlegétől küldött le nekik. A fordítás annyira gyenge minőségű volt, hogy Kennedy végül hátradőlt, és kollégájára, Andrew Swansonra nézett. A Dartmouth Egyetemen végzett magas, szőke férfi Kennedy boksa falának támaszkodva göndör fürtjeit húzogatta. Egész éjjel ébren volt, és az elkapott üzenetet próbálta megfejteni.

- Ha nem hagyod abba a hajad tépkedését, meg fogsz kopaszodni - mondta Kennedy anélkül, hogy felnézett volna.

Swanson elvette a fejéről a kezét, és próbált megnyugodni. Fél perccel később nem bírta tovább, és megszólalt.

- Ennek így nincs semmi értelme.

- Azért, mert rossz a fordítás - írt Kennedy még néhány sort a margóra.

- Tudtam.

Kennedy becsukta a dossziét, és a tollával kopogtatott a fedelén.

- Szükségem lesz a felvételre.

Swanson csalódottan felnyögött.

- A francba.

Kennedy a dosszién álló felíratra pillantott

- Mi a baj?

- A kurva nemzetbiztonságiak.

- Azt én is látom.

- Szerencsénk lesz, ha a függetlenség napjáig megkapjuk.

Kennedy fogott egy jegyzetlapot, és egy nevet meg egy telefonszámot firkantott rá. A dosszié fedőlapjára ragasztotta, és az egészet visszaadta Swanssonnak.

- Hívd Cathyt. Mondd, hogy jön nekem eggyel, és kérdezd meg, hogy egy futárral el tudja-e küldeni az aktát még ma délután.

- És ha azt mondja, hogy álljak sorba, mint mindenki más?

Kennedynek megcsörrent a telefonja. A kis, négyzet alakú, szürke árnyalatú kijelzőre nézett, és látta, hogy Stansfield az.

- Nem fogja azt mondani. Ígérem. Most pedig menj, és nyaggass valaki mást.

Ezt fel kell vennem. - Kennedy felvette a telefont. - Jó reggelt, uram.

- Jó reggelt. Fel tudnál jönni az irodámba? Van itt valami, amit meg kell beszélünk.

Kennedy azonnal meghallotta az árnyalatnyi feszültséget főnöke hangjában. Egy átlagember nem vette volna észre, de ő annyira jól ismerte, hogy rögtön felfigyelt rá.

- Azonnal ott vagyok.

Letette a telefont, lezárta az íróasztalát, és elindult az ajtó felé. A liftben felfelé gondolatban végigvette az összes akciót, amit vezetett, vagy amiben része volt. Összesen tizennégy akció futott, amihez kisebb-nagyobb mértékben köze volt. Ezek közül akármelyik szóba jöhetett - de akár valami egészen új dolog is. Nagyon remélte, hogy a férfi nem valami új fejlemény miatt hívta. Nem volt benne biztos, hogy a házassága elbírná, ha még többet kellene dolgoznia. Már így is alig találkozott a férjével.

Kennedy átvágott Stansfield külső irodáján. Az asszisztense, Meg éppen telefonált, és intett neki, hogy menjen be. Kennedy belépett, és becsukta maga mögött az ajtót Stansfield a térképasztalnál állt az íróasztala mögött, egy aktát olvasgatva. A sarokirodában az asztalán álló, feleségéről és gyerekeiről készült családi portrén kívül semmi személyes tárgy nem volt, és a látogatók még ezt is csak hátulról láthatták. A CIA vezető kémjeként sokat tudott azokról, akik információt gyűjtöttek és titkok után szaglásztak. Kennedy három évvel azelőtt utánanézett egy kicsit, és kitüntetések, felterjesztések, szalagok és díjak egész sorát találta, amelyeket Stansfield a második világháború óta kapott. Egyetlenegyet sem tett közszemlére sem itt, sem pedig otthon. Thomas Stansfield rendkívül zárkózott ember volt

- Ül le, kérlek - mondta anélkül, hogy megfordult volna. - Teát találsz az asztalon. Tölts magadnak.

Kennedy a bőrkanapéhoz lépett, kinyitotta a bambuszból készült dobozkát, és egy zöld teát választott. Feltépte a tasakot, egy csészébe ejtette a filtert, majd forró vizet öntött rá. Stansfield a papírlappal a kezében átvágott az irodán. Leült a Kennedy jobbjaán álló székre, átcúsztatta a lapot a cseresznyefa berakásos kávézóasztalon, és összefonta a kezeit maga előtt.

Kennedy abbahagyta a filter mártogatását, és a papír felső szegélyére pillantott. Minthogy az ügynökség műveleti részlegénél dolgozott, pontosan tudta, hogy mit lát. Egy titkos sürgöny volt az. Egész álló nap érkeztek ilyenek a világ összes amerikai nagykövetségétől és konzulátusától. A matematikusok által kifejlesztett, létező legbiztonságosabb és legtitkosabb kódolási eljárással rejtjelezték őket. A jelzés a lap tetején nemcsak az információ kényes voltáról árulkodott, hanem arról is, hogy honnan származott. A szóban forgó papírt az isztambuli amerikai nagykövetség küldte. Kennedy nagyot nyelt, ahogy villámgyorsan átfutotta a szöveget. Hamdi Sarif halott. A házával szemközti parkban lőtték le.

- Csal az emlékezetem - mondta Stansfield -, vagy téves információt kaptam az akció menetrendjét illetően?

Kennedy újra elolvasta a sürgönyt, és gondolatban végigvette a dátumokat végül a főnökére pillantott

- A legjobb tudomásom szerint Stan és Richards még nincsenek is az országban.

- Hol vannak?

- Görögországban.

Stansfield hátradőlt, és jobb kezével végigsimított kék-fekete csíkos nyakkendőjén.

- És hol van Rapp?

- Ő már az országban van.

Egy pillanatra elgondolkodott.

- Mikor érkezett?

- Tegnap délután.

- Biztos benne?

Kennedy bólintott

- Tegnap este és ma reggel is bejelentkezett.

- Az ottani vagy az itteni idő szerint?

- Az itteni idő szerint úgy éjfél körül.

Stansfield egy pillanatra kinézett az ablakon, majd levette fekete szemüvegét. Az ölébe tette, és megdörzsölte a szemét. Korai lett volna még következtetéseket levonni. Persze egy olyan emberrel kapcsolatban, mint Sarif, bármi megtörténhetett. Elég sok ellenséget szerzett magának az évek során, mégis nehéz lett volna megemészteni a gondolatot, hogy egyazon időben két tábor is rászálljon.

Mielőtt Stansfield elmondhatta volna, mit gondol az esetről, az iroda ajtaja kivágódott Max Powers, a közel-keleti részleg főnöke sétált be, mindenféle szabadkozás nélkül.

- Nagy hírek.

- Mi történt? - kérdezte Stansfield.

- A kedvenc fegyverkereskedőnk nincs velünk többé.

Stansfield a szeme sarkából látta, hogy Kennedy elveszi az asztalról a titkos sürgönyt, és félbehajtja a lapot.

- Melyik fegyverkereskedőre gondolsz?

- Sarifra, arra a kövér törökre - mondta Powers elégedett mosollyal. - Valaki szétrobbantotta a fejét ma reggel Isztambulban.

- Az egész fejét? - kérdezte Kennedy, szó szerint értelmezve a megjegyzést.

- A hátsó részét legalábbis. - Powers jobb tenyerét a feje hátuljára tette, és többször megkopogtatta kopasz foltját - Van egy megbízható forrásom, aki a török hírszerzésnél dolgozik. Azt mondja, valaki közvetlen közlről végzett vele. Egy golyó a szívébe, és nem tudják, mennyi a képébe, de egynél több, az biztos. Pontosan ide kopogtatta meg Powers a két szeme közötti pontot az orra fölött - A lövések közel egy pontba csapódtak be. Profi munka volt Levitte a feje hátsó részét.

- Van valami elképzelésük róla, hogy ki tehetette? - kérdezte Kennedy.

- Fogalmuk sincs, de a pletykagyár már gőzerővel dolgozik.

- Jelöltek? - kérdezte Stansfield.

- A szokásosak: a zsidók, a csigazabálók, az irániak, az irakiak, a szírek és persze mi.

- És az oroszok?

- Az emberem azt mondja, velük egy követ fújt. Meg azt is, hogy a régi cimborád felhívta a KGB-től.

- Úgy érted, az FSZB-től - emlékeztette Kennedy az orosz titkosszolgálat új nevére.

- Igen, de ő KGB-t mondott. Ugyanazok a seggfejek, mint régen. Csak a nevük változott.

- Mit akart Mihail? - Stansfield Mihail Ivanovra utalt, az S csoportfőnökség második emberére. A KGB S Csoportfőnöksége volt talán a legkegyetlenebb társaság a kémkedés területén.

- Nem volt boldog - mondta Powers együtt érző fejcsóválás kíséretében. - És, gondolom, elég sokat követelt.

- Mint például?

- Tudni akarja, ki tette, és teljes együttműködést vár el. Azt mondja, pokollá teszi az életét annak, aki nem működik együtt vele. Erőszakos egy szemétláda.

- Szemtanúk? -- kérdezte Kennedy.

- Egy sincs - mondta Powers vigyorogva. Az órájára pillantott - A török öt órája halt meg. Úgy tűnik, egy profi tette, öt óra alatt a fickó, aki meghúzta a ravaszt, már rég köddé vált. Ezt már cseszhetik.

- A fickó? - kérdezte Kennedy.

Powers megvonta a vállát.

- Csak találgatok. Ne vegye magára, de ez a bagázs azért majdnem kizárólag férfiakból áll.

Kennedy egy mosollyal jelezte, hogy nem vette magára.

- A forrásod... megbízható?

- Az. Nagyon bennfentes.

- Kötődik valakihez?

- Leginkább a mindenható amerikai dollárhoz, de jobbára azokkal szeret üzletelni, akiket kedvel. Megbízhatunk benne.

- Értesíts, ha van valami. Tudni akarom, hogy Mihail mire készül. Ha elkezdi csavargatni a töküket, talán szert tehetünk néhány újabb támogatóra Ankarában.

- Nem rossz ötlet.

- Van még valami?

- A csapatommal készítették neked egy részletes elemzést.

- Köszönöm. - Stansfield az ajtó felé pillantott, jelezve Powers- nek, hogy szeretné folytatni megbeszélését Kennedyvel.

Amint a közel-keleti részleg főnöke távozott, Kennedy felállt. Egyenesen Stansfield íróasztalához lépett, és kezébe vette a férfi titkosított telefonját. Beütött egy számot, kivárta a géphang utasításait, majd újabb számokat pötyögött be. Örökkévalóságnak tűnő húsz másodperc után elérte a hangpostáját. Kennedy figyelmesen végighallgatta Rapp kódolt üzenetét, aztán lassan letette a kagylót.

Stansfield jobb kezével a szemüvegét pörgette.

- Nos? - kérdezte.

Kennedy bólintott, és megköszönte a torkát

- Ő volt az - mondta hitetlenkedve.

24. fejezet

A jóképű fiatalember meglazította a nyakkendőjét, és a vámvizsgálat jelzésű pult felé húzta a táskáját a John F. Kennedy repülőtéren. Közömbös arccal, mégis körültekintően tanulmányozta minden egyes tiszt arcát, akik az útleveleket ellenőrizték és a vámvizsgálatot intézték. Amerikai útlevele volt, így ez megkímélte a szigorúbb ellenőrzéstől és a hosszabb soroktól, amelyek, az Egyesült Államokba érkező külföldieket várták. Választása nemcsak azért esett erre a sorra, mert ez tűnt a leggyorsabbnak, hanem mert a hat szolgálatban lévő tiszt közül az itt dolgozó tűnt a legidősebbnek és a legérdektelenebbnek. Amikor sorra került, a kissé megemelt pulthoz lépett, és az olcsó, kék, laminált felületen át a férfi felé csúsztotta útlevelét.

A vámtiszt, egy ötvenvalahány éves ősz férfi jól megnézte magának, majd az útlevelére pillantott. Tökéletesen hivatalos hangon beszélt.

- Jól utazott, Mike? - kérdezte valódi érdeklődés nélkül.

A férfi közömbösen megvonta a vállát.

- Csak egy üzleti út volt

- Mi a munkája?

- Számítógépes szoftverek. Munkaerő-menedzsment.

A férfi feltett még néhány szokásos kérdést, majd visszatért a második kérdéséhez.

- Munkaerő-menedzsment., az micsoda?

- Bocsásson meg... Munkaütemezési szoftverekkel foglalkozom. Csak azt mondják, a munkaerő-menedzsment divatosabban hangzik.

A tisztviselő halkán felnevetett, miközben belenyomta a megfelelő pecsétet az útlevélibe. Aztán becsukta, és visszacsúsztotta a pulton keresztül.

- Szép napot

- Köszönöm, magának is. - A szoftverkereskedő elindult a főbejárat és valamelyik belföldi terminál felé, hogy elérje a csatlakozását. Kék öltönyében, fehér ingében és burgundivörös nyakkendőjében olyan volt, mint a többi hétköznapi ember, akik a napi kenyerüket próbálták előteremteni. Napbarnított bőrén és izmain kívül semmiben sem különbözött környezetétől. Talált egy fülkét a Delta Airlines pultja közelében lévő vécében. Óvatosan elhúzta fekete, kerek Travelpro bőröndjének mágneses bélését. Eltette a Mike Kruse névre szóló útlevelet az irattárcával együtt, amelyben ugyanerre a névre kiállított hitelkártyák,

egy marylandi jogosítvány és egy meghajlott, ütött-kopott diákigazolvány lapult, egy vadonatúj Blockbuster-kártya társaságában.

Előhúzott egy vékony pénztárcát egyetlen hitelkártyával, egy virginiai jogosítvánnyal és nyolcszáz dollár készpénzzel. Bezárta a bőröndöt, kilépett a vécéből, és egyenesen a Delta Airlines pultjához lépett, ahol egy rendkívül lelkes, enyhe déli akcentussal beszélő hölgy megkérdezte, miben segíthet.

- Egy jegyet szeretnék a következő járatra a Dulles reptérre.

Jogosítványát a pultra tette.

A nő ujjai már a számítógép billentyűzetén dolgoztak. Bólintott a képernyő felé, majd a jogosítványra pillantott.

- Nos, Mr. Rapp, van egy járat, ami egy óra negyvennyolc perc múlva indul.

Ezután közölte Rapp-pel az érkezés időpontját, majd a jegy árát áfával együtt. Ő csak rámosolygott, és négy százdolláros bankjegyet csúsztatott felé a pulton át. Három perccel később már indult is a visszajárával és a jegyével a zsebében. Az elmúlt három napban keresztül-kasul utazott Európában, valaki másnak kiadva magát. Megkönnyebbült, hogy újra amerikai földön lehet, de nem volt annyira naiv, hogy azt gondolja, ezzel megoldódtak a problémái.

Miután kivégezte Sarifot, kis kerülővel tért vissza a lakásába, és kényszerítenie kellett magát, hogy lassabban fusson, mint ahogy megszokta. Egy négyperces ezreknél gyorsabban futó ember a világ bármelyik városában azt a látszatot keltené, hogy menekül valami elől. A lakásba érve Rapp felhúzott egy gumikesztyűt, és letörölte az ujjlenyomatokat a szétszerelt Berettáról. A tárat, a szánt és a tokot a megfigyelőkészlettel együtt visszahelyezte a kopott bőr aktatáskába. Bezárta a táskát, és visszatette a szekrénybe, a párna és a takarók alá. A csövet és az ütőszeget szorosan a futódzsekibe csavarta, majd egy barna papírzacskóba gyűrte. A többi ruhát, amit a parkban viselt, a cipőjével együtt egy másik zacskóba rakta.

Rapp gyorsan letusolt, és felvette az öltönyét. Azután két perc alatt még egyszer végigjárt a lakást, hogy megbizonyosodjon róla, nem felejtett-e el valamit, a két papírzacskót belegyömöszölte fekete vászonzsákjába, majd az egészet fekete, kerekes bőröndjéhez erősítette. Negyvenegy perccel Sarif kivégzése után Rapp bezárta a lakás ajtaját, és elindult a villamos felé. A legközelebbi megálló háromutcányira volt, és Rappnek még két nagyobb döntést kellett meghoznia.

Az első feladat az volt, hogy találnia kellett egy megfelelő helyet, ahol megszabadulhat a két papírzacskótól, mégpedig gyorsan. A második kérdés pedig az volt, hogyan hagyja el az országot. Előzetesen három tervet vizsgáltak meg közről. Az első az volt, hogy egyszerűen felszáll egy repülőre, a második, hogy vonattal utazik, a harmadik pedig, hogy autót bérel. Rappnek az autóbérlés lehetősége nem igazán tetszett, hacsak nem arra használja, hogy eljusson vele a nyolcórányira fekvő Ankarába, ahol a reptéren hagyja, mielőtt felszállna egy gépre. Az autóval való határátlépés egy sor olyan problémát vetett fel, amit el akart kerülni. Ezáltal egy név került volna a rendszerbe, amelyet a rendőrség lenyomozhat. Igaz, hogy álnév lett volna, de még

az általuk készített, nem valós személyazonosságukat is óvniuk kellett. Ha egyenesen az isztambuli repülőtér felé veszi az útját, akkor gyorsabban kijut az országból, de így nagy mennyiségű rendőr társaságában kényszerülne hosszabb időt eltölteni, akik valószínűleg nem rendelkeztek ugyan a személyleírásával, de ebben nem lehetett biztos.

Félutcányira a villamosmegállótól beugrott egy pékségbe, ahol kávé, újságot és egy szendvicset vásárolt. Török lírával fizetett, a kávé pedig feketén, elvihető pohárba kérte. Odakint levette a pohár fedelét megfújta a forró kávé és a közelben álló köztéri szemetest figyelte. A villamosbérletén volt még elég egység, hogy ne kelljen új jegyet vásárolnia. A digitális kijelző a megálló fölött jelezte, hogy van még két perce a villamos érkezéséig. Rapp visszahelyezte a műanyag fedelet a kávéra, és félig kinyitotta vászontáskáját. Előhúzta a két papírzacskó közül a kompromittálóbbat, és a bal karja alá gyűrte.

A közeledő villamos zümmögő hangjára mindenki felfigyelt és Rapp ezt a pillanatot használta ki, hogy lépjen. Elindult a felszállni készülő utasok csoportja felé, majd egy tizedmásodpercre megállt a szemetes közelében. Elengedte a bőröndjét, fogta a zacskót, és betömte a nagy, kör alakú tartályba. A villamos megállt, a tömeg egy emberként megindult előre, és tíz másodperccel később már útban is voltak a Sirkeci pályaudvar felé.

Amikor megálltak az Orient expressz nagyszerű, régi otthona előtt, Rapp a tömeget fürkészte, hogy nem lát-e szokatlanul éber rendőröket. Egyet sem látott, és ezt jó előjelnek érezte. Leszállt a villamosról, majd egyenesen a legközelebbi jegypénztárhoz sietett. Rapp a bulgáriai és görögországi vonatok menetrendjét előre megjegyezte, így tudta, hogy expresszvonatok a két országba este indulnak. Ostobaság lett volna egy forgalmas közlekedési csomópontban várakozni a nap hátralevő részében, csak hogy az ember expresszvonattal utazzon. Jobb megoldás volt lassanként haladni a határ felé. Egy vonat tizenöt perc múlva indult Alpulu felé. Rapp megvette a jegyét és egy pillanatra megállt egy sor nyilvános telefonnál. Bepötyögte a hosszú számsort, majd arabul kódolt üzenetet hagyott Hurley-nek és Richardsnak, amiből kiderül számukra, hogy nem kell Isztambulba jönniük. Aztán, keresztülvágva a pályaudvar legforgalmasabb részén, elcsusszant egy szemetes mellett, és megszabadult a második papírzacskótól, amelyben a futófelszerelése volt. Ezután megkereste a megfelelő vágányt felszállt a vonatra, és elfoglalta a helyét. Úgy csinált mintha újságot olvasna, de közben a peronon tartotta a szemét. Amikor a vonat végül kigördült az állomásról, Rapp kissé elengedte magát. Megnyugtatta a gondolat, hogy távolodik a bűncselekmény helyszínétől. A távolság, ahogy Hurley tanította, a legnagyobb szövetséges és az elsődleges cél a célszemély kiiktatása után. Ahogy a vonat keresztülgördült Isztambul kevésbé vonzó kerületein, Hurley-re gondolt. Iszonyú pipa lesz, amikor meghallgatja az üzenetet Rapp a nap hátralevő részében egyik nyugat felé tartó vonatról a másikra szállt, míg végül délután két órakor átkelt a görög határon. A görögök és a törökök sem diplomáciai, sem egyéb értelemben nem álltak valami jó kapcsolatban egymással, így gyakorlatilag minden szempontból biztonságban volt. Elege lett a vonatozásból és más emberek karattyolásából, ezért úgy döntött autót bérel. A kocsit a Makedónia Nemzetközi Repülőtéren fogja leadni Thesszalonikiben, és hacsak nem öl meg valakit Görögországban, senkit sem fog érdekelni, hogy egy Mike Kruse nevű amerikai egy nyamvadt piros, négyhengeres kis Fiatot bérelt.

Rapp dél felé kormányozta a négykerekű konzervdobozt, és a tengerpart felé vette az útját. A tengerhez közeledve letekerte az ablakot beszívta a levegő sós illatát. Az előtte elterülő táj nem is hasonlított az utazási irodák prospektusaihoz, amelyekbe az ügynökségen lapozott

bele, ahol az autót bérelte. Alexandropolisz városa tűnt fel előtte, amely valójában egy iparosodott halászfalu volt, néhány jelentősebb régészeti emlékkel. Isztambulhoz nem is hasonlított. Szürke volt, néhol barna, mocskos és kihalt, de ez egyáltalán nem érdekelte. Rapp nem az a típus volt, aki hagyta, hogy a táj vagy az időjárás rányomja a bélyegét a hangulatára, feltéve, ha nem kellett sokáig egy helyen maradnia. Épp napnyugta előtt hajtott át Alexandropolison, majd a tengerpart mentén megtett még tizenöt kilométert, míg egy világoskék tengerparti szállodára nem bukkant. Nem volt turistaszezon, így nem voltak sokan, és az árak sem voltak magasak. Rapp a bőröndjét egyenesen a recepcióhoz húzta, amely egyúttal bárként és étkezőként is szolgált.

Egy nagydarab, idősebb úr intett Rappnek a bárpult mögül. Rapp odament hozzá, és tört angolsággal megbeszélték a részleteket. A tulaj aztán a magasba emelt egy üveg likőrt, és megkérdezte Rappet, hogy kér-e egy pohárral. Rapp egy pillanatig eltűnődött rajta, hogy mit csinálhat Hurley és Richards Athénban, aztán úgy döntött, egy ital most igazán jól jönne. Sört rendelt. A csapos egy üveg Mythost tett le elé, egy teli üveg úzó és két pohár kíséretében. Mindkét poharat megtöltötte, és az egyiket odacsúsztatta Rappnek. Ezzel egy hosszú éjszaka vette kezdetét.

Három sörrel és ugyanennyi úzóval később Rapp a ház vonalas telefonja felé pillantott, és fontolgatta, hogy felhívja Hurley-t az athéni szállodájában. Aztán ezt mégis rossz ötletnek ítélte, és inkább vacsorát rendelt. Szerencsére megjelent két angol egyetemista srác, így a csaposnak hármuk között kellett megosztania a figyelmét. Négy sör és néhány további feles után Rapp felnézett, és megpillantotta saját képmását a tükörben. Ebben a pillanatban döbrent rá, hogy egy gyilkos néz vele szembe. Egy hosszú pillanatig tanulmányozta a képmását, aztán felemelte úzó poharát. Ivott a tükörből rábámuló férfi egészségre, aztán nyugovóra tért. Másnap majdnem dél volt már, amikor felébredt.

25. fejezet

Vienna, Virginia

Az International Software Logistics Részvénytársaság, vagyis az ISL világközpontja egy új irodaparkban volt a Kingsley Roadon. A campus, ahogy a fejlesztők nevezték, öt épületből állt. Mind barna téglából és tükröződő üvegből épült. Az öt épület közül három szigorúan irodaépület volt, a fennmaradó kettőben az irodák mellett ipari tevékenység is folyt. A fejlesztő egy bahamai kft. volt, amely a legdélebbi épületet csendben „félretette” az ISL számára. A központ az irodapark távolabbi szélén állt, egy szakadék szélén. Jó távol a többi épülettől. Az irodaépület területe valamivel több mint kétezer négyzetméter volt. Az első negyedében egy fogadóhelyiséget, hat irodát, egy közös légterű boksok számára szánt termet, egy pihenőhelyiséget és egy mosdóhelyiséget alakítottak ki. A maradék területet egy raktár foglalta el, amely javarészt üresen állt. Voltak azonban a későbbi terjeszkedésre irányuló terveik is.

Stansfield a Dodge Caravan szélvédőjén keresztül az épületre pillantott, és elfojtotta aggodalmát. Ezeknek a fedőcégeknek a létrehozása igen munkaigényes folyamat volt. A kft., amelynek ő is tagja volt, jogszerűen fektetett tőkét a terület fejlesztésébe. A többi tulajdonos

hasznos gondolkodású ember volt az ő idejéből, akik korábban milliókat halmoztak fel, és most, életük alkonyán, hirtelen aggódni kezdtek az ország sorsáért. Mind az öten harcoltak a második világháborúban a vad Bill Donovan parancsnoksága alatt, aki a Stratégiai Szolgálatok Hivatalát, a CIA elődszervezetét vezette. A háború után mindnyájan sikeres karriert futottak be a hadseregben, a politikában, a gazdaságban, illetve Stansfield esetében a kémkedés területén. Nagy erőfeszítéseket tett társai védelméért, arra az esetre, ha az Orion csapata valahogy lelepleződne. De mindnyájan megértették: ha az ember egy hatékony titkos akciót akar folytatni, ahhoz szembe kell szállni az ellenséggel, és könnyen lehet, hogy a harcban maguk is bemocskolódnak.

Kennedy mondta ugyan, hogy ő is le tudja folytatni a megbeszélést, de Stansfield kételkedett benne. Nem arról volt szó, hogy ne tartotta volna elég rátermettnek. Azt tökéletesen rendjén valónak találta, hogy embereken keresztül üzenjen, ugyanakkor gyakran előállt az a furcsa helyzet, hogy a különböző emberek különféleképpen értelmezték a szavait, sokszor úgy, hogy azok nekik tetsző értelmet nyerjenek. És nagyon is valós lehetőségnek tartotta, hogy öreg barátja a földbe döngöli Kennedyt. Emellett pedig rengeteg dolga volt, és nem akarta végigcsinálni az álcázás szükséges mozzanatait, hogy részt vehessen a megbeszélésen.

Kennedy kilépett a férfi az irodájából, Stansfield pedig hozzáfogott, hogy módszeresen átnézze az íróasztalán és a térképasztalon halmokban álló iratkötegeket, amelyekre mind gondot kellett fordítania. Ahogy a délután estébe fordult, időnként azon kapta magát, hogy kifelé bámul az ablakon, és az újoncon járnak a gondolatai. Volt valami ebben a Rappben. Hosszú ideje nem látta egyik emberét sem ennyire besózva. A kölyök, vagy egy nyers gyémánt, vagy egy küszöbönálló katasztrófa volt, attól függ, hogy kinek a véleményét hallgatta éppen. Kennedy valószínűleg elfogult volt, hiszen ő találta, Hurley pedig a jobb napjain is mogorva volt, a rosszakon pedig egyenesen elviselhetetlen, így aztán nehéz volt megállapítani, hogy kinek volt igaza. Lewis kiegyensúlyozott volt, kitűnő elemző, aki sajnálatos módon nem akart irányító szerepet vállalni. Abban nem kételkedett, hogy Kennedy alkalmas erre a munkára, de kell még neki néhány év, hogy készen álljon.

Stansfield még jó öt percig rágódott két embere személyiségén, aztán úgy döntött, részt kell vennie a megbeszélésen. A dolgok végkimenetele eleve el volt rendelve. Hurley sohasem kedvelte Rappet, és bár Kennedy és Lewis félelmetes ellenfelek voltak, Hurley a maga végtelenül csökönyös módján végül fölébük fog kerekedni. S igazság szerint a döntés az övé volt. Mint a terepen dolgozó ügynökök vezetője, muszáj volt, hogy tökéletesen meg tudjon bízni az embereiben. Stansfield egy pillanatra megakadt ezen a csapatdolgon. A civakodás és az egók kezelése közepette egy nagyon fontos dologról mintha megfeledkeztek volna, nevezetesen, hogy az újonc nemcsak sikerrel járt, hanem ráadásul teljesen egyedül is végezte el a feladatot. Megérkezett Isztambulba, és kevesebb mint huszonnégy óra alatt sikerült kihúznia egy nagyon veszélyes szálkát Amerika szeméből. Számos szövetségesük is ünnepelte Sarif halálát, és Stansfield remélte, hogy valamelyikükre rákenik a felelősséget. Bármennyire is szeretné learatni a babérokat az isztambuli halálosztó meggyilkolásáért, ezt nem tehette meg. Az Orion fedőnevű csapatnak a névtelenség homályában kell maradnia, ha nem akarják kockáztatni a nyomozást és a leleplezést, ami rövid úton használhatatlanná tenné a különítményt. Ezért nem lehetett ezeknek az újoncoknak semmiféle kapcsolata CIA-val.

De mi értelme volt ennek az egésznek, ha nem szállnak szembe az ellenséggel, és nem

ütnek rajta sebet? Stansfield nem akart hiú reményeket táplálni az üggyel kapcsolatban. Vajon mennyi volt ebből vágyálom, mennyi a valóság? Még nem is találkozott a fiatalemberrel. Ki tudná megmondani, hogy ez a Rapp valójában nem egy irányíthatatlan erőforrás-e, aki végül majd a képükbe robban? Lewis úgy gondolta, nem az, és ez jelentett valamit, de Stansfield tudta, hogy neki is találkoznia kell vele, és megnéznie magának, hogy milyen anyagból gyúrták. Ha tényleg olyan jó, ahogy néhányan állítják, tragédia lenne kidobni őt.

Stansfield megkérte biztonsági különítményét, hogy készítsék elő a fedőakció járműves változatát. A CIA a flottájában számos jellegtelen, ablak nélküli kisbuszt tartott, pontosan az ilyen akciók miatt. Minthogy ő volt a műveleti részleg vezetője, senkinek nem kellett jeleznie, hogy egy autóra van szüksége. Elég volt, ha a biztonsági különítménye egyszer csak megjelent, és elvitte az egyik, rendelkezésre álló autót. A különítmény számára elérhetőek voltak extra rendszám táblák és különböző mágneses feliratok, melyek segítettek az álcázásban. Hét óra négy perckor hagyták el a CIA központjának hátsó kijáratát egy fehér furgonban, amelynek két oldalán a Red Carpet Tisztítószolgálat lógója látszott.

A Tyson's Comer felé tartottak, és amikor beértek a forgalmas parkolóházba, Stansfield átszállt egy Ford Taurusba. Tizenöt perccel később egyedül találta magát egy fa alatt álldogálva a George Mason Egyetem főbejárata mellett. A Dodge kisbusz az utca túloldalán állt Stansfield várt öt percet, aztán a kisbusz reflektorai felvillantak. Ahogy beült a hátsó ülésre, egy papírcetlire írt címet adott át Joe-nak, a biztonsági különítmény vezetőjének. A sofőr megjegyezte a címet, és a papírt visszaadta főnökének. Vetett egy gyors pillantást az autóstérképére, azután sebességbe tette a kocsit, öt perccel később már az irodaháznál álltak.

- Joe - mondta Stansfield előrehajolva -, vigyen minket a hátsó bejáratához. Van ott egy kaputelefon és egy kód a kapuhoz.

Amikor az épület hátuljához értek, Stansfield kiszállt a kocsiból, és beütötte a kódot. Tökéletesen megbízott Joe-ban, de minél kevesebben tudták a számot, annál szűkebb maradt a kör. Stansfield intett Joe-nak, hogy álljon be, majd megnyomta a nagy piros gombot, amellyel bezárta a kaput. Négy autó és egy motor parkolt már odabent. A jobb oldalon polcok álltak ki a falból, olyanok, amilyeneket egy könyvtárban lehet látni. Tele voltak szoftverekkel, amelyeket jogszerűen szállítottak a tengerentúlra. A bal oldalon raklapok, dobozok, mögöttük pedig sötétség.

Stansfield az irodák felé indult, és megkérte Joe-t, maradjon az autónál. Az ajtót számszárral lehetett kinyitni. Beütötte a négyjegyű kódot nekifeszült az ajtónak, és hirtelen, hangos kiabálásra lett figyelmes odabentről.

Stansfield a homlokát ráncolta, és legelőször is azon kezdett tűnődni, hogy a konferenciatermet miért nem hangszigetelték. Aztán pedig azon, hogy állítólag profi emberei miért nem képesek uralkodni az indulataikon. Ahogy belépett a helyiségbe, majdnem elkerülte a figyelmét az egyik asztalnál ülő férfi, aki egy magazint olvasott

- Már közel egy órája így ordibálnak.

Stansfield azonnal felismerte a férfi arcát.

- Feltételezem, hogy Mr. Rapphez van szerencsém.

26. fejezet

Rapp nem ismerte a férfit, de volt benne valami határozottan tiszteletet parancsoló, ősz haja, szürke öltönye, szárnyas cipőorra, átható tekintete, valamint a tény, hogy bejelentés nélkül csak úgy besétált a titkos épületbe, mind arról árulkodtak, hogy olyasvalakivel áll szemben, akinek valószínűleg a központ valamelyik felsőbb emeletén van az irodája. Miután még egyszer végigmérte, önkéntelenül is úgy érezte, hogy a fickó Spencer Tracyre emlékezteti, eggyel karcsúbb kiadásban. Rapp úgy döntött, jobb lesz, ha feláll. Kezet nyújtott a férfinak.

- Igen, én vagyok. Maga pedig...

Stansfield nagyatyai pillantással rámosolygott.

- George.

Rapp gyanakodva méregette.

- Ez nem a valódi neve, ugye?

- Nem - felelte Stansfield.

- Nem maga véletlenül az a fickó, aki ezt az egész kócerájt vezeti? - kérdezte Rapp egy pillanattal később.

Stansfield könnyedén rámosolygott.

- Ha majd annyi idő lesz, mint én, vagy maga is vezet valamit, vagy ideje lesz nyugdíjba menni. Foglaljon helyet, kérem - intett jobb kezével a szék felé, amelyből Rapp felállt Rapp visszalépett a székhez. Stansfield megérezte a kávé illatát, és megtalálta a kávéfőzőt a pulton. Töltött magának.

- Kér kávét?

- Köszönöm, nem.

Stansfield leült mellé az asztalhoz, és a kávéjába fűjt.

- Úgy hallottam, megint kalamajkát okozott.

Rapp nem tudta, mennyit árulhat el, így megvonta a vállát, és hallgatott.

- Megtenné, hogy elmondja nekem, hogyan jutott végül erre a döntésre?

- Miféle döntésről beszél?

- Miért döntött úgy, hogy saját szakállára cselekszik Isztambulban?

Rapp összehúzta sötét szemeit. Pár másodpercig tanulmányozta az idősebb férfit. Így is elég bajba keveredett már az átkozott szabályok megszegése miatt. Nem akart áthágni egy újabbat.

- Attól tartok, nem tudom, miről beszél.

Stansfield elvigyorodott

- Attól tartok, pontosan tudja. - Kissé hátrányos helyzetben vagyok. Ha maga az, akinek gondolom, akkor tudja, hogy nem beszélhetek erről senkivel, hacsak nem adnak rá engedélyt - intett a fejével a konferenciaterem ajtaja felé.

- Ebben igaza van. Maga nem ismer engem, és ennek megvan az oka, de én ismerem magát.

Rapp kétkedő tekintettel nézte, ami valamelyest alázatossá vált, ahogy az ősz hajú férfi előadta az élettörténetét, születési dátumával, társadalombiztosítási azonosítójával, a szülei nevével, sportteljesítményeinek hosszú listájával, gyengeségeivel és erősségeivel együtt. Rapp azonban csak az utolsó résznél kezdte sebezhetőnek érezni magát.

- Három nappal ezelőtt, egy 9 mm-es Beretta pisztollyal, közvetlen közről kivégzett egy embert. Ide lőtt, meg ide - Stansfield a szívére tette a kezét, majd megkopogtatta sötét szemüvege nyergét. A konferenciaterem ajtajára felé nézett. - Odabent van egy feltétlen híve, egy másik, aki azt gondolja, nagy lehetőségek rejlenek magában, és van egy ádáz ellensége is. Épp most próbálnak dönteni a maga sorsa felől. Ha folytatni akarja jelenlegi karrierjét, akkor valószínűleg én vagyok a legjobb esélye. Szóval, ha van valami mondanivalója, akkor most van itt az ideje, hogy elmondja.

A tény, hogy a férfi ennyi részletet tudott az életéről, és ezeket képes volt mindenféle jegyzet nélkül ilyen pontosan előadni, mindent elárult Rappnak, amit tudnia kellett.

- Úgy tűnik, a tényekkel tisztában van. Bizonyára kialakított már valamiféle véleményt - dobta vissza a labdát óvatosan George-nak.

Stansfield hátradőlt, és bal lábát a jobbra helyezte.

- Egymásnak ellentmondó történeteket hallok. Ezért döntöttem úgy, hogy személyesen kell találkoznom magával.

- És mik ezek az egymásnak ellentmondó történetek?

- Úgy tűnik, maga mintha erre a munkára született volna. Ugyanakkor láthatóan nehezebb esik a szabályok követése, és ez, fiatalember, igen nagy veszélyeket rejt magában.

Rapp bólintott. Kezdett nyilvánvalóvá válni, hogy valóban Spencer Tracy kisöccse vezette ezt a kócerájt, ami azt jelentette, hogy a maga oldalára kellett állítania, még mielőtt Hurley megfúrta volna.

- Uram, nagyot tévednék, ha azt mondanám, hogy valamikor a karrierje során maga is dolgozott a terepen?

Stansfield elvigyorodott, de nem válaszolt a kérdésre.

- És amikor a terepen dolgozott, mindig mindent a tervek szerint csinált?

Stansfield rögtön látta, hogy mire akar kilyukadni.

- Nagy különbség van közöttük, ha az ember a helyzethez alakítja, vagy ha semmibe veszi a parancsot.

Rapp bólintott, és egy pillanatra megbántódott. Hurley is pontosan ezt ordította neki, néhány cifrább kifejezés társaságában. Ha doktor Lewis nem lett volna jelen, Rapp majdnem biztos volt benne, hogy verekedésig fajult volna a dolog.

- Az igazsághoz hozzátartozik - folytatta Stansfield -, hogy mindig nagyon óvatos vagyok, amikor egy olyan döntést kell értékelnem, amit valaki igen feszült helyzetben hozott meg.

Rapp eltűnődött a férfi szóhasználatán, óvatosan mérlegelte, majd megszólalt

- Feszült helyzetben?

- Igen.

- Én nem nevezném feszültnek, uram.

Stansfield szemei csillogásán látszott, hogy szórakoztatja a dolog.

- Hamis személyi adatokkal besurran egy idegen országba, közvetlen közelről lelő egy embert, aztán teljesen magára hagyva elhagyja az országot. Ezt maga egyáltalán nem találta feszült helyzetnek?

- A kijutás részét., talán egy kicsit, de valójában, csak míg kijutottam Isztambulból. Azután már elég valószínű volt, hogy elkapnak.

- Miért döntött úgy, hogy a saját szakállára cselekszik?

- Nem azzal a szándékkal mentem Isztambulba, hogy egyedül fogom elvégezni a feladatot. Csak megtörtént. Így alakult a helyzet. Megláttam a kínálókozó lehetőséget, és

megragadtam.

- Hogy érti, hogy meglátta a lehetőséget? - Stansfield nagyon kíváncsi volt a fiatalember következő szavaira.

- Elolvastam a megfigyelési jelentést, amit az angoloktól kaptunk.

Stansfield felemelte a kezét, és megállította.

- Ki mondta magának, hogy az angoloktól kaptuk a jelentést?

- Senki.

- Akkor miért mondta, hogy az angoloktól kaptuk?

Rapp megvonta a vállát, mintha a válasz teljesen nyilvánvaló lenne.

- A jelentés stílusából kiderült.

Stansfield bólintott, hogy folytathatja, és fejében elraktározta, hogy még vissza akar térni a kérdésre.

- Elolvastam a jelentést, és ott volt... Majdnem kiverte a szememet.

- Egyszerűen csak ott volt?

- A lehetőség. A jelentésben az állt, hogy a célszemély minden reggel leviszi a kutyáját a parkba. Leül egy padra, és telefonál, miközben egy labdát dobál a kis dögnek. - Rapp felfelé fordította a tenyerét. - Hogyan lehetne ez ennél egyszerűbb? Nincs vele testőr, nincs sofőr, páncélozott autó vagy biztonsági kamera... Alig néhány szemtanú, és azok is saját magukkal vannak elfoglalva.

- És az eszébe sem jutott, hogy átadja ezt az információt Stannek?

- De igen, de a lehetőség túl jónak tűnt ahhoz, hogy elszalasszuk.

- Ha felvetette volna Stannek, nem szalasztottak volna el.

- Maga most viccel.

- Komolyan beszélek.

- Ha felvettem volna az ötletet Stannek, lehülyézett volna, és azt mondta volna, fogjam be a számat.

A fiatal újoncnak valószínűleg igaza volt.

- Stan nagyon jó az ilyesmiben. Nem ez volt az első bevetése.
- Ezt már hallottam - mondta Rapp. Láthatólag ez nem tett rá túlságosan nagy benyomást.
- Úgy hallom, problémái vannak Hurley-vel.
- Kinek nincsenek?

Ez a megjegyzése is ült.

- Ennek ellenére... sok mindent letett már az asztalra.

- Bizonyára így van, de ez az egész dolog sokkal bonyolultabb volt a kelleténél. Az egész arról szól, hogy oda megyünk, elintézzük, aztán kereket oldunk anélkül, hogy bárki észrevenne minket. Ha Stan tervénél maradunk, akkor öt napon át követtük volna a fickót, és végül ugyanarra jutottunk volna, ami az angolok jelentésében állt, csak hogy legalább ötszörösére nőtt volna annak az esélye, hogy elcsesszük valahol, vagy észrevesznek minket.

Valószínűleg igaza volt, de Stansfield ezt nem közölte vele. Hurley-vel majd később számol.

- Mikor olvasta el a jelentést?
- Amikor a biztonságos házba értem.
- Vagyis az első este.
- Igen.
- És még aznap este elhatározta, hogy a saját szakállára oldja meg az ügyet?
- Nem, csak megláttam a lehetőséget.
- És mikor döntött úgy, hogy másnap reggel felfegyverkezve megy a parkba?
- Gondoltam, megvan az esélye... A saját szememmel akartam látni, és akkor eldönteni.
- De amikor elhagyta a biztonságos házat, felkészült rá, hogy ha alkalom nyílik rá, megöli?

Rapp egy pillanatig habozott, majd beismerte.

- Igen.

Stansfield ivott egy kortyot a kávéjából, és lassan az asztalra tette a kávéscsészét

- Volt rá más oka is, hogy egyedül végezze el a feladatot?

- Ezt hogy érti?

Stansfield rávillantotta ravasz mosolyát.

- Én is voltam fiatal... igaz, elég régen. Megkértek, hogy tegyek meg bizonyos dolgokat a hazámért, és míg ténylegesen véghez nem vittem, amit rám bízta, nem voltam biztos benne, hogy meg tudom csinálni.

Rapp a földet bámulta, és a szürke-fekete szőnyeg mintáját tanulmányozta. Nem vallott rá, hogy ennyire nyíltan beszéljen valakivel, akit épp akkor ismert meg, különösen nem ilyen témáról, de volt valami ebben a fickóban, ami szinte lehetetlenné tette, hogy az ember mellébeszéljen.

- Meg akartam ölni - bökte ki végül.

- Bosszúból?

Rapp diplomatikusan megvonta a vállát.

- Ne feledje: nem véletlenül szerveztük be magát. Tudom, hogy min ment keresztül. Tudom, milyen hatással volt magára a Pan Am Lockerbie-tragédia.

- Bosszú, igazságszolgáltatás... nem is tudom. Csak annyit tudok, hogy amikor aznap reggel elindultam a parkba, még nem voltam biztos benne, de ahogy megláttam, tudtam, hogy meg akarom ölni a személtládát. Elegem lett a tervezetéből és a pofázásból. Semmi értelme nem lett volna túlbonyolítani a dolgot.

Stansfield levette a szemüvegét, és Rappre emelte szürkés-kék szemét

- Volt még valami más is, ami döntésre sarkallta?

Rapp megint a szőnyeget bámulta. Ezt a dolgot még magának sem ismerte be. Vagy legalábbis nem teljesen.

- Nem voltam biztos benne, hogy lesz-e hozzá elég bátorságom - mondta halkan, anélkül hogy felnézett volna.

Stansfield, aki maga is járt hasonló cipőben, jól értette, miről beszél. Együtt érzőn bólintott. Hosszú ideje nem kellett megölnie senkit, de emlékezett a kételyre, ami egészen addig gyötörte, míg először meg nem húzta a ravaszt.

- És most hogy érzi magát?

- Hogy érti?

- Most, hogy kioltotta egy másik emberi lény életét?

Rapp idegesen felnevetett, és az órájára pillantott.

- Rám tud szólni néhány órát?

- Tudja, hogy a nevetés gyakran csak hátrító mechanizmus?

Rappnek Lewis doktor jutott eszébe.

- Ezt valakitől már hallottam mostanában.

- Ez most nem a megfelelő időpont a hátrításra.

Rapp észrevette az aggodalmat az öregember barázdált arcán. Az ujjával játszadozott, majd megszólalt.

- Nem igazán vagyok hozzászokva, hogy ezt a témát másokkal megvitassam.

- Nem... ebben igaza van. - Stansfield maga soha senkinek nem beszélt arról a férfiről, akit megölt. Ő egyszerűen nem így működött. Az évek során azonban dolgozott együtt olyanokkal is, akik e tekintetben egészen mások voltak. Néhányan már-már tudományos hévvel beszéltek az esetről, mintha csak a tökéletesség kedvéért akarnák pallérozni mesterségüket. Mások könnyedebb vagy éppen torzabb módon elemezték ki részletesen, hogyan öltek meg egy embert. Stansfield mindig is úgy érezte, hogy azok voltak a legjobbak, akik az egészet megtartották maguknak.

- Ez nagyon fontos kérdés - mondta Stansfield. - Hogy van idefent? - kopogtatta meg az öregember a halántékát.

- Azt hiszem, jól.

- Tud aludni?

- Igen. Az igazat megvallva, évek óta nem aludtam ilyen jól.

- Akkor jó. Szeretném, ha megértene valami nagyon fontosat! Hamdi Sarif saját döntéséből lett fegyverkereskedő, és amikor fegyvereket adott el terrorista csoportoknak, pontosan tudta, hogy ártatlan civilek lemészárlására fogják használni őket.

- Tudom.

- Én pontosan annyira felelős vagyok a haláláért, mint maga. Rapp összevonta a szemöldökét, és olyan pillantást vetett rá, mint aki nem veszi be, amit hallott. Stansfield számított erre.

- Mit gondol, ki küldte magát erre az akcióra?

- Nem tudom.

- Én voltam az. Én voltam a bíró és az esküdszék. Maga csak végrehajtotta az ítéletet. Ezt sohase felejtse el. - Az egész beszélgetés során most először hevesen beszélt. Mintha már-már könyörgött volna Rappnek, hogy fogja fel mondanivalója súlyát.

Rapp végül bólintott, noha nem volt biztos benne, hogy teljesen érti, amit a férfi mondani akart. Stansfield felállt

- Miért nem megy most haza?

- És mi lesz a döntéssel?

- Ne aggódjon. Elsimítom a dolgot. Csak a következő pár hónapban ne csináljon semmi zűrt.

27. fejezet

Hála istennek - mondta Lewis, ahogy meglátta Stansfieldet belépni a szobába. - Nem bírtam volna ki, ha még egy percre kell gyözködnöm ezt a kettőt.

Stansfield csalódottan nézett végig a társaságon, először Hurley- re, a bal oldalán, majd Kennedyre, pontosan vele szemben. Mindketten álltak.

Üljetek le - parancsolta. Kennedy leült Hurley állva maradt - Aki még egyszer felemeli a hangját, az a karrierje hátralévő részét Jemenben tölti.

- Engem nem küldhetsz sehová - mordult föl Hurley.

Stansfield most minden figyelmét Hurley felé fordította, és fagyos pillantásával csendben a tudtára adta, hogy sokkal súlyosabb dolgot tud ő tenni a hálátlan seggével, minthogy Jemenbe küldi. Hármuk közül Hurley volt az egyetlen, aki már találkozott ezzel a pillantással. Közel három évtizeddel azelőtt történt, de Hurley még mindig emlékezett rá, hogy az ostobasága majdnem az életébe került, és Stansfield nagylelkűsége nélkül otthagyták volna a fogát azon a napon. Hurley lassan leült a székére.

- Ilyen rútul cserbenhagytalak volna titeket, hogy ide jutottunk? - kérdezte Stansfield nyugodt, de csalódott hangon. - Ordibáltok egymással, akár a gyerekek, akik így próbálják érvényre juttatni az akarataikat - Hirtelen Kennedy felé kapta a fejét. - Tőled sokkal többet vártam volna. Mit mondtam neked az érzéseid feletti uralom elvesztéséről?

- Hogy ez gyengeség.

- Így van. És hogy jöttél ki ebből ma este... Hogy az egész főváros legforróbb fejű

emberével ordibáltál? Világosabbá vált tőle a mondanivalód? Nagyobb súlyt kaptak a szempontjaid? Vagy sikerült elérned, hogy a te szemszögedből lássa a dolgokat, csak mert úgy ordítottál vele, mint akit éppen nyúznak?

Kennedy tökéletes zavarában a fejét rázta.

Stansfield fagyos pillantását ezután Hurley-re emelte.

- És te... Boldog vagy, hogy végre sikerült Irene-t lerángatnod a szintedre?

- Ugyan már! Irene felnőtt nő. Meg tudja vívni a saját harcát. Amúgy is rossz néven veszem, hogy ha nem tetszik neki, amit csinálok, egyből rohan hozzád. - Hurley Stansfieldre mutatott - Te is ugyanúgy ismered a szabályokat. A terepen én irányítok. Ott én vagyok az isten, ennek az elbizakodott egyetemista pöcsnek pedig szerencséje van, hogy nem röpítettek golyót a fejébe, amiért megszegte a parancsomat, és az engedélyem nélkül lépett

- Mostanában ez a lakmuszpróbánk? Ha egy ügynök nem tartja magát pontosan a parancshoz, egyszerűen fejbe lőjük?

- Te is tudod, hogy értem. Messze túllépett a működési határain. Gyakorlatilag az egészet a sutba dobta, és elveszítette az önuralmát.

- És sikerrel járt Ezt a részt azért ne felejtsük el.

- A fenébe is - gúnyolódott Hurley. - Még a vak tyúk is talál szemet egyszer egy szökőévben.

- Így akarsz vitatkozni velem... ezekkel a tyúkos meg szökőéves metaforákkal?

- Te is tudod, hogy igazam van.

- Csak részben van igazad, és időközben egy elviselhetetlen zsarnok vált belőled, akit nem biztos, hogy sokáig a cégnél tudok tartani.

- Csak mondd ki, és lemondok. Elegem van ebből a szarságból.

- És mit fogsz csinálni azután, Stan? - Az igazgatóhelyettes előrehajolt, és mindkét kezét az asztalra tette. - Teljesen átadod magad az alkoholizmusnak? Egy újabb megkeseredett, kiszuperált kém leszel, aki elvonul a hálátlan társadalomtól. Már most is majdnem ott tartasz. Túl sokat iszol. Túl sokat dohányzol. Folyamatosan dühöngesz és nyavalyogsz, mint valami szárnalmas néember, aki azért dühös a férjére, mert már nem lehet szép és fiatal többé. És itt van még a legfontosabb probléma, nem igaz, Stan?

- Mi a legfontosabb probléma?

- Azt hiszem, ezt már korábban is hallottad. A kölyök saját magadra emlékeztet.

- Kicsoda? Ez az egyetemista pöcs?

Stansfield lassan bólintott.

- És még az is lehet, hogy jobb nálad. Ez az, amitől összetojtad magad.

- Ez marhaság.

Stansfieldnek már előbb észre kellett volna vennie. Hirtelen felállt.

Szóval te azt javaslod, hogy szabaduljunk meg tőle?

- Egyértelműen. Olyan, mint egy elszabadult hajóágyú. Előbb- utóbb szarba kerülsz miatta.

- És kivel akarod pótolni?

- Van egy-két ígéretes jelöltem - süketelt Hurley.

Stansfield Lewisra nézett, aki az asztal túlsó oldalán ült.

- Doktor?

Lewis megrázta a fejét.

- Egyikük sem rendelkezik az ő képességeivel. Még ha egy éven át dolgozunk is velük, egyik sem ér a nyomába.

- Ez nem igaz - mondta Hurley olyan arccal, mintha citromba harapott volna.

- Irene? - kérdezte Stansfield.

A nő nem szólt egy szót sem. Csak megrázta a fejét.

Stansfield egy pillanatig mérlegelte a helyzetet

- A következő a bajom. Jelenleg vakon repülünk Libanonban és Szíriában. Az igazgató és az elnök leszavazta a döntésemet, és Cumminst küldte tárgyalni a texasi üzletember szabadságáért - Stansfield egy pillanatra elhallgatott. Nem tudott napirendre térni az ostoba döntés és a Cummins letartóztatásával járó felbecsülhetetlen kár felett - Az elmúlt hat hónapban egyik emberünket szedték le a másik után. A hálózatunk, amelynek újraépítésén olyan körülmények között dolgoztunk, az összeomlás szélén áll. Ezt a helyzetet meg kell fordítanunk, amihez pedig emberekre van szükségem a terepen. Fegyveresek kellenek a helyszínen. Elég időt töltöttünk odakint, hogy tudjuk, a gyengeség megvetést szül. Ennek ezennel vége. Azt akarom, hogy ezek az emberek rettegjenek, hogy ők lesznek a következők. Azt akarom, hogy az Iszlám Dzsihád és a Hezbollah vezetői ne merjék kidugni a fejüket rejtekhelyeikről, félve, hogy golyót repítünk beléjük. Azt akarom, hogy észrevegyék, ha még egy emberünket, aki jóhiszeműen,

tárgyalási szándékkal megy hozzájuk, elkapják, és hónapokon át kínozzák... az ördögbe is, akkor megveszekedett örülként eredünk a nyomukba. - Visszafordult Hurley-hez. - Nem akarlak elveszíteni téged, de erre a sráca szükségem van. Túl jó, hogy csak így félredobjuk. Tudja, hogyan ragadja magához a kezdeményezést.

- Kezdeményezés? Te ezt így nevezed?

- Ó, Stan, az isten szerelmére, fogd már vissza az egódat és a képmutatásodat, és hallgass rám. Ez az ügy fontosabb, mint a te személyed. Hatalmas lyuk tátong a működési rendszerünkben. Az óriási, veszedelmes közel-keleti régió vég nélkül ontja magából a terroristákat, nekünk pedig nincs ott senkink, újra meg kell vetnünk a lábunkat odakint.

- Képmutatónak neveztél?

- Rendkívül kényelmes a rövid távú memóriád. Mondd meg nekem, Stan, karriered első két évében hányszor kerültél bajba amiatt, hogy fittyet hányva a parancsra, a saját fejed után mentél, és önállóan indítottál akciókat?

- Azok más idők voltak. Nekünk jóval nagyobb mozgásterünk volt.

- És még így is bajba kerültél. - Stansfield a fejét csóválta, mintha nem fért volna a fejébe ez az ellentmondás. - Számít neked egyáltalán valamit az igazság, vagy egész éjszaka csak ezt fogod szajkózni, míg végül mindenkit lefárasztva keresztül nem viszed az akaratodat? Tényleg egyáltalán nem emlékszel rá, hányszor kellett közbenjárnom érted, hogy kihúzzam a hálátlan seggedet a slamasztikából? Most meg úgy rontasz rá erre a kölyökre, mintha te legalábbis valami szent volnál.

Hurley meg akart szólalni, de Stansfield belefojtotta a szót.

- Még nem végeztem. Ha a kölyök elcseszte volna, most nem is beszélénk róla. Már itt sem lenne. De nem cseszte el, ugye? Kizárólag jó döntéseket hozott. Megoldotta a problémánkat, semmiféle nyomot nem hagyott maga után, és egymaga megoldotta a hazatérését is. A srác egy östehetség, te pedig csak úgy eldobnád?

Hurley csökönyösen csóválta a fejét.

Stansfield befejezte a vitát.

- Irene - mondta Kennedy felé fordulva -, mi lenne, ha egyedül dolgozna? Válasszuk le a csapatról. Stan és Richards pedig dolgozzanak együtt.

Hurley nem hallotta Kennedy válaszát, mert azzal foglalkozott, hogy újraélve felidézze különböző kellemetlen helyzeteit a külföldi állomások főnökeivel vagy a CIA embereivel a központból. Annyi ilyen helyzet jutott eszébe, hogy hirtelen összeszámolni sem tudta volna. Ez volt az egyik oka, hogy Stansfield és Charlie White majd húsz évvel ezelőtt szabadúszót csináltak belőle. Helsinkitől Pretoriáig minden egyes nagykövetségen tönkretette a renométját. Röviden; nem tudta tartani magát a szabályokhoz, ezért White és Stansfield kiemelte őt a rendszerből.

Közbenjártak az érdekében Leslie Petersonnál, annál az elit egyetemista fasznál, aki ki akarta belezni a titkosszolgálatot, és műholdakkal akarta helyettesíteni őket. Az volt a kedvenc mondása, hogy a műholdakat nem kapják el, amikor betörnek a nagykövetségekre. Ja, ez igaz, de a műholdak nem tudják rávenni egy nagykövet titkárát, hogy dolgozzon a CIA-nak vagy öljön meg egy embert. Egyelőre legalábbis. Hurley vonakodva ugyan, de szembesült a teljes igazsággal: hálátlan kutya volt.

- Tudok vele dolgozni - jelentette ki. - Ha pedig mégsem megy, visszaküldöm Irene-nek, és majd ő irányítja.

Stansfieldnek egy pillanatra elakadt a szava. Kennedy és Lewis döbbsen ültek.

- Ne nézzetek már ilyen meglepetten - morogta Hurley. - Nálam jobban senki sem gyűlöli azokat a személtárákat.

28. fejezet

Moszkva, Oroszország

Szajed az üvegajtó mögött állt. A jégvirágos ablakon keresztül nézte, ahogy egy szélroham egy koszos hófelhőt ver fel a levegőbe, úgy mozgott, akár egy szellem a sötét éjszakában, és ettől végigfutott a hideg amúgy is dermedt hátán. Nem szerette Moszkvát, sohasem kedvelte, és ezután sem fogja megkedvelni. Nyáron sem, télen meg aztán végképp. Meleg, mediterrán vére számára valószínűleg ez volt a legbarátságatlanabb hely, ahol valaha is járt. Gyakorlatilag érezte, ahogy szétreped a bőre.

Egy kukkoló áhítatával nézte, ahogy egy abnormálisán kövér nő elkacsázik az ablak előtt. A nő tetőtől talpig egy általa ismeretlen állat szőrébe bugyolálta magát. Miért éltek itt ezek az emberek? Inkább elvisel száz polgárháborút, semhogy még egyszer ide kelljen jönnie. Balról egy jármű lépett be a látómezéjébe. A kapcsolattartója kinyitotta a kezét, és megérintette a könyökét. A várakozó SUV felé intett, és felmordult, ahogy a nagydarab orosz emberek szoktak.

Amikor a kapu előtt találkozott a férfival, Szajed meglehetősen biztos volt benne, hogy vodka szaga áradt a leheletéből. Ez volt a másik dolog ezekkel az oroszokkal kapcsolatban: mind túl sokat ivott. Szajed nem az a fajta muzulmán volt, aki mindenkinek megmondta, mit tehet és mit nem. Időnként ő is megivott egy-egy pohár bort, de sohasem vitte túlzásba. Ma este azt akarják majd, hogy igyon. Ezt előre tudta. Nem akart inni, és nem akart kimozdulni sem, de nem volt más választása. Hivatták, és a főnökei Damaszkuszba nem haboztak elküldeni. Erőlködve összehúzta hosszú, fekete kabátját a nyakán, és kilépett a fagyos moszkvai éjszakába. A maró, hideg szél az arcába és a fülébe kapott. A szemeit elfutotta a könny, és meg mert volna esküdni rá, hogy a szőrszálak az orrában egy másodé per alatt jégcsapokká fagytak. Résnyire nyitotta a száját, hogy lélegzethez jusson, de a súlyos mínuszokban a fogai is fájtak, ezért inkább lehajtott fejjel csoszogott az autó felé. Utolsó moszkvai útja alkalmával a saját kárán kellett megtanulnia ezt. Az ember sohasem fut a moszkvai járdákon télvíz idején. Nem számít, milyen hideg van. Csoszogni kell. Félig korcsolyázni, félig gyalogolni.

Csak amikor már a hátsó ülésen ült, vette észre, hogy az autó egy vadonatúj Range Rover. A kapitalizmus láthatólag nagyon jól tett az FSZB-nek, a KGB törvénytelen utódjának. A férfi, aki a kaputól a kocsinhoz kísérte, a csomagtartóba tette Szajed bőröndjét és beült a jobb első ülésre.

- Gondolom, nem kedveli a hideget - mondta egy hang. A férfi jól, de némi akcentussal beszélt angolul.

Szajed annyira behúzta a fejét a kabátjába, hogy nem is vette észre a mellette ülő alacsony férfit.

- Hogyan bírják ki ezt maguk?

A férfi elmosolyodott felpattintott egy fényes cigarettatárcát és odakínálta vendégének. Szajed kivett egy szálát. Minden lehetőséget megragadott, amely egy szemernyi melegség ígéretével kecsegtette. Miután szívott néhány mély slukkot, és a remegése is alábbhagyott. Szajed hátradőlt

- Nem hiszem, hogy korábban találkoztunk volna. - Nem. Még nem találkoztunk. Nyikolaj Svetsz vagyok.

Szajed kezét nyújtott a férfinak.

- Aszef.

- Tudom - felelte a kislány testalkatú férfi mosolyogva.

- Gondolom, Mihailnak dolgozik.

- Igen. Az Igazgatóhelyettes igen elfoglalt ember. Később csatlakozik hozzánk.

Szajednek ezzel nem volt problémája. Mihail Ivanov, az S Csoportfőnökség helyettes vezetője nem az a fajta ember volt, akivel bárki szívesen üzletelt volna. Szajed mindent megtett, ami csak a hatalmában állt, hogy megússza ezt az utat, aztán, amikor tudatták vele, hogy nincs más választása, megpróbálta elhalasztani a dolgot. Két nappal ezelőtt Ivanov felhívta a főnökét az Általános Biztonság Csoportfőnökségnél Damaszkuszban, és közölte Hammud tábornokkal, hogy személyes sértésnek veszi, ha Aszef Szajed még a hét vége előtt nem látogat Moszkvába. A tábornok utolsó hírei szerint a találkozót már megszervezték. Nem volt boldog, és gondoskodott róla, hogy Szajed is értesüljön róla, mennyire nem az.

- Az igazgatóhelyettes alig várja, hogy találkozzon magával. Már egy ideje másról sem beszél.

Szajed képtelen volt örömet színlelni, hogy megismerheti az öreg pókot, ezért így felelt

- Kár, hogy nem maguk jöttek el Damaszkuszba. Nagyon kellemes hely az évnek ebben a

résében.

- El tudom képzelni. - A férfi hátrapillantott, és kinézett a hátsó ablakon. - A maga mediterrán vére túl híg a mi moszkvai telünkhöz.

A kisfiús férfi lényegtelen dolgokról csevegett, miközben a hatalmas metropolist körülvevő egyik gyűrűn haladtak. Szajed alig nézett ki az ablakon, annak ellenére, hogy szokásává vált a folyamatos, éber figyelem, hogy nem követi-e valaki. Ilyen későn éjszaka, ebben a jég borította városban amúgy sem számítana. Az utcai lámpák és a reflektorok fényét felerősítette a hó, ami elvakította, akárhányszor kinézett, hogy lássa, hol járnak. Valóban nyomorúságos egy hely volt ez. Nem csoda, hogy a kommunizmus megbukott. Hogyan lehet sikeres bármilyen kormány ott, ahol mindenki ennyire depressziós?

Végül egy szálloda előtt álltak meg Moszkva szívében. Egy portás súlyos fekete szőrmekalapban és piros gyapjúkabátban, amelyet két sor fényes rézgomb díszített, kinyitotta előttük az ajtót, és Szajed érezte, hogy egy fagyos fuvallat a bokájába mar. Az oldalán csoszogó második portással együtt belépett a szálloda főbejáratán, de nem állt meg. A hideg szél még mindig füttyült az ajtón keresztül, és olyan távol akart kerülni a külvilágtól, amennyire csak lehetett. Nyolc lépésre a bejáratától hívogató melegséget érzett, és meg is pillantotta az előtér távolabbi oldalán álló kandallóban lobogó tüzet. Elmosolyodott, és odacsoszogott. Az agya még mindig nem érzékelte, hogy az előtérben nem volt jég.

- Hogy tetszik?

Szajed a hátát közvetlenül a lángok elé tartotta. Körülnézett a pazar előtéren, és bólintott. Sokkal szebb volt, mint az a szemétdomb, ahol utolsó itt-tartózkodása során elszállásolták.

- Nagyon szép.

- Épp most nyitották meg újra. Ez a Hotel Balcsug. Valódi történelmi emlék. És nagyon drága.

Svetsz arról nem számolt be, hogy a szálloda egyik része a főnöke tulajdonában van. Akkoriban a legtöbb dolog egy része a birtokában volt Moszkvában. Legalábbis ami a szépeket illeti. Orosz, osztrák és svájci üzletemberek egy csoportja vette meg a szállodát még a rendszer összeomlása után, és megpróbálták felújítani. Miután egy éven át nem kapták meg a szükséges engedélyeket, és meg kellett küzdeniük a lopásokkal, illetve a munkásokkal, akik nem jelentek meg felvenni a munkát, az egyik orosz Ivanovhoz fordult segítségért. A problémák egyik napról a másikra megszűntek. Csak annyit kellett tenniük, hogy a szálloda tíz százalékát a nevére írják.

Szajed nem akart elmozdulni a tűz mellől, de fel kellett készülnie a vacsorára. Akkor döntött végül az indulás mellett, amikor közölték vele, hogy a szobájában két kandalló is van, és mindkettő begyújtva várja. A szoba legalább olyan szép volt, mint az előtér: gipszstukkók, kézzel festett freskók a mennyezeten, tapéta a falakon, továbbá tiszteletet parancsoló kilátás a Kremlre és a Vörös térre. Akár egy pasa is megszállhatott volna itt.

Csak ebben a pillanatban esett le neki. Ivanov, a pók soha nem kedveskedett senkinek,

hacsak nem akart tőle valamit, ez alkalommal pedig különlegesen kedves volt. Szajed vett egy tűzforró zuhanyt és azon tűnődött, mit akarhat tőle a férfi. Mostanában hallott olyan történeteket, hogy az FSZB még rosszabb, mint a KGB volt. Hogy ha egyszer beléd mélyesztették a karmukat, akkor egy életre megkaparintottak. Hirtelen vágyakozni kezdett a lebombázott, romos Bejrút után. Ott ő volt az oroszlán. Itt könnyen lehet, hogy valakinek a vacsorájaként végzi.

29. fejezet

Szajednek mindössze egy fekete gyapjúöltönye volt, amelyet különleges alkalmakkor viselt. Ma este azért vette fel, mert ez volt a legmelegebb ruhadarabja, és mert egy olyan ember számára, mint Ivanov, a külsőségek rendkívül fontosak voltak. Az orosz folyton leckéztette az embereit, hogy ügyeljenek a kinézetükre, és köztudott volt, hogy kirúgott embereket, csak mert túlságosan meghíztak, vagy nőket, mert túl sok vagy éppen túl kevés sminket viseltek. Szajed gondosan lenyírta a szakállát, és a füle mögé tűrte fekete haját. Negyvenévesen még mindig elég jól tartotta magát, de legalábbis nem volt rossz formában. A fekete öltöny, a fehér ing és a nyakkendő segített elfedni azt a néhány kilót, amit az elmúlt néhány évben felszedett.

Az étterem felé haladva azonnal kiszúrta Ivanov biztonsági különítményének embereit. Négyen voltak az előtérben: egy a bejáratnál, egy a liftnél, a maradék kettő pedig az étterembe vezető ajtó két oldalán állt. A fiús testalkatú férfi hirtelen előlépett egy növény mögül. Cigaretta lógott a szája szegletében, és mosolygott. Szajed korábban annyira igyekezett menekülni a hideg elől, hogy észre sem vette, Nyikolaj mennyire jóképű. Valójában inkább csinosnak mondta volna. Akár egy filmcsillag. Nyoma sem volt a durva vonalaknak, amelyek általánosnak számítottak az orosz állambiztonsági szervek embereinél. A bőre fehér, a szemei kékeszöldek, a haja pedig annyira világosbarna volt, hogy ha melegebb éghajlaton él, valószínűleg szőke lett volna.

- Szép a szobája... Ugye?

- Nagyon.

Svetsz egy kézzel felpattintotta cigarettatárcáját, és megkínálta vendégét Szajed elvett egy cigarettát, és rágyújtott.

- Ivanov igazgató úr az asztalánál várja. Remélem, éhes.

- Igen. Nagyon is.

- A hideg miatt van. Kövessen, kérem.

Az étterem mélyvörös és szikrázó aranszínben játszott, falait javarészt bársony borította. Az oroszokra jellemző módon esetlen volt és hatásvadász. Ennek az elmaradott szörnyetegnek fogalma sem volt a visszafogott stílusról. Szajed nem volt sznob, de büszke volt a származására. A Török Birodalom több mint hatszáz éven át tartotta magát. Ezek a vademberek alig száz év alatt a két szuperhatalom egyikéből gengszterbirodalommal alakultak.

Kékesszürke füst ülte meg levegőt. Minden asztal foglalt volt. Akár hétszázan is lehettek az étteremben, és úgy tűnt, különböző mértékben ugyan, de mind részegek voltak. Most először tűnt fel Szajednek, hogy az oroszok hangos népség. Különösen akkor, amikor nevetnek. Szajed egy arcot sem talált ismerősnek, de gondolta, hogy mind nagyon fontos emberek lehetnek. Ilyen volt az orosz módi. Az uralkodó elit még a nagy munkásparadicsom zenitjén is fényűző életet élt - a munkásoktól gondosan elszeparálva. Olyan luxusban volt részük, amiről a munkások még csak nem is álmodhattak.

Két tagbaszakadt férfi állt őrt egy boksznál az étterem hátsó részében. A vörös bársonyfüggönyöket elhúzták, és bojtos zsinórokkal a márványoszlopokhoz kötötték őket. Szajed megpillantotta Ivanovot, aki két fiatal szépség között foglalt helyet. A férfi már hatvan felé járt, de nem látszott rajta, hogy lassítani akart volna. Mindent elfogyasztott, ami csak felkeltette az érdeklődését. Bizonyos értelemben tökéletes vezetője volt egy hírszerző szolgálatnak, feltéve, ha saját érdekei egybeestek az állam érdekeivel.

Szajedet figyelmeztették, hogy Ivanov hatalma jelentős mértékben növekedett az elmúlt évek során. A Politbüro idején a feketepiacot eltűrték, de sohasem büszkélkedtek vele. A központilag irányított piacról és a tervgazdálkodásról az álkapitalizmusra való áttérés során a KGB embereinél senki sem volt jobb pozícióban az új gazdagság kihasználása szempontjából. Megvoltak a fegyvereik, a behajtók és a kémeik, hogy megtörjék, megzsarolják, vagy megfűrjék mindazokat, akik nem engedik őket az asztal közelébe. Ivanovnak pedig kielégíthetetlen étvágya volt.

Ivanov meglátta, hogy közeledik, és a nevét kiáltotta. Megpróbált felállni, de be volt szorítva a két lány közé, így inkább feladta, és visszaült

- Aszef, de jó, hogy látlak. - Az orosz kinyújtotta felé hatalmas kezét, melynek mutató- és kisujján egy-egy gyűrű volt.

- Én is örülök neked, Mihail - hazudta Szajed. Átnyúlt az asztal fölött, és belecsapott Ivanov kezébe.

- Ha még egyszer visszautasítottál volna, utánad küldtem volna az embereimet - mondta Ivanov hangosan hahotázva, bár a szemei nem nevettek.

Szajed is nevetett, és próbálta venni a lapot. A megjegyzést nyilván neki szánta, emlékeztetőül. Hogy mindig eszébe jusson, amikor csak Ivanov hívatja. Szajed már alig várta, hogy véget érjen ez az este, pedig még alig kezdődött el.

Ivanov egy üveg drága bordóit rendelt, és bemutatta Szajedet a lányoknak. A szökét Alisának, a vöröset Szvetlánának hívták. A vörös hirtelen nagy érdeklődést mutatott a szír kém iránt így mutatta be őt Ivanov: mint kémét. Meglehet, hogy az oroszok számára ez a cím izgalmasnak tűnt, de Szajedre nézve sértő volt. Egyike azoknak a sértéseknek, amelyeket ezen a hideg, téli estén, el kell majd viselnie.

Még több bort rendeltek, és tálszámra hordták az ételeket. Mire a főfogást fölszolgálták,

Szajed már jóllakott. Ivanov távol tartotta a beszélgetés fonalát a komoly témáktól, nem úgy Szvetlana a kezét Szajed ágyékától. Szajednek nem voltak illúziói a nőkre gyakorolt hatását illetően. Elég jóképű volt, de annyira azért nem, hogy felkeltse egy húszéves modell figyelmét, aki mintha épp a kifutóról lépett volna meg. Nyilván Ivanov utasította, hogy vegye kezelésbe. Szajed azon tűnődött, hogy vajon megverik-e, miután visszautasította.

Amikor befejezték az étkezést, Ivanov intett Alisának, hogy hagyja el a bokszt, és utasította Szvetlánát, hogy kövesse a lányt. Azt mondta nekik, hogy menjenek a bárhoz, és rendeljenek desszertet. Ahogy elhaladtak, mindkettejüknek a fenekére csapott. Megfordultak, és az egyik szemérmetlen pillantást vetett rá, a másik pedig lebiggyesztette az ajkát. Ivanov rájuk nevetett, figyelte, ahogy kéz a kézben a bárhoz mennek, majd, mintha csak gombnyomásra történt volna, teljesen hivatalos arcot öltött. Miután sügött valamit az egyik testőrének, visszahuppant a bokszbá, és alig harminc centire ült le Szajedtől. A függönyöket behúzták, és magukra maradtak.

- Te kerülsz engem.

Szavait hamiskás mosoly kísérte, de a vészjósló csillogás visszatért a tekintetébe.

- Nem igazán szeretek utazni, és a szervezetem nincs hozzászokva ehhez a hideghez - védekezett Szajed. - Nem akartalak megsérteni.

- Ó, tudom, miről beszélsz. Damaszkuszt én is alig bírom elviselni nyáron. De ne aggódj, nem sértődtem meg - hazudta Ivanov, inkább magának, semmint Szajednek. - Csak jó lett volna, ha nem kell ennyit várnom. Sok fontos dolgot kell megbeszelnünk.

- Igen, tudom - próbált barátságosnak tenni Szajed.

Ivanov ivott egy korty vörösbort.

- Mennyi ideje is ismerjük egymást?

- Nagyon régóta - felelte Szajed a poharába bámulva. - Azt hiszem, tizenkét éve.

- Pontosan tizenhárom. És ezalatt úgy basztunk ki az amerikaiakkal, mint senki más - rázta meg Ivanov az öklét - Akárhányszor megpróbálták beleütni az orrukat a dolgodba, elzavartuk őket, mint a veszett kutyákat.

- Ez így igaz - mondta Szajed, hallgatva azokról az alkalmakról, amikor az oroszok ütötték bele az orrukat a dolgaiba.

- És most újra itt vannak.

Szajed még mindig a drága francia bort nézte a poharában. Magán érezte Ivanov fürkésző tekintetét.

- Nem igazán - vont a vállát.

- Én nem így hallottam.

- Mit hallottál?

- Azt, hogy sikerült elkapnod a CIA egyik beépített ügynökét.

Szajed agyában gyilkos gondolatok kavargtak. Azok az idióták Damaszkuszban nyilván leadták a drótot az oroszoknak. Van egyáltalán a kormányban valaki, aki tud titkot tartani? Szajed érezte, hogy csapdába esett.

- Elkaptunk egyet, aki szaglászni jött, de nem hiszem, hogy különösebben fontos kémről volna szó.

- Ivanov elmosolyodott

- Szerintem csak szerénykedsz.

Szajed nem tudta, mit mondjon, ezért inkább ivott egy korty bort. - Én azt az információt kaptam, hogy az illető a műveleti csoportjuknál dolgozott, és hogy közvetlenül Stansfield igazgatónak jelentett. Meg hogy egy ideig Moszkvában és Berlinben is tevékenykedett.

Valaki Damaszkuszban képtelen volt befogni a száját.

- Ahogy te is tapasztalatból tudod, ezeket az embereket arra képezték ki, hogy hazudjanak. Nem tudom biztosan megerősíteni, hogy az állításai megállják a helyüket

- Általában bagatellizálni próbálják a fontosságukat, nem eltúlozni.

Ez igaz volt.

- Az a fontos, hogy ismét sikerült sebet ejtenünk rajtuk, és amint azt te is tudod, amúgy sincs gyomruk az ilyen ügyekhez.

Ivanov kétkedő pillantást vetett rá.

- Mostanában már nem vagyok olyan biztos ebben.

Szajed biztos volt benne.

- Ne aggaszd magad egy ilyen piti kis hal miatt.

- Ez nagyobb hal lehet, mint gondolnád - mondta Ivanov, érzékeltetve, hogy további belső információk vannak a birtokában.

- Mit hallottál?

- Mindenfélét., itt-ott néhány pletykát. Semmi konkrétumot, de elég régóta vagyok már a szakmában, hogy kiszagoljam a besúgókat.

- Miféle pletykákat?

- Hamdi Sarif.

Szajed a nemrégiben elhalálozott fegyverkereskedőre gondolt

- Igen. Jól ismertem.

- Mit gondolsz, ki ölte meg?

Ezeket a pletykákat Szajed is hallotta.

- Több mint valószínű, hogy a Moszad, de hallottam más elméleteket is.

- Éspedig?

Szajed nem félt megismételni a szóbeszédet. Egy olyan ember, mint Ivanov, csak bóknak venné.

- Hogy lopott tőled, és ezért megöletted.

Ivanov rezzenéstelen arccal nézett rá, de nem válaszolt

- Ha ez volt a helyzet - mondta Szajed -, minden jogod megvolt hozzá.

Ivanov megrázta a fejét.

- Ha lopott volna tőlem, arról tudtam volna, és magam öltem volna meg. De nem lopott tőlem.

- Vagyis a zsidók tették.

- Nem... nem hiszem.

- Akkor kicsoda?

Ivanov merengve ült egy fél percig, majd végül megszólalt

- Beszélni akarok azzal az amerikai kémmeel, akit a bejrúti pincédben tartasz.

Senkinek sem számolt be róla Damaszkuszban, hogy pontosan hol tartja fogva a CIA-ügynököt, ami azt jelentette, hogy Ivanov információja vagy egy állítólagos szövetségesétől származik, vagy egyszerűen ráhibázott. Akárhogy is, amint hazaér Bejrútba, máshová kell vinnie az amerikaiat.

- Bármikor beszélhetsz vele. Bejrútban mindig szívesen látott vendég vagy, ezt te is tudod.

Ivanov a város nevének említésére megrázta a fejét.

- Nem tudok elmenni. Túl sok dolog zajlik most Moszkvában. Muszáj rajtuk tartanom a szemem.

- Szóval azt gondolod, az amerikaiak újra be akarnak szállni a játékba? - próbálta Szajed elterelni a szót

- Nem gondolom, hanem tudom.

- Honnan? - kérdezte Szajed kétkedve.

- Mert most már Thomas Stansfield irányítja a titkos akcióikat

- Szerinted egyetlen ember képes felforgatni ezt a szemétdombot? Nincs hozzá elég bátorságuk, hogy visszatérjenek Libanonba. Az a férfi, akit elfogtam...

Ivanov öklével az asztalra csapva félbeszakította őt.

- Hadd mondjak neked valamit Thomas Stansfieldről.. A karrierem elején egyszer szembekerültem vele. Az az ember több szinten tervez, mint azt te vagy én képesek lennénk felfogni. Ő az álcázott műveletek nagymestere. El tudja érni, hogy körbe-körbe rohangássz, a saját farkadat kergetve, mint egy kutya. - Ivanov egyre gyorsabban körözött a kezével a borospohara körül. - Az ember szinte kizárólag a köreiben lévő árulókkal foglalkozik, és közben megfélemez a munkájáról. Mindenhol csak árnyékokat lát, csak a védekezéssel tud foglalkozni, és ez még csak az egyik oldala a fickónak. Van egy másik szempont is, és ebben a tekintetben olyan, mintha orosz lenne, és nem amerikai.

Szajednek fogalma sem volt róla, hogy érti.

- Inkább orosz, mint amerikai?

- Ő az utolsó azok közül az amerikaiak közül, akik még tudják, hogyan kell olyan kegyetlenné válni, mint a legaljasabb ellenségük. Ne hagyj, hogy a nagypapás kinézete megtéveszsen. A fickó valódi utcai harcos, egy orosz ember tökösségével.

Szajed nem értette pontosan, miért volna a férfi tökössége orosz. Emellett pedig azt gondolta, Ivanov túlreagálja a dolgot.

- Az amerikaiak évek óta nem vágtak vissza - mondta gúnyosan Szajed.

- Tudom, és ennek az volt az oka, hogy a CIA-t sakkban tartottuk, és Stansfield nem volt hatalmi pozícióban. De most ő irányítja a titkos műveleteiket, és annyit mondhatok, hogy bele

fogja ütni az orrát a dolgunkba, ezt pedig nem hagyhatjuk. Higgy nekem. Ha csak beteszi ide a lábát, mindnyájunknak életünk legnagyobb harcát kell megvívunk.

Szajed még mindig nem volt erről meggyőződve.

Ivanov előrehajolt, és megragadta a szír kezét.

- Kérdezek tőled valamit, és csak egyszer fogom megkérdezni. Átadod nekem az amerikaiit, hogy kideríthessem, mit tud? Tudom, hogy az iráni barátaid is meg akarják szerezni, de gondoskodom a kárpótlásodról.

Éppen ez volt az, ami miatt Szajed nem akart eljönni ebbe az istentelen, fagyos városba. Ebből az üzletből semmit sem profitált, különösen, hogy még nem végzett John Cummins ügynök kihallgatásával. De sajnos nem volt kibúvó. Ha nem enged Ivanov kívánságának, meglehet, hogy nem hagyja el az országot élve. Nagyot sóhajtott, és megmondta Ivanovnak, hogy viheti az amerikaiit.

30. fejezet

Hamburg, Németország

A hamburgi akció sok szempontból jelentős volt, nem utolsósorban azért, mert bizonyos emberek garantáltan fel fognak figyelni rá. Egy egyszeri gyilkosság lehet akár baleset vagy eltévelyedés is. Két héten belül két gyilkosságot, amelyek nem egy időben történtek ugyan, de az érintettek köre mégis összekapcsolja őket, már nem könnyű megemésztetni, főleg nem olyan embereknek, akiknek az üldözési mánia a munkaköri leírásukban szerepel. A másik ok, ami miatt az akció jelentős volt, hogy Rapp végül rádöbbsent: Stan Hurley valóban rendkívül jó volt a szakmájában. Öt napot adott nekik, hogy rendbe tegyék a dolgaikat. Útra kelnek, és hónapokig nem fognak visszatérni az Egyesült Államokba.

Az öreg kém ragyogó szemekkel jelentette be:

- A vezetőség kirakta a szűrünket. Addig nem akarnak minket Washingtonban látni, míg nem tudunk valami eredményt felmutatni cserébe a sok pénzért és időért, amit a nyamvadt seggetekbe öltek.

Rappet nem avatták be minden részletbe, de határozottan az volt az érzése, hogy a CIA vezetése valami miatt nagyon fel van dülva. Hurley viselkedése már az előtt megváltozott, hogy elhagyták volna az Államokat. Az volt a feladatuk, hogy elkapják és megsebezzenek az ellenfelet. A remény, hogy újra a pályára léphet, teljesen átformálta Hurley-t. Ezúttal Rapp és Richards utaztak együtt. Legalábbis a gépeik ugyanazon a délutánon szálltak le. Rapp érkezett másodikként. Meglátta Richardsot, aki a vámpult túloldalán várt rá. Rapp ezúttal amerikai útlevéllal utazott. Átadta az iratot egy jóképű, idősebb úriembernek, aki németes hatékonysággal pörgette végig a lapjait. A hátizsák, a farmer és a kopott gypjúkabát feltehetőleg meggyőzték a

férfit, hogy nem üzleti úton jár, mert nem tette fel a szokásos „üzleti vagy személyes ügyben” kérdést. Beütötte a megfelelő pecsétet, és visszaadta az útlevelet. Nem kérdezett semmit, még csak rá sem pillantott. Rapp magában nevetett. Bár minden ilyen egyszerűen menne!

A két férfi kezet fogott, és elindultak, hogy felszíni közlekedési eszköz után nézzenek. Fogtak egy taxit, és a kikötői sétányhoz, ahogy a helyiek hívták, a Landungsbrückenhez vitették magukat. Egy nagy óceánjáró épp a kikötő felé tartott. A turisták a járdán sorakozva bámulták a hatalmas hajót, amely meglehetősen furán mutatott az öreg téglapépületek mellett. Rapp és Richards nem bámeszkodtak. A raktár negyed felé tartottak, ahol Hurley várt rájuk.

Elmentek egy utcalány mellett, aki a folyóparton dolgozott. Richards Rapp felé fordult.

Nem itt játszott a Beatles még a kezdet kezdetén?

Rapp megeresztett egy halvány mosolyt. Kedvelte Richardsot. Fura volt, de még az ésszerűség határain belül. Azért jöttek Hamburgba, hogy megöljenek egy embert, Richards pedig a Beatlesről akar beszélgetni.

- Sosem hallottam erről - felelte Rapp.

- Pedig én biztos vagyok benne. Valami sztriptízbárban játszottak vagy két hónapon keresztül. - Rapp hallgatott - Szeretném látni, míg itt vagyunk.

Rapp feléje kapta a fejét, és hosszan ránézett, majd önkéntelenül elnevette magát.

- Mi van? - kérdezte Richards.

Rapp suttogóra fogta.

- Azért jöttünk, hogy megöljünk valakit, te pedig valami sztriptízbárban akarsz lógni, ahol a Beatles harminc évvel ezelőtt játszott?

- Mi rossz van ebben? Hogy ez a munkánk, még nem jelenti azt, hogy nem csinálhatunk olyasmit, amit a hétköznapi emberek.

Richardsnak sokkal könnyebben ment az átjárás a két világuk között.

- Igazad van. Alig várom, hogy lássam Stan arcát, amikor ezt felveted neki.

- Majd csak figyelj! Ha pia és sztriptíz van a dologban, fogadok, hogy benne lesz.

- Lehet benne valami.

A lakás az egyik százéves raktárpépületben volt a folyó partján, amelyet lakóházzá alakítottak át. Dohos volt és hideg, mintha Londonban lett volna. Hurley tájékoztatta őket, hogy az épületben lévő lakások nagy részét még nem adták el. Azt, amit ők használtak, egy amerikai cég vásárolta meg szolgálati lakásnak. Rappet a célszemélyen kívül bizonyos részletek nem

igazán érdekelték, Richards azonban kíváncsibb volt. Megpróbálta megtudni, hogy melyik amerikai cégé volt a lakás, és hogy egy egykori kém engedte-e meg, hogy használják. Hurley közölte vele, hogy ha valamiről tudnia kell, azt majd elmondja neki.

- Különben meg... ne foglalkozz vele.

Rapp és Hurley nem igazán kötöttek békét inkább csak amolyan fegyverszünet volt köztük. Az után az éjszaka után, hogy találkozott George-dzsál, vagy akárhogy is hívták valójában, Rapp, Richards és Hurley visszatértek a tóparti házba, és elkezdtek készülődni a hamburgi akcióra. Hurley időnként még mindig úgy nézett Rappre, mintha értelmi fogyatékos lett volna, de a káromkodásból és az ordibálásból valamelyest visszavett. Rapp ezt az enyhülés jelének tekintette.

Öt nappal később Hurley megkérte Rappet, hogy sétáljon vele egyet.

- Végigvette már az utolsó akciót a fejében?

- Isztambulra gondol?

- Miért, eddig hány akcióban vett rész? - kérdezte Hurley. Arc kifejezése mintha azt jelezte volna, ébredjen már fel.

- Elnézést - mondta Rapp. - Igen... gondolkodtam rajta.

- Van valami, amit máshogy csinált volna?

Rapp menet közben a földet bámulta.

- Nem tudom pontosan, mire gondol.

- Arra, hogy a saját szakállára cselekedett, borítsunk fátylat. Ezt már megbeszéltük. Nekem kell gondoskodnom róla, hogy jobb legyen. Az imént egy taktikai kérdést tettem fel. Ha visszatekint mindarra, ami aznap reggel a parkban történt, miután eldöntötte, hogy megöli, van valami, amit máshogy csinált volna?

- Nem tudom - felelte Rapp őszintén. - Az egész csak valahogy megtörtént.

Hurley bólintott ő is járt már hasonló cipőben.

- Ez egyszerre jó és rossz is. Lehetséges, hogy maga egy őstehetség. Hidegvér, meg efféle szarságok. Vagy... egyszerűen szerencséje volt. Az idő majd eldönti, de csinált egy dolgot, ami nagy ostobaságnak tűnik.

- Mi volt az? - kérdezte Rapp. Hurley-nek sikerült felkeltenie a figyelmét.

- Elolvastam a rendőrségi jelentést.

Rapp nem tudta, miért volt meglepve, de tény, hogy ez volt a helyzet.

- A lövés a szívbe... közvetlen közről. A szó szoros értelmében. A rendőrségi jelentés megállapította, hogy a fegyver csöve közvetlen kapcsolatban volt Sarif kabátjával.

Rapp bólintott. Ott volt, és mindenre emlékezett.

- Miért tett ilyet?

- Mert meg akartam ölni.

Hurley megállt, és szembefordult vele.

- Fiam, én láttam, hogyan lő. Nem olyan jó, mint én, de azért átkozottul jó, és folyamatosan fejlődik. Nem gondolja, hogy lelőhette volna mondjuk három méterről is. Rapp nem felelt.

- Miért ült le mellé?

- Nem is tudom.

- A lószart nem tudja - mosolyodott el Hurley. - Azt akarta, hogy személyes legyen, nem igaz?

Rapp visszagondolt arra az alig egy héttel azelőtti reggelre. Az érzés visszatért. Felidézte a hirtelen döntést, hogy leül Sarif mellé, mert a szemébe akart nézni, lassan bólintott.

- Igen... azt hiszem, azt akartam.

Hurley arcizmai megfeszültek, miközben Rapp vallomását emésztgette.

- Nem fogok itt állni, és azzal etetni, hogy nem voltak olyan idők, amikor valódi örömet okozott átsegíteni ezeket a szemétládákat a túlvilágra., de nagyon óvatosnak kell lennie. Ki kell választani a megfelelő környezetet. Soha ne nyilvános helyen csinálja, mint Isztambulban. Lehetett volna nála fegyver, vagy valaki megláthatta volna, ahogy mellette ül. Sok ponton üthetett volna ki balul az egész.

- Tudom.

- Soha ne felejtse el, hogy nyilvános helyen a legfontosabb a természetesség. Ezért mutattam meg a vállra akasztható fegyvertartó technikáját. Ezért gyakoroljuk. Az ember csak az órájára néz, és erre senki sem fog felfigyelni. Csak egy fickó, aki arra kíváncsi, hány óra. Ha leül ilyen közel valakihez egy parkban, azt valaki észreveheti. Elég, ha csak kétszer odapillant, és nem is kell több. A következő pillanatban már egy csomó carabinieri lohol a nyomában, és lőnek rá. - Hurley véresen komoly pillantást vetett rá. - Higgyen nekem. Velem már megtörtént - rázkódott össze Hurley, ahogy felidézte az emléket.

- Hogy történt? - kérdezte Rapp.

- Járt már valaha Velencében?

- Igen.

- A csatornák - Hurley ugró mozdulatot imitált a kezével.

- Beugrott az egyik csatornába? - kérdezte Rapp, felidézve a poshadt, zöldes színű vizet.

- És ez harminc évvel ezelőtt történt. Most már sokkal tisztább, mint akkoriban.

A lakás falai vakolatlan téglából épültek, a mennyezeten pedig erős vaskapcsokkal egymáshoz erősített, súlyos fagerendák voltak. A padlót széles, valószínűleg fenyőből készült fapallók borították, amelyeket világos színűre pácoltak, hogy így kontrasztot alkotva a vörösesbarna téglákkal, némi fényt kölcsönözzön a lakásnak. A bútorok kiválasztásánál elsősorban praktikus szempontok játszottak szerepet. A szürke és a kék árnyalatai, fa- és fémkeretek, hosszú, letisztult vonalak és olyan anyagok domináltak, amelyeket könnyen tisztán lehetett tartani. Az egész egy legénylakás egyszerűségét tükrözte. A lakás az épület egyik sarkában állt, így volt két apró erkélye is. Az egyik a hálósobából, a másik pedig a nappaliból nyílt. Volt még egy másik hálószoba is, továbbá egy galéria egy íróasztallal és egy kihúzható kanapéval. Mire megérkeztek, Hurley már mindent előkészített.

Az étkezőasztalt egy lepedő borította. Hurley óvatosan lehúzta, és alatta meglátták, amit a három rövid nap alatt sikerült összeraknia. A célszemély egy Hans Dorfman nevű bankár volt. Elég ártatlannak nézett ki, de hát Rapp számára minden bankár ártatlannak tűnt. Dorfman bűne Hurley megállapítása szerint az volt, hogy nem a megfelelő emberekkel üzletelt.

- Valószínűleg most azon gondolkodnak - mondta Hurley -, hogy egy művelt, keresztény ember milyen megfontolásból segíti egy csapat muzulmán vallási megszállott terrorcselekményeit.

Richards a hatvanhárom éves bankár fekete-fehér fotójára pillantott.

- Pontosan.

- Nos, hivatalosan az égvilágon semmi közük sincs hozzá. Amikor egy feladatot kapunk, nem mi tesszük fel a kérdéseket. Igaz?

Richard és Rapp vonakodva bólintottak.

- Nem igaz - mondta Hurley. - Engem nem érdekel, mások mit mondanak, a központ is elbaszhatja, mégpedig kurvára. Ezenkívül pedig az ember beleszaladhat egy-egy szarjankóba, akinek fingja sincs, hogyan működnek a dolgok a valóságban. Amikor valaki megölésére utasítanak minket, meg is kell kérdőjelezniük a döntést, mégpedig körültekintően, járulékos veszteségek szóba sem jöhetnek. Nőkre és gyerekekre nem lövünk.

Rapp már számtalanszor hallotta ezt Hurley-től és a többi kiképzőtől.

- De az emberek hibáznak néha.

- Így van - értett egyet Hurley -, és minél bonyolultabb a feladat, annál nagyobb az esélye, hogy az ember hibát követ el. De ha a lelkük sérülése nélkül akarják túlélni ezt a napot, akkor fogadják meg a tanácsom: kérdőjelezzék meg a feladatot. Nem vagyunk sem vakok, sem robotok,

Richards még mindig a bankár képét nézte.

- Stan, ezzel azt akarja mondani, hogy ez a fickó ártatlan?

- Ez a fickó? - húzta végig Hurley jobb kezét az asztal fölött. - Dehogya! Ez a náci szarkupac bűnös csak igazán, valójában az ilyen fickók jobban kihoznak a sodromból, mint azok, akik visszalőnek. Ez a pöcs az elegáns házikójában tengeti napjait, minden évben két hónapra szabadságra megy, és úgy alszik éjjelente, mint egy kibaszott csecsemő. Azt gondolja, nem nagy dolog, hogy segít azoknak a szemétládáknak mozgatni a pénzüket. Nem - rázta meg a fejét -, ez egyike azoknak az alkalmaknak, amikor élvezettel fogom meghúzni a ravaszt.

31. fejezet

Hurley elmagyarázta nekik, hogy az egész döntési folyamat nem a legmegfelelőbb lehetőség kiválasztásáról szól, sokkal inkább a rossz megoldások kizárásáról. Már ha az embernek van ideje mérlegelni a lehetőségeket. Két együtt töltött nap után Hurley meghozta a döntést, és ők mindketten egyetértettek. A vasárnap este volt a tökéletes időpont az akcióra, a helyszín tekintetében pedig a férfi házára esett a választás. A ház harmincöt percnyi útra állt Hamburgtól, egy szép, egyhektáros, erdős telken. Rapp majdnem biztos volt benne, hogy Hurley már az elején is tudta az időpontot, de szüksége volt az ellenállásukra. Azt akarta, hogy Rapp és Richards szedjék ízekre a tervét, és győződjenek meg róla, hogy nincs ennél jobb időpont Dorfman kivégzésére. Két napon keresztül Rapp és Richards kizárólag ezzel voltak elfoglalva.

Rapp számára az egyik legtanulságosabb mozzanat az volt, amikor megkérdezte a szellemes vénembertől:

- És mi lesz a kutyákkal?

- A kutyák - mondta Hurley ördögi mosollyal - kétélű fegyverek. Vegyük például ezt a faszkalapot - bökött Dorfman fekete-fehér fényképére. Hurley az előző este fekete filccel Hitler-bajuszt rajzolt a képre. - Ez a fickó a pedantomán, náci faszfej iskolapéldája. Tökéletes rendet akar az életében, ezért vesz két uszkárt... na miért? - nézett Rappre és Richardsra.

- Mert azok nem hullatják a szőrüket - felelte Richards.

- Pontosan. Hans rendmániás. Csak így jó neki... Hétfőtől péntekig mindennap ugyanabban az időpontban kel, szombaton és vasárnap engedélyez magának még egy óra

szundikálást. Azt gondolja, túl okos a valláshoz, amelyben a szülei felnevelték, ezért a vasárnapi mise helyett elolvas két-három újságot, tanulmányozza a Valae Linest, vagy az annak megfelelő német befektetési folyóiratot, sétálni viszi a kutyáit a folyópartra, majd visszatér, és szunyókál egyet. Vacsorára egybesült húst eszik krumplipürével és zöldbabbal, aztán néz valami szart a tévében, tíz órakor még egyszer kiengedi a kutyákat, aztán villanyoltás.

Richards a megfigyelési adatokat nézte.

- Honnan tudja ezeket a részleteket? Ebből semmit sem látok leírva itt

Hurley elmosolyodott.

- Nem ez lesz az első bankárom.

Rapp egy pillanatra félretette ezt a gondolatot, és megkérdezte:

- De mi lesz a kutyákkal?

- Ja, igen, a kutyák. A kutyáké a fő szerep. Mindennap négyszer ki kell engedni őket. Minden reggel pontban hétkor, még néhányszor napközben, és aztán még egyszer elalvás előtt. És mielőtt kiengedné őket, mit kell tennie?

- Ki kell kapcsolnia a riasztót - felelte Rapp.

- Láttak maguk riasztót a tóparti háznál?

- Nem - felelte Rapp.

- Ez azért van, mert ellustul tőle az ember. És látták valaha, hogy bezártam volna a kutyáimat?

- Nem.

- Mi értelme van egy kutyának, ha be van zárva?

- Ha házőrző kutya, akkor nem sok.

- Így van - Hurley Rappre nézett. - Fogadok, hogy kitalálom a következő kérdését. Azt gondolja, akkor kellene kiiktatnunk, amikor a kutyáit sétáltatja a folyóparton.

- Megfordult a fejében az ötlet.

- Három okból kifolyólag szeretném elkerülni ezt a lehetőséget. Az első, hogy nehezebb az ilyen helyzeteket nyilvános helyen kezelni. Nem mintha nem tudnánk megoldani. Lehet, hogy szerencsénk lesz, mint Rappnek Isztambulban, és nem lesznek szemtanúk, de erre nincs garancia. A második és a harmadik ok miatt azonban a park biztosan nem jöhet szóba. Beszélnem kell vele, és egy nyilvános park aligha nevezhető ideális környezetnek egy olyan beszélgetéshez, amelyet

vele kell folytatnom.

Ez a bejelentés teljes meglepetésként érte Rappet és Richardsot.

- Miért? - kérdezte Richards.

- Majd később elmagyarázom.

- És mi a harmadik ok? - kérdezte Rapp.

- Hétfő reggel kilenc óra előtt senki sem tudhatja meg, hogy meghalt.

- Miért? - kérdezte Richards.

Rapp felelt helyette.

- Majd ha végeztünk, elmondja.

A Dorfman-aktákat szombaton késő este széttepték és elégették. Vasárnap reggelre a hamu kihűlt annyira, hogy egy zacskóba lapátolják, és ledobják a hulladékcsúszdán. Aznap délután két órát töltöttek a lakás kitakarításával. Ha vissza kellett jönniük, megtehették, de Hurley lehetőség szerint ezt szeretne volna elkerülni. Este nyolckor az utolsó darab felszerelést is bepakolták a bérelt négyajtós Mercedes csomagtartójába, és elindultak.

Aznap este Rapp volt a sofőr. Hurley-nek és Richardsnak kellett behatolniuk. Megfordult a fejében, hogy ez a büntetése, amiért Isztambulban magához ragadta a kezdeményezést, de mit mondhatott volna? Valakinek az autóban kellett maradnia. Miközben az E22-es autópályán hajtottak, Hurley még egyszer, utoljára átvette a tervet Nagyjából percenként feltette a kérdést Rappnek vagy Richardsnak, hogy hogyan reagálnak, ha ez vagy az nem a terv szerint alakul. Forgalom szinte nem volt, így harminc perc alatt elérték úti céljukat. Sötét, hideg, szeles éjszaka volt, fagypont közeli hőmérséklettel. Mindhárman farmert és fekete kabátot viseltek Hurley és Richards fején szoros, fekete sapka volt. A Dorfman mögött lakó szomszéd egy özvegyember volt, akinek macskája voltak, kutyái nem. Az volt a terv, hogy a hátsó udvar felől közelítik meg a házat. Kilenc órakor, még egyszer ellenőrizték a rádiójukat, majd kilenc tizenöt órakor Rapp az ezüstmetál Mercedesszel elindult a kanyargós vidéki úton. Az autó beltéri világítása ki volt kapcsolva. Rapp visszaváltott, és lassan gurult az özvegyember házatól úgy száz méterre. Richards és Hurley kiléptek a lassan mozgó járműből, óvatosan belökték az ajtókat, és eltűntek a fák között. Rapp továbbhajtott. Alig egy perc múlva bekanyarodott Dorfman utcájába, és lassan elhaladt a ház előtt. Az épület az utcától úgy huszonöt méterrel beljebb állt. Az első ablakok sötétek voltak, de halvány fény szűrődött ki a nappaliból és az étkezőből. Rapp megnyomta a gombot titkos Motorola adó-vevőjén. - Elöl minden tiszta.

Hurley és Richards viszonylag könnyedén utat törtek Dorfman szomszédjának buja növényzet borította telkén. Hurley nem akkor járt ott először, és egy szemernyi bűntudatot sem érzett amiatt, hogy erről nem számolt be az újoncoknak. Nem kellett mindent tudniuk. Személyesen állította össze a megfigyelési jelentést nyolc hónappal azelőtt. A kutyákkal kapcsolatos információt sokéves tapasztalatából tudta, és minthogy a bankár pedantomán volt, az

állítás meglehetősen pontosnak bizonyult. Azt pedig, hogy Dorfman elhagyta az egyházat, amelyben szülei felnevelték, és hogy egy náci pöcs volt, onnan tudta, hogy már közel két éve rajta tartotta a szemét. Egy hatékony szervezet irányításához pénzre van szükség. Hurley és Kennedy rengeteget túlórázva próbálták feltérképezni, hogy ezek a különböző csoportok hogyan mozgatják a pénzeiket a világban, és úgy találták, Dorfman volt a kulcsembert. Ebben az aszimmetrikus háborúban, ahol az Egyesült Államok haderejének egy morzsáját sem használhatták, kreatívnak kellett lenniük. Ha nem dobhattak bombát közvetlenül a terroristák Bekaa-völgyi kiképzőtáborára, akkor talán akadt más megoldás, hogy ártsanak nekik.

Richards és Hurley kilenc óra harminc perckor elfoglalták helyüket a hátsó ajtó közelében. Ha valahogy elkerülték volna a férfit Hurley fel volt rá készülve, hogy elvágja a telefonvezetékét, és betörjön a házba. Ez a lehetőség azonban két problémát is felvetett. Ha betöri az ajtót, a biztonsági rendszer bekapcsol, és bár a megfigyelőállomásra nem küld riasztást, a ház szirénája vijjogni kezd, és ez valószínűleg felkelti valamelyik szomszéd figyelmét. Dorfmannak volt egy pisztolya, egy vadászfegyvere és egy puskája. Valószínűtlen volt, hogy elég gyorsan reagál, és megállítja a behatolókat, de Hurley számára a valószínűtlen nem volt elég biztonságos.

A hátsó lámpát a konyhaajtó felett tíz óra egy perckor kapcsolták fel Hurley fél térdre ereszkedve kuporgott az ajtó közelében, Richards pedig közvetlenül mögötte várakozott. Hurley leshelyéről jól hallotta a számtábla csipogását, ahogy a német beütötte a számjegyeket. Az ajtó kinyílt, és a két középúszkár ugrott ki az ajtón, a teraszra. Hurley-nek bíznia kellett benne, hogy Richard elvégzi a feladatát, neki pedig csak a sajátjára kell koncentrálnia. Előugrott a leshelyéről, és az ajtónak nyomta a vállát, mielőtt becsukódhatott volna. Elég erős volt a mozdulat, hogy az ajtó visszapattanjon, és a mit sem sejtő Dorfman arcába csapódjon.

A háta mögül meghallotta a két kutya morgását. Megragadta az ajtó szélét, és az üvegen keresztül benézve szemtől szembe találta magát a kővé dermedt Dorfmannal. A morgás ugatássá hangosodott, de Hurley ellenállt a késztetésnek, hogy hátraforduljon, és megnézzé, milyen messze vannak attól, hogy kiharapjanak a seggéből egy darabot. Ehelyett maga felé húzta az ajtót, majd Dorfman képébe vágta. Karmok és mancsok kaparászó hangja hallatszott a téglából készült teraszon, aztán a sűrített levegő várva várt szisszenése, amely egy lövedéket vetett ki a cső száján. Egy lövés, aztán még egy, mindegyiket egy rövid nyikkanás, majd halk nyöszörgés követte. Hurley meglátta a villanykapcsolókat a bal oldalán. Három is volt belőlük. Végighúzta a hangtompító csövét a falon, és mind a hármat lekapcsolta, mindnyájukat félhomályba burkolva, Gyorsan becsusszant az ajtón, félig becsukta, és belenyomta a hangtompítót a döbbs Dorfman tátott szájába.

32. fejezet

A Mercedes ugyanolyan színű és típusú volt, mint Dorfman saját autója. Rapp a környéken körözött, egyik fülével Hurley-t és Richardsot hallgatta, a másikkal pedig a rendőrségi csatornát. Németül alig egy pár szót tudott, de ahogy Hurley rámutatott, csak arra kellett figyelnie, hogy nem küldenek-e egy járőrt Dorfman címére. Nem küldtek autót, így Rapp felhajtott egy kocsibejáróra, és megfordult az apró parkolóban, hogy orral kifelé álljon. Hurley úgy érvelt, hogy ha bárki meglátja az autót, azt fogja feltételezni, az Herr Dorfmané.

Rapp megkerülte a házat, a hátsó udvarba ment, és segített Richardsnak levinni a második uszkárt az alagsorba. Az állat minden ziháló lélegzetvételnél megemelkedő mellkasából még mindig egy kis nyíl állt ki piros tollakkal. Rapp két nappal azelőtt, amikor Hurley tájékoztatta őket, hogy altatólővedékkel fogják elkábítani a kutyákat, kísértést érzett, hogy kifejtse a véleményét, de aztán inkább befogta a száját. Tudta, hogy Hurley szereti a kutyáit, de aznap éjjel egy embert készültek megölni. Ha az egész képre koncentrált, ennek a lépésnek nem látta értelmét Hurley terve valamivel több erőfeszítést igényelt, és lassabban hallgattatta el a kutyákat Hurley tudta, mi jár Rapp fejében, és megjegyezte, hogy a megfigyelési jelentés tanúsága szerint a kutyák általában ugattak, amikor kiengedték őket a házból. Különösen éjszaka. Nem mintha egy terroristaerődbe készültek volna behatolni. Minthogy csak egy ötven körüli német házaspár házáról volt szó, Rapp a tervvel kapcsolatos véleményét megtartotta magának.

Rapp most az egyik német fölött állt Frau Dorfman bekötött szemmel, betömött szájjal, megkötözve reszketett a félelemtől, vetett egy pillantást Richards csomóira. Tisztességes munkát végzett. A nő megkötözött csuklóit és bokáit egy darab kötéllal egymáshoz rögzítette. Rapp csak azért tudott bármit is a csomókról, mert a kisöccsét gyerekkorában lenyűgöző sok dolog közül a csomók és a varázslás volt az a kettő, amiért szenvedélyesen rajongott. Apjuk halála után Rapp kötelességének érezte, hogy beleássa magát Steven hobbiiba, még ha azok nem is érdekelték igazán.

Az alagsorban egy pihenőszobát alakítottak ki, bárral és egy kis biliárdasztallal. Richards volt olyan kedves, hogy a nagydarab német asszonyt egy szőnyegre helyezte. Rapp meglátott egy plédet a kanapé támláján. Megfogta, majd habozott. A kanapé mögötti falon egy nagyméretű kép lógott Dorfmanról és a kutyáiról. A férfi kezében egy serleg volt, és a kutyák az arcát nyalogatták. Rapp betakarta az asszonyt a pléddel. Hosszú éjszaka elé nézett, és a délelőtt még annál is hosszabb lesz, de férjével ellentétben ő túl fogja élni. Rapp megragadta a telefont a kanapé mellett, és kirántotta a vezetéket a falból. Gyorsan a telefon köré tekerte a kábelt, amikor Richards előbukkant a mosókonyhából, és intett neki, hogy minden rendben. A nő előtt egyetlen szót sem szólhattak. Rapp felment a lépcsőn az első emeletre, lekapcsolta a lámpát az alagsorban, és becsukta az ajtót.

A terv szerint a földszinten minden fényt lekapcsoltak a mosogató felett égő lámpa kivételével, amelyet Dorfmanék éjszakára is égve hagytak. Rapp átvágott az elegáns nappalin, elhaladt Richards mellett, aki az épület bejáratán tartotta a szemét. A dolgozószobába vezető kétszárnyú üvegajtót résnyire nyitották. Rapp az arcára húzta fekete maszkját, belépett, és becsukta maga mögött az ajtót Dorfman világoskék pizsamában a földön feküdt. Lenyalt haja most összevissza állt és az orrából vér folyt. Egy bőr olvasófotelt félrelöktek, és a szőnyeg alatt megtalálták a padlóba ágyazott széfet.

Dorfman könnyes szemmel nézett fel Rappre. Rapp mindössze pár szót tudott németül, de annyit meg tudott állapítani, hogy a nyöszörgő idióta a kutyáiról, nem pedig a feleségről kérdezősködik. Rapp körülnézett az irodában, és nem kevesebb mint tíz, kutyákról készült fényképet számolt meg. Egyetlen tizszer tizenötös fotót látott a feleségről és a két gyerekről, akik úgy tizenöt évesek lehettek. Rapp hét serleget és több mint egy tucat érmet számolt meg.

Dorfman a „Hunde” szót ismételve még mindig kétségbeesetten érdeklődött a kutyái

után. Rapp felemelte hangtompítós Berettáját.

- Pofa be! - szólt rá.

Hurley leguggolt és a hangtompító csövével a széf számtárcsáján kopogtatott. Tökéletesen beszélt németül, utasította Dorfman, hogy nyissa ki a széfet. Dorfman behuntya a szemét, és megrázta a fejét. További húsz másodperc után még mindig ellenállt Hurley felnézett Rappre.

- Menj, és hozd ide a feleségét

Rapp megrázta a fejét.

Hurley összevont szemöldökkel nézett rá.

- Hadd próbáljak meg valamit. Mit szólna, ha fognám az egyik kutyáját és golyót röptenék a fejébe? - Rapp meglátta a felismerés szikráját a bankár szemében. - Úgy bizony, maga idióta. Megyek, és felhozom az egyik kutyáját - Rapp benyúlt a kabátja zsebébe, és előhúzott egy katonai kést. Lehajolt és a kés hegyét Dorfman képébe nyomta. - Van egy jobb ötletem, idefektetem a lábához az egyik kutyát kivágom a szemét és megetetem magával.

- Nein... nein! - Dorfman valóban ijedt arcot vágott

- Ha nem nyitja ki a széfet a kutyája szemeivel fogom kezdeni, aztán a nyelve jön, majd az orra, a fülei, és ha még mindig nem nyitotta ki a széfet, az egészet lenyomom a torkán, és hozom a másik kutyát ha pedig ez sem segít, akkor magával fogom folytatni.

Dorfman becsukta a szemét, olyan szorosan, ahogy csak bírta, és dacosan megrázta a fejét.

Az, hogy türelmesen kivárják, míg Dorfman kinyitja a széfet nem szerepelt a terveik között. Rapp a levegőbe dobta a kést majd éllel lefelé elkapta, és a hegyét Dorfman combjába vágta. A bankár egész teste megmerevedett a fájdalomtól, és sikolyra nyitotta a száját. Hurley visszakézből gyorsan torkon vágta, így sikerült belefojtania a fájdalmas ordítást.

Tíz másodpercbe telt, míg Dorfman annyira megnyugodott, hogy beszélni tudjanak vele.

- Ez az utolsó lehetősége. Nyissa ki a széfet - utasította Rapp.

Dorfmannak ömlött a nyál a szájából, motyogott valamit és a fejét rázta.

- Rendben - mondta Rapp, és elindult az ajtó felé. - Maga akarta. - Rapp visszament az alagsorba, felkapcsolta a villanyt majd megállt az asszony és a két uszár felett. Nem tudta eldönteni, melyiket vigye, így találomra a bal oldalt kapta fel. Rapp a karjaiba vette, és visszament vele az irodába. Richards kinyitotta előtte az ajtót. Rapp finoman a gazdája lábai elé helyezte az uszárkát. Dorfman, ahogy meglátta drága kutyáját a maszkos örült kezében, majdnem szívrohamot kapott. Hurley keményen szájon vágta, és újra a széfre mutatott. Ezúttal Dorfman legalább nem rázta a fejét.

Rapp elővette a kését és a hegyét a kutya pofája elé tartotta.

- A bal vagy a jobb szemével kezdem? Maga dönthet.

Dorfman úgy bömbölt, akár egy kisgyerek, és közben a kezét nyújtogatta a kutyájáért.

Rapp nem volt biztos benne, hogy lesz-e ehhez gyomra, de mi mást tehettek volna? Hurley-re pillantott. A férfi maszk keretezte, sötét szemei bizonytalanul meredtek rá, és mintha könyörögtek volna, hogy hagyja abba. Rappnak az volt az érzése, Hurley inkább a bankárt kínozná meg, semmint a kutyának ártana. Rapp a karjai közé fogta a kutya fejét, és az uszkár bal szeme felé közelített a kés hegyével. Már csak egy centiméter választotta el az állat szaruhártyájától, amikor Dorfman végre beadta a derekát. Szó szerint a széfre vetette magát, és elkezdte forgatni a tárcsát. Rapp megvárta, míg beviszi a megfelelő számkombinációt, majd szabadon engedte a kutyát. Dorfman az uszkárhoz kúszott, magához ölelte, és a pofáját, majd a feje tetejét csókolgatta.

- A kurva mindenit - motyogta Rapp magában, aztán Dorfmanhoz fordult - Magának fontosabb egy istenverte kutya, mint a felesége... igazam van? - Dorfman vagy nem hallotta a kérdést, vagy csak nem akarta meghallani. Rapp Hurley-re pillantott, aki éppen a széf kiürítésével foglalatoskodott.

- Én megmondtam - mondta Hurley, ahogy előhúzott három tárgyat, és megmutatta Rappnak. - Egy SS-tőr és -rangjelzés. Náci faszkalap.

- Egy uszkárbuzi náci, aki terroristákat támogat. Nagyszerű. - Rapp felemelte a fegyverét, aztán megállt - Megtalálta?

Hurley felemelt néhány aktát, számítógépes lemezeket és egy külső merevlemezt

- Azt hiszem, igen. - Gyorsan átlapozta az aktákat - Igen- itt van az egész. Megütöttük a főnyereményt.

- Dorfman - mondta Rapp, miközben a bankár fejére szegezte a fegyverét - Fogadok, ha azok az átkozott terroristák kutyákat ölnének, kétszer is meggondolta volna, hogy segít-e nekik.

- Kérem - mondta Dorfman. - Én csak egy üzletember vagyok

- Aki terroristáknak segít mozgatni a pénzüket, hogy ártatlan civileket ölhessenek.

- Nekem semmi ilyesmiről nem volt tudomásom.

- Hazudik

- Az biztos - mondta Hurley, kezében az aktákkal és lemezekkel teli zacskóval. Visszaigazította a szőnyeget, majd miközben a fotelt is a helyére tolta, így folytatta: - Itt vannak a nevek és a számlák - rázta meg a zacskót. - Pontosan tudta, kikkel üzletel.

- Én csak a munkámat végeztem... a bank érdekében.

- Ahogy egy jó nácihoz illik. - Hurley, arcán széles mosollyal, Dorfman fejének szegezte a Berettát - Egyébként én is csak a munkámat végzem. - Hurley meghúzta a ravaszt, és egyetlen golyót repített Dorfman agyába. A férfi hanyatt vágódott a parkettán, az esést kísérő tompa puffanás hangosabb volt, mint maga a lövés. Egy vértócsa kezdett terjedni minden irányban. Hurley Rapp felé fordult - Húzzunk innen a picsába. Napkeltére Zürichbe kell mennünk.

- Mi van Zürichben?

Az, ami mindig-, pénz és seggfejek.

33. fejezet

Moszkva, Oroszország

Ivanov óvatosan leült a székre a szervezet Moszkva Jaszenyevó nevű kerületében álló központjában. Az elmúlt éjszaka kissé vadra kerekedett. Sikerült nyélbe ütnie egy igen kedvező üzletet. Egy földgázügyben járó külföldi befektetőcsoport hét számjegyű honoráriumot és szép részesedést kínált Ivanovnak az üzletből, ha garantálni tudja, a szerződés megkötését. Ivanovnak most már csak annyit kellett tennie, hogy jobb belátásra téríti az egyik honfitársát, aki már szép hasznot húzott a gázmezőkből. Ha pedig nem sikerülne jobb belátásra térítenie, akkor majd Svetsz egy csapat hűséges tisztjével meglátogatja, és olyan ajánlatot tesz neki, amit nem tud visszautasítani. Ivanov elmosolyodott, ahogy eszébe jutott kedvenc filmje, a Keresztapa. Egy nap nagyon szeretett volna személyesen találkozni Francis Ford Coppolával. A fickó tökéletesen megragadta a hatalom lényegét.

Oroszország pontosan így működött a Szovjetunió összeomlása utáni időszakban. A két rendszer végső soron nem sokban különbözött egymástól. Mindkettő velejéig romlott volt, és a hatalmon lévők zsebeinek teletömését szolgálta. A régi szovjet rendszer hatékonyságának hiánya nevetséges volt. Olyan emberek voltak hatalmi pozícióban, akiknek semmi keresnivalójuk nem lett volna ott, és minthogy ezek képtelenek voltak helyes döntéseket hozni, ez eleve kudarcra ítélte a kommunista kísérletet. A tehetséges embereket semmi sem motiválta, hogy a csúcsra jussanak. Valójában azt lehetne mondani, hogy a motiváció éppen fordítva működött. Ha az ember kritizálni merte az ostoba rendszert, amelyet valami elmebeteg alkotott, aki csak azért kapott pozíciót, mert a sógora fontos tisztséget töltött be, akkor több mint valószínű, hogy megcsapolták amúgy is szerény fizetését. A szerencsés keveseken kívül mindenki a szegénységi küszöb alatt tengődött.

Manapság a dolgok lendületet vettek. Mindenből lehetett pénzt csinálni, mégpedig nem is keveset. Az új cégek gombamód szaporodtak, és külföldi befektetők álltak sorba, hogy beszállhassanak a játékba. A játék azonban alattomos volt. A szovjet rendszer maradványai továbbra is rendszeresen élőködtek, eret vágva az új gazdaság hatékonyságán. Aztán pedig ott

voltak még a korrupt bíróságok, a rendőrség és a biztonsági szolgálatok. Az egész olyan volt, mintha a Keresztapát, a vadnyugatot és a huszas évek amerikai gengszterháborúit gyúrtál volna egybe.

Ezek a bankárok és üzletemberek vagy hónapokig dagonyáztak a cseppet sem hatékony, szigorú szabályok mocsarában, amely rengeteg idejükbe és pénzükbe került, vagy megkeresték Ivanovot, aki megoldotta a problémáikat. Szemben a várost előzőnlő zsidó ügyvédek hadával, akik azt állították, tudják, mit csinálnak, Ivanov be is tudta váltani ígéreteit, és valódi eredményeket szállított új üzletfeleinek. Ezeket az embereket pedig mindig üzletfelekként is kezelte. Az üzlettől függően néha engedett a munkadíjából, a részesedéséből azonban soha. A tízszázalékos részesedés sohasem képezte alku tárgyát. Nem volt egyedül ebben az üzletben, ahogy az Oscar-díjas film szereplőinek is számolni kellett riválisaikkal. Voltak mások is Moszkvában és az egész országban, akik pontosan ugyanezt csináltak, bár Ivanov szerint közel sem olyan jól. Ivanov sohasem habozott túlértékelni a szerepét ebben a szép új világban, ha pedig védekezésre került sor, szerepét az állambiztonsági szerveknél betöltött állása természetes velejárójaként értelmezte. Valakinek rajta kellett tartania a szemét ezeken a külföldi befektetőkön, nehogy aztán ellopják az anyaország természeti kincseit. Végére is ő, sokkal inkább megérdemelte a profitot, mint valami huszonöt éves, üzleti főiskolát végzett siheder. Legalábbis ezzel áltatta magát.

Svetsz belépett az irodába. Túlságosan kipihent és jóképű volt, ami tovább rontotta Ivanov hangulatát.

- Jó reggelt uram.

Svetsz állva maradt. Tudta, hogy nem tanácsos leülnie, míg parancsot nem kap rá.

- Hozz vizet – morogta Ivanov.

Miközben vizet töltött, Svetsz megkérdezte.

- Úgy tűnik egész éjszaka fenn volt. Nem kér egy aszpirint is a víz mellé?

- De igen. – Hosszú, napbarnított ujjával csettintve sürgette asszisztensét. Érezte, ahogy fejfájása egyik halántékából a másikba vándorol, mintha valami idegesítő fénycsóva pásztázná az agyát. Bevette a három pirulát, és megitta a vizet. Egy másodpercig elgondolkozott rajta, hogy lekíséri egy vodkával. Az biztosan segítene a fejfájáson, de még túl korai lett volna. Svetsz és az új garnitúra a gyengeség jelének vette volna.

- Hallottam, sikerült megegyezni velük az üzleti kapcsolat alapelveiben.

- Igen – nyögött fel Ivanov.

- Ne szóljak Maximnak, hogy hozza át a szerződést?

- De, szólj... És aztán tudni akarom, mikor Indulsz Bejrutba, és kit viszel magaddal.

- Holnap, Alekszej és Ivan jönnek velem.

Ivanov elgondolkodott. Alekszej és Ivan volt a két legtöbb embere. Korábban a Specnasznál voltak, hősiesen és kiválóan küzdöttek Afganisztánban, de bajba kerültek, amikor a századuk politikai tisztjét egyik reggel átvágott torokkal találták. Több mint valószínű, hogy ők tették. A politikai tisztek köztudottan seggfejek voltak, és az SZSZSZK utolsó napjaiban néhány közülük egyszerűen eltűnt. Ivanov mindig ügyes embereket keresett, és ezek még annál is jobbak voltak.

- Miért pont Alekszej és Ivan?

- Azért, mert grúzok, és úgy néznek ki, hogy akár libanoniak is lehetnének.

Ez igaz volt, de Ivanov nem akarta elengedni két legjobb fegyveresét. Moszkvában mostanában az ember csak egy dolgot vehetett biztosra: hogy előbb-utóbb valaki megpróbálja kicsinálni. Épp, mint az amerikai gengszterek esetében. Akárhányszor eszébe jutott, ahogy Sonny Corleonét kegyetlenül lemészárolták az autópálya-kapunál, miután a saját sógora, az a kigyó elárulta őt, mindig végigfutott a hátán a hideg. Összerezzen, aztán úgy döntött, Alekszejt és Ivánt maga mellett tartja, ők voltak az ő Luca Brasijai, két személyben.

- Vidd Oleget és Jakovot.

Svetsz a homlokát ráncolta.

- Miért nem tudod egyszerűen követni a parancsaimat?

- Mikor fordult elő akár egyetlenegyszer is, hogy nem követtem a parancsait? - kérdezte Svetsz nyugodtan.

- Tudod, hogy értem. Az arcod. Ma reggel nincs kedvem ehhez. - Ivanov kezébe temette nagy fejét, és felnyögött

- Ennyi erővel mehetnék egyedül is.

- Briliáns ötlet. Utazz csak teljesen egyedül a Földközi-tenger emberrabló-fővárosába, hogy elkapassanak az utcán, és fogva tarthassanak váltságdíjért. Remek ötlet!

- Az én hibám, hogy hajnalig iszik, és nőket izélget?

- Ne kezd már megint..

- Én feleannyi idős vagyok, mint maga, és nem bírok lépést tartani.

- De feleakkora is, úgyhogy kvittek vagyunk.

- Lassítania kellene, különben baj lesz.

- Most fenyegetsz? - kapta fel Ivanov a fejét

- Nem - mondta Svetsz fejcsóválva, mint aki keservesen csalódott főnökében. - Miért kell folyton megkérdőjeleznie a hűségemet? Az egészségéről beszélek. Ki kellene vennie egy kis szabadságot. Menjen valami meleg helyre. Eljöhetne velem Bejrútba.

- Bejrút nyomorúságos egy hely. Valaha nagyszerű város volt... de már nem az. Majd meglátod.

- Úgy hallottam, kezd újra felvirágozni.

- Ugyan - nevetett Ivanov. - Az a része biztosan nem, ahová te mész. A híres zöld zóna olyan, mint Leningrád volt 1941-ben. Egy hatalmas bombatölcsér. A barátaink próbálják helyreállítani, mielőtt a keresztények átveszik az uralmat. Nem szép hely.

Mielőtt Svetsz válaszolhatott volna, kopogtak az iroda ajtaján. Pavel Szokol volt az, Ivanov egyik embere, aki kizárólag az állambiztonság gazdasági ügyeivel foglalkozott. És amennyire kísérteties arckifejezéséből erre következtetni lehetett, nem jó híreket hozott.

- Uram - Szokol hangja kissé elcsuklott. Mindig ez történt, ha félt, hogy mondandójával felzaklatja Ivanovot - Baj van.

- Miféle baj, az isten verje meg?

Szokol belefogott a magyarázatba, aztán elhallgatott, és amikor látta, hogy akárhogy forgatja is a dolgot, a rossz hír attól még rossz marad, kibökte:

- Vannak bizonyos számláink, amelyeken keresztül a tengerentúlra juttatjuk a pénzünket. Úgy értem, a különböző akcióinkhoz.

- Nem vagyok idióta, Szokol. Mindenfelé vannak számláink. Melyikekről van szó?

- A zürichiekről... pontosabban azokról - a feljegyzéseibe pillantott -, amelyek az SBC-nél vannak. - Becsukta a dossziét, és a főnökére nézett.

Ivanov a sápadt férfira meredt. Százharmincnyolc számlájuk volt a Swiss Bank Corporationnél.

- Melyik számlák, a rohadt életbe?

Szokol újra kinyitotta a dossziét. Ahelyett hogy megpróbált volna a számokból olvasni, amelyeket még ő sem értett, átnyúlt az íróasztal fölé, és odaadta a papírt a főnökének.

Ivanov a számlák listájára nézett. Hat számlaszám volt a papíron, és ő pontosan tudta, kihez tartoztak.

- Mit kellene ebből kiderítenem? Nincs itt semmi Csak számlaszámok.

- Uram - mutatott idegesen a papírlapra - a lap szélén a számok egyenlegét látja.

Ivanovnak majd kiestek a szemei.

- E szerint ezek a számlák üresek.

- Így van, uram.

- Ez hogy lehet? - ordította Ivanov talpra ugorva.

- A Svájci Bankközi Kliring zürichi idő szerint kilenc óra egy perckor hajtotta végre az utalást. A pénzt elektronikus úton utalták el a számlákról.

- Tudom, hogy működik a rendszer, te kibaszott félkegyelmű azt mondd, hova utalták!

- Azt nem tudjuk, uram.

Ivanov ökölbe szorította a kezét, mintha át akart volna ugrani az asztalon, hogy beverje beosztottja fejét.

- Akkor tudd meg!

- Az lehetetlen mondta Szokol az életéért aggódva. - Ha egyszer elutalták a pénzt, akkor vége. Lehetetlen lenyomozni. A svájci banki szabályozás...

- Pofa be, te idiótái - ordította Ivanov. - Pontosan tisztában vagyok a svájci banki szabályokkal, de leszarom őket. Azt ajánlom, sürgősen találd ki, hogyan tudod megkerülni azokat a szabályokat, különben vagy a tepsiben végzed, vagy kereshetsz magadnak másik állást.

Szokol meghajolt, és egy szó nélkül elhagyta az irodát.

A vodka a keze ügyében volt. Ahogy mindig. Öt különböző fajta. Ivanov a fejfájástól alig látott, és valójában nem érdekelte, melyik üveg kerül a kezébe. Ezen a ponton csak az volt a lényeg, hogy vodka legyen. Négyujjnyit töltött egy magas pohárba, és egy kevés még az oldalára is lötytyent. Ivott egy hatalmas kortyot, összeszorította a fogait, és hagyta, hogy a tiszta, áttetsző folyadék lecsurogjon a torkán. Azokról a számlákról senki sem tudhatott, a kiürítésükre meg aztán végképp senki nem lehetett képes. Ez komolyan veszélybe sodorhatja a pozícióját nemcsak az Állambiztonsági Szolgálatnál, de az egész kormánynál is. Akár az összes befektetését is romba döntheti. A hivatalából fakadó hatalma nélkül az üzletfelei semmi hasznát nem veszik. Az évek során szerzett ellenségek hosszú sora gondolkodás nélkül a nyomába fog eredni. A keze remegni kezdett.

- Mennyi pénzről van szó? - kérdezte végül Svetsz.

Ivanovnak még egy kortyot kellett innia, hogy elég bátorsága legyen kimondani a számot.

- Huszonhatmillió dollár... nagyjából.

- És ezek kinek a számlái voltak?

Ivanovnak kellett egy kis idő, hogy válaszoljon.

- A bejrúti barátainké.

Svetsz a különböző félkatonai terroristacsoportokra gondolt

- Az ő pénzük vagy a miénk?

- Is-is...

- Is-is?

- Igen! Vedd úgy, hogy ez egy közös vállalkozás volt.

- Közös befektetésünk volt ezekkel a fanatikussal? - kérdezte Svetsz, meg sem próbálva elrejtteni megdöbbenését.

- Itt a hatalomról van szó, te idióta. Néha fogalmam sincs, minek magyarázok neked. Azért fektettük be a pénzt, hogy beleszólhassunk, mire költik. Mintha gazdasági segély volna. - Ennél azért bonyolultabb volt a helyzet, de Ivanovnak aznap reggel nem volt ideje, és az elméje sem volt elég tiszta, hogy elmagyarázza a bonyolult ügyletet. Illetve azt a tényt, hogy az összegből körülbelül tízmillió a KGB pénze volt, amit az évek során szípkázott ki a szervezetből.

- Gazdasági segély a terroristáknak? Nagyszerű.

- Fejezd be az ítélezést. Fogalmad sincs semmiről, ők is tettek pénzt a számlákra. Valójában a pénz nagy része az övék volt - Ivanov segített nekik új bevételi forrásokat találni, feketeipari árucikkek formájában, mint a drog, a fegyverek és a pornó. A drogot és a fegyvereket az egész Közel-Keleten és Észak-Afrikában terítették, a pornófilmeket pedig Szaúd-Arábiába csempészték.

- Ha a pénz nagy része az övék, akkor hogyan lehet beleszólásunk, hogy mire költik?

Ivanov kimerülten felsóhajtott, ahogy eszébe jutott, hogy még fel kell mennie az emeletre, és be kell számolnia az igazgatónak, ő eltűrte ezeket a mellékes üzleteket, de csak egy bizonyos pontig. Ez most nem fog tetszeni neki. Valójában erősen gyanakodni fog, hogy Ivanov a saját maga számára lopta el a pénzt, ha másért nem, hát azért, mert mindnyájan el tudták képzelni, hogy ezt megtegyék.

Svetsz megismételte a kérdést.

- Ez is része volt a megállapodásnak - felelte Ivanov. - Ha a segítségünkre van szükségük, mi tudni akarjuk, mihez kezdenek vele, és nekik is muszáj befektetniük a saját pénzüket a

vállalkozásba. - Ez csak féligazság volt, de Ivanov nem érezte szükségét, hogy beavassa emberét a részletekbe.

- Feltételezem, hogy az a huszonhatmillió a rendelkezésükre álló erőforrások nagyobb része volt.

- Igen. - Ivanov ivott még egy kortyot. A vodka kezdte beolajozni a kerekeket az agyában. Gondolatban hozzá fogott számba venni, hogy kivel kell beszélnie.

- Kinek volt hozzáférése a számlainformációkhoz és a jelszavakhoz?

- Nekik és nekem. Bármilyen, huszonötezer dollárt meghaladó pénzfelvételt mindkét félnek jóvá kellett hagynia.

- Vagyis az egyik jelszó magánál volt, a másik meg náluk.

- Igen.

Svetsz túl sokat kérdezett.

- És kinek volt hozzáférése mindkét jelszóhoz?

- Senkinek. - A fejfájás kezdett visszatérni, de ezúttal a nyakában érezte. Bal kezével a nyakizmait kezdte masszírozni, míg ivott még egy korty vodkát - Szándékosan úgy rendezték, hogy egyik felnek se álljon rendelkezésre mind a két jelszó.

Svetsz ezen egy pillanatra elgondolkodott.

- Valakinek hozzá kellett férnie mind a két jelszóhoz. Valakinek a banknál. Másként hogyan lehetne ellenőrizni a jelszavakat, és elindítani az utalást?

Ivanov abbahagyta a nyaka masszírozását. Hogyhogy ez neki nem jutott előbb az eszébe?

- Dorfman.

- Kicsoda?

- A bankár.

Ivanov kikereste Dorfman irodai számát, és amilyen gyorsan az ujjai bírták, bepötyögte. Több mint két percbe, három beszélgetésbe és egy sor fenyegetésbe került, míg megkapta a választ, ami elárulta neki, hogy nem jól állnak a dolgok. Dorfman nem jelent meg a munkahelyén, és nem tudták elérni sem. Ivanov lerakta a telefont, és az asztalra tette kezeit.

Svetsz kinyitotta az iroda ajtaját, és szólt a titkárnőnek, hogy hozzon nekik kávé. Aztán odalépett az asztalhoz, és elvette a pohár vodkát. Ivanov megpróbálta megállítani.

- Ez nem segít - mondta Svetsz atyai hangon. - Akár tetszik, akár nem, engem minden szál magához köt, és ha el akarjuk kerülni, hogy a Szövetségi Biztonsági Szolgálat kihallgasson minket, akkor ki kell tisztítania a fejét, és össze kell szednie a gondolatait.

Ivanov egész testében megremegett a gondolatra, hogy az SZBSZ verőlegényei a Lubjanka pincéjébe, a KGB egykor rettegett központjába vonszolják. Túlságosan pontosan tudta, mi történt azokban a föld alatti börtöncellákban, és előbb ölte volna meg magát, mint hogy vele is hasonló történjen.

34. fejezet

Németország déli része

Az út eseménytelenül telt, amennyiben egyszerűen dél felé fordultak a nagy Mercedesszel, és mindössze kétszer álltak meg, mielőtt elérték volna a svájci-német határt. Nyolc órán keresztül 120 kilométer per órás sebességgel haladtak a sima, kigyózó autópályán. Néhány nagyobb város közelében lassítaniuk kellett, amikor pedig a délen magasodó hegyekhez közeledtek, a kanyargós, folyamatosan emelkedő út is alig lassította haladásukat. Örültek neki, hogy nem esett a hó.

Elhaladtak Hannover, Kassel, Frankfurt, Strasbourg és még néhány egyéb város mellett, míg Hurley belemerült a kincset érő információk tanulmányozásába, amelyeket a bankár széfjéből hozott el. Richards bekapcsolta a laptopot, és a kódolószoftver segítségével egy műholdas telefonon keresztül feltöltötte az adatokat Dorfman lemezeiről. Kennedy összeállított egy csapatot Washingtonban, amelynek tagjai lefordították és megszűrték az információkat. Mire Kasselhez értek, Richards végzett az adatok feltöltésével. A következő két órát átaludta. Rapp hallgatta a hátsó ülés felől érkező beszélgetésmorzsákat, és azon tűnődött, mi lesz a következő lépés. Hurley szigorúan csak annyit árult el, amennyit feltétlenül tudniuk kellett, és - legalábbis az öreg kém szerint - Rappnek és Richardsnak nem sok mindent kellett feltétlenül tudnia.

Félúton Hurley utasította Rappet, hogy álljon félre, és cseréljen helyet Richardsszal. Tankoltak, elmentek vécére. Hurley pedig hozott nekik kávét és valami rágcsálnivalót. Rapp szívesen vezetett volna tovább, de Hurley ragaszkodott a helycseréhez. Egy-két óra pihenés elengedhetetlen. Az ember sohasem tudhatja, hogy mikor válik hirtelen izgalmassá a helyzet. Ahogy azonban az gyakran előfordult Hurley nem fogadta meg a saját tanácsát, és lázas ütemben folytatta a munkát. Rapp beült a hátsó ülésre, és pár percnyi csend után megkérdezte Hurley-t.

- Most mit csinálunk?

Hurley rá nem jellemző módon elnevette magát. - Majd elmondom, mielőtt átkelünk a határon. Most ki kell bogoznom ezt a szarságot.

Rappnek feltűnt, hogy a fickó össze van zavarodva, de nem rágódott ezen. Az autópálya sima aszfaltján nagy sebességgel gördülő kerekek zümmögése percekben belül álomba ringatta

Rappet. Összetekerte a kabátját, a feje és az ajtókeret közé gyűrte, és elaludt. A következő néhány órában az álom és az ébrenlét határán ringatózott. A műholdas telefon éles csörgése félbeszakította uszkárokról, bénán lenyalt hajakról és összekötözött, kövérek német asszonyokról szóló álmát. Egy ponton elbóbiskolt, és álmában azon töprengett, vajon Frau Dorfman mihez kezd majd a kutyákkal most, hogy a férje már nincs többé. Valamiért erről a Dorfman feje körül terjedő vértócsa jutott eszébe. Vajon mekkora lett a végén? Vajon elkezd majd alvadni a száraz, téli levegőben? És tulajdonképpen mennyi vér lehet egy emberi fejben? Fél liter? Mielőtt ezt eldönthette volna, újra elaludt.

Hurley egy pillanatra sem lassított. Átnézett minden egyes dokumentumot, minden aktát, jegyzetlapot és számlát. Közel egy teljes jegyzetfüzetet teleírt kapcsolódó információkkal. Hajnali öt órakor megálltak egy útszéli motelnél Freiburg közelében, kivettek két egymásba nyíló szobát, tisztálkodtak, és öltönyt, nyakkendőt húztak a határátlépéshez. Hurley utasította őket, hogy tegyék fegyvereiket a bőröndjük rejtett rekeszébe. Hat órakor megint úton voltak, friss kávéval és szendvicsekkel felszerelve. És Hurley kész volt elmagyarázni nekik, hogy mit csinálnak. Sajnálatos módon nem a megfelelő katonai hadműveletet választotta ki terve illusztrálására.

- Ismerik Sherman tábornok menetelését a tengerhez? _

Rapp ült a volán mögött. Minthogy Észak-Virginiában nőtt fel, nem igazán tartotta magát délinek, viszont büszke virginiai volt, ami azt jelentette, hogy ismerte a polgárháború történetének északi verzióját. Egy valódi déli számára, mint Richards, aki a georgiai Covington-ban nevelkedett, William Tecumseh Sherman nevének említése is elég volt, hogy ökölbe szoruljon a keze.

- Totális háború - mondta Hurley. - Ahogy Sherman csinálta. Ha az ellenség nem hajlandó kiállni ellenünk a csataterén, nekünk kell elvinnünk a háborút az ajtajuk elé. Harcképtelenné kell tennünk őket. Ki kell csalnunk őket a nyílt harctérre, hogy aztán lecsaphassunk rájuk.

Rapp mindkét férfi arcát látta a visszapillantó tükörben. Hurley észre sem vette a hirtelen változást Richards arcán.

- Azt akarja mondani - kérdezte Richards -, hogy mi vagyunk Sherman?

- Nagyon remélem - felelte Hurley már-már diadalittasan. - ő győzött, nem igaz?

Rapp nem bírta tovább, és felnevetett.

- Mi az ördög olyan vicces? - kérdezte Hurley.

- Épp Georgia egy büszke fia mellett ül - mondta Rapp, amint sikerült visszanyernie önuralmát. - Ez olyan, mintha Andrew Jackson dicséretét zengené egy csapat indiánnak.

- Ó - mondta Hurley, amint leesett neki, hogy hibázott - Nem sértésnek szántam. Erről majd egyik este néhány sör mellett vitatkozhatunk. Sherman agresszív fickó volt. - Majd, hogy Richardsnak is kedvezzen, hozzátette: - És Lee meg Jackson mindketten taktikai zsenik voltak.

Ez tagadhatatlan. - Aztán témát váltott. - Maga vadászott madarakra, igaz?

- Igen.

- Miért visz az ember magával kutyát?

- Hogy felhajtsa a madarakat.

- Pontosan - mondta Hurley. - Ezek a fickók az elmúlt tíz évben remekül meghúzták magukat, míg a CIA Közép-Amerikára koncentrált, meg arra, hogy elkerülje azokat a faszfejeket a parlamentben. Beszéltem már arról az ügynökünkről, akit néhány hónappal ezelőtt elkaptak Bejrút egyik utcáján... Nos, ez nem az első ilyen eset. Elpuhultunk a nyolcvanas években, és hagytuk, hogy ezek a seggfejek túl sok szarságot megússzanak. - Rapp arcára pillantott a tükörben. Majd folytatta. - 1983 áprilisában támadás érte a nagykövetségünket... hatvanhárom emberünk veszett oda. A CIA legjobbjai közül nyolcan haltak meg aznap, köztük a közel-keleti részlegünk igazgatója és a bejrúti állomás vezetője.

Hurley azt a részt kihagyta, hogy aznap ő is a városban tartózkodott. Hogy ő is könnyűszerrel az áldozatok között lehetett volna. Azt sem mondta el, hogy Kennedy apja volt az egyik ember, akit elveszítettek. Nem az ő dolga volt, hogy megosszon velük egy ennyire személyes információt. Ha egy nap el akarja mondani nekik, az az ő dolga.

- Hogyan reagáltunk? Beküldtük a tengerészgyalogságot. 1983 októberében a tengerészgyalogosok és a francia haderők barakkjait pokolgépes merénylet érte. Kettőszázkilencvenkilenc ember vesztette életét, csak mert egy csapat kibaszott diplomata megetette a katonai vezetést, mondván, hogy a túl nagy biztonsági készültségnek rossz üzenete lenne. És ne feledjék, hogy azok közül a dilettáns faszkalapok közül egyik sem töltött egyetlen napot sem abban az átkozott városban. És hogyan reagáltunk a barakkok felrobbantása után? Azt mondtuk, nem megyünk el az országból, majd ledobtunk néhány bombát, és elmentünk.

Hurley magában káromkodott.

- Ezek meg a fejükbe veszik, hogy baszakodhatnak velünk, és ép bőrrel megúszhatják. 1984 márciusában elkapták az egyik régi cimborámat, Bill Buckley-t, a bejrúti állomás új vezetőjét, aki harcolt a koreai és a vietnami háborúban is. Elképesztő egy fickó volt. - Hurley egy pillanatra szomorúan kinézett az ablakon. - Majd másfél éven keresztül kínozták. Átszállították Teheránba. A szemétládák felvették az egészet. Láttam belőle részeket - Hurley a fejét rázta, mint aki meg akar szabadulni a gondolattól. - Az utolsó csepp információt is kiszedték belőle, aztán eladták az oroszoknak és mindenki másnak, aki érdeklődött Bill sok szarságot tudott. Az információ, amit kiszedtek belőle, hatalmas kárt okozott. El sem tudom mondani, hány éjszakát töltöttem ébren, azon tűnődve, hogy én hogyan bírtam volna. Bevontak egy úgynevezett szakértőt is. A Hezbollah egyik pszichiáterét. A neve Aziz al-Abub volt, és az oroszok képezték ki a Népek Barátsága Egyetemen. Észbontó, hogy ezek a seggfejek milyen hülye neveket bírnak kitalálni. Al-Abub telenyomta drogokkal, és mindent kipróbált rajta. Az a hír járja, hogy két asszisztens is segített neki. Az egészből valódi természettudományos kutatómunkát csináltak. Bill szíve végül felmondta a szolgálatot, de előtte még sikerült kiszedniük belőle néhányat a legféltettebb titkaink közül.

Kezdték eltűnedezni az embereink, egyik a másik után. Magas beosztásban lévő források a térség kormányaiban, és még azon is túl. És mi hogyan reagáltunk? Szart sem csináltunk, aminek az lett az eredménye, hogy még jobban felbátorodtak. Aztán az a szarzsák Kadhafi egy pokolgépet helyez el egy berlini diszkóban, amikor végre úgy döntünk, hogy visszavágunk, és ledobunk néhány bombát a fejére. Őt sajnos nem sikerül eltalálni, de aztán 1988 júliusában a Vincennes vadbarom kapitánya jó ötletnek találja, hogy egy félmilliárd dolláros, Aegis-rendszerű, irányított rakétákkal felszerelt cirkálóval hajkurásszon tízezer dolláros, üveggyapot ágyúnaszádokat a Hormuzi-szorosban. - Hurley elhallgatott, és le kellett hunynia a szemét, mintha még mindig alig tudná elhinni, hogy ez a randa ügy megtörtént.

Rapp fejezte be helyette.

- Az Irán Air 655-ös járata. Kétszázkilencven civil áldozat.

- Úgy van - mondta Hurley. Eszébe jutott, hogy Rapp ugyanabban az évben veszítette el a szerelmét, így tisztában van a törtétekkel. - Nem ez volt a legdicsőségesebb pillanata a történelmünknek. Nem érdekel, mások mit mondanak, az a mi hibánk volt. Ahelyett, hogy magunkra vállaltuk volna, és felhasználtuk volna ezt az alkalmat, hogy megmutassuk az irániaknak, nem őket akartuk elkapni, letagadtuk az egészet. Sőt megpróbáltuk rájuk kenni. Nos, ők sem voltak vétlenek, de a kapitánynak két helikoptere volt a fedélzeten, azokat is használhatta volna a naszádok ellen. Az Aegis-rendszer erőssége a távolsági hadviselés. Nem kell közelharcba bocsátkozni az ellenséggel, hogy a második világháborús ágyúkkal tüzeljünk. Ha egy ilyen hajót valódi fenyegetés ér, hátrál, és kilő egy rakétát.

- És ez vezetett a Pan Am Lockerbie-terrorcselekményhez.

Hurley bólintott.

- Ennél egy kicsit komplikáltabb a helyzet, de dióhéjban... igen.

- És mi hogy jövünk a képbe? - kérdezte Richards.

- Elég annyi, hogy néhányan Washingtonban rádöbrentek hibát követtünk el. A terrorizmus, különösen ez a radikális iszlám szarzság néhány embert megrémített, és van is okuk a félelemre. Látták, hogy mi történt legutoljára, amikor egy Buckley-hoz hasonló formátumú figurát csak úgy elraboltak, és mi a kisujjunkt sem mozdítottuk. Ez nem jó színben tüntet fel bennünket. Most pedig, hogy a sast is elkapták, az egész kezdődik előlről. Ezt nem szabadna elmondanom, de a picsába vele... Csak az elmúlt hónapban öt forrásunkat ölték meg. Több mint egy tucatot pedig vissza kellett hívnunk. Vakon repülünk, mindenféle információ nélkül, és ha nem teszünk semmit, ezzel megint csak megerősítjük őket a hitükben, hogy azt tesznek velünk, amit csak akarnak, mi pedig a kisujjunkt sem mozdítjuk.

- És az, amin egész éjjel dolgozott, hogy jön a képbe? - kérdezte Rapp.

- Képzeljük el egy pillanatra, hogy van ötmillió dollárja egy svájci bankszámlán. A pénz sokévnnyi zsarolás, drog- és fegyverkereskedés, hamisítás és egy sor illegális csalás terméke.

Halálra dolgozta magát, míg összekuporgatta ezt az összeget. Mit tenne, ha egy reggel arra ébredne, hogy a számláján egyetlen cent sincs?

Rapp a kanyargós autópályát bámulta.

- Bepöccennék - felelte.

- Gondolja, hogy felvenné a telefont, és választ követelne?

- Nyilván ezt tenném.

- Naná, hogy ezt tenné. Ezek a faszkalapok most az igazak álmát alusszák, gondolván, hogy a pénzük biztonságban van egy svájci bankban. A következő huszonnégy órában azonban egyszer csak rá fognak jönni, hogy az ebül szerzett megtakarításukat elnyelte a föld. Akkor majd felveszik a telefont, és iszonyú dühösek lesznek. És amikor ez megtörténik - mutatott Hurley az ég felé -, mi is nyitva tartjuk a fülünket

35. fejezet

Zürich, Svájc

Ahogy Hurley ígérte, a határátlépés is eseménytelenül telt morcos, komoly, angolul beszélő férfiak jó öltönyben, jó kocsival átlépnek egy fejlettebb európai országból egy még annál is fejlettebbe.

Továbbhaladtak a világ pénzforgalmi fővárosa felé, és ahogy a nap felfelé kúszott az égen, Hurley részletesebben beavatta őket a terveibe. Negyven perc múlva elérték Zürich külvárosát Hurley elmondta Rappnek, melyik kijáratot válassza, és hol forduljon le. Néhány perccel később megálltak egy birtok kapujánál.

- Mi ez? Egy követség? - kérdezte Rapp.

- Nem - mondta Hurley mosolyogva. - Egy régi barátom otthona.

Az autó még alig állt meg, amikor a súlyos arany-fekete kapu kinyílt előttük. Rapp lassan végighajtott a murvával felszórt kocsibejárón. A virágágyak üresen álltak, és a kézzel nyírt tujákat zsákvászonnal vonták be, hogy megvédjék a súlyos, vizes hótól, amely az évnek ebben a szakában gyakori volt errefelé. A hely nyáron fenséges lehetett. A ház a külföldi nagykövetek Washingtontól délre fekvő rezidenciáira emlékeztette Rappet. Hurley a ház háta mögé irányította, ahol a hat garázsajtó közül az egyik már nyitva állt, üresen, csak az érkezésükre várva.

Carl Ohlmeyer a könyvtárszobában várta őket. A férfi magas volt, sovány és arisztokratikus. Első pillantásra inkább tűnt angolnak, mint németnek, de erős akcentusa azonnal kiűzte ezt a gondolatot Rapp fejéből. Háromrészes öltönyében makulátlan eleganciát sugárzott.

Hurley röviden felvázolta a férfi történetét. A húszas éveikben találkoztak Berlinben. Ohlmeyer szerencsésen túlélte a második világháborút, de szerencsétlenségére a családi gazdasága harmincöt kilométerre keletre, nem pedig nyugatra feküdt Berlinton. Alapfokú iskoláit a jezsuiták kezei között végezte, akik megtanították neki, hogy isten azt várja az embertől, hogy napról napra tökéletesítse magát. Lukács 12,48 volt a kedvencük: „Mert aki sokat kapott, attól sokat követelnek..” Minthogy Ohlmeyer tehetséges matematikus volt, sokat vártak tőle. Tizenhat éves volt, amikor orosz tankok érkeztek ugyanazon a földúton, amelyen a német tankok alig pár évvel azelőtt, de persze az ellenkező irányba távoztak. Nyomukban halál és pusztítás járt.

Két évvel később jelentkezett a híres Humboldt Egyetemre, amely Berlin oroszok által uralt keleti részén állt. A következő három év során csendben figyelte, ahogy diáktársait és professzorait sorra tartóztatja le és küldi Szibériába az orosz titkosrendőrség, csak mert fel merték emelni hangjukat a kommunista tételek ellen. Az egykor nagyszerű egyetemből, amely olyan államférfiakat nevelt, mint Bismarck,

olyan filozófusokat, mint Hegel és olyan fizikusokat, Einstein, egy velejéig rohadt váz maradt csupán.

A háború alatt részben lebombázott épületek romjai az egyetemen töltött évei alatt érintetlenül heverték. Ezalatt a nyugati oldalon az amerikaiak, az angolok és a franciák szorgalmasan dolgoztak a város újraépítésén. Ohlmeyer felismerte, hogy a kommunizmus egy nagy csalás: egy csomó kegyetlen vadállat magához ragadta a hatalmat a nép nevében, csak hogy aztán elnyomhassák azokat, akiknek papíron az érdekeiért küzdöttek. Hurley elismételte nekik Ohlmeyer megingathatatlan véleményét, miszerint bármely kormányzati forma, amely elnyomja, bebörtönzi és kivégzi azokat, akik vele ellentétes véleményen vannak, egészen biztosan nem nevezhető a nép kormányának.

De azokban a háború utáni években, amikor milliókat öltek meg, az embereknek nem volt kedvük egy újabb harcot megvívni. Így Ohlmeyer csendben kivárta az időt, és miután megkapta közgazdászdiplomáját, átszökött az amerikai szektorba. Pár évvel később egy bankban dolgozott, amikor összefutott egy ifjú, vakmerő amerikaival, aki még nála is jobban gyűlölte a kommunistákat. A fiatalembert Stanley Albertus Hurley-nek hívták, és olyan barátság szövődött köztük, amelynek gyökerei messze túlnőttek a kommunisták iránt értett közös gyűlöletükön.

Ohlmeyer, ahogy megpillantotta Hurley-t, egy pillanat alatt ledobta a formalitás álarcát, és sietve kilépett az íróasztala mögül. Mindkét kezével megragadta Hurley jobbját, és azonnal korholni kezdte barátját nemet nyelven. Hurley azonnal visszavágott. Rövid szóváltás után Ohlmeyer a másik két férfira nézett, és így szólt angolul:

Ez az a kettő, akikről annyit meséltél nekem? - kérdezte.

Hurley bólintott

- Igen, ők Mike és Pat

- Igen... minden bizonnyal - mosolyodott el Ohlmeyer. Széttárt karjaival jelezte, egy pillanatra sem hitte el, hogy a valódi nevük Mike és Pat. - El sem tudom mondani, mekkora

izgalommal tölt el, hogy találkozhatok magukkal. Stan elmondta, hogy maguk a legjobbak akiket az évek során látott. - Ohlmeyer azonnal látta a megdöbbenést a két fiatalember arcán. Színlelt meglepetéssel Hurley-hez fordult - Vagy ezt nem lett volna szabad elárulnom?

Hurley nem volt valami lelkes barátja szószátyársága miatt.

- Meg kell bocsátaniuk az én öreg cimborámnak - mondta Ohlmeyer, Hurley vállára téve a kezét. - Rendkívül nehezebb esik bárkit megdicsérni, vagy hangot adni meleg érzéseinek. Így nem érzi magát annyira rosszul, amikor fejbe vágja magukat.

Rapp és Richards felnevettek. Hurley azonban hallgatott.

- Kérem, helyezték magukat kényelembe. Az asztalon találnak kávé, teát, gyümölcslevet és friss zömléket. Ha bármire szükségük van, csak szóljanak. Stannek és nekem van még egy kis dolgunk, de nem fog sokáig tartani, aztán javaslom, hogy aludjanak egyet. Itt maradnak vacsorára... ugye? - fordult Ohlmeyer Hurley-hez, tőle várva a választ.

- Remélem, igen.

- Ugyan már. Persze hogy maradnak.

Hurley utálta elkötelezni magát.

- Szeretnék maradni, de a mai reggel után nem lehet tudni, hogyan alakulnak a dolgok.

- Ez igaz. Előkészítem a gépemet, és holnap reggel oda viszi magukat, ahová menni akarnak. De itt maradnak vacsorára. Ez az utolsó szavam. Sok mindent meg kell még beszélnünk, emellett be kell számolnom ennek a két fiatalembernek a hőstetteinkről.

- Ez nem tűnik valami jó ötletnek.

- Ugyan már - legyintett Ohlmeyer Hurley aggodalmaskodására. mintha az tökéletesen következtetlen volna. Lenézett a Hurley kezében lévő aktatászkára. - Nálad vannak a jelszavak? - kérdezte, ördögi tűzben égő szemekkel.

- Nem... csak azért vezettem Hamburgból egészen idáig, hogy lássam a randa képedet. Persze hogy nálam vannak.

Ohlmeyer szívből felnevetett majd Rapphez és Richardshoz fordult.

- Találkoztak már valaha nála mogorvább emberrel?

- Soha - mondta Rapp habozás nélkül, miközben Richards egyszerűen csak megrázta a fejét.

Míg Rapp és Richards visszavonultak a tizenkét méteres iroda másik sarkába, hogy harapjanak valamit Ohlmeyerhez és Hurley-hez két férfi csatlakozott, akik Rapp szerint

negyvenes éveik közepén járhattak. Üzletembereknek tűntek. Valószínűleg bankárok. Négyen összedugták a fejüket Ohlmeyer nagy íróasztalánál, miközben az ősz hajú német határozott utasításokat osztott anyanyelvén. Negyven perccel később a két férfi, kezükben többoldalnyi utasítással, távozott. Kilenc óra egy perckor, a drámai események lezárásaként megérkezett a hívás, miszerint a tizenhét számlát kiürítették, ám ez még csak a kezdet volt. A következő három órában a számítógépek további átutalásokat hajtottak végre. Minden egyes számlát további három számlára osztottak, aztán még háromra, míg végül összesen 153 új számla jött létre. A pénzt ciprusi, malajziai, hongkongi és mindenféle karibi számlák között utalgatták ide-oda a nagyvilágban. Minden egyes tranzakció csökkentette az egyenleget, ahogy a bankok levonták az utalások költségeit, de Hurley-t ez nem érdekelte. Nem a saját pénzével játszott. Az volt a fontos, hogy az összegek útját lehetetlen legyen lenyomozni. A különböző illetékességi és titoktartási szabályok miatt egy seregnyi jogásznak is egy élet kellett volna, míg keresztülragják magukat ezen a szövevényen. Délre már csak öt számla maradt, nettó 38 millió dolláros egyenleggel.

36. fejezet

Bejrút, Libanon

Fájdalom nyilallt Szajed tüdejébe és combjaiba, ahogy felfelé mászott az omladozó betonlépcsőn. A hete nyomorúságosból elviselhetetlenné változott. Az egész a moszkvai útjával kezdődött, majd a damaszkuszi felettesei által kiadott, eddigi hívatásos karrierje legostobább parancsával fejeződött be. Minthogy úgy tűnt, a fegyverszünet végül mégis tartósnak bizonyul, az átkozott maroniták úgy döntöttek felgyorsítják területszerző törekvéseiket. Érdeklődésük középpontjában láthatólag a Mártírok tere nevű történelmileg jelentős terület állt Bejrút központi kerületében. Damaszkusz azt az utasítást adta Szajednek, hogy menjen a térre, és vesse meg ott a lábát, amilyen gyorsan csak lehet. Mint valami tábornoknak, akinek azt a parancsot adták, hogy mindenáron tartson egy állást, mindenféle támogatás nélkül, Szajednek is magának kellett kitalálnia, hogy hogyan csinálja.

A városban eltöltött tizenöt év megtanította neki, mennyire fontos, hogy egészséges távolságot tartson maga és a különböző frakciók között. A puskák és a gépfegyverek aljas dolgok, és ha tizenéves fiúk kezébe adják őket, rendkívül kiszámíthatatlanok is. Az ötlettől, hogy vesse meg a tér egyik oldalán a lábát, míg a másik oldalt a maroniták foglalják el, végigfutott a hátán a hideg. Elég egyetlen eltévedt lövés vagy egy fiatal, örült keleti katolikus, aki meg akarja bosszulni a bátyja halálát vagy a nővére megerőszakolását, hogy az egész városban újra fellángoljon a harc. Sajnos azonban a parancs az parancs, és bármennyire szerette volna, mégsem hagyhatta figyelmen kívül. Így Szajed elküldte Szamirt és Alit, hogy válasszanak ki egy megfelelő épületet. És miközben azon töprengett, hogyan fogja annyi emberrel megtölteni, amennyi visszarettenti a maronitákat, hirtelen zseniális ötlete támadt.

Svetsz pár napon belül megérkezik Moszkvából, hogy magával vigye a CIA-ügynököt. Így itt marad neki az amerikai üzletember, Zachary Austin. A férfi egyik ügynökségnek sem dolgozott, ebben biztos volt. Csak az volt a kérdés, hogy mennyit kapnak érte, és hogy a pénzt hogyan fogja megosztani azzal az ostoba Abu Radihhal. A Fatah fegyverese úgy siránkozott, akár egy kislány, hogy a telekommunikációs szakember átadására kényszerítették. Ha Szajed beveszi

őt is az üzletbe, a többiek ezt érett és jó szándékú gesztusként értékelik majd. És talán sikerül úgy irányítani a tárgyalásokat, hogy a Fatah patkányai tartsák a tér egész nyugati oldalát.

Az előző délután leült vele teázni. Radih nem kevesebb, mint tizenkét embert hozott magával, ami a jelenlegi, kevésbé feszült helyzetben nevetségesnek tűnt. Szajed először elmondta neki, hogy a maroniták készülnek benyomulni a Mártírok terére. Remélte, hogy az érzelmileg is fontos városrész említése lépésre sarkallja majd Radihot, és nem kellett csalódnia. A férfi annyira meg akarta mutatni, milyen szenvedélyesen támogatja ügyüket, hogy azonnal kapott az alkalmon, és elvállalta a tér nyugati oldalának védelmét. Anélkül hogy részesedést akart volna kicsikarni cserébe, ötven embert adott az akcióhoz.

A szám még Szajedet is meglepte, és kísértést érzett, hogy fel se ajánlja az amerikai átadását. Radih egy érzelmes idióta volt, hogy ekkora ajánlatot tett anélkül, hogy bármit kért volna cserébe, de Szajednek volt egy problémája. Nem igazán tudta tartani a tér nyugati oldalát úgy, hogy közben a két amerikait a Hamra utcai iroda alagsorában hagyja alig néhány emberével. Mielőtt csatlakozott volna az Általános Biztonsági Csoportfőnökséghez, három évet szolgált a hadseregben, és emlékezett valamire abból, amit a gyalogsági kiképzésen mondtak neki a haderők összpontosításával kapcsolatban. Csak pár napot kell kibírnia, míg az oroszok elviszik a CIA-ügynököt. Azután Szajedet nem igazán érdekelte, mi történik az üzletemberrel, feltéve persze, ha megkapja a részét a váltságdíjból.

Szajed átnézett a kis kávéházi asztal felett.

- Befejeztem a texasi üzletember kihallgatását.
- És kiderült, hogy kém? - kérdezte Radih.
- Nem, biztos vagyok benne, hogy valóban üzletember.
- Rendben. Akkor megkezdhetem a tárgyalásokat a szabadon bocsátásáért?

Szajed hallgatott. Azt várta, hogy Radih tegyen ajánlatot, ahogy azt korábban is csinálták.

- Húsz százalékot garantálok a váltságdíjból.

Szajed kísértést érzett, hogy ötvenet kérjen. Valószínűleg a többiek is támogatták volna, de szüksége volt Radih segítségére a maroniták ellen.

- Úgy gondolom, minden körülményt mérlegelve, a harminc százalék tisztességes ajánlat - Mielőtt Radih ellenkezhetett volna, Szajed még hozzátette: - Még ma éjjel átvittem az új épületbe a másik amerikaival együtt. Néhány hétig használhatod a helyet parancsnoki állásnak.

Ezt a megtiszteltetést Radih nem tudja majd visszautasítani. Ő lehet a város keresztényektől való visszaszerzéséért folytatott harcuk előhada.

Magát az épületet végül le kell majd rombolniuk, ötfokos szögben dőlt a tér felé, és úgy nézett ki, mintha egy erősebb szél bármelyik pillanatban mind a hét emeletet az utcára dönthetné,

de kemény betonból épült, így robbantani kell, mielőtt magától összedől. A tér összes épülete közül talán ez volt a második legjobb állás. Sajnálatos módon a legjobb pozíciót a maroniták foglalták el, alig kilencven méterre, közvetlenül velük szemben.

Radih máris elkövetett egy hibát, és Szajed magát okolta érte. Az önjelölt hadvezér egy tíz autóból álló konvojval hagyta el a reptér környékén elterülő nyomornegyedét, és megszervezte, hogy a parasztok úgy búcsúztassák őket, mint hős muzulmánokat, akik a keresztesek kiűzésére indultak. A csendes érkezés helyett egy ragyogó, sárga Fatah-zászlót lengetve érkeztek a térre. Minden esély megvolt rá, hogy elszabaduljanak az indulatok.

Szajed ezt nem akarta. Most, hogy Svetsz idejön az amerikaiért, az utolsó dolog, amire szüksége volt, az egy nyílt konfliktus. A foglyok már az előző este megérkeztek. Mindössze két autóval szállították őket. Ahogy azt kell. Észrevétlenül. Aztán a következő néhány órában az embereket és a felszerelést is lassan átszállították a Hamra utcai irodából. A holmik nagy részét sikerült áthozniuk anélkül, hogy feltűnést keltettek volna, és aztán hirtelen, öntömjénező pompával megjelent Radih, és az egész város tudtára adta, hogy elfoglalták állásukat. Ez talán segített elérni Damaszkusz rövid távú céljait, de akár vissza is taszíthatta a várost a káoszba.

Ahogy Szajed felért a tetőre, rádöbrent, hogy Radih belépője akár az életébe is kerülhet. Bal szemével kinézett az épület sarkán, és az utca túloldala felé pillantott. A maroniták épülete egy emelettel magasabb volt, és ránézésre nem kevesebb, mint öt fejet és három puskacsövet számolt meg a tető vonalában. Épp akkor jelentették neki, hogy a maroniták homokzsákokat töltenek, és elbarikádozzák a földszinti ablakokat és ajtókat. Hát persze, ő is ezt tenné, illetve tulajdonképpen ezt is tette. Nagyon jó lenne, ha sikerülne túlélniük ezt a patthelyzetet lövöldözés nélkül, mert ha csak egyetlen lövés is eldördül, akkor az egész teret ólomlövedékek zápora fogja beborítani. Már látott ilyet korábban. Szó szerint több ezer lövedéket lőttek ki percek leforgása alatt. Szólnia kell az embereinek, hogy csínján bánjanak a fegyvereikkel.

Szajed az épület túloldalán találta meg Szamirt. Ez volt a legvédettebb hely a tér másik oldala felől. Szamir átadta neki a műholdas telefont, amit Ivanov lányos kinézetű embere adott neki, mielőtt Szajed elhagyta volna Moszkvát.

Halló - mondta, miután a telefont a füléhez helyezte.

- Barátom, hogy mennek a dolgok?

Szajed a homlokát ráncolta. Ivanov volt az, és a hangjából ítélve már ivott, pedig még alig múlt el dél.

- Minden rendben - mondta Szajed, miközben lopva kipillantott az épület sarkán. A nap megcsillant valamin a tér túloldalán, és az a szörnyű érzése támadt, hogy egy mesterlövészpuska távcsövét látta.

- És mi a helyzet abban a nagyszerű városban?

Szajed elhúzta a telefont a fülétől, és kétkedve nézett a készülékre. Valami nem stimmel Ivanovval. A fickó utálta Bejrútot. Felsőhajtott, és újra a fölére tette a kagylót.

- Ebben a pillanatban egy kissé feszült a hangulat, de semmi olyasmi, amit ne tudnék kezelni.

- Mi a gond?

- Csak az egyik milícia próbálja rátenni a kezét egy területre a városban. Afféle patthelyzet alakult ki.

- Muzulmánok?

- Nem - mondta Szajed. Már a feltételezés is dühítette. Ivanov részegen szeretett történelemórákat tartani neki. Különösen arról, hogy a muzulmánok semmit sem szeretnek jobban, mint egymást lemészárolni, és ezzel csak akkor hagynak fel egy pillanatra, ha úgy döntenek, hogy inkább zsidókat, hindukat vagy keresztényeket akarnak ölni. - Maroniták.

- Ó... a Közel-Kelet kullancsai. Nem ők azok, akiket már ezer éve próbáltok kiirtani?

- Mit akarsz?

- A csomagomat - mondta Ivanov elmosódott hangon. - Előkészítetted? Ugye nem döntöttél úgy, hogy inkább a perzsákkal tárgyalasz?

- Tartom magam a megállapodásunkhoz. Mikor várhatom, hogy érte jöttek? Gondolom, küldesz érte valakit.

- Igen.. bár gondolkozom rajta, hogy magam megyek érte. – Hosszú szünet következett. – Felajánlottad... vagy nem?

- Ó – mondta Szajed, megdöbbenve, hogy Ivanov emlékszik őszintétlen ajánlatára, és a szaván fogja.

- Akkor jó. Három napon belül ott leszek. Talán még hamarabb.

- Nagyszerű - hazudta Szajed. – Addigra mindent előkészítek. Most mennem kell. Sürgős dolgom van. Kérlek, hívj, ha még valamire szükséged van.

Szajed megnyomta a piros gombot, és megszakította a hívást. Végignézett a vigasztalan tájon, a romba dőlt, kilőtt épületeken, és azon tűnődött, hogyan fogadhatja Ivanovot ennek a romhalmaznak a közepén.

Aztán ahogy megfordult, hogy lemenjen a lépcsőn, szemközt találta magát Imad Mugnijával, az Iszlám Dzsihád társvezetőjével. Mugnija, aki amúgy sem könnyedségéről volt híres, most úgy nézett ki, mintha kész lenne megölni valakit.

Mugnija visszanézett a lépcsőház felé, és intett két testőrének, hogy hagyják magára.

- Ki volt az? - kérdezte a telefonra pillantva. - Hallottam, hogy beszéltél.

- Ivanov.

- Mit akart?

- Azt hiszem, sértegetni, de nem mentem lépre.

- Ezenkívül?

- Az egyik emberét akarta ideküldeni a kémért. Most meggondolta magát, és inkább személyesen jön el.

- Csak úgy meggondolta magát.. Épp most?

- Igen - mondta Szajed, azon tűnődve, hogy mit akarnak jelenteni ezek a kérdések. – Mi történt?

Mugnija újra hátrapillantott, hogy megbizonyosodjon róla, senki nem hallja a szavait

- A bankszámláim Svájcban... üresek.

- Hogy érted, hogy üresek?

- Üresek... eltűnt a pénz... nincs rajtuk semmi.

Szajed tudta, hogy csak valami tévedés történhetett.

- Az lehetetlen.

- Háromszor ellenőriztem. És nem csak az Iszlám Dzsihád két számlájáról van szó. A személyes számlám, amit a segítségeddel nyitottam... Az is üres. - A hangjából burkolt vád csendült ki a törtétekért.

- Ez nem lehet. Biztosan valami tévedés történt. Telefonáltál Hamburgba?

Mugnija bólintott.

- Az unokatestvérem hatszor próbálta.

- Sikerült elérnie Dorfman?

Megrázta a fejét.

- Herr Dorfman halott.

- Halott?

- A saját otthonában ölték meg tegnap éjjel.

Szajed térde megremegett, ő ajánlotta Dorfmant Mugnijának és a többieknek.

- Te vagy az egyetlen közülünk, akik ismerte ezt a bankárt. Azt mondtad, nem fogjuk megbánni, ha nála fektetjük be a pénzünket.

Szajed látta, hová vezet ez az egész. Valakit hibáztatniuk kellett a történetekért, és ő volt a legkönnyebb célpont.

- Biztos vagy benne, hogy meghalt?

- Amilyen biztos innen lehetek.

Szajednek nem tetszett, ahogy az iszlám Dzsihád vezetője ránézett.

- Végére fogunk járni ennek a dolognak. Esküszöm, hogy nekem semmi közöm sem volt hozzá. Gyere velem - mondta Szajed. El akarta hagyni a tetőt még mielőtt Mugnija úgy dönt, hogy ledobja.- Elmegyünk a bankomba, ide a városba. Biztos vagyok benne, hogy valami tévedés történt. Én is ott tartottam a pénzemet.

- Mondd el meg egyszer, hogyan kerültél kapcsolatba Dorfmannal.

Szajed már elérte az első lépcsőfordulót.

- Ivanov mutatta be nekem hat évvel ezelőtt.

- Most pedig csak úgy felhívott, és ezt nem is említett?

- Egy szóval se.

- Kibaszott oroszok...Mindig kavarjak.

37. fejezet

Zürich, Svájc

Rapp és Richards az izgalmas események nagy részéből kimaradtak. Az időeltolódás miatt, és mert az elmúlt napok során nem sokat aludtak, mindketten éltek Ohlmeyer ajánlatával, és a szobájukba mentek. Rappnek csak annyi energiája volt, hogy kibújjon az öltönyéből, magára húzza a takarót, ahhoz azonban már nem volt elég, hogy megmossa a fogát, vagy bármi egyebet csináljon. Még azzal sem foglalkozott, hogy behúzza a függönyt. Arccal előre bedőlt a franciaágyba, és azonnal álomba zuhant Ez néha előfordult vele. Csak hasra feküdt becsukta a szemét és jóccakát. A problémákkal csak ébredéskor szembesült. Ha így feküdt az arcán mindig

folyt az orra, és karikás szemmel ébredt.

A kezei a teste alá szorultak. Résnyire nyitotta az egyik szemét és a legvégső jinre és jangra az életre és a halálra gondolt. Azon tűnődött, hogy vajon normális dolog-e, hogy ennyit foglalkozik ezzel, illetve, hogy felhozza-e a témát Lewisnak, amikor visszatér az Államokba. Persze, csak ha egyáltalán visszatér. Ez a gondolat mosolyt csalt az arcára. Fogalma sem volt róla, miért találja szórakoztatónak a gondolatot, hogy valaki megölheti, mégis annak találta.

Talán mart több mint ötven százalék esélye volt, hogy akárki próbálja is megölni, az illetőnek fogalma sem lesz, milyen harc vár rá. Rapp nem beszélt erről senkivel, még Lewisnek vagy Kennedynek sem említette, de jó volt ebben a munkában, és idővel csak egyre jobbá vált.

Huszonhárom évesen már jól ismerte a halált. Ott volt az apja, aztán Mary, alig egy héttel ezelőtt pedig belenézett egy férfi szemébe, és meghúzta a ravaszt. És ahogy az élet kifutott a férfi arcából, semmit sem érzett. Legalábbis büntudatot, sajnálatot vagy szorongást nem. Inkább olyan volt, mintha valami béke szállta volna meg. Aztán ott volt tegnap éjjel Herr Dorfman otthonának bizarr megszállása. Amikor Kennedy beszervezte, ilyesmi meg sem fordult a fejében. Arról legalább ezerszer álmodott, hogy úgy öl meg valakit, ahogy Sariffal tette. De ami Dorfmannal történt, arra sohasem gondolt. Bármilyen élénk is volt a fantáziája, meg sem fordult a fejében, hogy egyszer végignézi majd, ahogy egy embert fejbe lőnek, miközben díjnyertes kutyáját szorongatja az ölében.

Mindenféle jel vagy tudatos elhatározás nélkül egyszer csak kiugrott az ágyból, felvette a kiinduló helyzetet, és elkezdett fekvőtámaszokat csinálni. Eszébe jutott a régi mondás. Ha nem élsz gyorsan az olyan, mintha máris haldokolnál. Jó érzés volt élni. Lenyomott ötven fekvőtámaszt, megfordult, és csinált ötven felülést is, aztán úgy döntött, fut egyet. Előkotorta a felszerelését. Délután négy óra harminchét perc volt. A futócipője gyakorlatilag még teljesen új volt, a régit egy kukába dobta Isztambulban. Rapp feltételezte, hogy egy ekkora házban kell lennie egy edzőteremnek. Igaza volt. A személyzet egyik tagja meghallhatta a lépteit a lépcsőn, és az előtérben várta. Visszakísérte Rappet a lépcsőn, végig a folyosón, elhaladtak a szobája előtt, és a ház egy távolabbi szárnyába mentek. A szoba három falán ablakok nyíltak. Talált benne futógépet, szobakerékpart, evező-gépet, valamint egy univerzális edzőgépet és néhány súlyzót is.

Rapp felállt a futógépre, hegymenetre állította, és megnyomta a start gombot. A következő harminc percben a futófelület emelkedett és süllyedt, Rapp pedig végig tartotta a négy perc per kilométeres tempót. Amikor a digitális kijelző tanúsága szerint lefutotta a nyolc kilométeres távot, megnyomta a piros gombot, és zihálva leugrott a gépről. Az arca izzadságban úszott. Még a levezető gyakorlatokra sem maradt elég energiája. Ahogy összegörnyedve, térdeire támaszkodva állt, egy másodpercig azon tűnődött, hogy vajon el fogja-e hányni magát. A nő ebben a pillanatban lépett be az edzőterembe. Rapp fájdalmas arccal felegyenesedett, és megpróbálta teleszívni a tüdejét levegővel.

- Hát itt van - mondta a nő közel tökéletes angolsággal. - Már mindenhol kerestem.

Rapp alig bírta elrejteni meglepetését. Itt állt előtte a legvonzóbb nő, akit valaha is látott, és őt kereste. Még mindig kifulladásig próbált megszólalni, de aztán elhallgatott. A hányinger visszatért, és úgy érezte, azonnal ki kell nyitnia az egyik ablakot, ha nem akarja elhányni magát

ez előtt a szépség előtt

- Bocsásson meg - mondta mutatóját felé tartva.

Rapp kinyitotta az egyik ablakot, és beszívta a friss, hideg levegőt. Néhány mély lélegzetvétel után kezdeti elmúlni a hányingere.

- Ne haragudjon - mondta visszafordulva a nő felé -, nem vagyok valami jó formában.

A szőke szépség csípőre tette az egyik kezét, és végignézett rajta.

- Nekem úgy tűnik, nincs semmi gond a kondijával.

Rapp idegesen felnevetett. Nem tudta, mit mondjon.

- Maga is, remekül néz ki. Úgy értem, nem hiszem, hogy edzenie kellene... vagyis... - ezek a szavak hagyták el a száját, közben pedig magában azt ordította: „Hogy lehetsz ekkora idióta?!”

- Köszönöm - villantotta rá a nő tökéletes fogsorát

Rapp ekkor vette észre a kis mélyedést az állán. A nő első pillantásra annyira kibillentette az egyensúlyából, hogy csak most bírta számba venni az egyes vonásait kék szem, platinaszőke haj, amelyet lófarokba fogva viselt, kiálló arccsont. Akár valami északi istennő. Nem lehet, hogy ezek az emberek mind valami rokoni kapcsolatban állnak egymással? Ez az apró, pisze orr. De valami miatt elsősorban az apró mélyedés ragadta meg a figyelmét az állán.

- A nagyapám küldött, hogy keressem meg magát.

Hát ezért volt olyan ismerős. Herr Ohlmeyer állán is éppen ilyen mélyedés vagy vágás volt. Rapp nem tudta a pontos nevét, de valahogy a nőnek sokkal jobban állt. Elmosolyodott, és kezét nyújtott a nőnek.

- Mitch... vagyis Mike... vagyok - Szedd már össze magad, ordította az agya.

- Greta. örvendek a szerencsének.

A mosolyától kissé megremegett a térde. Hát persze, gondolta Rapp magában. A copfos Greta képe villant fel előtte, amint bőrnadrágban, fehér blúzban, dús keblekkel söröskorsókat egyensúlyoz. Mi az ördög ütött belém? Észrevette, hogy a lány arcizmai egy pillanatra megfeszülnek, majd követte pillantását, és rádöbbsent hogy elfelejtette elengedni a kezét.

- Ó, ne haragudjon - mondta Rapp, hirtelen szabadon engedve a kezét. Odasietett a polchoz, amelyen a törülközőket tartották, és hozott neki egyet. Ahelyett hogy odaadta volna, elkezdte törölgetni a nő kezét - Nagyon sajnálom.

A lány idegesen felnevetett, és elvette tőle a törülközőt.

- A nagyapám kérte, hogy szóljak, az italokat pontban hat órakor szolgálják fel a könyvtárban. Megjelenés öltönyben és nyakkendőben. Ezek az ő szabályai, nem az enyéim.

- Rendben - mondta Rapp, majd valami megmagyarázhatatlan késztetést érezve, hogy tovább beszéljen, hozzátette: - Maga mit vesz fel?

- Vicces egy fickó maga - mondta Greta, kissé felhúzva az orrát.

És azzal már ott sem volt. Rapp döbönt csendben nézte, ahogy kimegy. Nem tudta, ez hogyan lehetséges, de hátulról is éppen olyan jól nézett ki, mint szemből. Farmert viselt, amelynek száját barna bőr lovaglósizmájába tűrte. Az ajtó egy kattanással becsukódott mögötte, és ez végre kimozdította Rappet a transzserü állapotból. Kétszer fejbe vágta magát.

- Te idióta, úgy viselkedsz, mint egy tizenöt éves.

Megpróbálta befejezni az edzést, de a gondolatai máshol jártak.

Így inkább visszament a szobájába, vett egy hideg zuhanyt, és Gretán gondolkodott. A románc, a párkapcsolat - vagy nevezze mindenki, ahogy akarja - nem tartozott azok közé a dolgok közé, amelyeken Rapp sokat gondolkodott volna, mióta Maryt elveszítette. Itt-ott volt egy-két kalandja, de ezek kizárólag a fizikai vonzalomról szóltak. Mind helyre akarták hozni. És éppen ez volt a baj. Mindnyájan tudták, hogy ki ő, és hogy elveszítette középiskolás szerelmét a terrortámadásban, amely porig sújtotta egész Syracuse-t. Ő volt a lacrosse-csapat kapitánya a nemzeti bajnokságban, egy olyan iskolában, ahol megörültek ezért a sportért, ami gyakorlatilag garantálta, hogy végül egy bizonyos mennyiségű nő az ölében fog kikötni. Sajnos később mindnyájan az érzéseiről akartak beszélni, arról, hogyan birkózik meg a veszteséggel és a fájdalommal. Ennél kevésbé vonzó közeledést ki sem találhattak volna. Az érzései, a személyes fájdalma csak rá tartoztak, és senki másra.

Már közel négy év telt el azóta. Lehetséges, hogy emiatt történik ez vele. Az idő valóban begyógyította a sebeket vagy esetleg Sarif és Dorfman az oka. Talán az, hogy a holttesteiket az elméje mélyén tátongó űrbe taszította, segített féken tartani fájdalmát vagy talán egyszerűen Greta lélegzetelállító szépsége vakította el annyira, hogy egy pillanatra megfeledkezett a múltjáról. Nem, ez nem lehet. Valami másnak is kell még itt lennie. Rengeteg gyönyörű nővel találkozott az elmúlt évek során, de egyik sem volt rá ilyen villámcsapásszerű hatással.

Rapp a tükör előtt állva megkötötte a nyakkendőjét, és úgy döntött, ennyiben hagyja a kérdést. Rejtély volt számára. Egy megoldatlan probléma. Valószínűleg a fentiek közül néhány vagy mindegyik szempont közrejátszott. De végtére is, mit számít ez? Olyasmit érzett, amit már évek óta nem, és korábban nem is volt biztos benne, hogy valaha újra hatalmába fogja keríteni ez az érzés. A szerelem szikrája vagy szerelem első látásra - fogalma sem volt róla, melyik. Nem hitte volna, hogy az utóbbi. Valószínűbb, hogy inkább testi vágy volt, amit érzett. Két fiatal, vonzó ember, és a feromonok működésbe léptek. Lehetséges, hogy ő is ugyanezt érezte? Felidézte a lány arcát, ahogy végigmérte.

- Mit számít ez? - kérdezte magát a tükörbe nézve. - Reggel úgyis elmegyek oroszlanra

vadászni.

Megigazította a Windsor-csomót a nyakkendőjén, és úgy döntött, kiélvezi ezt az estét. Megfeledkezik a holnapról és a tegnapról, a fájdalomról és a kötelezettségekről, és legalább egyetlen éjszakára megpróbál úgy élni, ahogy a normális emberek.

38. fejezet

Moszkva, Oroszország

Ivanov letette a kagylót és a vodkás pohár után nyúlt. Egy tizedmásodperccel azelőtt kapták ki a kezei közül, hogy megragadhatta volna. Kezei csak a levegőt markolták. Többször pislogott majd felnézett, és meglátta Svetszet a pohárral a kezében.

- Az enyém. - Csak ennyit bírt kinyögni.

Svetsz szívesen elmondta neki, hogy amikor részeg, úgy beszél, mint egy kisgyerek, de abból a pillanatban semmi jó sem származott volna.

- Mit mondott?

- Fogalma sem volt róla, mi történt.

- Biztos benne? - Svetsznek is végig kellett volna hallgatnia a beszélgetést. Amikor a főnöke ilyen állapotba került, nagyon megbízhatatlan volt.

- Miben kellene biztosnak lennem? - Eltolta magát az asztaltól és hátradőlt magas támlás, fekete bőrszékében. - Ez a fickó csak egy tevehajcsár. Nem elég okos, hogy elloppja a pénzünket.

Svetsz abban a szent pillanatban semmit sem szeretett volna jobban, mint alkoholistá főnökének a képébe vágni: Szajed okosabb nála; de korábban látta már, ahogy Ivanov ilyen sértésért lelő valakit.

- Talán Hamburgba kellene mennem?

- Nem. Itt van rád szükségem. Küldd Pavelt.

Mekkora idióta, gondolta Svetsz. Pavel Szokol elboldogult a számokkal és a kimutatásokkal, de közel analfabétának bizonyult az élet bármely más területén. Semmire sem mennének vele, ha őt küldenék Hamburgba.

- Válaszokra van szükségünk, és attól tartok, ha csak itt ücsörgünk, nem fogjuk megkapni őket. Ha Pavelt küldjük, abból csak még nagyobb zűrzavar lesz. Nem hagyja, hogy magán és Pavelen kívül ezt bárkivel is megbeszéljem, így pedig nem lesz könnyű megszerezni, azokat a

válaszokat

- De rád itt van szükségem.

- Pár napon belül nem lesz itt” - mondta kissé erőteljesebben. - Ha híre megy, hogy a pénz eltűnt, a telefonok csörögni kezdenek, és előbb-utóbb magasabb szintre kerül az ügy. Vagy, ami még rosszabb, megtudja az egész város, ha pedig ez megtörténik, akkor le fogják tartóztatni.

- Minket! Úgy érted, le fognak tartóztatni minket! - Ivanov majdnem kiabált. - A te kocsid az enyémhez van rögzítve.

- Higgye el, nem múlik el úgy perc, hogy ne gondolnék erre.

- És én jó voltam hozzád.

- Igen, jó volt - felelte Svetsz minden lelkesedés nélkül.

- És továbbra is a gondodat viselem. Csak a válaszokra van szükségünk.

- Amire most szükségünk van, az pénz - próbálta elérni, hogy Ivanov felfogja alapvető problémájukat. - A válaszok talán elvezetnek minket a pénzhez, de azokat a válaszokat nem tudjuk innen, Moszkvából megszerezni.

- Ne beszélj rébuszokban.

- Csak engedje meg, hogy elmenjek Hamburgba, és majd meglátjuk, mit találok. Ma éjjel odarepülök, és ha minden rendben megy, holnap reggel az első géppel vissza is jövök.

- És én mit csináljak?

Svetsz hirtelen tisztán látta a megoldást.

- Rúgjon be. Hívjon néhány nőt, és menjen a Hotel Balcsugba.

Ivanov a homlokát ráncolta. Nem volt kedve kimozdulni.

- Muszáj nyilvánosan megjelennie. Tudja, milyen ez a város. Ha pletykálni kezdenek róla, hogy bajba került, és senki sem látja nyilvánosan megjelenni, el fogják hinni azokat a pletykákat. Ha viszont azt látják, hogy minden a megszokott módon megy, nem fognak hinni a híreszteléseknek.

Svetsz majdnem bármit hajlandó lett volna kimondani, hogy meggyőzze főnökét. Ha csak itt ücsörögnek az irodában, azzal nem mennek semmire. Látta már a főnökét ennyire megrettenve. Általában csak egy-két napig tartott. Elég szánalmas látvány volt, de valahogy aztán a kétségbeesés és a vádaskodás végül mindig helyre pofozta, és akkor úgy tört ki ebből az állapotból, akár egy támadásra kész medve. És addigra Svetsznek ki kell derítenie, mi történt, ha nem akarta, hogy végül rajta csattanjon az ostor.

- Vidd magaddal Alekszejt és Ivánt - javasolta. - ők majd gondoskodnak róla, hogy megfelelően bánjanak veled.

Igen, gondolta Ivanov. Az én két Luca Brasim. Senki sem mer ujjat húzni velem, ha őket viszem magammal. Ivanov már két hűséges katonája gondolatától is jobban érezte magát, emellett pedig lehet, hogy valami nő megfelelő gyógyír lesz szörnyű hangulatára. És inni is akart.

- Rendben - adta be a derekát de azonnal hívj fel, ha megtudsz valamit.

Svetsz elbizonytalanodott. Aznap már éppen eleget telefonáltak, és az elektronikus megfigyelőeszközök korában sohasem lehetett tudni, ki hallgatja le őket.

- Megígérem - hazudta, ahogy elindult az ajtó felé. - És ne feledje... ma éjjel tegyen úgy, mintha semmi sem történt volna.

39. fejezet

Zürich, Svájc

Rapp pár perccel hat óra előtt lépett be a dolgozószobába, és egyedül találta Hurley-t. A bal fülén telefonnal, jobb kezében egy pohár itallal a franciaablaknál állt, és a hófödte hegyeket bámulta a távolban. Hurley a telefont a füléhez szorítva könnyedén hátrapillantott, hogy megnézze, ki az, aztán folytatta, amit csinált. Rapp keresztülsuhant a szobán, a parkettáról egy nagy perzsaszőnyegre lépve. A könyvtár kétszintes volt, de a felső valójában csak egy keskeny galériából állt, amelyről hozzá lehetett férni a négy falat beborító könyvespolcokhoz. A könyveken egyetlen porszem sem látszott.

Rapp egy kattanást hallott, és a bal oldalán egy nagy, faberakásos ajtó nyílt ki. Herr Ohlmeyer lépett be, arcán meleg mosollyal. Kinyújtott hosszú mutatóujjával intett Rappnek, hogy csatlakozzon hozzá. Rapp Hurley-re pillantott, hogy lássa, nincs-e valami mondanivalója, de még mindig telefonált, így követte Ohlmeyert egy sokkal kisebb, ablaktalan irodába.

Volt valami különös ebben a helyiségben. Valahogy furcsának érezte. Amikor Ohlmeyer becsukta az ajtót, egy kattanás hallatszott, és szinte teljes csend borult rájuk. Csak egy processzor halk zümmögése törte meg a néma csendet. Rapp hallotta a saját légzését, és rájött, hogy egy hangszigetelt helyiségbe léptek. A padlót néhány centivel megemelték, a falakat és a mennyezetet, pedig leszigetelték, és szövettel borították. A három képernyővel felszerelt íróasztal mögött három sorban, soronként öt fekete-fehér biztonsági monitor állt. Az íróasztal előtt egy aprócska, egy méternél talán valamivel nagyobb átmérőjű konferenciaasztal volt négy jellegtelen fa székkal. A szoba annyira szöges ellentétben állt a ház többi részével, hogy Rapp nem tudta nem észrevenni.

Ohlmeyer felfigyelt a fiatalember érdeklődésére.

- A munkámban az embernek muszáj bizonyos óvintézkedéseket tennie. - Kihúzta az egyik széket, szólt Rappnek, hogy üljön le, majd felemelt egy dossziét az íróasztalról. Az aktát a konferenciaasztalra tette. - Csodálom azért, amit csinál. Nem valami könnyű életet választott magának.

Rapp diplomatikusan bólintott, de nem válaszolt.

- Megbánta már?

- Nem - vágta rá Rapp habozás nélkül.

- Jól alszik? Nincsenek kétségei?

- Nem vagyok valami nagy alvó.

Ohlmeyer elmosolyodott, és megvakarta a mélyedést az állán.

- A maga fajtája ritkán az.

- Az én fajtám?

- Igen. A vadász. Bele van kódolva a génjeibe. Majdnem mindenkiben ott szunnyad több ezer éve. Sok emberben nem maradt belőle elég, hogy bármi hasznuk legyen belőle. Ezek ülőmunkákat végeznek, amely nem jelent számukra sem fizikai, sem mentális kihívást. Persze nem rendelkeznek a maga képességeivel és a motivációjával sem.

Rapp úgy gondolta, van valami igazság a férfi szavaiban, de ő maga sosem fordított rá túl sok időt, hogy ezen gondolkodjon.

- Van itt néhány dokumentum - mondta Ohlmeyer a dosszié fedelén kopogtatva. - Stan tud róla, de a részletekről nem akar tudni.

- A részletekről? - kérdezte Rapp azon tűnődve, hogy ezúttal mire készülhet Hurley.

- Rendkívül veszélyes hivatást választott magának. Maga voltaképpen olyan, mint egy kis lélekvesztő egy hatalmas tankhajókkal teli kikötőben. Ezek a tankhajók néha összekoccannak, és egymásban ugyan alig tesznek kárt, de a maga számára egy ilyen koccanás egyenlő a véggel. - Kezét összecsapva jelezte Rapp hajójának végét. - A maga munkájában szükség van egy különleges fajta biztosításra. Tudja, hogy miért?

Rapp megkockáztathatott volna egy feltételezést, de az volt a benyomása, hogy Ohlmeyer jobban szerette, ha ő beszélhet.

- Nem igazán.

- Azért, mert azok a tankhajók nem törődnek magával. Talán siránkoznak egy keveset a

szerencsétlenségén, de csak röviden. A tankhajó és a kapitány egója mind fontosabbak magánál. Tegyük fel, hogy ez a tankhajó az állam hajója, mint Platón hasonlatában. Maga még fiatal, és ha szerencsije van, a karrierje még vagy negyven évig fog tartani.

Ez alatt, az idő alatt a megbízói mennek és jönnek, a politika szelek is többször váltanak irányt, mint azt meg tudná számolni. Előbb-utóbb valószínűleg valaki a saját kormányában problémaként fog gondolni magára. Az állam hajója pedig nem szereti, ha zavarba hozzák, és ha ennek elkerülése érdekében néha el kell süllyesztenie egy kis lélekvesztőt... Nos, ezt az árat hajlandó megfizetni,

Rapp kezdte kényelmetlenül érezni magát. A dossziéra pillantott.

- Mi ez az egész? – kérdezte.

- A maga biztosítása. - Ohlmeyer kinyitotta a dossziét. Az első dokumentumköteghez egy svájci útlevelet csatoltak. - Stan biztosított róla, hogy tökéletesen beszél franciául.

Rapp bólintott.

- Mi a helyzet az olasszal, a némettel és az arabbal?

- Olaszul jól beszélek, németül alig valamit, és az arabom is elég jó.

Ohlmeyer bólintott. Ez megegyezett azzal, amit Hurley mondott neki.

- Előkészítettem három új személyazonosságot a maga számára. Egy svájcit - előhúzta a kötegni dokumentumot a dossziéból, amelyet még további kettő követett -, egy franciát és egy olaszt. Mindent memorizálnia kell, ami ezekben az aktákban áll, és ami a legfontosabb, az elkövetkező hetekben el kell látogatnia Párizsba és Milánóba.

- Miért?

- Mostantól mindkét városban rendelkezik egy banki széffel, és van még egy Zürichben is, de azt elintézem maga helyett. Bizonyos dolgokat el akar majd helyezni ezekben a széfekben. Olyasmikre gondolok, amik segítenek a túlélésben, arra az esetre, ha illegalitásba kellene vonulnia, ahogy mondani szokták.

Rapp összevonta a szemöldökét.

- Stan tud erről?

-Az ő ötlete volt. Egy kicsit az enyém is, de az ő számára már , évekkal ezelőtt megcsináltuk ezt - Elécsúsztatott egy papírlapot rajta három névvel. Az első kettő francia volt a harmadik pedig olasz. - Kérem, írja le mindhárom nevet néhányszor, mielőtt aláírja az aláírási címpéldányt.

Rapp fogta a tollat, és elkezdte gyakorolni a Paul Girard név aláírását.

- Miért nem Stan intézi ezt?

- Nem akarja tudni a részleteket.

- Miért?

- Mert a maguk szakmájában minden embernek kell, hogy legyen néhány titka.

- Még a saját főnöke és kormánya előtt is?

- Főképp a saját főnöke és kormánya előtt.

Rapp azon tűnődött, hogyan fog eligazodni ezek között az álnevek között. Hurley már adott neki kettőt, és itt van még ez a három is. Megpróbálta leírni néhányszor a másik két nevet is, aztán aláírta a címpéldányokat.

- Mindegyik széfben - folytatta Ohlmeyer - lesz húszezer dollár készpénzben, valamint különböző dokumentumok, úgymint születési anyakönyvi kivonat, ha netalán elveszítené az útlevelét, illetve egy ugyanerre a névre kiállított hitelkártya és jogosítvány is. Ahogy már említettem, bizonyos dolgokat ezeken felül is el akar majd helyezni a széfben, de erről majd beszéljen inkább Stannel. Nyitottunk még egy számozott bankszámlát itt Svájcban is, amit majd én fogok kezelni.

- Egy számozott bankszámlát? - Rapp alig tudta elrejteni megdöbbenését.

- Igen, ezt is Stan kérte, és azt mondta, az én belátásomra bízza a fedezet hozzáférhetővé tételét.

Rapp kísértést érzett hogy megkérdezze, mekkora összegről van szó, de helyette inkább azt kérdezte.

- Feltehetek egy személyes kérdést?

Ohlmeyer mosolyogva bólintott mintha előre tudta volna, mit akar kérdezni.

- Miért csinálja ezt? Miért segít nekünk?

- Ezt majd vacsora közben megbeszéljük, de a rövid válasz az, hogy hiszek a szabadságban.

- Szabadság - forgatta Rapp néhány másodpercig a szót a fején. - Ez elég tág fogalom.

- Valójában nem az, de ha ez segít megérteni a motivációmat tudnia kell, hogy Kelet-Németországban nőttem föl. Láttam, hogy milyenek voltak a szovjetek a valóságban.

Rapp agya hirtelen megtelt a rémtettek fekete-fehér képeivel, amelyeket a világháborús dokumentumfilm-sorozatoknak köszönhetően látott gyerekkorában.

- Vagyis utálja az oroszokat.

Ohlmeyer felnevetett.

- Mondjuk inkább azt, hogy vannak jó fiúk és rossz fiúk. Én ebben hiszek.

40. fejezet

Hamburg. Németország

Kora délutánra megtudták hogy Dorfman halott. A hír hallatán Ivanov dührohamot kapott. Jó öt percen keresztül monda a magáét, arról szónokolt, hogy sohasem bízott a fickóban, ami arra készítette Svetszet, hogy csendben feltegye magának a kérdést: ez a bolond miért bízott ekkora összeget egy olyan emberre, akiben nem bízott? Ezután Ivanov, akinek az üldözési mánia a munkájához és a személyiségéhez is hozzátartozott, negyedóra alatt felvázolt legalább egy tucat összeesküvés-elméletet. Meg volt róla győződve, hogy Dorfman berúgott, és a rossz embernek fecsegte ki a titkait. Aztán ez az illető elhatározta, hogy kicsinálja Dorfmant, és magának szerzi meg a pénzt. De persze kellett hogy legyenek bizonyos biztonsági óvintézkedések, úgyhogy az elkövetőknek meglehetősen okosnak kellett lenniük. Ivanov számba vette ellenségeinek hosszú sorát volt egy kubai tábornok, akit öt évvel azelőtt egy információcsere során átvert. Hogy ez az ember hogyan kerülhetett volna a képbe, azt Svetsz el sem tudta képzelni, de ő kérte Ivanovtól a lehetséges gyanúsítottak listáját ezért csendben hallgatott, és hagyta, hogy a férfi vodkagőzös agya kiadja magából az információt. Volt egy német gyáros és egy spanyol ipamágnás, akiket egy évvel azelőtt vágott meg, és aztán ott volt még egy sereg zsidó és bolsevik, akik már évek óta a nyomában voltak. Egyik információ sem tűnt hasznosnak, de persze sosem lehetett tudni.

Svetsz fogta az információkat, és felszállt a Lufthansa hamburgi járatára. Mielőtt elindult volna, felhívta az emberét a konzulátuson, és szólt neki, hogy mozgósítsa a kapcsolatát a helyi rendőrségnél, és szerezzen neki egy másolatot a helyszíni jelentésről. Amikor délután öt éra harminchatkor megérkezett, Petrov Szergejevics már a jelentéssel a kezében várta. Svetsz néhány évvel azelőtt már találkozott Petrov-val. Rövid udvariaskodás után Svetsz megkérte a férfit, hogy vigye a bankhoz, ő az utasulésen ülve a jelentést olvasta. Herr Dorfmant combon szúrták, és két golyót kapott a fejébe. A feleségét megkötözve, betömött szájjal, az alagsorba zárva találták. A nő elmondása szerint két maszkos férfi hatolt be a házba körülbelül este tíz órakor. Nem hallotta őket beszélni, és a külsejükről is csak annyit tudott mondani a rendőrségnek, hogy nagyjából egyforma magasak voltak.

A kutyák furcsa módon sértetlenek voltak. Az egyiket az alagsorba zárták az asszonnyal együtt, a másik pedig a földszinten kószált. Ez utóbbi kutya valamikor beelélépett a Dorfman feje körül összegyűlt vértócsába, és összejárákálta az egész földszintet. Erőszakos behatolásnak nem volt nyoma, és a szomszédok sem láttak semmit. Svetsz különösnek találta, hogy a feleség és a

kutyák sértetlenek voltak. Ez minden valószínűség szerint kizárta az elkövetők köréből a rivális moszkvai csoportokat, bár ha Svetsztől kértek volna tanácsot ő pontosan ezen a módon próbált volna megszabadulni Ivanovtól. Akárki tette is, nagyon profi munkát végzett.

Svetsz végigolvasta a jelentést, becsukta a dossziét, és magában megállapította, hogy semmi hasznát nem veszi. Minden lehetséges volt. Akár Dorfman is beszélhetett valakinek a pénzről, és ez a valaki a fejébe vehette, hogy ellopja. Huszonhatmillió dollár lehet ilyen hatással bizonyos emberekre. Svetsz maga is elgondolkodott a dolgon. Megvoltak az ügy lebonyolításához szükséges képességei. Minden sokkal egyszerűbb lenne, ha Dorfman lopta volna el a pénzt és aztán megpróbált volna felszívódni. Akkor egyszerűen a nyomára akadtak volna. Mindig ez történt. Ezek az ostobák a leggyakrabban valami tengerparti üdülőhelyre menekültek, és naiv módon azt képzelték, hogy képesek elvegyülni a helyiek és a turisták között.

Nem sokkal hat óra harminc után a bankhoz értek, és Svetsz mérlegelte, hogy milyen előnyökkel járna, ha Szergejevics-et is magával vinné az épületbe. Elvetette az ötletet. Nincs szükség erőfitogtatásra.

Az épület tipikus bank volt. Magas, üvegborítású és impozáns. Az építészeti megoldások célja az volt, hogy stabilitást és biztonságot sugározzon. Ez volt az egyik dolog, amire Svetsz számított.

A fegyveres őr, aki megpróbálta megállítani az előtérben, azt mondta, hogy a bank zárva van, de Svetsz biztosította róla, nem kíván pénzügyi tranzakciót kezdeményezni. Kísértést érzett, hogy hozzátegye: hacsak az őr nem tudja valahogy megtéríteni a huszonhatmillió dollárt, amit Svetsz megbízójától és üzlettársaitól elloptak, az orosz meglehetősen biztos volt benne, hogy az őr ezt nem volna képes elintézni, így inkább arra kérte, vezesse a biztonsági szolgálat vezetőjéhez.

Amikor a biztonsági őr habozott, Svetsz még hozzátette:

- Természetesen az ügynek Herr Dorfman halálához van köze.

Ez jelentősen megváltoztatta a dolgokat, és Svetsz egy percen belül a legfelső emeletre kísérték, ahol szemtől szembe találta magát egy sokkal idősebb biztonsági őrrel. Ugyanolyan fehér inget, fekete váll-lapot és fekete nadrágot viselt, mint kollégája. Svetsz felvillantotta az FSZB-s igazolványát, és felhívta a férfi figyelmét a titoktartás elengedhetetlen voltára. Azt a választ kapta, hogy a bank igazgatója rendkívül elfoglalt.

- Minden bizonnyal az igazgatótanáccsal ülésezik. - A férfi zavart pillantása megadta a választ a kérdésére. - Nem vagyok hajlandó két percnél többet várni. Ezt azonnal közölje vele, és mondja el neki, hogy az ügy Herr Dorfmannal kapcsolatos. Néhány igen befolyásos ember Moszkvában azonnali választ vár.

Svetsz útjára engedte a férfit, hogy átadja az üzenetet. Alig egy perc múlva az őr visszatért egy jól öltözött férfi társaságában, akinek mintha nagyon rossz napja lett volna. Az őr szerencsétlenül álldogált a közelükben, míg a bank igazgatója bemutatkozott.

- König vagyok. Miben lehetek a segítségére?

- A nevem Nyikolaj Svetsz. Az orosz kormány megbízásából vagyok itt. – Újra felvillantotta a jelvényét, és fejével a recepciós felé intve hozzátette: - Tudnánk valahol zavartalanul beszélni?

- Igen – mondta a bankár lelkesen bólogatva. – Kérem, kövessen.

Svetsz csalódott volt, amikor az irodája helyett egy üvegfalú konferenciaterembe kísérte. Ez a jellegtelen helyiség semmit sem árult el a férfiről. Nem voltak fényképek a szeretteiről. Semmiféle személyes információra nem tudott következtetni. Meg kell majd kérnie Szergejevics-et, hogy nézzon utána a fickónak, hátha szert lehet tenni némi helyzeti előnyre.

König állva maradt, nyilvánvalóan alig várta, hogy visszatérhessen az üléshez.

- Úgy tudom - kezdte Svetsz -, Herr Dorfmannak igen szerencsétlenül alakult a tegnapi estéje.

A férfi idegesen megköszörülte a torkát.

- A rendőrség azt tanácsolta, hogy senkivel se beszéljek Herr Dorfman meggyilkolásának körülményeiről.

- Szeretné, ha inkább értesíteném a rendőrséget, hogy Oroszország anyácska pénzéből huszonhatmillió dollárnak nyoma veszett ma reggel, vagy inkább forduljak egyenesen a sajtóhoz ezzel a bejelentéssel? - Svetsz tisztában volt vele, hogy blöfföl, de azt aligha mondhatta el a férfinak, hogy az eltűnt pénz, különböző terrorista-csoportoké, illetve az FSZB rettegett S Csoportfőnökségének második emberéé volt.

A férfi hamuszürke arca még sápadtabbá vált és meg kellett kapaszkodnia egy szék támlájában, miközben magában megismételte az összeget.

- Nem áll szándékomban a rendőrséghez vagy a sajtóhoz fordulni, de ez magán múlik, Herr König.

- Mit szeretne tudni?

- Mennyi pénz tűnt el?

- A maguk huszonhatmillióját is beleszámítva... negyvenhétmillió. De ez a pénz valójában nem a bankunkban volt - védekezett König. - A jelen pillanatban éppen arra próbálunk rájönni, miben mesterkedett Hans az elmúlt évek során.

- Hogy érti, hogy a pénz nem a bankjukban volt?

- Az összes betétet svájci és offshore számlákon helyezték el a Karib-tenger vidékén és Távol-Keleten.

- De a számlákat Herr Dorfman hivatalos minőségében kezelte, mint a bank igazgatója.

König mutatóujjával figyelmeztető mozdulatot tett.

- Ebben nem vagyunk biztosak. Egyelőre egyik számláról sem találtunk hivatalos információt a nyilvántartásunkban.

Svetsz nem volt biztos benne, hogy elhiszi a férfi szavalt.

- Egy perccel ezelőttig azt hitték, hogy a bank hiánya körülbelül húszmillió. Mostanra ez az összeg a kétszeresére nőtt. Miből gondolja, hogy holnapra nem fog megduplázódni?

- Nem értek egyet azzal, hogy a „bank hiánya” kifejezést használta. Amennyire meg tudjuk állapítani, Herr Dorfman semmi szín alatt nem mint a bank tisztviselője járt el, amikor az említett számlákat kezelte.

- Herr König - nevetett fel Svetsz szomorúan -, mindketten tisztában vagyunk vele, hogy ez a kijelentés nem állja meg a helyét. Meglehet, hogy ezeket a betéteket nem a maguk bankjában helyezték el, de a maguk bankjának az egyik tisztviselője kezelte napi szinten a minimum negyvenhétmilliós, de könnyen lehet, hogy még annál is nagyobb összeget. A bank kapta a jutalékokat a befektetések után...

- De...

- Kérem, hagyja, hogy befejezzem, Herr König. Nem azért vagyok itt, hogy magukra hárítsam a felelősséget. Hanem azért, hogy elkapjam azt, aki elvitte a pénzt, hogy aztán az összeget visszajuttathassam a jogos tulajdonosának.

Valószínűleg aznap délelőtt először visszatért némi szín Herr König arcába.

- Ahogy az az ilyen esetekben megszokott: belső pénzügyi vizsgálatot folytatunk.

- Mennyi idő alatt végeznek vele?

- Ez beletelik egy kis időbe.

- Kérem, beszéljen velem őszintén. Holnap visszatérek Moszkvába, és a megbízóim... maradjunk annyiban, hogy nem valami kedves emberek. Velük nem beszélgethetne ebben a formában. Ők jobban szeretik egy székhez kötni az embert, és mindenféle dolgokat csatlakoztatni a heréjéhez, így azt javaslom, mondja el, mit tud. - Majd barátságosabb hangon még hozzátette: - Akkor visszamehetek, és beszámolhatok nekik róla, hogy maga egy értelmes ember, akiben megbízhatunk.

König viaskodott a szavakkal, de végül kirobbant belőle.

- Attól tartok, sohasem fogjuk megtalálni azt a pénzt.

- Miért?

A bankár széttárta a kezeit.

- Szélnek eresztették. A szakmában eltöltött éveim alatt még nem tapasztaltam ehhez hasonlót. Az első átutalásokat faxon keresztül Indították meg három hullámban. A megbízások a világ minden tájáról érkeztek.

- Honnan?

- Hongkongból, San Franciscóból, New Yorkból, Londonból, Berlinből, Párizsból, Isztambulból, Moszkvából, Új-Delhiből.

- Moszkvából?

- Igen.

- Szeretném látni azokat a faxokat.

A bankár megrázta a fejét.

Svetsz felsóhajtott.

- Ó... miért nem intézhetjük el ezt civilizált emberek módjára? Herr König, tudom, hogy hol vezették a számlákat. A genfi bankfiókjukban. Nem olyan ártatlanok, mint azt szeretnék elhitélni velem. Meg fogja mutatni nekem azokat a faxokat, mert ha nem, valaki meglátogatja majd az éjszaka közepén, és azt teszi magával, amit Herr Dorfmannal tettek.

König nagyot nyelt.

- Azt hiszem, ennyi engedményt tehetek.

- Rendben. Miért mondja, hogy sohasem fogjuk megtalálni azt a pénzt?

- A jogi tanácsadóm tájékoztatott róla, hogy azok közül a bankok közül, ahová a pénzt utaltuk, egyetlenegy sem volt hajlandó, a kérésünknek eleget téve, információt szolgáltatni.

- De biztosan van rá valami mód, hogy megszerezzék az információt.

- Sokéves pereskedésbe kerülne, és még úgy is szerencsésnek mondhatnák magukat, ha a pénz egy töredékét sikerülne lenyomozniuk.

- Nos, talán nagyobb nyomást kellene gyakorolniuk rájuk.

König látta, hogy a szavai mintha pont a szándékával ellentétes hatást értek volna el. A német megmerevedett

- Figyelmeztetnem kell, hogy az igazgatótanács bizonyos tagjai erősen gyanítják, hogy mocskos pénzről van szó.

- Mocskos pénzről? - kérdezte Svetsz, mintha a vádat sértésnek vette volna.

- Azt beszélik, Herr Dorfman a keletnémet Stasi ügynöke volt mielőtt leomlott volna a fal.

- A pletykák veszélyes dolgok.

- Azt is hallottam, hogy a maguk katonai hírszerzésénél is dolgozott. Segített tisztára mosni a pénzüket.

Svetsz megeresztett egy gonosz vigyort. Dorfman valójában a KGB kémje volt, nem a GRU-Jé.

- Kitől hallott ilyen információkat?

- Olyanoktól, akik tudnak az effélékről - felelte König óvatosan. - Akar beszélni velük?

Svetsz hirtelen úgy érezte, hogy elveszítette helyzeti előnyét. Mondania kellett valamit, amivel összezavarhatja Königt.

- Térjünk vissza egy pillanatra ezekre a banki szabályokra. Feltételezem, ugyanezeket használják majd, hogy elkendőzzék genfi fiókjuk súlyos illetéktelenségét.... vagy, ami még jobb, azt, hogy Herr Dorfman egyik kollégája a bankban több millió dollárhoz segítette magát a más pénzéből. Nem azt szokták mondani, hogy a bankrablások többsége belső munka?

- Ez pusztán alaptalan spekuláció.

- Ahogy a maga pletykája Herr Dorfman GRU-s múltjáról.

Sakk-matt.

König fészkelődött egy darabig, majd megszólalt. - Hajlandó lenne beszélni azokkal, akik esküdni mernének rá, hogy Herr Dorfman kém volt?

- Természetesen - felelte, bár ez távolról sem állt szándékában -, de először szeretném látni azokat a faxokat. Különös tekintettel arra, amelyik Moszkvából származik.

König gyanakodva méregette egy darabig.

- Lemásoltatom magának a faxokat. Csak egy percet kérek.

Kilépett a helyiségből, és a válla fölött homlokráncolva hátrapillantott.

Svetsz fel-alá járkált várakozás közben. A helyzet kezdett egyre zavarosabbnak tűnni. Ha

ezek az öltönyös tolvajok bizonyítani tudják, hogy Dorfman a KGB-nek dolgozott, akkor egyetlen dollárt sem lesznek hajlandók visszafizetni a pénzből. A németek majdnem annyira utálták az oroszokat, mint az oroszok a németeket. Köriig pár perccel később visszatért. Ezúttal két embert hozott magával, és Svetsz tudta, hogy vége a komédiának. König átadta neki a köteg faxot. A küldő és a címzett faxszáma kivételével a papírok üresek voltak. A fickó az első oldalra akár ki is írhatta volna nagy betűkkel, hogy „Baszódj meg!”. De a semminél azért ez is több volt.

41. fejezet

Zürich, Svájc

Az italokat a könyvtárban fogyasztották el, bár a szesz Rappet leginkább a töményekre emlékeztette, amiket egyetemista korában ivott, kivéve, hogy New York állam füstös kocsmái helyett most egy kúriában volt, a világ egyik legkifinomultabb városának közvetlen közelében. Herr Ohlmeyer úgy gondolta, a jégen kívül vétek bármivel elrontani a finom szeszt, ezért az italokat jégkockákra töltve, jéggel összerázva vagy tisztán szolgálták fel, ami, ahogy Rapp megtudta, azt jelentette, hogy a pohárban a pián kívül nem volt semmi más. Rapp egy pohár tizenhat éves Lagavulin skót whiskyt választott, és jeget kért hozzá. Ohlmeyer élvezte a házigazda szerepét, és jelezte Rapp- nek, hogy jól választott Rapp elvette a poharat, rámosolygott, és megköszönte.

Greta még nem csatlakozott hozzájuk, így Rapp kihasználta a lehetőséget, hogy sarokba szorítsa Hurley-t, aki az óriási gránitkandalló mellett állt; és Ohlmeyer két fia közül az egyikkel beszélgetett. Hátról közelítette meg a férfit, és megütögette a vállát

- Beszélünk kell.

Hurley mondott valamit Ohlmeyer fiának németül, amit Rapp nem értett, és miután a férfi magukra hagyta őket, Hurley Rapphez fordult.

- Mi a helyzet?

Rapp fejével a kis, hangszigetelt helyiség felé intett.

- Ez meg mi a fene volt?

Hurley összeszorította az állkapcsát, ahogy mindig, amikor valamiről nem akart beszélni.

- Ez része a megállapodásnak - mondta vonakodva. - Ne aggódjon. Csak hallgasson Carla, ő tudja, mit csinál.

- Tud Irene erről az egészből? Vagy Spencer Tracy, a fickó, akit elméletileg nem szabadna ismernem? - Rapp csak így emlegette a férfit, akivel az InternationalSoftware Logistics irodáinál futott össze, és akiről azt feltételezte, hogy ő irányítja az egész kócerájt. A kérdés hallatán Hurley nyakán kezdtek kidagadni az erek, amitől Rapp jónak látta, ha hátrál egy lépést. Gyakran ez a

fizikai jel előzte meg Hurley robbanásait.

Hurley magán érezte az idősebb Ohlmeyer tekintetét, és figyelmeztette magát, hogy vegyen egy mély levegőt az orrán keresztül, majd fújja ki a száján. Ezt a trükköt Lewistől tanulta. Segített összeszedni magát Ohlmeyer nem nézte jó szemmel a nyilvános kirohanásokat.

- Idefigyeljen fiam... ez egy kemény világ. Vannak bizonyos dolgok, amikről nem kell feltétlenül tudniuk, és, az igazat megvallva, ezekről nem is akarnak tudni.

Rapp egy másodpercig mérlegelte Hurley válaszát. - Lehet ebből bajom? - kérdezte végül.

- Tulajdonképpen bármi, amit teszünk, bajba keverheti valakivel. Ez most a saját jövőjéről szól. Carl és a két fia kivételével senkinek sem kell tudnia róla.

Rapp ivott egy kortyot a whiskyjéből, és épp egy újabb kérdést készült feltenni, de aztán meggondolta magát. Ajándék lónak ne nézd a fogát.

Hurley szeretett volna többet mondani, de a kölyöknek ezt a saját kárán kellett megtanulnia, mint ahogy annak előtte neki magának is. Ivott egy nagy kortyot a bourbonjéből, és arra gondolt. Mennyivel könnyebb lett volna, ha valaki felhívta volna a figyelmét néhány dologra. Hurley hirtelen meggondolta magát, és úgy döntött mégis elmondja.

- Fiam... maga jó, és ezt nem sok mindenkinek mondtam eddig. Az én munkám az, hogy megtaláljam a hibákat, és kiverjem őket magából. Egy ponton ebben a szakmában - legyen akármilyen jó, küzdjön bármennyire jó ügyért - előbb-utóbb egy hatalmas rakás

szarban találja magát. Az is lehet, hogy a maga hibája lesz, de azért valószínűbb, hogy valami seggfej odaát az Államokban akar magának nevet csinálni, hogy előmozdíthassa

a karrierjét. Ez a valaki egy céltáblát rajzol a hátára, és higgye el nekem, bármennyire is fel akarja venni a harcot, végül menekülnie kell. Menekülnie, elrejtőznie és

meglapulnia... Kivárnia, míg tiszta lesz a levegő.

- És mi lesz azután?

- Túléli, és újra fegyvert ragad, vagy talán egyszerően csak eltűnik örökre.

Rapp a homlokát ráncolta, és Hurley pontosan tudta, mire gondol.

- Nincs olyan sok különbség köztünk, fiam. A megfutamodás nincs a vérünkben, de azért jó, ha az embernek van választása. Kivárja az alkalmas pillanatot, kideríti, hogy ki szállt magára, és a nyomába ered.

Rapp emésztgette a tanácsot, és körülnézett az elegáns könyvtárszobában.

- Mikor indulunk?

- Holnap reggel. Később akartam szólni maguknak.

- Hová megyünk?

- Vissza a tett színhelyére.

- Bejrútba? - suttogta Rapp.

- Oda. - Hurley a magasba emelte a poharát. - Bár lehet, hogy előtte lesz még egy kisebb munkám a maga számára.

- Miféle munka?

- Lehet, hogy van egy nyomunk.

- Kivel kapcsolatban?

- Még nem akarom elmondani.

- Ne csinálja már!

- Nem... nem akarom, hogy feleslegesen reménykedjen. Irene iderepül holnap reggel, hogy tájékoztasson minket. Ha sikerült megerősítenie az információkat, egy gyors, egynapos kitérőt kell tennie, és majd aztán csatlakozik hozzánk Bejrútban.

- És mi a helyzet a Bejrúttal kapcsolatos infóval?

- Jó... nagyon Jó. Ezek a fickók daloltak, akár a kismadarak.

A férfiak még harminc percet töltöttek a könyvtárban. Ohlmeyer ez idő alatt bemutatta mindkét fiát Rappnek és Richardsnak. Az idősebbet Augustnak, a fiatalabbat Robertnek hívták. Mindketten a bank aligazgatói voltak, és helyük volt az igazgatótanácsban is. A családfő biztosította mindkettőjüket, hogy megbízhatnak a fiaiban, és ezt Hurley is megerősítette. Ohlmayer tudta, hogy másnap reggel útra kelnek, ezért azt javasolta, hogy a lehető leghamarabb találkozzanak újra, hogy kidolgozzak a protokollt, és ellenőrizték, hogy mindenki pontosan megértett-e mindent az új személyazonosságaival kapcsolatban.

42. fejezet

Nem sokkal hét óra előtt a könyvtárból átvonultak a francia barokk stílusú nappaliba. A fehér vésett virágok, levelek és kagylók a bútorokon és a díszítőelemeken éles kontrasztot alkottak a könyvtár mély tónusú faburkolataival. Greta a szobában álló négy kanapé egyikén ült. Mellette egy idősebb asszony volt, akit Rapp a nagyanyjának, ekként Carl Ohlmeyer feleségének

gondolt.

Greta egy mosolyt küldött felé a szoba túloldaláról. Rapp, aki ezúttal ura volt a helyzetnek, egy huncut mosolyt villantott rá, és fejét csóválva odalépett hozzájuk.

- Jó estét, hölgyeim - nyújtotta újra Greta felé a kezét. Ezúttal száraz volt. - Greta, nagyon csinos ma este.

- Köszönöm Mitch... vagyis Mike.

Rapp felnevetett.

- Ez jó volt.

- Hadd mutassam be a nagymamámat, Elsát. Rapp kezét nyújtott.

- Örvendek a találkozásnak, Frau Ohlmeyer. Gyönyörű a házuk. Ahogy a nő elmosolyodott, Rapp észrevette, hogy valami nincs rendben a szemével. Mintha nem egyszerre mozogtak volna. És a kézfogása is kissé gyenge volt. Azon tűnődött, vajon nem beteg-e. Herr Ohlmeyer hirtelen Rapp mellett termett.

- Michael, látom Gretával már megismerkedett.

- Igen, délután összefutottunk.

- És a feleséggel? - Ohlmeyer a nő vállára tette a kezét.

- Igen.

- Ő a mi legnagyobb büszkeségünk – mondta, újra az unokájára pillantva.

- Ezt megértem. Nagyon vág az agya.

- Igen, és eddig ő az egyetlen unokám, aki érdeklődést mutat bankszakma iránt.

A következő öt percben Rapp bepillantást nyert a család történetébe. Carlnek és Elsának két fia és két lánya volt. Az egyik lány férjhez ment, és Londonba költözött, a másik pedig elvált, és Spanyolországban élt. August és Robert feleségei éppen nyaralni voltak a sógornőjük spanyol villájában, összesen tizenegy unokájuk közül Greta volt a harmadik legidősebb. Elsa nem szólalt meg, de néhányszor azért elmosolyodott. Richards, Hurley és a két testvér a szoba szemközti oldalán álltak, és kétségtelenül nagyobb horderejű dolgokról beszélgettek, de Rapp ezért nem tett magának szemrehányást. Ennyit megért, hogy Greta közelében lehessen. Rapp minden alkalmat kihasználta hogy lopva egy pillantást vessen rá. A lófarkok helyett most hátul lazán összefogva viselte a haját, amitől sokkal érettebbnek tűnt, mint amikor először találkoztak. Kobaltkék selyemblúzt, fekete szoknyát és szürke harisnyát viselt. Úgy gondolta Herr Ohlmeyer minimum egyszer észrevette, ahogy fixírozza, arról pedig, hogy Elsa mit gondolt, fogalma sem volt. Az idős nő csak mosolygott, távolba révedő pillantással.

Az Ohlmeyer család tagjai voltak olyan kedvesek, hogy neki ni tegyenek fel személyes kérdéseket a családjáról, máskülönben hazudni kényszerült volna. Herr Ohlmeyer úgy döntött, ideje asztalhoz ülni. A felesége felé nyújtotta a kezét de mielőtt az felállt volna, közelebb húzta magához az unokáját és valamit a fülébe súgott. Greta kuncogott közben a nagyanyja eltolta magától, és egy titokzatos mosolyt vetett Rappre. Azután újra közelebb húzta a lányt még néhány szót súgott a fülébe, majd végül megfogta a férje kezét és felállt.

Elsa tett egy lépést Rapp felé, majd a férfi legnagyobb meglepetésére kinyújtotta a kezét, és finoman megpaskolta Rapp arcát. Melegen rámosolygott, és egyetlen szó nélkül elment.

Rapp Gretához fordult.

- A nagyanyja nagyon érdekes asszony.

Greta kinyújtotta a kezét, megfogta a karját, közelebb húzta magához, és elindult vele az étkező felé. Nem siettek utolérni a többieket.

- Elsa nagy lenyűgöző nő. Sajnos nincs jól.

- Mi a baja? - kérdezte Rapp, miközben a gyomra összeugrott Greta érintésétől.

- Alzheimer-kóros.

- Sajnálom.

- Nincs ezen mit sajnálni. Ilyesmi megtörténik. Ilyen az élet.

- Gondolom, igen - mondta Rapp, feléje fordulva, olyan jó illata volt, hogy legszívesebben belefúrta volna az arcát ragyogó, szőke hajába.

- Ő nem bán semmit. Egészen egy évvel ezelőttig nagyon aktív életet élt. Én most itt élek, és a bankban dolgozom. Így több időt tudok vele tölteni... míg még megismer. - Ez kedves magától.

- Az estéinket fényképek és levelek nézegetésével töltjük. Annyi családi történet van, amit csak ő ismer. A nagyapám zseniális ember, de még a saját unokáinak a nevét is nehezebbre esik megjegyeznie. - A magáé kivételével. Látszik, hogy magát nagyon nagyra tartja.

- Hát... én neki dolgozom. Remélem is, hogy nem felejt el a nevemet.

- Nem bánja, ha megkérdezem, mit súgott a nagyanyja a fülébe? - kérdezte Rapp, ahogy beléptek az étkezőbe.

Greta idegesen felnevetett, és egy pillanatig a férfi vállán nyugtatta a fejét, mielőtt elengedte volna a karját.

- Talán néhány ital után.

Rapp úgy követte őt végig az asztal jobb oldalán, akár egy kölyökkutya. Az asztal körül húsz szék állt, de ők csak nyolcán voltak, így mindnyájan az asztal távolabb eső felére ültek. Carl ült az asztalfőn, a balján Elsa, mellette Greta és Rapp. Hurley Carl jobb oldalán ült, mellette August, majd Richards, végül Robert.

Megtöltötték a borospoharakat, és folytatták a megkezdett beszélgetéseket, illetve újakat kezdtek. Richards egyszer egy pillanatra elkapta Rapp tekintetét, és fejét csóválva Gretára pillantott, mintha csak azt mondta volna: „neked mekkora mázlid van”. Rapp a részéről unalmas beszélgetésbe bonyolódott Greta nagybátyjával, aki

közvetlenül vele szemben ült. Amikor Greta kiürítette a borospoharát, Rapp közel hajolt hozzá, és megkérdezte.

- Most már elmondja?

Greta az ölébe csúsztatta a kezét, és megpaskolta a combját.

- Ahhoz, azt hiszem, kell még egy pohár. - Felemelte a poharát és a felszolgálók megtöltötték. - Hogyan keveredik bele egy ilyen tetőtől talpig amerikai fiú, mint maga, ebbe a mocskos szakmába?

- Minket is kiválogatnak, mint bármilyen más szakmában.

- Szóval korábban katona volt?

Rapp megrázta a fejét, és elmosolyodott.

- Képzőművészet-költészet szakon végeztem.

Gretának egy pillanatra felderült az arca a megdöbbenéstől, de aztán észbe kapott.

- Maga ugrat engem.

- Úgy bizony!

- és miért? - kérdezte évődve.

- Mert tudja, hogy nem beszélhetek a múltamról... és mert azokat, akik tetszenek, mindig ugratni szoktam.

- Szóval én tetszem magának? - mondta helyeslő fejbiccentéssel.

Rapp nem tudta, miért döntött úgy, hogy kimondja. Talán a bor vagy a frissen szerzett magabiztossága miatt, hogy végre változtathat a világ dolgain, hogy valami fontos ügy részesévé vált, a lényeg hogy kimondta. Rapp közel hajolt hozzá, hogy csak a lány hallja a szavait.

- Nem tudom, hogy mi van magában, de a délutáni találkozásunk óta nem tudok másra gondolni, csak magára.

A lány rámosolygott, és kissé elpirult.

- Maga más, mint a többiek. Nem olyan visszafogott.

Rapp felnevetett.

- Valószínűleg én vagyok a legvisszafogottabb ember, akivel valaha is találkozni fog. De magával valamiért nem megy.

- És ez jó vagy rossz?

- Azt hiszem, jó. Legalábbis annak érzem. - Rapp a nő kék szemébe nézett. Greta rámosolygott. Éppen készült volna szabad utat engedni az érzéseinek, amikor Herr Ohlmeyer megkocogtatta a borospoharát a késével, és felállt. Felemelte a poharát, és belekezdett a pohárköszöntőbe. Rapp kissé oldalra fordította a székét, hogy szembekerüljön a férfival, így a jobb térdé néhány centire került Greta combjától. A lány bal kezét az öléből óvatosan a férfi térdére csúsztatta. Attól a pillanattól kezdve Rapp egyetlen szót sem hallott abból, amit Herr Ohlmeyer mondott. És ugyanígy Hurley szavaiból sem, amikor rajta volt a sor, hogy elmondja pohárköszöntőjét.

Felszolgálták a főételt. Egyfajta párolt marhahús volt gombával, krumplival, peccsenyelével és zöldségekkel, éppen az a fajta húsos-krumplis étel, amit Rapp annyira szeretett. Csak egy probléma adódott. Épp egy falat marhahúst tett a szájába, amikor Greta odahajolt hozzá, és elmondta neki, amit a nagymamája a fülébe súgott. - A nagymamám szerint maga rendkívül vonzó férfi. Azt mondta, feküdjek le magával.

Az még rendben lett volna, ha itt befejezi, de nem tette. Amikor épp megpróbálta lenyelni a falatot, Greta újra odahajolt. - Azt mondta, ha én nem teszem meg, majd megteszi ő. Rapp kővé dermedt, a szemei kigúvadtak, és a falat megakadt a torkán. Az agya automata vezérlésre kapcsolt, és a húsdarab olyan sebességgel hagyta el a száját, akár egy profi dobó gyors labdája egy baseballmeccsen. Csak Rapp reflexei mentették meg attól, hogy Richards képében landoljon. A köhögésnek induló roham időközben könnyes nevetéssé változott. Greta néhányszor hátba vágta, de neki is az arca elé kellett tartania a szalvétáját, hogy elrejtse saját nevetését, illetve, hogy milyen jól szórakozik azon, hogy ő indította útjára ezt a láncreakciót. Az asztal körül abbamaradt a beszélgetés, és minden szempár a két fiatalra meredt.

Greta mentette meg a helyzetet. - Sajnálom - törölgette a szemét. - Egy rossz viccet mondtam neki.

Rappnek végre sikerült összeszednie magát, és mindenki folytatta a beszélgetést. Rapp észrevette, hogy Hurley néhány gyanakvó pillantást vetett felé, de rajta kívül mintha senki nem vette volna észre a flörtjüket. Nem sokkal azután, hogy a desszertet felszolgálták, Elsa megkopogtatta Greta karját, és jelezte, hogy fáradt. Mindenki fel állt, míg a két nő távozott, majd

Herr Ohlmeyer az javasolta, hogy menjenek át a könyvtárszobába. Hurley elvonult a kis hangszigetelt helyiségbe, és most Rappen volt a sor, hogy a két nagybácsival beszélgessen. Áadtak Rappnek egy hangpostafiókhoz tartozó telefonszámot, ha úgy hozná a helyzet, hogy kapcsolatba kell lépnie velük. Közvetlenül az irodájukat nem hívhatta, különösen akkor nem, ha bajba került. Rapp többször hátranézett, remélve, hogy megpillantja Gretát, de a lány nem tért vissza. Egy órával később a két testvér úgy gondolta, hogy egyelőre mindent megbeszéltek, és megállapodtak, hogy újra összeülnek, amikor Rapp az elkövetkező hetekben megint a városban jár.

Nem sokkal tíz előtt a testvérek távoztak. Rapp köszönetét mondott Herr Ohlmeyernak az érdekes estéért, és elindult az emeletre. Csak egy dolog járt a fejében: Greta. Egy pillanatra megállt a folyosón a szobája előtt, és várt egy keveset, remélve, hogy a lány hirtelen megjelenik. Fogalma sem volt, hol lehet a szobája, de gyanította, hogy a vendégszobák ebben, a család hálósobái, pedig a ház másik szárnyában voltak. Újabb tizenöt másodperc álldogálás utáni kezdte hülyének érezni magát, majd feladta, és kinyitotta az ajtót.

Rapp levette a zakóját és a nyakkendőjét, és mindkettőt az íróasztal székének támlájára terítette. Megnyitotta a vizet, és miközben kigombolta fehér ingét, mosni kezdte a fogát. Visszament a hálósobába, az inget a zakóra és a nyakkendőre dobta, amikor hirtelen mintha hangot hallott volna az ajtó felől. Mozdulatlanná dermedt. Remélte, hogy Greta az. Pár másodperccel később távolodó léptek zaját hallotta. Az ajtóhoz ment, és egy pillanatig hallgatózott, mielőtt kinézett a folyosóra. Nem volt ott senki. Rapp becsukta az ajtót, és csak állt, fejét az ajtófélfának támasztva. Úgy egy perc múlva úgy döntött, ostobán viselkedik. A zárát egy negyed fordulattal bezárta, és bemászott a nagy ágyba. Azt kívánta, bár Greta mellé fekhethetne.

Ásított, és megdörzsölte a szemét végtére is fáradt volt. Megfordult, lekapcsolta az olvasólámpát, és a másnapra gondolt. A kitérő, amire Hurley utalt, felkeltette az érdeklődését. Azon tűnődött, ki lehet a célszemély, és hogy vajon az illetőnek közvetlen köze volt-e Pan Am-merényletnek. Megnyugtatta a gondolat, hogy véget vethet egy újabb felelős életének, és már-már elaludt, amikor halk kopogtatást hallott az ajtó felől.

Rapp félredobta a takarót, és az ajtóhoz sietett. A kopogtatás egyre hangosabbá vált. Rapp elfordította a zárát, és résnyire nyitotta az ajtót. Greta szőke hajának látványa azonnal mosolyt csalt az arcára. A nő gyorsan belépett, nem akarta, hogy valaki meglássa a folyosón, majd bezárta maga mögött az ajtót.

Rapp mondani akart valamit, de a lány az ajkára tapasztotta az ujját, és kezét a mellkasára tette. Az ágy felé tolta a férfit, majd lábujjhegyre állva szájon csókolta. Rapp egy halk sóhajjal válaszolt, majd átölelte a lány derekát, és magához húzta. Kezeik egymás testén vándoroltak és egyre szenvedélyesebben csókolóztak, amikor Rapp hátrahúzta Greta fejét, és homlokát a nőjén nyugtatta. A szemébe nézett, de mielőtt megszólalhatott volna, a lány gonosz mosollyal az arcán az ágyra lökte.

Rapp figyelte, ahogy Greta leoldotta köntösét, és hagyta, hogy a földre hulljon. Meztelen volt. Rapp a nő felé nyújtotta a kezét, aki lassan bemászott az ágyba. A férfi magához húzta, a nyakába csókolta, és végighúzta a kezét puha; tökéletes, meztelen hátán. Rapp mély, elismerő morgást hallatott, ahogy ajkai a nő fülével és egyéb testrészeivel játszadoztak. Szorosan magához

ölelte, és a hátára fordította. A finom kis arcot a kezében tartva mélyen a szemébe nézett. Abban a pillanatban csak az itt és a most létezett. Megszűnt a tegnap és a holnap is. Évek óta nem érezte ilyen intenzíven, hogy él.

43. fejezet

Bejrut, Libanon

Két órával napkelte utánra beszéltek meg a találkozót. Megkérdezte Mugnijától, miért pont két órával, mire a férfi azt válaszolta, hogy a gyáva amerikaiak csak az éj leple alatt mernek támadni, a zsidó kutyák, pedig a kelő nappal a hátuk mögött. Szajed a zsidókat már a nap minden órájában látta támadni, de nem akart vitába szállni Mugnijával, pláne, amikor ilyen hangulatban volt.

Szajed lenézett a kis CIA-s kísérleti egerére. A fickó nem volt valami jó bőrben. Egyik körme sem nőtt vissza eléggé ahhoz, hogy a fogóit használhassa, ezért muszáj volt lyukat fúrnia az ügynök egyik körömágyába, így próbálva meg kicsikarni a választ a kérdéseire.

A férfi azonban válaszadás helyett elájult. A tűrőképesség tekintetében voltak bizonyos iránymutatók, de persze inkább csak tájékoztató jelleggel. Az ember sohasem tudhatta, mikor találkozik egy kiugró esettel. És ha már itt tartunk, Szajed nem volt benne biztos, hogy Cummins nem egy ilyen kivételes eset volt-e. Tekintve a megfelelőnek távolról sem mondható higiéniai körülményeket, nagyon is lehetségesnek tartotta, hogy a férfi valóban súlyos beteg. Aziz al-Abub azt tanította neki, előfordulhat, hogy egy alany annyira megbetegszik, hogy az idegrendszere nem reagál többé. Ha ez megtörténik, csak egyet lehet tenni: az illetőt meg kell gyógyítani, és csak aztán lehet újra elkezdni a kihallgatást.

Sajnos Mugnija és a többiek olyan válaszokra vártak, amik egyszerűen nem léteztek. Legalábbis nem Cummins fejében. Gyanakodtak ugyan Ivanovra és a folyamatos ármánykodására, de még mindig megvolt bennük a mélyen gyökerező gyűlölet az amerikaiak és a zsidók iránt, és tudni akarták, hogy az ügynöknek vannak-e információi az eltűnt pénzükkkel kapcsolatban. Emellett azonban volt egy alapvető probléma, ami elkerülte a figyelmüket. Ez nem volt szokatlan eset az együttműködő csoport történetében. Túlságosan egyoldalúak voltak, és minden helyzethez úgy közelítettek, mintha egy bejrúti utcai harc volna. Támadás, visszavonulás, árokásás, harc - ennyiből állt a stratégiai eszköztáruk. Szajednek a kémkedés világában mindent három dimenzióban kellett elemeznie, és előre kellett vetítenie az egyes szituációk lehetséges végkimenetelét. John Cummins végül Ivanov kezei között fogja végezni, ha nem más okból, hát azért, mert Ivanov hozzá volt szokva, hogy érvényesíti az akarátát. Szajednek nagyon óvatosan kellett kérdeznie, mindig szem előtt tartva a tényt hogy Cummins végül el fogja mondani Ivanovnak, milyen kérdéseket tettek fel neki.

Szajednek el kell kezdenie az amerikaival egy antibiotikumos kúrát. A többiek annyit fecseghetnek arról, hogy nem adják át az amerikaiakat, amennyit csak akarnak, de Szajed végzett vele. Minden információt megszerzett, és nem akarta az ügynökökért harcoló felek között találni

magát. Letörölte a kis vérfoltot a fehér henteskötény elejéről, és azon töprengett, mit mondjon Damaszkusznak. Teljes tájékoztatást akarnak majd kapni a helyzetről, de nem nekik kell megküzdeniük bekkal az örült palesztinokkal.

Ez volt a nagy önellentmondás Libanonban általában, de Bejrútban különösen. A palesztinoknak Palesztinában kellene lenniük, nem Libanonban. A palesztinok felborították az egyensúlyt, amit a törökök évszázadokon át fenntartottak. Az, hogy a zsidók kitűrték őket, összezúzta a törékeny békét, és polgárháborúba taszította az országot. És most, több mint tizenöt évvel később, a polgárháború véget ért, a palesztinok pedig elszemtelenedtek. A viszonylagos béke időszakában Damaszkusz elveszítette befolyását a rivális frakciók viselkedése felett. Damaszkusz a maga részéről lassan döbbsent rá a nyilvánvaló tényre: a gyerek felnőtt, és semmire sem becsülte a szülői beleegyezést, amire egyébként sem volt már szüksége. Ennél a hasonlatnál maradva, Szajed inkább nagybácsi volt; egy olyan nagybácsi, aki nem ítélkezett. Különösen azon a reggelen. Szajed bekopogtatott a fémajtón, és megvárta, míg az ör kinyitotta. Belépett a folyosóra, és becsukta maga mögött az ajtót. - Orvosi segítségre lesz szüksége - mondta a két ör felé fordulva. - Mondjátok meg a többieknek is. Bánjatok vele úgy, mint egy csecsemővel. Nincs több rugdosás és ütlegelés.

A két férfi bólintott, és Szajed elindult tovább a folyosón, még mindig azon töprengve, mit fog majd mondani Damaszkusznak. Az elmúlt néhány nap eseményeinek részleteibe aligha avathatja be őket. A svájci számlák, amelyeket olyan körültekintő óvatossággal nyitottak, mind üresek. A damaszkuszi vezetésnek ugyan nem volt pénze a számlákon, de tisztában voltak a létezésükkel. Azt azonban nem tudták, hogy Szajed - Sarif és Ivanov segítségével - a saját maga számára is nyitott egy számlát. Az országba érkező minden fegyverszállítmányból eltett magának egy részt, mondván, segít biztosítani, hogy a különböző szír frakciók békén hagyják a kereskedőket. Damaszkusz előtt ezt, ameddig csak lehetett, titokban akarta tartani.

Megállt a kis, homokzsákokkal elbarikádzott előtérben az első emeleten. Az ajtót teljesen eltorlaszolták, és a padlótól a mennyezetig érő ablakokon mindkét oldalon csak apró lőrésnyi lyukak nyíltak, épp akkorák, hogy egy ember a puskájával lőállásba tudott állni előttük. Ó, mennyire örült volna neki, ha ezek az idegtépő maroniták elkotródtak volna. Felment a második emeletre, a hosszabbítókat és a telefonkábeleket követve eljutott a hevenyészett parancsnoki állásba. A folyosók most is hemzsegték a fegyveresektől, de ezúttal ez nem zaklatta fel Szajedet. Szüksége volt rájuk, hogy visszarettentsék a keresztényeket bármiféle ostobaságtól.

Iszonyatos mocsokban éltek. Nem volt folyó víz, áram vagy telefon. Az emberek az alagsor találomra kiválasztott szobáiban és sarkaiban könnyítettek magukon. Nem csoda, hogy Cummins megbetegedett. Az áramot és a telefonkábeleket három háztömbnyi távolságból kellett volna idevezetniük, egy sor toldozott-foldozott kábel és vezeték segítségével, melyeket egy apartmanház elektromos hálózatára kötöttek.

Az ör félreállt hogy elmeheessen mellette, ő pedig belépett a parancsnoki állásba. Az emberek egy nagy, két száz literes olajshordóra helyezett farostlemez körül álltak. Ott volt Mugnija és Badredín az Iszlám Dzsihádtól, Dzsalil, aki az iráni kémelhárításnál dolgozott és Radih a Fatah részéről. Mindnyájan jócskán profitáltak Szajednek a török fegyverkereskedővel való kapcsolatából, és most mindenüket elveszítették.

- Csukd be az ajtót - parancsolta Mugnija.

Szajed engedelmeskedett majd csatlakozott a többiekhez a hevenyészett asztalnál.

- Nos? - kérdezte Mugnija.

- Semmi.

- Semmi? - kérdezte Radih, nyilvánvaló kételkedéssel a hangjában.

Szajed a kis Fatahos varangyra nézett.

- Azt az értesülést kaptam, hogy néhány embered az elmúlt napokban túl messzire merészkedett a foglyommal.

- A te foglyoddal? - ordította Radih. - Az az ember az én foglyom!

- Az embereid kegyetlenül összerugdosták, és úgy tűnik, a rettenetes higiéniai körülmények miatt súlyos állapotba került, ami nem is csoda, amikor az embereid teleszarták az alagsort akár egy farka kóbor kutya.

Badredín undorodó képet vágott.

- Tényleg, legalább az alapvető higiéniai feltételeket meg kellene teremtened. Küldd az embereidet a tetőre. A nap majd gondoskodik helyetted a tisztaságról.

- Te szeretnél hét emeletet gyalogolni, hogy elvégezd a dolgod? - kérdezte Radih.

- Elég! - ordította Mugnija türelmetlenül. Végignézett az asztalon, világossá téve, hogy nem kíváncsi a pitiáner vitatkozásukra. - Valaki dollármilliókat lopott el tőlünk, és ti arról vitatkoztok, hogy az emberek hová szarnak?

- Én csak...

- Csend! - rikácsolta Mugnija. Ökölbe szorított kézzel Radihhoz fordult - Elegem van az értelmetlen panaszkodásból, veszekedésből, vitatkozásból. Ez nem vezet sehová. Milliók tűntek el, Sarif halott, a bankárunk halott, és ez a keselyű Ivanov arról beszél, hogy évek óta először Bejrutba jön. Én vagyok itt az egyetlen, aki ezt egy kissé nyugtalanítónak találja?

- Nekem azt mondta, semmi köze nem volt Sarif meggyilkolásához - jegyezte meg Szajed.

- És mióta hiszel el bármit is, amit egy orosz mond?

- Nem bízom benne, de ebben az esetben úgy tűnt, valóban felzaklatta a hír, hogy valaki megölte Sarifot. - Lehet, hogy tényleg valaki más ölte meg Sarifot, és Ivanov ekkor döntött úgy, hogy a török barátunk halálával eljött a tökéletes pillanat az összes pénz eltulajdonítására.

Szajed ezen egy pillanatig elgondolkodott. Lehetséges, hogy így történt Ivanov már többször bizonyította könyörtelenségét. - És mindennek a tetejébe itt vannak még ezek a keresztény is, akiknek épp most jutott eszükbe az erejüket fitogtatni - rázta meg gyorsan a fejét Mugnija. - Nem tetszik ez nekem. Valami nagyon bűzlik, és túlságosan kevés az információnk.

- Miért akarna Ivanov Bejrutba jönni? - kérdezte Badredín.

- Földért.

Minden szem Dzsailira, az iráni Kuds Csoport ezredesére szegeződött.

- Fejtsd ki - utasította Mugnija.

- Nagy mennyiségű értékes földterület van Bejrútban, és azt rebesgetik, most, hogy a háború végre véget ért, hatalmas pénzeket lehet csinálni belőlük.

- Miért nem tudnak békén hagyni minket? - kérdezte Mugnija mintegy magától.

- És mi a helyzet az amerikaiakkal? - kérdezte Radih. - Az egyik ügynöküket éppen ebben az épületben tartjuk fogva.

- Akit azért küldtek, hogy az átlalatok elrabolt üzletember kiszabadításáról tárgyaljon.

Szajed hangjából ki lehetett olvasni, mit gondol Radih ötletéről.

- Legalábbis neked ezt a sztorit adta be.

Szajed Radih felé fordította a fejét.

- Kétségbe vonod, hogy képes vagyok kiszedni az emberekből az igazságot?

- Egyikünk sem tökéletes.

- Szóval azt gondolod, hogy az amerikai eltitkol előlünk valamit? Hogy ő is része az amerikaiak nagy tervének Bejrut meghódítására?

- Ezt én nem állítottam.

- De igen, bár nem ezekkel a szavakkal. - Az Iszlám Dzsihád vezetői felé fordulva folytatta. - A rendelkezésre álló információkból nem tudjuk megállapítani, mi történik valójában. Ahogy most állnak a dolgok, bárki tehetne, de feltételeznünk kell, hogy Ivanov a legesélyesebb jelöltünk.

- És most mit tegyünk? - kérdezte Badredín.

Szajed egy hosszú pillanatig elgondolkodott, majd azt mondta:

- Hagyjuk, hadd jöjjön Bejrutba. Nyitva tartjuk a fülünket és a szemünket és meglátjuk, mit tudunk kideríteni.

Mugnija a szakállát vakargatva a hallottakon gondolkodott.

- Bejrut a mi erődünk. Terjesszék a hírt az embereinknek a kikötőben és a repülőtéren. Minden gyanús eseményről tudni akarok. Amerikaiak, oroszok, zsidók... egyre megy.

- És figyelmeztetnünk kell a szövetségeseinket is - tette hozzá az iráni. - Mindenkinek különösen óvatosságnak kell lennie, míg nem tudjuk pontosan, mi folyik itt.

- Egyetértek - mondta Mugnija. - Csendben adják tovább a hírt az európai embereinknek is. Különösen azoknak, akik kapcsolatban álltak Sariffal. Tudassák velük, hogy talán valaki a mi fejünkre pályázik.

Ez volt a helyes döntés, de Szajednek még hozzá kellett tennie valamit

- A pénzt senki se említse, legalábbis egyelőre.

Egyenként mindenki bólintott épp, ahogy erre Szajed számított.

Túl büszkék voltak beismerni, hogy egy ekkora összeget el tudtak topni tőlük.

44. fejezet

Zürich, Svájc

A Gulfstream 450-es gép a Zürichi Nemzetközi Repülőtéren szállt le, és a vámvizsgálat helyett egyenesen a töltőállomáshoz gurult. A repülési terv szerint a gép üzemanyagért állt meg, mielőtt folytatta volna útját Kuvaitba. A tartálykocsi már várta, és míg az egyik ember letekerte a csövet, egy második, kék overallos férfi a géptörzshöz lépett, és nyitott tenyerével háromszor a repülőgépre csapott. Egy másodperccel később kinyílt az ajtó, és leeresztették a lépcsőt a férfi feltrappolt a gépbe, és megnyomta a gombot, amely visszahúzta a lépcsőt és bezárta az ajtót. Ellenőrizte, hogy a pilótafülke ajtaja zárva van-e, majd belépett az utastérbe.

Hurley levette a baseballsapkát, és leült a két üres szék közül az egyikre Kennedyvel szemben. Csak egy asztal állt közöttük.

- Jó reggelt. - Hurley megkopogtatta a vastag dossziét, amely a terrorelhárító elemző előtt hevert - Feltételezem, ezt nekem szántad.

Kennedy magához húzta a dossziét.

- Mielőtt erre rátérnénk, van egy-két dolog, amit meg kell beszélnünk.

- Akkor csináljuk gyorsan, mert tartanom kell magam a menetrendhez, neked pedig fel kell szállnod, mielőtt a vámosok szaglászni kezdenek.

Kennedy egyetértően bólintott.

- Mennyi volt a végső összeg?

- Milyen összeg?

- Pontosan tudod, miről beszélek.

- Ó... az az összeg. - Hurley körülnézett az utastérben, mintha próbálná összeadni. Úgy hiszem, nagyjából... Az egyik kezével egy négyest, a másikkal pedig egy ötöst mutatott. - Persze csak körülbelül. Egy csomót elszípkáztak útközben. Tranzakciós díjak, meg effélék.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Kennedy, mint aki meg van győződve róla, hogy a férfi hazudik neki.

- Irene, hogy őszinte legyek, semmi közöd hozzá. Ez csak Tomra és rám tartozik

- Nos, Thomas kért meg rá, hogy kérdezzek rá négyszemközt, minthogy a telefonálással kapcsolatban olyan paranoiás vagy.

- Átkozottul jól tudja, miért nem használom a telefont. Pontosan azért, amiért ő sem.

- Ez igaz... de tudni akarja.

- Miért? - kérdezte Hurley.

- Mert azt gondolja, hogy titkolsz előle valamit.

Hurley felnevetett. Stansfield pontosan tisztában volt vele, hogy Hurley-től sohasem fog hivatalos elszámolást kapni. Ahhoz, hogy kezelni tudja azt a csomó szemét melót, amit hozzávágtak, nagy mennyiségű készpénzre volt szüksége.

- Drága unokahugicám, szerintem te vagy ferdítesz egy kicsit az igazságon, vagy blöffölni próbálsz. Na, melyik?

Kennedy egy hamiskás grimaszt vágott. Nem volt valami boldog, hogy a férfi rájött, miben sántikál.

- Ez is, az is.

- És miért akarsz beleütni azt a kis pisze orrodát abba, ami nem a te dolgod?

- Mert egy nap - remélem, még sokára - te és Thomas halottak lesztek, és valakinek ki kell tudnia bogozni a szövevényes ügyleteket, amiket hátrahagytok.

- Ha a következő pár napban bármi történne velem, mondd meg Thomasnak, hogy látogassa meg a régi barátunkat Berlinből, aki most Zürichben él. Nála találja majd a válaszokat, amiket keresel.

Most, hogy nem ült a blöffje, Kennedy kezébe vette a dossziét a mellette lévő ülésről. Az asztalon heverő sima sárga dossziéval ellentétben ez szürke volt Kennedy Hurley elé helyezte, kinyitotta, és egy fényképet mutatott neki. A fekete-fehér fotón egy férfi szállt ki az autójából egy ismeretlen város egyik utcáján.

- Ismerős?

Hurley a fényképre pillantott.

- Nem igazán - hazudta.

- A férfi neve Nyikolaj Svetsz. Így már rémlik valami?

- Halványan. Sok orosz név kavarg a fejemben, Elég nehéz kiigazodni közöttük- Kicsit olyan, mintha a Háború és békét olvasnám.

- Persze - mondta Kennedy. Egy szavát sem hitte el. - Szerinted hol készült ez a fénykép?

Hurley az órájára pillantott.

- Drága Kisasszony, most nincs időnk barkochbázni. Vágjunk inkább bele.

- Hamburgban. Egy bizonyos bank előtt, amely tegnap meglehetősen sok figyelmet kapott. Van valami elképzelésed arról, hogy Mihail Ivanov egyik legközelebbi embere miért jelenhetett meg ott pont tegnap?

Hurley megrázta a fejét.

- Megfenyegette a bank igazgatóját valami eltűnt betétek ügyében. - Kennedy a férfi tekintetét fürkészve próbálta kideríteni, hogy tud-e a dologról. - Ha még ezután sem tudod, miről lehet szó, akkor le sem játszom neked a felvételt, amelyen Ivanov, a régi barátod egy bizonyos terroristával beszél, akit már régóta keresünk.

Hurley összevonta a szemöldökét. Nem szerette, ha egy nála fiatalabb próbálja kicsikarni belőle a választ egy ilyen kérdésre.

- Thomas előre szólt - mondta Kennedy -, hogy nem akarsz majd beszélni erről, mindenesetre azt az utasítást adta, hogy szedjem ki belőled a választ.

- Miféle választ?

- Hány embert haragítottál magadra tegnap, azokon kívül, akikről már tudunk? - Elég vastag volt az a dosszié - vonta meg a vállát Hurley. - Volt néhány számla, amihez nevek is tartoztak... néhányhoz pedig csak számok

- Szóval a korábbi becsléseid talán egy kissé pontatlan lehetett.

- Térj már a tárgyra.

- Úgy tűnik, hogy néhány embert Moszkvában is feldühítettél, és tudod, milyenek tudnak lenni, ha felzaklatják őket? Nem válogatnak az eszközök között. Ha megneszelik, hogy mi állunk az ügy hátterében... - Kennedy a fejét csóválta. – Komoly bajban leszünk.

- Vagyis azt akarod, hogy megerősítsem, amit nem akarsz hallani?

- Csak a tényeket akarom tudni, hogy visszamehessek, és tájékoztathassam Thomast. Tudatnia kell a követségi embereinkkel, és mindenki mással, aki Ivanov célkeresztjébe kerülhet, hogy fennáll a megtorlás veszélye.

- Hurley káromkodott egyet a bajsza alatt, majd végül kibökte.

- Igen, elloptam annak a személtáának a pénzét, és kis szerencséivel ez lesz számára a vég kezdete.

Kennedy mindenféle megjegyzés nélkül fogadta a hírt, és egy kis magnót helyezett az asztalra.

- Azt hiszem, ezt a rövid beszélgetést érdekesnek fogod találni.

Kennedy elindította a felvételt, amelyen Mihail Ivanov elmosódott hangja hallatszott.

- *A csomagomat.. Előkészítetted? Ugye nem döntöttél úgy, hogy inkább a perzsákkal tárgyalasz?*

- *Tartom magam a megállapodásunkhoz.*

Kennedy megállította a felvételt.

- Felismerted az első hangot?

Hurley bólintott.

Ivanov.

- Így van. És a másodikat?

- Nem.

- Aszef Szajed ezredes.

Hurley le volt nyűgözve.

- Mi az ördög ütött ezekbe, hogy nem biztonságos vonalon keresztül beszélnek?

- Biztonságos vonalon beszéltek, de ezt nem tőlem hallottad.

- Akkor hogy jutottatok hozzá?

- Azt nem árulhatom el. - Kennedy újraindította a felvételt.

- *Mikor várhatom, hogy érte jöttök? Gondolom, küldesz érte valakit,*

- *Igen... bár gondolkodom rajta, hogy magam megyek érte. Felajánlottad... vagy nem?*

- *Ó. Természetesen.*

- *Akkor jó. Három napon belül ott leszek. Talán még hamarabb.*

Kennedy leállította a magnót.

- És ebből még van több is. Felvételek Ivanovról, Szajedről és másokról. Meg kell majd hallgatnod mindet, de Thomas nem akarja, hogy magaddal vidd őket Bejrútba.

- Értem. Nem sikerült véletlenül elcsípnetek valamit Badredíntől vagy Mugnijától?

- Sajnos nem, de van egy-kettő, aminek örülni fogsz. – Kennedy elővett egy újabb dossziét a táskájából, és Hurley elé tette. – Tarik al-Ismaíl.

- Zene főleimnek. Könyörgök, mondd, hogy sikerült azonosítanotok azt a szarzsákot.

- Itt rejtőzik az orrunk előtt mindössze pár kilométerre.

- Hol?

- A genfi ENSZ-irodában dolgozik. Ha hiszed, ha nem, a humanitárius ügyek koordinációs hivatalánál áll alkalmazásban. Lefogyott pár kilót, levágatta a haját meg a szakállát, és a kontaktlencséit szemüvegre cserélte. Lenyűgöző szakmai húzás. - Kennedy a kezébe vette a régi képet, amikor még a líbiai hírszerzésnek dolgozott, és mellé helyezte az újat - Elég szép munkát végzett.

- Biztos vagy benne, hogy ő az?

- Kilencven százalék a fénykép és kilencvenkilenc egész kilenc a hangminta alapján. És ő is a bankszámlájáról hiányzó pénz miatt telefonált. Ha nem hallgattuk volna le ezeket a bankokat,

nem hiszem, hogy valaha is elkaptuk volna.

Hurley az előző esti beszélgetésükre gondolt, és a homlokát ráncolta.

- Szóval Rappet akarod odaküldeni.

- Nem csak én. Ismael előkelő helyen van Thomas listáján is. - Nem is tudom, Irene - mondta Hurley láthatóan húzódozva - Ismael még vissza is lőhet, ő nemcsak egy kövér fegyverkereskedő, hanem valódi gyilkos.

- Egy tökéletes világban Thomas hármatot küldené, de most nem engedhetjük meg magunknak ezt a luxust.

- Miért? Halasszuk el a bejrúti akciót néhány nappal.

Kennedy egy Las Vegas-i krupié sebességével félretolta a szürke dossziét, és a sárgát helyezte az asztal közepére.

- Hallottad a felvételen, hogy Ivanov azt kérdezi, készen áll-e a csomagja?

- Igen.

- Azt kérdezte Szajedtől, hogy nem készül-e inkább a perzsákkal tárgyalni...

- Igen.

- Emlékszel, mit tettek Buckley-val?

- Hogy emlékszem-e? Folyton ő jár a fejemben. Épp most meséltem el a történetet Mitchnek és Bobby Richardsnak.

- Nos, Thomas szerint a Sas a csomag, amire a beszélgetésben utalt.

Hirtelen minden megállt. Hurley jó tíz másodpercen keresztül meg sem rezzent. Közel tíz éve ismerte a Sast, és egy egész lista pörgött le a fejében azokról az akciókról, amikben része volt. A lehetséges károk gyors felmérése után hátradőlt, és elkáromkodta magát. Cummins Damaszkusz előtt Moszkvában tevékenykedett. Ha az oroszok kezébe kerül, akkor az szétcsesz néhányat a legérzékenyebb akcióik közül. Megrázta a fejét, hogy megszabaduljon a döbbenettől.

- Ezt nem engedhetjük.

- Thomas is ezt mondja. Az egyik forrása szerint a Sas még életben van. Erősen lefogyva és összeverve, de él.

- A picsába.

- Ezért akarja, hogy te és Richards, amilyen gyorsan csak lehet menjetek Bejrútba. Ahogy

tegnap éjjel megbeszéltük, Rapp holnap vagy holnapután csatlakozik hozzátok. Addig ti ketten körülszaglásztok. Ha negyvennyolc órán belül nem találtok semmit, Thomas azt akarja, hogy a frissen szerzett pénzt felhasználva tárgyaljatok a Sas kiszabadításáért. Feltűnés nélkül.

- Természetesen. - Hurley még mindig a károkat próbálta felbecsülni. - És mi a helyzet az erősítéssel?

- Thomas hajlandó küldeni egy KME-t, de nem akarja, hogy az ország területén legyenek, míg nem tudtok valami biztosat.

- Értettem. - A KME a Különleges Műveleti Egység rövidítése volt. Hurley jó eséllyel személyesen is ismerte a tagjait - Légi támogatás?

- Ha szükségetek lesz rá, megszerzi. De csak akkor, ha minden kötél szakad.

Mielőtt Hurley válaszolhatott volna, valaki a gép oldalára ütött és Hurley tudta, hogy mennie kell. Kennedy átadott neki két aktát.

- Ezek a tieid. Ez pedig - csúsztatott elé egy harmadikat - Mitché. Gondoskodj róla, hogy megsemmisítse, mielőtt kapcsolatba kerül Ismaellel.

- Úgy lesz - állt fel Hurley. - Van még valami?

Kennedy felállt, és melléje lépett az utastér folyosóján. Nem szívesen engedte el, de Hurley jó katona volt, akit nem lehetett visszatartani. Közös bánatuk temérdek emléke kötötte ehhez az egykor gyönyörű városhoz a Földközi-tenger keleti partjainál. Hurley látta, hogy aggódik, és azt is tudta, hogy miért. Megölelte Kennedyt.

- Ne aggódj. Minden rendben lesz. - Igen - mondta könnyeivel küszködve a nő, de maga sem hitt benne. - Bejárt még mindig veszélyes hely. - Hurley kedvéért összeszedte magát. Most, hogy már tudott róla, úgysem lehetett megállítani. Nem tudott mást tenni, mint támogatta. Arcon csókolta. - Légy óvatos - mondta.

45. fejezet

Amikor minden véget ért, Rapp esküdni mert volna, hogy érezte a golyó szelét, ahogy elsüvített a halántéka mellett. Majdnem a fejébe kapta. Csak az a szerencsétlen mozdulat mentette meg, amivel a líbiai előhúzta a fegyverét. Gyenge csel volt. Egy kicsit túlságosan drámai arccal nézett hátra a bal válla fölött, mielőtt jobbra fordult és fegyvert rántott volna. Hosszú kabátja, akár egy matador köpenye lebegett mögötte. A másik ok, amiért Rapp nem dőlt be a cselnek, az a vén szemétláda Stan Hurley volt. Ez volt az első alkalom, hogy Rapp őszintén ki tudta mondani, hálás neki a rengeteg szarért, amit a vállára pakolt. Az egész átkozott, módszeres, szőrszálhasogató kiképzés mind megtérült abban a pillanatban, amikor Ismael megpördült, és előhúzta a fegyverét.

A kegyetlen valósághoz, hogy Rapp egy svájci postaláda mögött lapult, miközben

nyugtalanító mennyiségű, ismeretlen kaliberű lövedék csapódott a levélszekrénybe, nagyban hozzájárult az a tény, hogy Rapp nem akart véletlenségből a célszemély helyett valaki mászt megölni. És természetesen Hurley-nek megint csak igaza volt. Azt mondta nekik, két módon lehet megnyerni egy fegyveres harcot. Vagy te lösz és találász először, vagy fedezékbe vonulsz és spórolsz a lőszerrel. Hurley egy alkalommal egy, a jelenlegi helyzetéhez annyira hasonló szituációba helyezte őket, hogy már-már megnyugtató volt hallgatni, ahogy ellenfele egyik lövedéket a másik után eresztette bele ész nélkül a négyszögletes ládába, amely túlélte az elmúlt ötven év minden viharát.

Odaát a virginiai erdőben meg kellett próbálniuk fedezéket találni, miközben Hurley éles lőszerrel lőtt rájuk. És nem ám a levegőbe lövöldözött. A közelükben lévő tárgyakra célzott. Nem kövekre vagy más kemény tereptárgyra, amelyről életveszélyes szögben csapódhatott vissza a lövedék, hanem puha dolgokba, mint a föld, a homokzsákok vagy a fák. A lecke lényege az volt, hogy megtanulják, milyen érzés, ha lőnek az emberre, és hogy ne veszítsék el a hidegvérüket, amikor ez a valóságban is megtörténik. És ráadásként még azt is megtanulták, hogyan számolják az általuk kilőtt lövedékek mellett az ellenség lövéseit is. A feladat elsőre eléggé elvette a kedvüket, de egy idő után, ahogy ez az élet dolgaival lenni szokott hozzá edződtek, és rákaptak az izére.

Rapp hátát a postaládának támasztva guggolt és számolta a lövéseket. Nyolcnál tartott. Várta az elkerülhetetlenül beálló csendet a vihar közepén. Volt azonban egy probléma. Rapp pisztolyán volt hangtompító, a líbiai fegyverén viszont nem. Nyolc rendkívül hangos lövés dörrent egy városban, amely a legalacsonyabb gyilkossági mutatóval rendelkezett az egész fejlett világban. Ennyi erővel akár tűzérési zárótűz is lehetett volna.

Azt nem lehetett tudni, hány tartalék tár állt a líbiai rendelkezésére, de abban kételkedett, hogy több mint a nála lévő hetvenkét lövedék. Rapp elengedte Berettája markolatát, amely még mindig a tokjában volt és megnyomta Timex digitális órája nagy szürke gombját. Stopper funkcióra volt állítva, ahogy Hurley tanította nekik. Egy ilyen méretű városban egy rendőrautó átlagos reakcióideje nagyjából három perc lehet. Feltéve, ha nem jár épp egy a közelben. Voltak szabályok, amelyeket lehetett rugalmasan kezelni, és olyanok is, amelyeket semmilyen körülmények között sem lehetett megszegni. Egy rendőr megölése ebbe a második kategóriába tartozott.

- Ha megölnek egy rendőrt én előbb ölöm meg magukat, mint a rendőrség - mondta Hurley.

Az első nyolc lövés gyors egymásutánban csapódott be. A hangjukból ítélve 9 mm-esek, esetleg .40-es kaliberűek lehettek. Rapp nem hallotta, hová csapódott az első lövedék, miután elsüvített a feje mellett, a második viszont betörte egy néhány méterre parkoló fehér BMW vezetőoldali ablakát, aminek köszönhetően a kocsi úgy túlkölt és csipogott, mintha Tourette-szindrómája lenne. A következő hat a postaládába csapódott. Ez nem volt valami okos lépés, hacsak Ismaelnek nem volt egy második pisztolya, és nem kezdte el bekeríteni Rappet. Ezt azonban valószínűtlennek tartotta. Ismael meg volt rémülve, és menekült, ami már önmagában is zavarta Rappet. Az autót Zürichből nem okozott nehézséget. Három óra alatt megtette, beleszámítva a rövid megállót is, amikor felhívta a hangpostafiókot, és megerősítette, hogy a célszemély a munkahelyén van. A dosszié tartalma elég egyértelmű volt. Figyelték a munkahelyi

telefonját, tudták, hol lakik, és hogy milyen márkájú autót vezet. Hurley pontos utasításokat adott Rappnek. Követnie kellett Ismaelt munka után a lakásáig. Ha kijön valamit elintézni vagy egy esti sétára, és megfelelő alkalom kínálkozik, akkor ragadja meg. Ha nem, várjon reggelig, és akkor löje le, amikor beszáll a kocsijába. Rapp pontosan követte Hurley utasításait, és amikor Ismael este tíz óra kilenc perckor kidugta a fejét a lakásából, Rapp figyelte, ahogy befordul a sarkon, és gyalogosan a nyomába indult.

Egyutcányira a háztól észrevette, hogy egy vászonzsák lóg Ismael bal vállán. Rapp agya ebben a pillanatban elkezdett járni. Azt kérdezte magától, vajon normális dolog-e, hogy az ember elmegy otthonról egy ilyen hideg téli éjszakán, alvásidőben. Előfordul ugyan, hogy valaki tíz után induljon útnak, de azért ez távolról sem volt gyakori. Különösen nem kedd este. Ha ehhez hozzávesszük még a táskát is, máris úgy tűnik, mintha a célszemély menekülne. Rapp éppen ezen gondolkodott, amikor Ismael egy esetlen matador mozdulatával fegyvert rántott. Meg persze azon is eltöprengett, hogy a következő kereszteződésnél lerohanja, tarkón lövi, és éjjélre már Franciaországban is lesz.

Most azonban, csak mert nem hallgatott Hurley figyelmeztetésére, egy postaláda mögött kuporgott, a golyókat számolta, és azon töprengett, hogy Ismaelnek egy vagy két fegyvere van-e. Még egy lövés csapódott a postaládaiba, majd két másodpercnyi csend következett. Rapp kidugta kesztyűs kezét, hátha még egy lövést ki tud erőszakolni a férfiből. Épp visszahúzta, amikor a tizedik elhibázott lövés elsüvített mellette. A lövedék szikrát vetve visszapattant a járda kövéről, és végigkopogott az utcán. Rapp mintha a szán kattanását hallotta volna, ahogy visszahúzzák, de nem volt benne biztos. Egy tizedmásodperccel később futó léptek zaja ütötte meg a fülét. Erre várt vagy újratölt, vagy kifogyott a lőszerből.

Rapp előhúzta a hangtompítós Berettát a jobb karja alól, és nekiiramodott a bal oldalán parkoló két autó között. Lehúzta a fejét, és ki-kikukkantott az autók teteje fölé. Megpillantotta a líbiait, aki éppen a következő sarkon készült befordulni. Ez mosolyt csalt Rapp arcára. Fuss csak, gondolta magában. Minél távolabb kerülünk a tíz, golyó ütötte lyuktól, annál jobb.

Rapp nagy ívben és sebességgel. Bekanyarodott a sarkon, közben próbált úgy helyezkedni, hogy a parkoló autók Ismael és közte álljanak. A Rhone bal partján voltak, amit a helyiek franciául Rive Gauche-nak hívnak, és Ismael a folyó felé vette az útját. Épp maguk mögött hagytak egy utcát, ahol csak lakóházak álltak, és ráfordultak egy olyanra, ahol a lakások mellett üzleteket is látott. A boltok már zárva voltak, és szerencsére az utca is kihalt volt. Rapp az úttesten maradt, és minden erejét megfeszítve rohanni kezdett. Genf, minthogy két hegylánc és egy tó között feküdt, még zsúfoltabb volt, mint az európai nagyvárosok általában. Az utcákon két autó is alig fért el egymás mellett. Egy amerikai terepjáró itt szóba sem jöhetett volna.

Ismael jó harminc méterrel volt előtte. Álló helyzetből sem könnyű a lövés, futás közben, mozgó célpontra célozva, pedig még nehezebb. Rapp a teste mellett tartotta a pisztolyt. Hosszú, fekete kabát, fekete nadrág, fekete cipő és fekete fegyver, semmi sem látszott belőle. Minden lépéssel egyre közelebb került Ismaelhez. Behúzott fejjel rohant, a feje teteje is alig látszott a járművek fölé. Aztán Ismael meglátta, amikor éppen két autó között futott át. Most már alig húsz méter választotta el őket egymástól. Vagy a fickó volt lassú, vagy Rapp nagyon gyors, de a legvalószínűbb, hogy mindkettő.

Tizennyolc méterre lehettek egymástól, amikor találkozott a tekintetük. Rapp lövésre emelte a pisztolyát, de mielőtt célozhatott volna, Ismael megpördítette a zsákját, és elszabadult a pokol. Rapp egy szép német verda mögött talált fedezéket. A zsák szétrobbant, narancs és vörös fénycsóvakat okádva az utcára. A lövések megszámlálásáról ezúttal szó sem lehetett, akármilyen bűjt is meg abban a zsákban. Tűzgyorsaságából ítélve valószínűleg egy Uzi vagy egy MAC-10-es volt az. Egy avatatlan fül számára minden fegyver egyforma, de ebben az új munkában a kaliber legalább olyan fontos volt, mint a tűzgyorsaság. Minthogy a Mercedes simán blokkolta a lövéseit, Rapp arra jutott, hogy egy 9 mm-es Uzival áll szemben. Ha MAC-10-es lett volna, érezte volna, hogy a .45-ös lövedékek áthatolnak a karosszérián, és az autó belsejében koppannak.

Rapp épp az órájára pillantott, amikor üvegszilánkok záporoztak a fejére a szétlőtt ablakból. Lelki szemeivel látta, ahogy a líbiai hátrál, miközben leadja a lövéseket. Az Uziba húsz-, harminckét- vagy negyvenlövedékes tár való. A negyvenlövedékes valószínűtlennek tűnt, mert úgy nem fért volna el a fegyver a zsákban, ha pedig húsz lett volna, az már kiürült volna, vagyis a tár harminckét lövedékes, már közel üres volt. Ahogy Rapp meghallja a kattantást, vége a dalnak. Elképzelhetetlen volt, hogy a fickó elő tud húzni egy ilyen fegyvert a zsákból, és újra tudja tölteni, mielőtt Rapp ott terem.

A lövések abbamaradtak, zajukat fél tucat autóriasztó dudálása, túlkölése, csipogása és villogása váltotta fel. Rapp ezúttal fegyverrel a kezében állt fel. Ujját a ravaszon tartotta, tüzelésre készen, Ismael azonban eltűnt. Rapp megpillantotta távolabb az utcán, és újra nekiiramodott, megint csak az úttesten, hogy fedezéknek használhassa az autókat. Az óra a fejében jelzett, miközben próbálta kihasználni előnyét. Újra felzárkózott húsz méterre. Ismael hátrapillantott a vállá fölött, meglendítette a zsákot, és leadott egy újabb sorozatot. Rapp lebukott egy autó mögé, de tovább haladt előre. Nem volt biztos benne, hogy négyes vagy ötös sorozat volt-e, de abbamaradt, és Ismael megint menekült. Rapp, feltételezve, hogy a tár kiürült, de legalábbis már közel volt hozzá, felegyenesedve futott tovább, inkább a sebességre, mint a fedezékre koncentrálni.

Ismael elérte az utca sarkát, és balra fordult. Rapp megint nagy ívben vette a sarkot, és amikor befordult, nem örült annak, amit látott. Ismael a bal karját egy nő nyaka köré kulcsolva várta. Rapp ránézett a nőre. Nem akart ránézni, öreg, fiatal, kövér vagy sovány, egyik sem számított. Ismael a jobb kezét még mindig a zsákban tartotta, az Uzi markolatán, amelyből vagy kifogytak a golyók, vagy nem. Ismael ordítani kezdett, hogy dobja el a fegyvert, különben megöli a nőt. Rapp tovább közelített, ahogy tanulta. A fegyverét előreszegezve, közvetlenül az arca előtt tartotta, mintha a bal szeme meghosszabbítása lenne, ami pedig az agya meghosszabbítása volt. Az agyáé, amely számolta a másodperceket, és azt súgta, hogy fejezze be a munkát, és tűnjön el onnan.

A nő most már sikított, és Rapp észrevette, hogy a kezében egy pórázt tart, amelynek végén egy kiskutya csaholt és kapkodott Ismael lába felé. Nem kételkedett benne, hogy Ismael meg fogja ölni az asszonyt, de mi haszna lenne belőle? Ha maradt volna még lövedék a fegyverében, azt azonnal Rappbe eresztené, egy szép sorozattal kilyuggatva a mellkasát. Ha lelövi a nőt, halott ember, Ismael pedig nem akart meghalni, aminek elég hangos tanúbizonyságát adta az elmúlt fél percben. Csak úgy úszhatta meg, ha megöli üldözőjét. A nő majdnem teljesen eltakarta a testét. Csak annyit kellett tennie, hogy meglendíti a zsákot, és kiüríti a fegyvert. Rapp

megállt hat méterre a férfitől, és úgy döntött, hogy Ismael, miután nem a mellkasára célzott, blöffölt.

Végül a kutya volt az, aki Rapp javára fordította a helyzetet Ismael bölcsen megpróbálta növelni a távolságot közöttük, ezért hátralépett. Amit nem tudott, mert nem nézett le, az az volt, hogy a kiskutya közben futott körülöttük néhány kört, és a póráz egy szép kis hurkot alkotott a líbiai bokája körül. Ismael megbotlott, és hirtelen balra mozdult, hogy visszanyerje egyensúlyát. Egy rövid pillanatra a feje egyik oldala tisztán láthatóvá vált. Rapp mindössze hat méterre állt. Megnyomta a ravaszt, és az egésznek vége is lett.

46. fejezet

Bejrút, Libanon

Hurley egy üveg Jack Danielsszel a kezében fellépett a tetőre. A gondolatai a múltban jártak. A szálloda egy Burdzs Hammud nevű környéken állt. Ezt a területet az örmények tartották irányításuk alatt, és Hurley éppen ezért döntött úgy, hogy itt töltik az éjszakát. Az örmények voltak az egyik olyan csoport, amelynek sikerült megőrizni a függetlenségét a polgárháború alatt. Eldördült néhány lövés közöttük és maronita szomszédaik között, de nem volt nagyobb csatározás.

Furcsa nap állt mögötte: a találkozó Kennedyvel; Rapp eligazítása, mielőtt útnak indította volna, és az elcsípett információ elemzése. Semmi sem fogható ahhoz, amikor az ember ellopja valakinek a vagyonát, hogy felingerelje. Olyan hangok jelentek meg, akiket évek óta nem hallottak. Bejrutban lesz egy-két új célpont, az biztos. De mielőtt elindultak volna, gondoskodniuk kellett a megfelelő kinézetéről. Elvonszolta Richardsot Zürich egyik használsruha-boltjába, ahol vettek néhány rosszul szabott öltönyt, ingeket, viseltes cipőket és néhány ütött-kopott bőrpöndöt. Hurley egy kissé összebbre színezte a haját, és mindketten kihagyták a borotválkozást. Felszálltak egy párizsi járatra, majd onnan továbbrepültek Bejrutba, mint két férfi a turisták tengerében.

Amikor megérkeztek, a nap épp lenyugodni készült a Földközi-tenger felett. Várakozás, harag és balsejtelem elegye kerítette őket hatalmába. Bejrút ilyen hatással volt Hurleyre. Töltött már itt időt a polgárháború előtt, amikor a város a keresztények és muzulmánok együttélésének egyre gazdagodó Mekkája volt. Összejártak, nevelték a gyerekeiket, élvezték az életet, és úgy általában jól megvoltak egymással. Aztán a Palesztin Felszabadítási Szervezet radikalizálni kezdte a nyomornegyedek lakosságát, és beleszólást követelt a dolgok irányításába. A maronitáknak nem állt szándékukban osztozni ezekkel a cigányokkal, és meghúzták a harcvonalakat. Senki, még Hurley sem látta ezt az ellentétet annyira égbekiáltónak, hogy képes legyen tizenöt éven át tartó polgárháborúba taszítani a várost, mégis ez történt. Több mint egymillió ember hagyta el az országot, kétszázötvenezen meghaltak, a több százezer sebesült és rokkant mellett a gazdaság és Bejrút központjának nagyobb része romokban hevert. Az, hogy egy ilyen nagyszerű várost ennyire romba lehet dönteni, még a legoptimistább ember hitét is

megrendíti.

A reptéren láttak néhány jelet, amelyből arra lehetett következtetni, hogy a dolgok jó irányba haladnak. A terminálnak azt a részét, ami az 1982-es izraeli bombázás során javarészt elpusztult, most lebontották, és elkezdték újjáépíteni. Hurley és Richards a többi utassal együtt levánszorgott a fémlépcsőn. Fáradt és unott libanoni milicisták álltak sorfalat, és tereltek az embereket a bevándorlási és vámpultokhoz. Amikor Hurley utoljára itt járt, a bevándorlási ügyeket és a vámvizsgálatot egyetlen nagydarab ügyintéző végezte, aki egy fémasztal mögött ült a reptér aszfaltján. A munkája nem annyira az ország biztonságának védelme, mint inkább kenőpénzek zsebre rakása volt, e nélkül ugyanis nem lehetett belépni az országba. Most a reptérre érve poszttereket láttak, amelyek a nagyra törő újjáépítési terveket hirdették.

Beálltak a vámpult előtt kígyózó sorba, és próbáltak minél fáradtabbnak és unottabbnak tűnni. Richardsra jó, ha egy pillantást vetettek. Átadta a készpénzt, amit illetéknek neveztek, de valójában kenőpénz volt, minthogy egyetlen piaszter sem jutott belőle az államkincstárba. Hurley-nek válaszolnia kellett a vámtiszt néhány kérdésére, de semmi nyugtalanító nem történt. Úgy gondolta, hogy az egyik felügyelő, aki a három vámtiszt mögött állt, túl sok figyelmet szentel neki, de hát végtére is ez volt a munkája. Végül nem kellett aggódniuk. A férfi nem avatkozott közbe, és nem követte őket a csomagfelvételre.

Megkapták a csomagjaikat, és újra sorba álltak. Ezúttal mindkettejüket megmotozták. Azután odakint, a taxiállomásnál Hurley egy húszdollárost adott egy férfinak, és azt kérte tőle arabul, hadd válasszon a kocsik közül. Hurley minden ok nélkül, találmra a negyedik kocsit választotta a sorban, és a felújítás alatt álló Intercontinental Szállóba vitették magukat. Bementek egy italra, és Hurley rábeszélte a csapost, hogy adjon el neki egy üveg Jack Daniels whisky. Onnan egy újabb taxival megkerülték a központi üzleti negyedet, és háromutcányira a Mar Juszif fogadótól kivetették magukat. Hurley jobban örült volna, ha sikerül előkészíttetnie a biztonságos házat, de ezt nem lehetett megoldani. Főleg úgy nem, ha olyasvalakivel akarta megcsináltatni, akiben tökéletesen megbízott. Emellett pedig ennél több dolgot nem tudott az irányítása alatt tartani. Egy új operációs bázis felállítása sohasem volt könnyű - egy ilyen városban, a folyamatosan változó harcvonalak közepette, pedig még bonyolultabb volt.

Hurley a távolba meredt. Nem mert volna megesküdni rá, de úgy tűnt, mintha valamivel több fényt látna, mint pár évvel azelőtt. Talán tényleg történt némi haladás. Hangokat hallott, és megkerülte a lépcsőház feljárát körüölölő, kocka alakú felépítményt. A szálloda néhány dolgozója műanyag székeken ücsörgött egy összehajtható asztal körül. Intettek Hurley-nek. Rájuk mosolygott, és a tető tulsó széléhez ment, Bejrút lakói, ahogy ez a világ többi sűrűn lakott városában is, a tetőket használták, hogy megszabaduljanak a bezártság érzésétől. Volt egy műanyag szék a sarokban, ahol Hurley állt, de nem volt kedve leülni. A háztetők felett észak felé nézett, a tengerre. Északnyugaton, a látóhatár szélén ki tudta venni Ciprus ragyogó fényeit. Délen pedig a reptér leszállópályájának világítása tűnt fel, ahogy az aznapi utolsó járatokat fogadta. Egy nem valami kedves emlék kezdett alakot ölteni a fejében Hurley megragadta az üveg nyakát, az ajkaihoz emelte, és ivott egy korty whisky, remélve, hogy ez elmossa az emléket. Egy perccel később rágyújtott, és megpróbálta felidézni, mikor járt utoljára a városban. Két évvel ezelőtti útját nem számolta, mert mindössze egy napot töltött itt. Ez még arra sem volt elég, hogy megkeresse régi kapcsolatait. Ez a város tengernyi emléket ébresztett fel benne. Néhány jót, de annál több rosszat. Ivott még egy kortyot, de ez alkalommal ez nem segített. A tekintete nyugat

felé vándorolt, ahol a régi nagykövetség állt. Itt volt azon a napon: éppen itt, a Burdzs Hammud negyedben. Hurley aznap reggel az egyik kapcsolatával kávézott. A polgárháború alatt ez a Levon Petrosian nevű örmény főgengszter gondoskodott a dolgok zavartalan működéséről. Elintézte, hogy a környéken legyen áram, víz és élelmiszer, emellett pedig az ő kezében volt a szerencsejáték, a prostitúció, és persze a védelmi pénzekből is csurrant-cseppent valami. A találkozó után Hurley úgy döntött,

szaván fogja az örült örményt, aki felajánlotta neki, hogy kipróbálhatja az áruját. Hurley éppen két Kelet-Törökország örmény hegyvidékéről származó nővel volt az ágyban, amikor a robbanás megrázta a szobát. A legnagyobb félelme igazolódott be, ahogy felkászálódott a tetőre, még mindig a nadrágját rángatva fel magára. Akkoriban, 1983-ban a bombák kezdtek szokásos jelenséggé válni, de ez nagyobb volt, mint egy átlagos aknavető vagy RPG. A por és füstfelhő elég közel szállt fel a követséghez, hogy Hurley biztos legyen benne: az volt a célpont. Csak az volt a kérdés, mekkora a kár. Hurley visszasietett szobába, hogy összeszedje a cuccait, majd lerohant az utcára. A sofőrje aludt a céges Jeep volánja mögött Hurley kirángatta a vezetőülésről, beindította a kocsit, és elszáguldott. Amikor megérkezett és felnézett a hétemeletes épületre, a szíve a torkában dobogott. A főbejárat nem volt sehol. Az épület homlokzatán a hetedik emeletről az elsőig hatalmas lyuk tátongott. Egy óriási hasadék a követség főépülete és az egyik szárnya között. Különös módon a tető javarészt sértetlen maradt. Emlékezett rá, hogy hallott valamit ennek a megerősítésével kapcsolatban, hiszen el kellett bírnia a temérdek kommunikációs berendezést, amit rápakoltak. Ekkor Hurley még reménykedett.

Két teljes napba telt, hogy felmérjék a károkat. Addigra a remény, amit Hurley az első, az épületből kibotorkáló túlélők láttán érzett, semmivé foszlott. Mint ahogy egyik legjobb barátja, Irene Kennedy apja, még hatvankét ember megszűnt létezni a földön. Ahogy ez a libanoni polgárháborúban lenni szokott, a helyiek sínylették meg legjobban a merényletet, az amerikai személyzet tekintetében azonban a CIA szenvedte el a legnagyobb csapást: nyolc ügynöküket veszítették el, és ezzel a közel-keleti szekciójuk megtizedelődött. Abban az időben Stansfield műveleti aligazgató-helyettes volt, és azonnal odarepült, hogy felbecsülje a károkat. Hurley-t mindent elborító büntudat gyötörte. Megpróbálta beadni a felmondását, de Stansfield hallani sem akart róla. Nem érdekelte, hogy Hurley lekészte az egyórás találkozót a követségen. Ezzel kapcsolatban mindenféle találgatás is szárnyra kapott. Vajon az Iszlám Dzsihádnak csak szerencséje volt, vagy belső információjuk volt, hogy a CIA felső vezetése ülésezik ott abban az időpontban? Ha pedig ez a helyzet, néhányan hangot adtak a véleményüknek, hogy Hurley talán nem véletlenül késte le a találkozót. Hurley-t néhány fejes górcső alá vette, de Stansfield végig fedezte.

Megerősítette, hogy az ügynöke Petrosiannal, az örménnyel találkozott, és a megbeszélés a vártnál tovább tartott. A részletekről senkinek sem kellett tudnia. A tény, hogy épp két kurvával hentergett, amikor a furgon behatolt az épület főbejáratán, nem volt fontos. Így is épp elég jó emberük pusztult el a merényletben, semmi szükség nem volt rá, hogy még egyet elveszítsenek kicsapongó életvitele miatt, amellyel Stansfield nagyon is tisztában volt.

Hurley tudta, hogy Stansfieldnek igaza van, de ez nem jelentette azt, hogy függetleníteni tudta volna magát a történetektől. A következő néhány hónapban semmi hasznát nem vették. Stansfieldnek jelentették, hogy halott muzulmánok kerülnek elő a város addig viszonylag békésnek vélt területeiről, teljesen véletlenszerűen, a nap minden órájában. Egy embert

újságolvasás közben lőttek le a teraszán, a másikat egy nyilvános vécében fojtották meg, a harmadikat pedig egy szórakozóhelyről kilépve érte a halál. Mindhárom laza kapcsolatban állt az Iszlám Dzsiháddal. Stansfield visszahívta Hurley-t Washingtonba, és feltette neki a kérdést, hogy mit tud ezekről a gyilkosságokról. Legnagyobb megdöbbenésére Hurley bevallotta, hogy ő tette.

Stansfield nem hagyhatta, hogy legrégibb barátja és legjobb ügynöke félrészen rohangászva kedvére gyilkolásson, még akkor sem, ha a célszemélyek valamelyest igazolhatóak voltak. Hurley rámutatott, hogy az Iszlám Dzsihád hadat üzent az Egyesült Államoknak, ő pusztán szívességet tesz nekik azzal, hogy részt vesz a háborúban. Volt valami logika abban, amit mondott, de a CIA abban a pillanatban nem engedhetett meg magának egy újabb zűrös ügyet a sajtóval és a politikusokkal. A megoldás egyszerű volt. A helyzet kezdett forrósodni Afganisztán és Pakisztán határvidékén, Hurley pedig mindenkinél jobban ismerte az oroszokat így Stansfield Pesavarba küldte, hogy segítsen kiképezni és felszerelni a mudzsahedin csapatokat.

És most, majdnem tíz évvel később, a kör bezárult. Újra itt volt ezek között a vallásos fasiszták között, akik buzgón hittek benne, hogy ők, egyedül ők tudják, mi az Isten akaratja. Hurley éveken át próbálta figyelmeztetni a CIA vezetőit, hogy ezek a megszállott muzulmánok lesznek a következő megoldandó problémáik. A bejrúti és az afganisztáni frontvonalat is a saját szemével látta, ezek a fickók pedig elbújhattak az afgánok mellett. Egy olyan kultúra, amelyik tetőtől talpig ruhába tekeri a nőket, és nem engedélyez egyetlen csepp alkoholt sem, miközben ópiumot csempész a világ minden országába, végérvényesen el volt cseszve. Hurley egyik szabálya az volt, hogy rendkívül gyanakvóan kezelt mindenkit, aki nem ivott. Afganisztánban egy egész társadalom nem ivott, és ez halálra rémítette Hurley-t.

Hurley ivott egy újabb kortyot, és kirázott egy szál cigarettát a dobozából. Meggyújtotta, a tenger felől érkező szellőbe fújta a füstöt, és a másnapra gondolt. A biztonságos házat addigra előkészítik és felszerelik, és kora délutánra az erősítés is készenlétben áll majd. Először utána kell néznie, milyen információja van a CIA- ügynököknek, és ha ez nem lesz elég, felhívja Petrosiant. Hurley úgy hallotta, hogy több mint kétezer, lakása van a környéken. Ebből meglehetősen nagy bevétele származhatott, de egy olyan ember, mint Petrosian, mindig tudott mit kezdeni a pénzzel, amiből most végre Hurley-nek is sok volt.

Ideje viszont annál kevesebb. Ha ki akarják szabadítani a Sast, gyorsan kell lépniük. A gyors munkát az ember néha a saját hasznára tudja fordítani, de mindent összevetve az elmúlt héten azért elég jó tempót diktáltak. Sarif, Dorfman és mostanra már Ismael is. Néhány napot akár el is tölthetnek ezzel a támadással.

Hurley az üveg bourbon whiskyre nézett, és azon töprengett, hogy vajon meghalni tért-e vissza Bejrutba. Arra gondolt, hányszor fogott ki a halálon, hány embert ölt meg, hány valódi vagy képzeletbeli istent haragított magára. Ha valakin, akkor most rajta van a sor. Az égre emelte a szemét

- Ne haragítsd magadra az isteneket - mondta.

Leöntött még egy kevés whiskyt a torkán, és elmosolyodott. Ha eljött az ő ideje, hát legyen.

A nap nem sokkal öt után nyugodott le, és valamivel hat után kelt. Az épületben sem elegendő áram, sem függönyök nem voltak, így éjszaka nem sok mindent lehetett csinálni. Szajed korán lefeküdt. Hűséges embere, Szamir szerzett neki egy matracot meg egy lámpást, és előkészített számára egy szobát az ötödik emeleten, távol az emberektől és a zajtól. Egy pillanatra benézett a két fogolyhoz, hogy lássa, betartották-e a parancsait. Az üzletember sokkal jobb bőrben volt. Mint a kém. Szajed hívott egy orvost, hogy vizsgálja meg Cumminst, és a prognózisa nem volt valami jó. Az orvos attól tartott, hogy az ütlegelésnek és az elégtelen táplálkozásnak, illetve a higiéniai viszonyoknak köszönhetően a férfi májkárosodást szenvedett. A hír felzaklatta Szajedet. Az elmúlt hetek során többször figyelmeztette az öröket, hogy hagyják békén a foglyokat. De valahogy képtelen volt beleverni az ostoba fejükbe, hogy a két férfival semmire sem mennek, ha meghalnak. Ha ehhez még hozzávesszük a stresszt, amit a hiányzó pénz és Ivanov látogatása okozott, ez elég volt ahhoz, hogy elveszítse az önuralmát, összegyűjtötte az embereket az alagsorban, és figyelmeztette őket, hogy aki kezét mer emelni bármelyik fogolyra, azt saját kezével fogja kivégezni. Meglátta, hogy az egyik ember forgatni kezdi a szemeit a parancs hallatán, és mielőtt az idióta észbe kaphatott volna, Szajed a homlokához szorította Markov-pisztolya csövét. A többiek ettől végre vették az adást.

Szajed lefeküdt, és azon tűnődött, vajon követik-e a parancsot vagy fellázadnak ellene. Ez az epizód csak tovább rontotta nyugtalan hangulatát. Nem aludt jól. Valószerű, ám bizarr álmok gyötörték. Álmában menekült. Valószínűleg a tengerparton lehetett, mert akárhogy próbálta is gyorsabb futásra sarkallni magát, a lábai mintha mély homokba ragadtak volna. Olyan sűrű köd volt, hogy az orra hegyéig is alig látott. Fölötte repülőgépek zúgtak el, és a távolból bombák fülsiketítő robaja hallatszott. A tenger fölött fénycsóvák szöktek a magasba, és a hatalmas bombák zaja elhalt a nedves levegőben. Miért a bombák felé rohant? Vajon mi elől menekülhetett? Hirtelen felriadt, a szíve majd kiszakadt a mellkasából, és egész teste izzadságban úszott. Szajed körülnézett az irodában, ahol végül az éjszakát töltötte. A hold halvány sugarai beszűrődtek a kilótt ablakon keresztül. Egy halom szemét állt a sarokban, ahová Szamir az üvegszilánkokat és a törmeléket söpörte. A guberálók mindent elvittek. A bútorokat, még a padlószőnyeget is. Nem maradt ott más, csak a csupasz betonpadló és a megszáradt ragasztó, ami a padlószőnyeget rögzítette. Elég nyomasztó egy hely volt. Azokat a zseniket Damaszkuszban kényszeríteni kellene, hogy eltöltsenek itt egy éjszakát. Szajed úgy döntött, szív egy kis friss levegőt. Felvette az ingét, de nem gombolta be. Felmászott a lépcsőn két emeletet, kilépett a tetőre, és mormogva odaköszönt a két őrnek. Rágyújtott egy cigarettára, és azon tűnődött, vajon mire készülhet Ivanov. Az a fickó folyton kavar. Ha felkínálnák neki a választást, hogy tisztességes úton szerezzen vagyont vagy ellopja valakiét, Szajed meg volt róla győződve, hogy Ivanov az utóbbit választaná. A szíve legmélyén tolvaj volt. Nem kellett nagyon megerőltetnie a fantáziáját, ha el akarta képzelni az orosz, amint kiterveli Sarif megölését, aztán amikor a törököt eltette láb alól, megöli Dorfmant, és zsebre teszi az egész pénzt. Szajed felsóhajtott. Bár túl lehetne már a következő egy-két napon! Végeznek ezzel a kuplerájjal, és néhány hétre visszatérhetne Damaszkuszba. Két lánya már felnőtt, és férjhez ment. Nem sokat foglalkoztak

vele, és ez így is volt rendjén. Szajed nem igazán törődött a férjeikkel sem. Emellett pedig nem sokat volt otthon, amikor gyerekek voltak, így sosem álltak szoros kapcsolatban. A feleségével pedig alig szóltak egymáshoz. Nem a nők hiányoztak neki, hanem a civilizáció. A vezetékes víz, a működő vécé és a tiszta ágynemű. Hogy álmában nem kell attól tartania, hogy egy ezerkilós acél robbanószerkezetet dobnak a fejére. Erre vágyott. Egy videó, néhány film és egy kis alvás. Fel akart töltődni.

Ha elfuthatott volna, megtette volna. Egyszerűen csak kisétál ebből a pokoli városból, és maga mögött hagyja az egészet. Többször elgondolkodott ezen, ahogy a pénze szépen gyarapodott Herr Dorfmannál. Még egy-két év, és sikerült volna, visszatérhetett volna Damaszkuszba, visszavonulhatott volna, és a Svájcban félretett pénzét befektethette volna, ahogy Bejrútban rendeződik a helyzet. Úgy élhetett volna, akár egy gazdag sejk. De a sokévnnyi munka egyetlen pillanat alatt semmivé foszlott. Ez elviselhetetlen volt.

Elnyomta a cigarettáját, és a csillagokat nézte. Nem szeretett így egy helyben maradni, pláne nem egy ilyen primitív helyen. Az étel szörnyű volt és rendszertelen, a körülmények bármikor megbetegíthették, és aludni sem tudott. És ha nem tud aludni, hibázni fog. A következő néhány napban pedig ezt nem engedhette meg magának. Nem akart visszamenni a nyomasztó szobába, a mocskos matracához, de muszáj volt legalább lehunynia a szemét, és pihennie egy keveset. Szajed lebaktatott a lépcsőn, és belépett a sötét szobába, levette az ingét, a földre dobta, lefeküdt a mocskos matracra, és próbált nem figyelni a bűzre. Az egész probléma központjában a pénz állt. És ez nagyobb gond volt, mint azt bármelyikük is felfogta volna. Mind csak a saját vagyonuk elvesztése miatt panaszkodtak, de a valódi vészhelyzetet az okozta, hogy nem tudják kifizetni az embereiket.

Volt egy-két mentálisan labilis fegyveres, aki ingyen is dolgozott volna, de a katonák nagy része egyszerűen otthagyták volna őket. Hetente fizettek, készpénzben, mindig csütörtökönként. Annyit még valahogy össze tudnak kaparni, hogy ezt a hetet kihúzzák, de aztán nem marad semmijük. A következő héten esedékes a havi kenőpénz kifizetése a rendőrségnek, a politikusoknak, a tisztviselőknek és a többi táborba beépített kémeknek. Több száz, ha nem ezer nyújtja a kezét a pénzért, mögöttük pedig családok várják a betevő falatot. Ha nem oldják meg ezt a helyzetet gyorsan, az katasztrófához vezethet. A maroniták és a többi csoport lecsapnak, és elragadják tőlük a területet, amelynek megszerzése évekbe és több ezer ember életébe került.

Minden, amiért eddig dolgoztak, szertefoszlik. Be kell számolnia az ügyről a damaszkuszi vezetésnek, és természetesen hallgatnia kell személyes veszteségéről. Valószínűleg büntetésként a Jamukba, a Damaszkusz határában lévő barátságtalan palesztin menekülttáborba száműzik majd, amely hemzseg az erőszakos, állandó otthonra vágyó palesztinoktól. Lépések, majd beszéd hangja hallatszott a folyosóról. Mintha valaki szobáról szobára járt volna. A nyitott ajtó felé nézve meglátta az elemlámpa fényét. Szajed megragadta a pisztolyát, és felült.

- Itt van valahol - hallotta a hangot a folyosóról.

- Ki van ott? - kérdezte Szajed.

- Én vagyok. Már mindenhol kerestelek.

Szajed felismerte Radih hangját, és leengedte a fegyverét.

- Idebenn vagyok.

Radih megjelent az ajtóban. Három másik férfi állt mögötte.

- Aszef, nem fogod elhinni, milyen hírt hoztam neked – csapta össze Radih a kezét. Szajed az óráját kereste, de nem találta meg.

- Mennyi az idő?

- Mindjárt hajnali kettő. Fel kell kelned. Elképesztő hírem van.

Szajed felsóhajtott. Még mindig az óráját keresve legördült a matracról. Megtalálta, felcsatolta, és kezébe vette az ingét.

- Ajánlom, hogy jó hír legyen. Aludnom kellene.

- Nem fogsz csalódni.

Szajed nyomorultul érezte magát. Vízre, kávéra és valami ennivalóra volt szüksége, ebben a sorrendben, és aztán talán képes lesz majd gondolkodni. Intett Radihnak, hogy mondja.

Radih kiküldte az embereit, és fojtott hangon belekezdett.

- Emlékszel az amerikaira, akit Bill Sherman néven emlegettek?

Hogy emlékezett-e rá? Állítólag ő ölte meg Szajed elődjét, reggelizés közben egy tavaszi reggelen.

- Persze.

- A kémeim, a repülőtéren... az egyikük azt állítja, látta Shermant ma este.

- A repülőtéren?

- A párizsi járattal érkezett, és volt vele egy másik férfi.

Szajed kételkedett. Hallott már pletykákat itt-ott, hogy Sherman visszatért a városba. Valójában minden alkalommal, amikor valaki orvgyilkosság áldozata lett, valahogy felmerült Sherman neve.

- Hogy lehetsz ebben ennyire biztos? Több éve nem látta őt senki.

- Az emberem azt mondja, megöregedett. Megöszült, de a szeme - mutatott Radih a saját arca felé - azt mondja, nem változott. Az ördög szemei. Azt mondja, úgy emlékszik, veszélyes fickó volt, aki kicsapongó életet.

Szajed hirtelen szokatlanul száraznak érezte az ajkait. Megtalálta a kancsó vizet, amit Szamir odakészített neki a sarokba, és ivott belőle. Miért küldenék az amerikaiak Shermant Bejrútba ennyi év után? A legkézenfekvőbb válasz épp ennek az épületnek az alagsorában hevert. Vissza akarják kapni az ügynököket. De miért egy olyan bérnyilkost küldenék, mint Sherman? A fickó egy halálosztó volt, nem pedig túsztárgyaló. Radih felé fordult.

- A kémed nem tudja véletlenül, merre indult? - kérdezte.

Radih önelégült mosollyal válaszolt.

- Tegnap a megbeszélésünk után terjeszteni kezdtem a hírt. Szóltam mindenkinek, hogy figyeljenek minden gyanús jelre. Az embereim tudják a dolgukat. Követték őt és a társát az Intercontinentalba.

- És?

- Ittak egyet a bárban, és vettek egy üveg Jack Danielst a csapostól, aztán beszálltak egy taxiba. A sofőr a mi emberünk. A Hotel Daura előtt állították meg a taxit, de miután elhajtott, mentek még háromutcányit, egy másik szállodáig.

- Melyik szálloda az?

- A Mar Juszif fogadó.

- És most ott van.

- Igen. Két szobát vettek ki egy éjszakára. Épp most beszéltem a szállodavezetővel. Még mindig ott vannak.

- Biztos vagy benne? - kérdezte Szajed hitetlenkedve. - Az a Bili Sherman, akire én emlékszem, sohasem hagyná, hogy kövessék.

- Az embereim jók. Kiképeztük őket az adó-vevő használatára. Felállítottak egy rendszert a repülőtéren. Ha meglátnak valakit, aki jó célpont lehet, jelentik nekem. Aztán mi lecsapunk, és elraboljuk őket. Az embereim éppen a szálloda felé tartanak. Csak egy baj van.

A szálloda a Burdzs Hammudban van.

Szajednek fel kellett ébrednie. Rendes körülmények között sohasem tett volna fel ennyire ostoba kérdést. Az a Sherman, akire ő emlékezett, szoros kapcsolatban állt az örményekkel. Ez a helyzet finom megoldást igényelt.

- Ha tűzharcba keveredünk a Burdzs Hammudban, nem biztos, hogy kijutunk onnan élve.

Radih nem ellenkezett.

- Esetleg várjunk, és kövessük. Ha elhagyja a Burzsdot, elkapjuk.

Már az is nagy szerencse volt, hogy a nyomára bukkantak. Egy olyan embernél, mint Sherman, ez a szerencse nem tart sokáig. Előbb-utóbb észreveszi őket, megöli azt, aki figyel, és eltűnik. És a helyzet az, hogy inkább előbb, mint utóbb.

- Szólj az embereidnek, hogy várjanak.

Úgy tűnt, Radih megkönnyebbült.

- És aztán mi lesz?

- A rendőrfőnök tartozik nekem egy szívességgel, ők beavatkozhatnak Burdzs Hammudban anélkül, hogy túl nagy zúrt okoznának.

Most Radih csóválta a fejét.

- Nem vagyok biztos benne.

- Rendes körülmények között igazat adnék neked, de van néhány dolog, amivel nem vagy tisztában. Akad egy-két befolyásos örmény, aki szívességgel tartozik a rendőrfőnöknek. Ha nem az egyik saját emberüket akarjuk elkapni, minden rendben lesz

- Ha csak egyetlen lövés is eldördül... - Radih összerezzen a gondolatra.

Szajed fejezte be helyette a mondatot.

- Az egész környék lövöldözni kezd.

Ez volt a bejrúti valóság. A város folyamatosan egyetlen tűzharcnyira táncolt a polgárháború káoszától.

48. fejezet

Amikor Hurley a kis előcsarnokba vezető utolsó lépcsősor közepére ért, észrevette az embert, aki az ajtónak háttal ült. Ez valószínűleg semmit sem jelentett, de Hurley úgy élte túl a pályán töltött éveit, hogy észrevette az ilyen apróságokat. Ha túl sok apróság gyűlt össze, abból általában valami baj lett. Az előtérben egy kanapé állt három székkal. A férfi a legtávolabbi széken ült, Hurley-nek balra: ugyanazon, amelyiket ő maga is választott volna, ha a lépcsőn lefelé jövő vendégeken akarta volna tartani a szemét. Hurley fürkésző pillantást vetett rá, ahogy átvágott a piros járólappal kirakott előtéren. A férfi lehunyta a szemét, és tovább bóbiskolt. Hurley nem lépett ki egyből a szállodából, hanem megállt a recepciónál. A pult mögött nem talált senkit. Benézett a nyitott ajtón a kis irodába, de ott sem látott senkit, csak a tévé hangját hallotta. Hátrapillantott, hogy meggyőződjön róla, a kövér fickó a széken még mindig a helyén van-e.

Még mindig be volt csukva a szeme, és úgy tűnt, mintha szundikálna. Hurley kihúzta a listájáról.

A nyilvános telefon a férfi mögött volt egy régimódi, szűk fülkében. Hurley úgy döntött, nem telefonál, hanem elindul feltérképezni vidéket. Amikor a főbejáráshoz ért, körülnézett, hogy nem lát-e lézengő verőembereket. Ha látna valakit, visszamenne a szobába, fogná Richardsot, és felmáshoznának a tetőre. Mindkét irányban kétépületnyit tudnának haladni tetőről tetőre ugrálva, aztán valamelyik szomszédos lakóépületen keresztül megléphetnének. A járda azonban a szálloda előtt üres volt, így kilépett, elővett egy szál Camelt, és rágyújtott. Lazán végignézett az utcán. Nyolc autót számolt meg, amelyeket tegnap éjjel is látott, és egy újat. Az új kocsni egy kis, kétajtós kupé volt. Nem volt mitől tartania.

Jobbra vagy balra? Fura, hogy milyen gyakran dönt így az ember; mintha csak feldobna egy érmét. Hurley balra indult. Az út egy kissé emelkedett, nem mintha ez számított volna, de emlékezett rá, hogy ebben az irányban előző este látott egy kis üzletet, előtte egy nyilvános telefonnal. Az utcára pöckölte cigarettáját a többi eldobott csikk közé, és elindult. Még nem volt nyolc óra, és az utca nem volt forgalmas. Valójában teljesen üres volt. Két autót látott áthaladni jobbról balra a következő kereszteződésen, majd egy aktatászkás férfi sietett át az úton. Hurley nem emlékezett rá, hogy normális-e vagy furcsállnia kellene, hogy egy olyan város, mint Bejrút ennyire kihalt ebben az időpontban. Minden város lüktetése más és más. Voltak olyan helyek, ahol már hét órakor nagy volt a nyüzsgés, bár a mediterrán városok többségében egy kicsit lassabban indult az élet. Különösen egy olyanban, amelyiknek ekkora traumát kellett átélnie.

Egy fiú állt az üzlet előtt Hurley úgy nyolcévesnek saccolta. Ahogy Hurley közelebb ért, eléje nyújtott egy újságot, és elkezdte kínálni a portékáját. Hurley rámosolygott Mindegy, hol volt, mindig felnézett azokra a gyerekekre, akik kivonszolták magukat az ágyból, hogy eladjanak valamit. A zsebébe nyúlt, hogy elővegyen egy kis aprót, és abban a pillanatban, ahogy megfogta a pénztárcáját, az agyában megszólalt a vészcsengő. Mozgást látott a bal oldalán, az üzlet felől, közben két-három autó motorja beindult, majd lépések zaját hallotta. Hurley balra nézett, majd jobbra, aztán észrevette, hogy a kedves kis kölyök hátrálva próbál eltűnni az útból.

Két férfi lépett ki a boltból. A két tagbaszakadt, egyenruhás fickó megállt előtte, karnyújtásnyi távolságon kívül. Autógumik csikorogtak és motorok bögtek fel, ahogy három irányból körülvették a járművek. Hurley megpördült, hogy visszarohanjon a szálloda felé, de arról is két férfi jött felé a járdán. Az egyik egy nagy német juhászt vezetett pórázon. Ez új, gondolta, mert még sohasem látott rendőrkutyát a városban. Alig öt másodpercen belül tíz férfi és három autó vette körül. Hatan rendőregyenruhát viseltek, a másik négy civil öltözetben volt. A civilek kezükben tartották a pisztolyukat. Talán egy milíciához tartoztak, esetleg detektívek voltak vagy - ami meg rosszabb - a szír hírszerzésnek dolgoztak. Az egyenruhás rendőrök fabotokkal voltak felfegyverkezve.

Ez érdekes, gondolta Hurley magában. Egyikük sem próbált kezét emelni rá. Hurley az esélyeit latolgatta, miközben a cigarettájáért nyúlt. Még ha lett volna nála fegyver, akkor sem hitte volna, hogy ki tudná vágni magát ebből a csávából. Mind feszültnek tündek, ami önmagában még nem árult el sokat. Valaki felkészítette ezeket a fickókat. Figyelmeztette őket, hogy tartsanak távolságot, ami nem volt éppen bevett eljárás a világnak ezen a részén. Általában először ütöttek, és csak azután kérdeztek.

Hurley egy agysebész magabiztos kézmozdulatával rágyújtott. Arabul köszöntötte a férfiakat.

- Mi a probléma? - kérdezte aztán.

- Jó reggelt kívánok - szólalt meg az egyik mosolyogva, ahogy belépett a férfiak gyűrűjébe. Háromrészes öltönyt viselt. - Már vártuk, Mr. Sherman. - Finoman a Hurley háta mögött álló két férfira pillantott, és intett nekik a fejével.

Hurley megfordult, és az első ütést blokkolta a bal csuklójával, majd nyitott tenyerével orrba vágta a férfit. Kitépte a botot a kezéből, és még idejében elhajolt a társa ütése elől. A férfi akkora lendületet vett, hogy kibillent az egyensúlyából, így bordái védtelenül maradtak. Hurley végigvágott rajta, és a férfi a földre esett. Amint megfordult, hogy szembenézzen a többiekkel, fejbe verték, majd kapott egyet a hátára is. Fél térdre esett, és elterült a botok és lábak súlya alatt. Amikor végre abbahagyták az ütlegetést, Hurley a földön feküdt vérzett, és azt remélte, Richardsnak volt elég ideje kereket oldani.

49. fejezet

Rapp felengedte a kis ezüstsínű Renault Clio kuplungját és felzárkózott az előtte álló autóhoz, amely szintén az ellenőrző pont előtt változott, hogy bejuthasson Bejrút területére. A szíriai határ óta ez volt a harmadik ellenőrzés. Az autó kis ezerkettes motorja nagyjából akkora lehetett, mint az apja öreg John Deere fűnyírójáé. Ha menekülnie kell a hatóságok, elől, akkor az nem lesz valami hosszú hajsza. Már vagy tizenöt perce állt a sorban, méterenként araszolva előre. Az autóban nem volt légkondicionáló, ezért letekerte az ablakokat.

Rapp a kormányt ütögette valami pocsék techno ritmusára, amit a reptéren szerzett. A lemeznek *EuroSzemét* volt a címe, és ezzel egyet is értett. Jobban örült volna egy kis U2-nak vagy Bob Segernek, de azt akarta elérni, hogy franciának nézzék, ne pedig amerikai bérgyilkosnak, aki épp vadászni indul. Harmadik volt a sorban, és kihajolt az ablakon, hogy jobban lássa a tinédzser fiút AK-47-es rohamfegyverrel a kezében. Rappnak fogalma sem volt róla, hogy a kölyök melyik csoporthoz tartozott, de elég nyugodtnak tűnt. Az első ellenőrző pontoknál a szír hadsereg emberei álltak, és csak a városhoz közeledve vették át a milíciák a feladatot.

Talált egy nyilvános telefont egy benzinkútnál, és bejelentkezett, hogy megtudja, mi a helyzet. Az automata közölte vele, hogy a szobája készen áll, és megadta a pontos címet. Rapp felírta, útközben megjegyezte, aztán összegyúrte a papírt, és kidobta az autó ablakán. Az aktában az állt, hogy a határral együtt négy ellenőrző pontra kell felkészülnie. Minden átkelés öt és húsz dollár közötti összegbe fog kerülni. Akárki is állította össze a dossziét, eddig minden pontosan a leírtaknak megfelelően történt.

A sor lassan kigyózott előre, és Rapp ásítózni kezdett. A nap eseményei lassan megtették a hatásukat.

Miután az üreges hegyű parabellum lövedéket Ismael fejébe repítette, Rapp hátrálni kezdett. A fegyverrel a nő fejét célozta, akit átmenetileg mozdulatlanra dermesztett a sokk. Rapp nem akarta lelőni, és azért sem aggódott, hogy a nő lövi le őt. Azért szegezte rá a fegyvert, hogy elrejtse az arcát, és megakadályozza, hogy a nő alaposan megnézhesse magának. Az emberek általában nem szeretnek egy fegyver csövébe bámulni. Amikor a nő végül lenézett a férfira, aki pár másodperccel azelőtt még az életét fenyegette, Rapp megfordult, és futásnak eredt.

Nem fordult be a sarkon, mert nem akart visszatérni az utcára, ahol Ismael az Uzijával lövöldözött. Valószínűleg a fél utca az ablakban lógott, néhányan pedig a rendőrséget hívták. Minden erejét megfeszítve rohant kétutcányit, fegyverét az oldalánál tartva. Aztán egy éles jobbkanyar után megállt. Gyorsan vette a levegőt, de nem lihegett. A pisztolyt a tokjába tette, és közben egy helyet keresett, ahol kifordíthatja a dzsekijét. Őt méterrel előtte a jobb oldalon volt egy kis emelvény, amely mögött valamelyest elrejtőzhetett. Rapp lebukott az árnyékba, letépte magáról a dzsekit, és kifordította. A fekete keretes üveg szemüveget a földre dobta, és mielőtt khakiszínű viharkabátjában kilépett volna az árnyékból, még összekócolta hátrafésült haját. Elindult a sarok felé, amelyen az imént befordult. A jellegzetes európai rendőrszirána hangját hallotta a távolban.

Rapp nyugodtan átment az úton, közben balra nézett. A nőt már alig tudta kivenni. Három vagy négy ember állt mellette. Rapp úgy tett, mintha nem vette volna észre. Miután elhagyta a kereszteződést, meggyorsította lépteit, de csak annyira, hogy az senkinek ne szúrjon szemet. Mintha csak egy frissítő sétára indult volna. A Rhone már csak másfél utcányira volt. A szirénák minden lépéssel egyre hangosabbá váltak, de Rapp nem aggódott. Először a holttesthez mennek, aztán szemrevételezik a líbiai Uzija által okozott károkat, és csak azután kezdenek gyanúsítottak után kutatni.

Rapp elérte a folyót, ami azon a ponton meglehetősen széles volt. Jobbra fordult, és miután végignézett az utcán, hogy senki sem figyeli-e, lezseren becsúszta a kezét a kabátja alá, és megragadta a Berettát, amellyel megölte Ismaelt. Rapp megvárta, míg eléri az árnyékos szakaszt két utcai lámpa között, és előhúzza a fegyvert. Lazán vagy ötméternyire hajította a jéghideg vízbe, és továbbment. Egyutcányira onnan megszabadult a második fegyvertől is, és aztán meg kellett hoznia az első nagy döntést. A folyó túloldalán, másfél kilométerre ott volt a genfi nemzetközi reptér. Ha siet, még eléri az utolsó járatot? Párizsba.

A reptertől azonban egy kicsit tartott. Ott mindig voltak kamerák és rendőrök, és ha az ember fel akart szállni egy gépre, jegyet kellett vennie, továbbá meg kellett mutatnia az útlevét, amivel pedig nyomot hagyott maga után. A személyazonosságait óvnia és védelmeznie kellett, nem használhatta ezeket csak azért, mert úgy kényelmesebb volt. Így aztán elindult visszafelé a bérelt autójáért, és útközben elpróbálta, mit fog mondani a rendőröknek, ha megállítják. Erre azonban szerencsére nem volt szükség. Rendőrök árasztották el az egész környéket, de mindnyájan a bűncselekmény helyszíne felé tartottak. A visszafelé vezető úton egyetlen rendőrautót sem látott, amelyik az ellenkező irányba haladva gyanúsítottak után kutatott volna. Ahogy beült a bérelt autó volánja mögé, a stopperre pillantott. Négy perc harminchét másodperc telt el, mióta fedezékbe vonult a postaláda mögé. Nem rossz.

Most, hogy beszállt az autóba, több lehetőség is adódott. Az eredeti terv az volt, hogy

átkel a francia határon, és Lyonba megy, de még dolgozott benne az adrenalin, a határ pedig túl, közel volt, és attól tartott, hogy már keresnek valakit, akire ráillik a személyleírása. Persze nem volt semmiféle bizonyíték, ami Ismael halálához kötötte volna, de nem akarta kísérteni a sorsot.

Rapp nem volt benne biztos, hogy képes lesz eléggé lenyugtatni magát, mire a határhoz ér. Csak most kezdte felfogni, min ment keresztül. Nem gyengült el, nem volt hányingere. Egyszerűen csak fel volt ajzva. Az érzés hasonlított ahhoz, amit egy győztes gól után érzett, de még annál is jobb volt. Bekapcsolta a zenét, és elindult vissza, Zürich felé. Greta járt a fejében, de erre most nem lesz ideje. El kell érnie az első gépet Párizsba vagy Isztambulba, onnan pedig tovább kell repülnie Damaszkuszba.

Kevéssel hajnali négy előtt ért Zürichbe, leállította a bérelt autót, és megpróbált aludni néhány órát. A reptér csak reggel, hatkor nyitott. Elaludni azonban nem tudott. Csak ült ott a hátradöntött ülésben, újra meg újra lejátszotta a fejében, majd elemezte Ismael megölésének minden másodpercét. Minden hibát megjegyzett, minden alternatív lehetőséget átgondolt, de ahogy öreg középiskolai edzője szokta mondani: „A győzelem az győzelem. Nem számít, mennyire csúnya.”

Ha teljesen lecsupaszítjuk a dolgot, ez volt a helyzet Rapp nyert, Ismael veszített. Ahogy hajnalodni kezdett, Rapp kinézett a beton parkolóházból, és arra gondolt, egy napon talán ugyanaz történik vele is, mint ami Ismaellel történt. A reggel hátralevő részében többnyire azon töprengett, hogyan tudná elkerülni, hogy a líbiai kém sorsára jusson. Zürichtől Isztambulig, illetve Damaszkuszig, majd végig ezen a forró, poros úton Bejrutig egy sakkjátszmát játszott magával. Mit kellett volna Ismaelnek tennie, és hogyan kellett volna reagálnia, ha Ismael valamit máshogy csinált volna.

A kimerültség végül utolérte. Rapp nagyot ásított, és a kölyök intett neki, hogy álljon előrébb. Rapp franciául köszönt neki. Nem lehetett több tizenhat évesnél. Rapp mosolyogva ütötte a kormányon a ritmust, és közben csámcsogva rágózott.

- Mi az utazás célja? - kérdezte a kölyök. Pontosan annyi lelkesedés volt a hangjában, amennyit az ember egy olyasvalakitől várna, akinek reggeltől estig a tűző napon kell állnia a benzingőzben, és ugyanazt a kérdést kell ismételtetnie újra meg újra.

- Üzlet

- Milyen üzlet?

- Szoftver.

A kölyök megrázta a fejét.

- Számítógépes cucc - Rapp a kezébe vett egy látványos, színes szórólapot, amelyet egy francia cégtől rendeltek. Megmutatta a kölyöknek, aki addigra már elunta a beszélgetést.

- Tetszik a zenéje.

- Tényleg? - kérdezte Rapp meglepődve. - Mindennap itt van?

A kölyök bólintott.

Rapp a srác poros hordozható magnójára nézett, aztán kivette a magnóból a kazettát, és a tokjába tette.

- Én már egy hete folyamatosan ezt hallgatom, üsse ki magát vele. Pár nap múlva, amikor visszafelé jövök, majd begyűjtöm.

A kölyök izgatottan leengedte a puskáját.

- Köszönöm... Magát ma fél áron átengedem. - És öt ujját mutatta Rapp felé.

Rapp fizetett, mosolygott, sebességbe tette a kis autót, és elhajtott. Újabb húsz percébe telt, míg megtalálta a biztonságos házat. Hurley története alapján meg volt döbbenve, hogy ezalatt egyetlen fegyverest sem látott. A kiképzésen tanultaknak megfelelően először elhajtott az épület előtt, közben éppen csak arra pillantva. Semmit sem akart jobban, mint aludni, de a fejébe verték, hogy ezek az óvintézkedések mentik meg az életét, így továbbhajtott, és tett egy kört, végignézve a környező utcákat minden irányban.

A lakás egy ötszintes lakóépületben volt, amelyet négy-, öt- és hatszintes házak vettek körül. Rapp túlságosan fáradt volt, hogy az első és a hátsó ajtón kívül megfigyelje a ház építészeti sajátosságait. Leállította az autót, fogta a táskáját, és belépett az épületbe. Egyelőre nem volt nála fegyver, így csak egy dolgot tehetett. Felment a lépcsőn. Ha ez csapda, majd hozzájuk vágja a zsákját, lefekszik, és alszik egyet. Senki sem várta az ötödik, emeleten. Három ajtó nyílt a bal és három a jobb oldalon. Az övék a jobb hátsó kettő volt. Legalábbis úgy gondolta. Megnézte minden ajtó tetejét, de nem talált semmit. Aztán megnézte a folyosó túloldalán lévőket is, és talált két kulcsot. Ekkor jutott csak eszébe, hogy hátulról kellett volna belépnie az épületbe.

Ettől egy kicsit magához tért. Ettől és a leckétől, hogy egy nap úgy járhat, mint Ismael. Figyelmeztette magát, hogy lassítson, ne siesse el a dolgokat. Az órájára nézett. Délután két óra tizenegy volt. Több mint egy napja nem aludt, és azelőtt is csak néhány órát. Kinyitotta az ajtót, majd bezárta maga mögött. Alig bírta nyitva tartani a szemét, de azért előkotorta, a kitámasztót, és az ajtó alá szorította. Körül sem nézett a szobában, egyenesen a hálósobába ment, és kinyitotta a szekrényt. Az alján ott feküdt a bőrönd, nagyon hasonló ahhoz, amit Isztambulban látott. Rapp az ágyra fektette, kinyitotta, és megtalálta benne a három Beretta 92F-et hangtompítóval és tartalék tárakkal. Ugyanaz a bőrönd volt.

Rapp megtöltötte az egyik fegyvert, és elrakta a bőröndöt. Az utolsó csepp erejével alsógatyára vetkőzött, és bemászott a franciaágyba. A pisztolyt a párnája alá dugta, és eltűnődött, hogy ki lehet az az ember, aki városról városra járva elhelyezi mesterségük eszközeit. Vajon találkozik majd valaha ezzel a titokzatos férfival vagy nővel? Valószínűleg nem. Ahogy Hurley szokta mondani, csak azt keli tudniuk, ami feltétlenül szükséges, az pedig nem sok. Rapp álomba merült, bár tudta, hogy Richards és Hurley valószínűleg percekben belül megérkeznek. Egy kis alvás is több mint a semmi, gondolta.

50. fejezet

A zsák, amit a fejére húztak, dögletes szagot árasztott. Ürülék, hányás, takony és vér szaga keveredett mindazok izzadságával, akik előtte viselték. És ez nem a kimerültség izzadsága volt, hanem a félelem jeges veritéke. Támadás a szaglószerve ellen, hogy együttműködjön az ajtón belépő emberrel, aki majd felteszi a kérdéseket. Hurley-nek fogalma sem volt róla, hogy hol van, csak annyit tudott, hogy egy alagsorban. Érzékelte a lépcsőket, ahogy egy autó csomagtartójából az épületbe vonszolták.

Ez már a második autó volt, amiben aznap reggel utazott. Miközben a rendőrök ütlegették, ő az egyetlen nevet kiabálta, amelyről azt gondolta, hogy segíthet

- Levon Petrosian! Petrosian barátja vagyok.

Az ütések és rúgások zápora csaknem azonnal abbamaradt, és az egyik férfi megkérdezte, hogy mit mondott. Hurley, bár nem látta, meg tudta állapítani, hogy a testes férfi volt az, aki háromrészes öltönyt viselt. A férfi bilincsbe verette, és az egyik autó hátsó ülésére ültette. Nem bántak vele finoman, de Hurley ezt nem is várta tőlük. Volt már sokkal rosszabb. Ekkor tették a fejére az első csuklyát. Ez még elviselhető volt, egy mosás ráfért volna, de legalább nem volt olyan szaga, mint egy rakás szarnak.

Mérte az időt az autó hátsó ülésén, számolta a másodperceket, és az autó ablakain beszűrődő zajokból próbálta kitalálni, hogy merre járnak. A fémbilincs a bőrébe vágott. Forgatta a csuklóját, hátha ki tud bújni belőle, de nem sikerült. Huszonhét másodperccel később az ajtók kinyíltak. Hurley nem volt benne biztos, de úgy gondolta, két ember szállt be előre, egy pedig mellé ült a hátsó ülésre. Érezte, hogy egy kemény tárgyat nyomnak a bordái közé.

- Ne mozduljon, különben megölöm.

Hurley nem tudta, hogy az oldalába fúródó tárgy lőfegyver-e vagy ölmosbot

- Bassza meg!

A tárgy még keményebben nyomódott az oldalába.

- Nem beszélhet így egy rendőrrel.

A hang az első ülésről jött. Az idősebb, kövér zsaru volt az.

- Rendőrök - mondta Hurley nyílt megvetéssel. - Ha maguk rendőrök, miért tartóztattak le?

- Mert megütött egy rendőrtisztet. Az egyik emberemnek betörte az orrát.

- Arra gondol, amelyik éppen készült tarkón vágni a botjával? Van egy remek ötletem. Ne szarakodjanak velem, és én sem szarakodok magukkal.

- Megütni egy rendőrtisztet súlyos vétség.

- Ja... Csakúgy, mint az emberrablás; úgyhogy miért nem állnak félre, és engednek szabadon, én meg majd gondoskodom róla, hogy senki se tűzzön ki védíjat a fejükre.

- Fenyeget minket?

- Csak megmondom az igazat. Sohasem ölök rendőröket - feltéve, ha nem korruptak.

Hurley összegörnyedt, ahogy a férfi erősen megütötte azzal amit a kezében tartott. Ahogy összeszedte magát, azt mondta:

- Alig várom, hogy beszámoljak erről Petrosiannak... Az lesz az első dolgom - Hurley jobbra fordult, mintha valóban látná a mellette ülő férfit -, hogy elveszem magától a botját, és feldugom a seggébe. Bár szerintem ez még tetszene is magának, nincs igazam?

Hurley ezúttal számított az ütésre, és gyorsan behajlította a karjait, a jobb bicepsze és alkarja közé szorítva a tárgyat. Aztán hátrahajtotta a fejét, és a férfi feje irányába lendítette. Homlok találkozott a homlokkal, mint két biliárdgolyó. Egy hangos reccsenés visszhangzott. A fájdalom ellenére Hurley vad nevetésben tört ki, és csapkodni meg rugdalózni kezdett.

Ekkor döntöttek úgy, hogy lehúzódnak, és a csomagtartóba teszik. Nem sokkal később, talán tíz perc múlva megálltak, kirángatták a csomagtartóból, és meztelenre vetkőztették. Hurley ezt mindenféle megjegyzés nélkül tűrte. Volt egy bizonytalan érzése, hogy hová vezet ez az egész, és a kilátások a legkevésbé sem tűntek rózsásnak. Csak abban reménykedett, hogy Richardsnak sikerült meglógnia. Egy pillanat múlva már bele is dobták a másik kocs csomagtartójába, és elhajtottak vele. Elég göröngyös úton haladtak, és az autó valami régebbi gyártmány lehetett, mert a kipufogógáz úgy összegyűlt a csomagtartóban, hogy Hurley kezdte azt hinni, megfullad. Az is eszébe jutott, hogy talán ez lenne a legjobb végkifejlet. Elaludni, és meghalni szén-monoxid-mérgezésben. Kihagyná az összes megaláztatást, és magával vinné a titkait a sírba.

Sajnos az utat túlélte, és egy dohos pincehelyiségbe rángatták, aminek olyan szaga volt, mint egy pottyantós vécének. Levették a fejéről a csuklyát, amit a rendőrök adtak, és kicserélték erre az undorító zsákvászonra. Hurley aprókat lélegzett a száján keresztül, és próbált összpontosítani. Rendkívül kellemetlen lenne behányani a zsákba, de hát jó eséllyel nemsokára az elképzelhető legvisszataszítóbb megaláztatásokat kell elviselnie, úgyhogy nincs miért aggódnia.

Hurley tudta, hogy létezik az a pont, ahol az agy már nem bírja tovább, egyszerűen

megnyílik, és kiadja titkait. Azt mondták, végül mindenki megtörik, de Hurley nem úgy gondolt magára, mint egyre a sok közül. Egy utálatos, kőkemény ember volt, aki talán berozsdásodott kissé, de még mindig tökéletesen ura volt az agyának. A bűzös csuklya alatt

elmosolyodott az előtte álló kihíváson. Gondolatban végigvette az összes aljas dolgot, amit meg fognak vele tenni. Eldöntötte, hogy harcba száll velük, és ha szerencséje van, véletlenül vagy szándékosan megölik őt. És ebbe a győzelembe azonnal beleegyezett.

Hurley legalább egy órán keresztül ült ott. Unatkozott, mert tudta, hogy mit csinálnak, és ő már szívesen belefogott volna. Az alany elszigetelése általános kihallgatási, illetve kínzási technika volt, és bár a legtöbb emberrel szemben bevált, Hurley-vel kapcsolatban semmire sem mentek vele, azon egyszerű oknál fogva, hogy valójában nem igazán szerette az embereket. Az évek során találkozott itt-ott egy-két emberrel, akik megragadták az érdeklődését, de a legtöbb embert vagy unalmasnak, vagy idegesítőnek találta.

Zajt hallott az ajtó túloldaláról. Lépéseket, beszélgetést, de semmi olyat, amit értelmezni tudott volna. Aztán kinyílt az ajtó. Hurley próbálta számolni a lépéseket. Úgy tippelte, hárman vagy négyen lehetnek. Szétoszlottak körülötte. Valaki hátulról közelített hozzá, és Hurley próbált nem összerendezni. A férfi megragadta zsákot, és lerántotta a fejről. Hurley többször pislogott, majd körülnézett a szobában. Gyárepületekben használatos lámpa lógott a mennyezetről, és barna hosszabbító tekergett az ajtó felé. Hurley a három férfira nézett maga előtt. Ketten ismerősek voltak.

- Uraim, itt valami félreértés történt - jelentette ki Hurley könnyedén. - Azt hittem, a hadiállapotnak Bejrutban már vége.

A két, Hurley előtt álló férfi összemosolygott.

- Mr. Sherman, már régóta várok erre az alkalomra - mondta az idősebb.

- Ahogy én is, Szajed.

- Szóval tudja, hogy ki vagyok? - kérdezte Szajed, felhúzva szemöldökét.

- Naná, hogy tudom. Maga a szír hírszerzés verőlegénye itt, Bejrútban.

- Maga pedig, Mr. Sherman, a CIA bérgyilkosa.

Hurley úgy csinált, mintha egy pillanatra el kellene gondolkodnia ezen, aztán bólintott.

- Ez így van. Abból élek, hogy olyanokat ölök, mint maga. Valójában én öltem meg Hisamot, a főnökét is.

Szajed bólintott. Ez izgalmasnak ígérkezett.

- Nagy kár, hogy maga nem volt ott a követségen aznap délután. Annak reményében terveztük az egész akciót, hogy maga is ott lesz.

- Igen, nagy kár. Bár az évek során megpróbáltam jóvátenni a dolgot, és annyi magafajta seggfejet öltem, amennyit csak tudtam.

Szajed nyájasan rámosolygott.

- Úgy tűnik, a gyilkos napjai meg vannak számlálva.

- Meglehet - nézett körül Hurley a dohos helyiségben. - Nem valami rózsás a helyzet, de én mindig készen állok a harcra.

- Ez egy olyan harc, amit nem fog megnyerni, és ezt maga is tudja.

- Attól tartok, nem tudom. Látja, én egy ilyen elbaszott fickó vagyok. Valami nincs rendben a fejemmel, mert a maguk fajta balfaszokat jobban gyűlölöm, mint amennyire az életemet szeretem. Szóval ez egy kemény menet lesz.

- Mr. Sherman, ez a hamis hősködése annyira amerikai... annyira hollywoodi.

Hurley összerezzent a Hollywood szó hallatára, mintha fájna, hogy a várossal hozzák összefüggésbe a nevét.

- Nincs itt szó hamis hősködésről, Szajed. Az utolsó lélegzetemig baszakodni fogok magával. Annyi téves információval fogom megetetni, hogy nem fogja tudni, mit higgyen. A saját embereit fogja lelővöldözni, mire ennek vége lesz. Nem fog tudni aludni éjszaka, és ha mégis, árulókról fog álmodni, akik minden sarkon magára lesnek. Kémekről a saját táborában. Remek móka lesz.

- Valóban?

- Aha. - Hurley egy bólintással is megerősítette meggyőződését - Mi ketten teszünk egy kis utazást a beteg elmém bugyraiba, és higgye el, maga sem kerül ki ebből sértetlenül.

- Persze. - Szajed felnevetett. Most először. - Rendben. Akkor talán el is kezdhethük az utazásunkat. Nem igaz?

- Dehogynem. Minél előbb, annál jobb... Ez az én mottóm.

- Miért döntött úgy, hogy ennyi év után visszajön Bejrútba?

- Tudja, hogy miért vagyok itt.

- Tekintsünk el attól, hogy ismerem a motivációját.

Hurley elmosolyodott.

- Van magánál valami, amire szükségem van.

- És mi volna az?

Hurley ezt végiggondolta, miközben a bűzös csuklya alatt ücsörgött Ivanov érkezése

holnaputánra várható, és az orosz nagyon kétségbe lesz esve. Mindnyájan kétségbe vannak esve, mert Hurley megcsapolta a titkos bankszámlájukat. Csak azt remélte, nem sikerült elkapniuk Richardsot és ha mégis, lesz annyi esze, hogy ne említse Hamburgot a kihallgatás során. Azt akarta, hogy az egész pontosan annak tűnjön, ami, anélkül hogy a pénz szóba kerülne.

- Azért vagyok itt, hogy John Cummins szabadon bocsátásáról tárgyaljak.

- És miért adnám át magának?

Hurley oldalra döntötte a fejét, és a plafont nézte.

- Nos, lássuk csak. Ha visszaadja, nem ölöm meg.

Ezen mindnyájan nevetni kezdtek, beleértve Hurley-t is.

Szajed hirtelen abbahagyta a nevetést, és csettintett az ujjával. Az

egyik emberére nézett majd az ajtóra mutatott. A férfi kiment, és néhány másodperccel később visszajött, egy kis, rozsdamentes acél kocsit tolva maga előtt. Szajed elvette tőle, és az amerikai mellé állította. Rámosolygott Hurley-re, kezébe vette a fogót, és csattogtatni kezdte.

- Manikűr? - kérdezte Hurley.

- Én inkább barkochbának hívnám. Vagy nevezhetjük húsz kérdésnek is.

- Hogy maga milyen szellemes, Szajed! - mondta Hurley gúnytól csepegtető hangon. - Akár egy tévés vetélkedő. Alig várom, hogy elkezdjük.

- Rendben. Akkor kezdjük a valódi nevével.

- Bud Weiser - mondta Hurley komoly arccal.

- Bud Weiser - ismételte Szajed. - Ez a valódi neve?

- Hogyan lenne az, maga kibaszott idióta? Bud Weiser... a Budweiser egy sör. Na gyerünk! Elő azzal a fogóval! Maga nyert veszíték, csináljuk!

Szajed Hurley arcát fürkészte, a stressz jelei után kutatva. Még sohasem találkozott olyan fogollyal, aki kérte volna, hogy tépje le a körmét. Egy pillanat, és megváltozik majd a viselkedése. Szajed kiválasztotta az amerikai bal mutatóujját, és a fogót a körömágya alá nyomta.

- Ez az utolsó lehetősége. Mi a keresztneve?

- Ne változtassa meg nekem menet közben a szabályokat! Ez összezavarja a foglyokat. Azt mondta, húsz kérdés. Az elsőt elcsesztem, gyerünk, essen neki - mondta Hurley mosolyogva.

Szajed erősen összenyomta a fogót, és húzogatni kezdte Hurley körmét.

- Ó, ez az - mondta Hurley. - Kezdődhet a móka.

Szajed erősen megrántotta, és kitepte a férfi körmét.

- Szentséges Szűzanyám... - Hurley megeresztett egy sor káromkodást, majd nevetésben tört ki. - Hű, ez fájt Ha ettől nem ébred fel az ember, hát semmitől. - Egyre hevesebben nevetett, míg már képtelen volt uralkodni felette. Úgy rázkódott a nevetéstől, hogy könnybe lábadt a szeme. - Hú, alig várom a következőt. Ez kibaszott jó volt.

Szajednek ez nem szegte kedvét.

- A neve?

- Bill Donovan.

- Tényleg?

- Nem.

- Mr. Sherman, mit árthat az magának, ha elárulja a keresztnévét?

- Ezen a ponton valószínűleg semmit, de én már csak ilyen vagyok. Szeretek baszakodni a magafajttával.

- Még egyszer felteszem a kérdést - Szajed nem ingott meg.

- Mi a valódi neve?

- Ulysses S. Grant

- Hazudik?

- Persze, hogy hazudok, maga kibaszott idióta. Fingja sincs a történelemről?

Szajed a következő körömért nyúlt. A körömágyba nyomta a fogót, és megmozgatta, hogy biztos fogást találjon rajta, aztán Hurley szemébe nézett. Nem tetszett neki, amit látott. Egy örült eszelős tekintete meredt rá.

- Csinálja, gyerünk már! - heccelte Hurley. - Mire vár? Nehogy már össze csinálja magát itt nekem!

Szajed egyik énje tudta, hogy abba kellene hagynia, és később visszajönnie, amikor majd ura lesz a helyzetnek. Az emberei azonban ott álltak, így ki kellett tépnie a második körmöt is, aztán majd itt hagyja ezt az örültet föni a saját levében. Összeszorította a fogót, és kitepte a második körmöt is.

Hurley újra őrült nevetésben tört ki. A sikoltás vihogásba fordult, majd kontrollálhatatlan nevetésbe. A szemei megteltek könnyel.

- Még tizenhét van hátra! Juhé!

Szajed a kocsira ejtette a fogót.

- Így igaz. Most hagyjuk egy kicsit pihenni, mielőtt rátérnénk a többire. - Azzal elindult az ajtó felé.

- Hurley az előtte álló másik férfira nézett.

- Maga az, Abu... Abu Radih? Már évek óta nem láttam. Úgy hallom, magának is lett saját kis terroristacsapata... a Fatah. Nézzenek oda, hogy feltört! - mondta Hurley elismerően.

Radih rámosolygott, és a fejét csóválta. Komplet őrültnek tartotta az amerikai

Hurley oldalra döntötte a fejét, mintha valami távoli emléket próbálna felidézni.

Fogadni mernék, hogy még egy méter húsz sem volt, amikor megbasztam az anyját. Elmondta a barátainak, hogy kurva volt? - Hurley a másik két férfi felé fordította a nyakát - Az anyja jobban szopott, mint bármelyik kurva, akivel valaha találkoztam, és ez nagy szó, mert elég sok kurvával találkoztam.

A mosoly azonnal lefagyott Radih arcáról. Előrelendítette jobb kezét, és szájon vágta Hurley-t. A feje az ütés erejétől hátrabicsaklott, és mielőtt Radih újra lecsaphatott volna, Szajed hátulról elkapta.

- Ne - parancsolta. - Ne hagyd, hogy feldühítsen.

Hurley kirázta a fejéből a fájdalmat, visszanyerte a látását, és megint mosolygott. Az egyik felső metszőfogát kiütötték, és a szája megtelt vérrrel.

- Nézze! - ordította Hurley, felvillantva foghíját - Nézze, kiverte a fogamat.

Radih és Szajed egy másodpercre abbahagyták a dulakodást ebben a pillanatban Hurley egy köpetnyi vért lövellt ki a kitört fog kíséretében. A nagy része Radih képén csattant. Hátrakötött karjaival és a székhöz rögzített bokáival ugrálni kezdett a székkal együtt a két férfi felé, és a fogait csattogtatva ugatott, mint egy kutya.

Dél felé járt az idő, és Ivanov, állítólag azért, mert nem érezte jól magát, még mindig ágyban volt. Nyafogott valamit a hóról, a hidegről és a szürke, lehangoló moszkvai égboltról. A rengeteg vodkának, bornak és a nehéz, zsíros ételeknek, amelyeket jóval éjjel után küldött le, természetesen az égvilágon semmi köze nem volt rossz közérzetéhez. Svetsznek kedve lett volna megforgatni a hideg hóban, hogy magához térjen, és képes legyen aktuális teendőire koncentrálni. Az ifjú oroszoknak fogalma nem volt a depresszió szó jelentéséről. Nem értette, hogyan sülyedhet bárki is olyan mélyen ebbe a hangulatba, hogy az ágyból se legyen képes kikelni. Fel nem foghatta, hogy az ivászat és az alvás olyan szorosan fonódnak egybe, mint amikor egy lepedőbe úgy betekerik az embert, hogy mozdulni sem tud, és csak azt érzi, hogy sülyedni kezd. Pedig csak abba kéne hagyni az ivást, ki kéne kászálódni az ágyból, és mozogni kellene. És persze találni valami célt is az életben. Mitől olyan bonyolult ez? Svetsz átvágott a szalonon, egy pillantást vetve Alekszejre, az egyik tagra főnöke kedvenc testőrpárosából. A Hotel Balcsug legfelső emeletének egyik saroklakosztályában voltak. A hatalmas ablakon át a befagyott Moszkva folyót, a Kreml épületét, a Vörös teret és a Vaszilij Blazsennij-székesegyházat pásztázta tekintetével. Sosem értette, hogy a bolsevikok miért nem rombolták le a katedrálist. Ha olyan nagyon a cár és a vallás ellen voltak, miért hagyták ezt épen, miközben annyi másikat eltöröltek a föld színéről? A magyarázat valószínűleg az, hogy talán maguk is kételkedtek tetteik helyességében. A fellázadt nép hatalomba segítette ugyan a bolsevikokat, de hosszú távon nehezen idomítható állatfajnak bizonyult. Svetsz úgy gondolta, talán attól tartottak, hogy ez újabb forradalomhoz vezetett volna.

Az ablak szélein fagy rakódott le. Odakint mínusz húsz fok volt, és a szél hófelhőket kergetett. Ez nem volt nagy újdonság: Moszkvában ilyen a február. Csak a gyengék hagyják, hogy az időjárás befolyásolja a hangulatukat. Svetsz hosszan fújta ki a levegőt. A lecsapódó pára másodpercek alatt az ablaküvegre fagyott. Ivanov őt is magával fogja rántani, vele együtt bukik, mint egy bolond, aki fejébe vette, hogy a márciusi olvadásban fog végigkörülni a Moszkva folyó vékony jegén. A szibériai munkatáborok kora leáldozott, és a Lubjanka hátsó falánál sem ropognak a kivégzőosztagok fegyverei.

A kormányzat viszont azóta sem lett becsületesebb, csupán ügyesebben reklámozta magát. Még mindig képesek voltak embereket félholtra verni, államellenes bűncselekményeket igazoló hamis vallomásokot kicsikarni, és sok egyéb szörnyűségre, ami épp az eszükbe jutott. Csak most a nyilvánosság és a sajtó figyelő szemétől távol, kihalt erdőkben lőtték agyon azt, aki épp az útjukban volt.

Ivanov persze mindent megtett, hogy mentse a vodka áztatta irháját. Ilyen volt az alaptermészete. Saját magán kívül bárkit képes volt hibáztatni. Mivel pedig Svetsz volt az, aki a legközelebb állt a tűzvonalhoz, és ő volt az egyetlen Ivanovon kívül, aki találkozott Herr Dorfmannal, nyilvánvaló volt, hogy főnöke őt teszi majd meg bűnbaknak. Szokatlan félelem lett úrrá rajta, és hirtelen nagy vágyat érzett a menekülésre. Most fel-alá járkált a szalonban, és igyekezett megnyugtatni magát - nem sok sikerrel. A menekülés gondolata olyan nyilvánvalóan visszhangzott a fejében, akár egy híd végét jelző villogó lámpa: fordulj vissza azonnal, vagy meghalsz!

Csak hogy ott volt a felesége és két fia. Nem mintha túl gyakran látogatta vagy különösebben szerette volna őket. Pontosabban a nőt. A két fiú túl fiatal volt még ahhoz, hogy megítélje őket. Meghízott és ellustult felesége viszont nyilvánvaló ballépés volt. Igyekezett is

minél kevesebb időt tölteni vele. Gond nélkül meglett volna nélkülük, csak azt nem tudta, hogy a tükörbe tudott volna-e nézni, ha valami bántódásuk esett volna. Nem volt biztos benne, ezért ezt a gondolatot félretette. Az újrakezdés volt a másik gond. Ivanov legközelebbi munkatársaként szédítő magasságokat járt be az orosz hírszerzésen belül, amitől a nem túl távoli jövőben személyes hasznót is remélhetett.

Ezt a lehetőséget harc nélkül nem akarta eldobni magától, de a pletykák felröppentek, és egy hét múlva már nem is fogja tudni megcáfolni őket. Vagy lelép, vagy Ivanov ellen fordul: elmegy a titkosszolgálat központjába, és négyszemközt beszél Primakov igazgatóval. Ez a verzió még így belegondolva is kockázatosabbnak tűnt a menekülésnél. Áltathatja magát azzal, hogy a helyes lépésért megjutalmazzák de a titkosszolgálat semmiben sem különbözött elődjétől, a KGB-től. Itt az embert ármánykodásért, összeesküvésért és a politikai vagy szakmai ellenfelek megsemmisítéséért tüntették ki, nem pedig holmi helyes cselekedetekért. Ha bemártaná Ivanovot, nemhogy jutalmat nem kapna, de meg is büntetnék érte. Talán nem azonnal, de előbb-vagy utóbb. Elküldenek, és többé senki nem lenne, aki szóba állna vele. Hiszen mindenkit a kudarcukra emlékeztetne.

Az meg sem fordult a fejében, hogy a belső elhárításhoz forduljon. Ők azonnal élnének a lehetőséggel, hogy lejárassák testvérügynökségüket, főként ha az egy Ivanov kaliberű nagykutya le vadászását eredményezheti. Svetsznek azonban nem volt kedve ahhoz, hogy árulónak bélyegezve élje le élete hátralévő részét. Rendkívül sokan követtek el végül öngyilkosságot azok közül, akik a szolgálat ellen fordultak.

Svetsz velejéig gyakorlatias ember volt, de ez az üldögélés csak katasztrófába torkollhat. Muszáj volt tennie valamit. Elfordult az ablaktól, és a bivalynyakú testőrré, Alekszejre pillantott.

- Alekszej, megbízik bennem?

A testőr, súlyos fejét felemelve, Svetszre nézett. Úgy vont vállat, mintha a kérdést válasza sem akarná méltatni.

- Tudja, mi a helyzet a főnökkel?

Újabb vállrándítás volt a válasz.

- Azt tudja, hogy a főnök bajban van, igaz?

A nagy Alekszej ezúttal bólintott.

- Óriási kutyaszorítóban van, és nem akarja beismerni, inkább hülyére issza magát, és bezárkózik, azt remélve, hogy a probléma majd magától megoldódik. Sosem fog megoldódni, sőt ennél csak rosszabb lehet - Svetsz kísértést érzett, hogy felvilágosítsa a testőrt a valóságról, de nem volt felkészülve rá, hogy ilyen messzire menjen.

- A segítségére van szükségem, Alekszej. Valahogy ki kell verni őt az ágyból, és elég józan állapotba kell hozni ahhoz, hogy megvéddesse magát. Érti, amit mondok?

- Igen.

- Helyes - mondta Svetsz, és örült, hogy kezd dűlőre jutni a fickóval. - Ne lőjön, és ne törje ki a nyakam, de én most bemegyek, és felébresztem.

Alekszej az ajkába harapva gondolkodott.

- Megmondta. Senki. Maga sem.

- Magának az a munkája, hogy megvédje őt, nem igaz? Mondja csak, ha Ivanov fegyvert tartana a saját halántékához, megpróbálná megállítani?

- Természetesen.

- Pedig most épp ezt teszi odabent. Azzal, hogy leitta magát, és az egész napot átalussza, pont úgy öli meg magát, mintha pisztolyt nyomna a fejéhez, és meghúzná a ravaszt. Segítenie kell nekem megmenteni.

- Mit akar, mit tegyek?

- Semmit. Csak üljön itt., és ne bántson. - Svetsz nem várta meg a választ odament a hálószoa ajtajához, kétszer kopogott, aztán benyitott. Az óriási ágyon szanaszét heverő párnák, paplanok és a két alvó kurva nem könnyítették meg számára, hogy pontosan felmérje a terepet a félhomályban. Szétrántotta a nehéz bársonyfüggönyöket, és szürkés fény áradt a szobába. Svetsz hallotta, hogy Ivanov nyögdecselni kezd. Végigtapogatta a feldúlt ágyat, de még így sem találta Ivanov fejét.

- Uram - szólalt meg Svetsz. - Primakov igazgató úr van itt, hogy beszéljen magával.

Szabályos vihar tört ki a takaró alatt Ivanov az egyik - vagy talán mindkét - lány sikoltozásától kísérve elkezdte kézzel-lábbal kihámozni magát az ágyból. Az ágy közepe táján egyszer csak megjelent borvörös képe.

- Mi van? - kérdezte megrettent arccal. - Te most viccelsz velem ugye?

- Eltalálta. De ha nem száll ki azonnal az ágyból, és nem próbál csinálni valamit, Primakov előbb itt lesz, mint gondolná. Vagy talán jobban szeretné, ha Baranyikov igazgató úr és a belső elhárítás emberei jönnének, hogy a belvárosba rángassák?

Ivanov visszahúzta fejét a takaró alá.

- Tűnj el innen!

- Nem megyek sehová. Már harmadik napja tart ez a duzzogás, de most már ki kellene találni valami tervet, különben végünk.

- Nemcsak hogy végünk, kibasztak velünk!

- Hagyja már abba ezt a sírás-rívást!

- Vigyázz a szádra, Nyikolaj, mert kiszállok az ágyból, és kiváglok az ablakon.

- Ez egy jó ajánlat ahhoz képest, amit a belső elhárítás fog csinálni velem. Sajnos azonban magának se ereje, se bátorsága ahhoz, hogy kihajítson, ezért úgy tűnik, a Lubjanka egyik pincéjében fogok kínhaláltalni. - Az ágyra nézett, de se mozgás, se válasz nem jött - Főnök, könyörgöm! Kérem, csináljon már valamit... akármit! Védje meg magát. Mondja meg Primakov igazgató úrnak, hogy a pénz eltűnt.

- Te teljesen bolond vagy. Olyan vizsgálat alá vonnának, amit nem tudnék végigcsinálni.

- Akkor kenje az egészet a palesztinokra. Tudja, mennyire gyűlöli őket Primakov. Mondja meg neki, hogy Sarifot kinyírták egy rossz üzleti tranzakció miatt, és megleptek a pénzzel. Kenje az amerikaiakra, az angolokra, a franciákra, a németekre... mit érdekel engem! Csak verje rá valamire a balhét, és kezdjen nyomozni. Amit most csinál...

- Mit mondott az imént? - Ivanov csettintett, és újra kidugta

- Verje rá valamire a balhét, és kezdjen nyomozni.

- Előtte... még az elején.

- Kenje az arabokra.

- Milyen igaz... Primakov rühelli őket. De a pénzem... Azzal mi lesz?

- Arra is van ötletem. - A kétszárnyú ajtó felé indult. - Ha elfogad egy tanácsot, most keljen ki az ágyból, és zuhanyozzon le. Addig én rendelek egy igen késői reggelit. A kávé és a főtt tojás mellett, majd beszélünk a pénzügyeiről.

52. fejezet

Bejrút, Libanon

Rapp bokszeralsóban, pisztolyával az ágya mellett meredt a bejárati ajtóra, és próbálta eldönteni, mit csináljon. Sötét volt, és fogalma sem volt róla, mennyi ideig aludt. Bárki is próbált bejutni a lakásba, most a zárat piszkálta. Rapp felkapta a pisztolyt, és az ajtóra célzott az is lehet, hogy kulcsa van a lakáshoz, és azzal babrálna. Levette az ujját a ravaszcikról. Talán csak a főbélő felesége kíváncsiskodik... vagy Hurley vizsgálta. Nem, az mégsem lehet. Ha még mindig a kiképzésen lennének, simán megtenné, de most, az események sűrűjében nem játszadozna ilyesmivel. Rapp akár le is löhetné. Legalább lenne rá ürügye.

Rapp a hálósobába vezető folyosón maradt, hogy szükség esetén fedezékbe húzódhasson a fal mögé. Az ajtó megmozdult, majd megállt. Az ajtó alá ékelt kitámasztógumi jó szolgálatot tett. Végül résnyire kinyílt, és Rapp hallotta, hogy valaki megszólal, de olyan halkán, hogy azt hitte, nem is hozzá beszél.

- Hé... nyissa ki! - hallotta kisvártatva. A férfi angolul beszélt.

Az egyik gond az volt, hogy mivel Rappnek fogalma sem volt róla, mennyit aludt, így arról sem, hogy hány óra lehetett. Halk kopogásra riadt fel, aztán hallotta, ahogy valami fémes tárgy verődik a zárhoz, és most ez a valaki egyre hangosabban beszélt hozzá.

- Figyeljen már, seggfej., nyissa ki azt az átkozott ajtót. Bajban vagyunk.

A többes számra felfigyelt. Nem Hurley volt az, nem is Richards, ez pedig újabb rejtélyes elemet jelentett az egyenletben.

- Tudom, hogy bent van. Nyissa ki azt a kurva ajtót, ne kelljen már betörnöm.

Rapp lábujjhegyen keresztülont a szobán. Az ajtó nagyjából pár centire volt nyitva.

- Ki az?

- A kibaszott Mikulás. Veszélyben vagyunk. Nyissa ki az ajtót, ki kell, hogy vigyem innen a picsába.

Rapp szívverése felgyorsult. Mikulás... veszély.. Mi a franc folyik itt?

- Mi a jelszó?

Rapp káromkodást, közvetlenül utána pedig egy gondterhelt sóhajt hallott.

- Én nem vagyok benne a kis Csipet Csapatában. Fingom sincsen jelszóról. - Majd rövid szünet után hozzátette: - E pillanatban valószínűleg az egyik hangtompítós Berettát markolással. Van egy bőrtáska a hálósobaszekrényben, benne pár hasznos cuccal. Én vagyok az a fickó, aki odakészítette.

Rapp a szemöldökét ráncolta.

- Nem járt Isztambulban a múlt héten?

A hang egy pillanatnyi csend után válaszolt.

. De igen... maga volt az?

- Szép kis földszinti lakás, oldalbejárattal.

- A táska egy szekrényben volt.

- Egy párna és egy takaró alatt - mondta Rapp.

- Helyben vagyunk.

- Becsukom az ajtót, és beengedem.

- Vettem.

Rapp visszanyomta az ajtót, majd elrúgta a kitámasztót az útból. Jobb kezében a pisztollyal kinyitotta az ajtót, hátralépett, és két kezébe fogva felemelte a fegyvert. A fickó belépett, utána becsukta maga mögött az ajtót. Barna nadrág, barna ing és barna baseballsapka volt rajta. Rapp azon gondolkodott, hol láthatta ezt a szerelést korábban.

A látogató ledobta a dobozt, amit magával hozott, és felemelte a kezét.

- Fiam, nyugodtan leengedheti a mordályt. Ha terrorista lennék, már rég felrobbantottam volna ezt a kócerájt. A Beretta irányzékán át szemmel tartotta a férfit. - Még néhány kérdés. Mi folyik itt? – kérdezte. - Veszélyben van. Washingtonból szóltak, hogy vigyem ki innen. - Kicsoda? - Irene.

Rapp leengedte a fegyvert. - Miért?

- Jöjjön utánam - mondta a fickó, azzal felvette a dobozt a padlóról, és a hálószoba felé Indult. - Stant és a másik haverját ma reggel elrabolták a szálloda előtt.

- Ma reggel? - kérdezte Rapp megdöbbenve. - Hány óra van?

- Majdnem fél hét A zsaruk kapták el mindkettejüket, aztán átadták őket azoknak a seggfejeknek az iszlám Dzsihádnál.

Rapp mozdulatlanra dermedt.

- Mondja ezt még egyszer.

- Mozogjon, haver! Ezekben a pillanatokban valószínűleg errefelé tartanak, és nem akarnék itt álldogálni; amikor belépnek az ajtón.

Kinyitotta a dobozt, és egy rend ruhát vett ki belőle. Pontosan ugyanolyat, amelyet ő viselt.

- Kapja el. Vegye fel ezeket, a maga rongyait majd én elintézem.

A ruhákat az ágyra dobta, és a szekrényhez ment összeszedni Rapp bőröndjét és a szakadt bőrtáskát.

Rapp lázasan igyekezett feldolgozni az imént hallottakat.

- De...

A férfi vad, ijedt tekintettel nézett rá.

- Nincs de – sziszegte -, nincs kérdés, nincs semmi. El kell húznunk a picsába innen, mégpedig most azonnal.

Rapp bólintott és öltözni kezdett. Az idegennek igaza volt. Sietve felhúzta a barna egyenruhát, ruháit a bőröndbe gyömöszölte, miközben az idegen letörölte a kilincset. Kevesebb mint két perc múlva a lakáson kívül voltak. Az idegen ment előre, lazán körülnézett, és intett Rappnak, hogy induljon. A bőröndöt és az üres dobozt bedobták egy fehér kisbuszba, és elhajtottak. Mikor elhúztak Rapp bérelt autója mellett, majdnem megszólalt, de meggondolta magát. Kisebb baja is nagyobb volt ennél.

53. fejezet

Mugnija nem volt hajlandó a Mártírok terére betenni a lábát, ezért nekik kellett hozzá menniük. Szajed nem is hibáztatta ezért. Már alig várta, hogy vége legyen az egész balhénak, és végre megszabadulhasson az amerikaiaktól. Pillanatnyilag úgy hozzájuk volt kötve, mint a szoptatós anya az újszülöttjéhez. Mindennek ellenére úgy találta, hogy van valami izgalmas az előttük álló munkában. Bill egészen kivételes kísérlet volt a számára. Az amerikai egyszerre volt rejtélyes és elborzasztó. Szajed kis híján száz kihallgatást csinált már végig, de sosem volt még dolga olyasmivel, aminek aznap volt tanúja. A másik fickó, a fiatalabbik könnyű eset volt némi fenyegetőzés pár ütés, rúgás és egyetlen körömlétpés elég volt, hogy szóra bírja, és elköpjön egy nevet. Sőt többet is. Fennállt a lehetősége, hogy hamis neveket dobott be, de pillanatnyilag Szajedet ez nem izgatta túlságosan.

Sokkal fontosabb volt, hogy a hatalmas és nagyszerű Amerika újra kudarcot vallott. Megpróbáltak beleszólni a kis Bejrút ügyeibe, Szajed pedig a saját sportjukban verte meg őket. És ez a vereség nagyon fog fájni. Cummins nem sokat számít, de Bill Sherman érdekes titkokat őrizhet. Olyanokat, amikért Moszkvában sok pénzt fizetnének.

Egy bisztró pincéjében voltak a De Gaulle tábornok sugárúton, egy sarokra a tengertől, a város nyugati határában. A polgárháború a nagy háborúhoz hasonlóan működött, csak kicsiben. A zöld zóna mentén két háztömb csaknem teljesen elpusztult robbanólövedékek és géppálysorozatok szaggatták darabokra az épületeket. Kisebb tűzerejű fegyverek okozta rombolás nyomok minden környező házban éktelenkedtek, a zónán túl viszont egy egész utca pusztult el teljesen, egyetlen épület kivételével. Ez az egy érintetlenül állt a romhalmaz közepén. Teljesen érthetetlen, miért maradt meg, miközben körülötte minden irányban vagy hat-nyolc ház teljesen szétlőttek. De a háború tagadhatatlan tényei közé tartozott, hogy bizonyos embereket és épületeket láthatatlan páncél vett körül. A zöld zónán túl fekvő környékek nagyobb sikerrel úszták meg a harcokat voltak olyanok is, ahol csak egy-két ház esett a vaktában leadott ágyúlövések áldozatául. Mugnija szerette ezeket az épületeket Számon tartotta őket, és itt bonyolította le a legfontosabb találkozóit.

Az étterem is egy ilyen szerencsés épületben volt. Szajedet kezdetben idegesítette a rengeteg biztonsági intézkedés: három különböző helyen kellett kocsit váltaniuk, mielőtt megérkeztek volna a bisztróba. Üldözési mánia terén Mugnija jócskán túltett mindegyikükön. Amikor beléptek a hátsó szobába, Mugnija Badredín társaságában várt rájuk. Az asztalon humusz, akawi sajt, pörkölt mogyoró, kibbe, padlizsánkrém és fűszeres hal sorakozott. Az utóbbi néhány nap után Szajed nem tudta visszafogni magát. Lecsapott az ételre, egy pitával behabzsolta a humuszt, majd lenyelt még némi sajtot is néhány olajbogyóval.

Mugnija érdeklődéssel figyelte, ahogy Szajed befalta az ételt, és Radihot, aki csak vizet kortyolgatott. Hallott a Mártírok terén kialakult siralmas helyzetről. Élete nagyobbik részét maga is szegénységben töltötte, vagyis nem a körülmények miatt tartották itt a találkozót. Ráadásul a maronitákat legalább annyira utálta, mint bárki más közülük, ha nem jobban. Az amerikai foglyok tartották vissza attól, hogy odamenjen. Azok a fickók túl sok figyelmet vonzanak. Az amerikaiak keresni fogják őket, és ha rájuk bukkannak - nos, akkor leradírozzák a házat a benne tartózkodókkal együtt a föld színéről.

- Radih, miért nem eszel?

- Nem vagyok éhes.

Mugnija látta, hogy valami zavarja a férfit, de világéletében hidegen hagyták mások problémái. Elnyomta a cigarettáját, és megkérdezte:

- Biztosra vehetjük, hogy ugyanaz a Bill Sherman raboskodik a pincében, aki 83-ban megúszt a követség elleni bombázást?

Szajed leöblítette a padlizsánkrémet egy pohár vízzel, és bólintott.

- Ő az.

- És sikerült kiszedni belőle valamit ma?

- Öljük meg - szólt közbe Radih. - Ez az ember maga az ördög. Nem lenne szabad kísérteni a sorsot. Csak adjátok ki a parancsot, és én kinyírom.

Mugnijának fogalma sem volt mi váltotta ki ezt a hirtelen kitörést Radihból, aki rendes körülmények között nem hagyott ki egyetlen alkalmat sem, hogy a túsok életével üzleteljen. Szajedhez fordult.

- És te mit gondolsz?

- Mr. Sherman érdekes ember. Profi hazudozó és provokatőr, persze ugyanakkor igen értékes is.

- Az az ember átok rajtunk - kiáltott fel Radih. - Én mondom, meg kell szabadulnunk a hazugságaitól, és el kell tennünk láb alól még ma éjjel.

Szajed jobbnak látta témát váltani, ezért megkérdezte:

- Hol van Dzsálil ezredes?

- Ő nem csatlakozik hozzánk. –Mugnija oldalra fordult, és sokatmondó pillantást váltott Badredínnel.

Ezek ketten összejátszottak. Ezt Szajed épp elég világosan látta, és ha ez azt jelentette, hogy kihagyják az irániakat, az neki nagyon is megfelelt. Szajed látta, hogy Mugnija hangulata megváltozol. Látta már ezt az arcát korábban, és tudta, hogy ha Mugnija ilyen savanyú képet vág, akkor előbb-utóbb vér fog folyni. Olyan volt, mint valami tizenötödik századi szultán: ha rossz kedvében volt, egy pillanat alatt lefejeztetett bárkit, aki akár csak ferdén nézett rá. A csoporton belül sosem volt különösebb hierarchia, de a dolgoknak kialakult egy természetes rendje. A tápláléklánc tetején Mugnija tanyázott, azon egyszerű oknál fogva, hogy ő volt közülük a legkegyetlenebb, pedig a többiek sem vetették meg az erőszakot.

Szajed már megtanulta: ha a pasas rossz kedvében van, alaposan meg kell gondolnia az embernek, hogy mire mit válaszol.

- Mi jár a fejedben, Musztafa?

Mielőtt válaszolhatott volna, Radih harmadszor is közbeszólt.

- El kell pusztítanunk - Nem nézett a többiekre. Hangjából ijesztő módon hiányzott a fiatalok tőle megszokott szenvedélye. - Szerintem az az amerikai maga a sátán. Vigyük ki a szoborhoz ma éjjel, és belezzük ki. Hagyjuk, hogy lassan pusztuljon el. Akkor aztán vinnyoghatja a hazugságait a Holdra. Mutassunk példát vele az amerikaiaknak és mindenki másnak, aki gyilkosokat akar Bejrutra küldeni.

Szajed lélegzetét is visszafojtotta. Pillantása ide-oda cikázott a felkapaszkodott hangulatember és a tette kész oroszlán között. Radih nem volt mélyen vallásos, és a megállapítás, miszerint a fogoly maga a megtestesült ördög, talán habozásra készítette az Iszlám Dzsihád két emberét Mugnija azonban gyűlölte, ha félbeszakították.

- Aszef? - szólt Mugnija Szajedhez.

Szajed vett egy gyors lélegzetet a válasz előtt.

- Talán nem mennék olyan messzire, hogy a sátánt lássam a fickóban, ugyanakkor tagadhatatlanul valami nagyon nem stimmel Mr. Sherman körül. - Radihra nézett, és hozzátette. – Megértem Abu érzéseit, de tartok tőle, hogy a fogoly megölésével igen értékes árú cikket tennénk tönkre.

Mugnija cinkos fejbiccentéssel jelezte, hogy egy véleményen vannak.

- Mielőtt egy ilyen vakmerő lépésre szánnánk magunkat - szólt közbe könnyedén - Badredín talán nem ártana megvizsgálnunk néhány kérdést. Például a pénzügyi helyzetünket.

Mugnija előrenyújtotta a fejét.

- Egy percen belül rátérünk erre is, de először Shermanről akarok beszélni. Minek jött vissza ennyi év után? - kérdezte.

Szajed felegyenesedett.

- Azt mondja, minket jött megölni, de nem lenne túl bölcs, ha mindent elhinnénk neki, ami kijön a száján. - Radihra nézett, és megnyugtató pillantást vetett rá. Nem szükséges megismételnie mindazt, amit a fogoly a fiatalember anyjáról összehordott - A társa ugyanakkor sokkal őszintébb és ő azt állítja, Cummins ügynök kiszabadításáról jöttek tárgyalni.

Radih duzzadt ujjperceit dörzsölte.

- Én egyiküknek sem hiszek.

- Tehát nem hiszed, hogy Cummins ügynökről akartak tárgyalni? – kérdezte Mugnija.

- Egy szót sem hiszek abból, amit ezek mondanak.

Szajed látta, hogy Mugnija vére kezd felforrni.

- Tudja, mit jelent az, hogy előre nem tervezett következmény?

Az ifjú Fatah-vezér vállat vont mintha ez nem is érdekelné.

- Vagy az a szó, hogy szerencse... úgy is mint jó és balszerencse?

Radih ezúttal bólintott.

- Nos, hadd magyarázzam el, miért kezd idegesíteni a hangulatod. Hat hónappal ezelőtt úgy döntöttél, hogy elrabolsz egy amerikai üzletembert, aki, mint kiderült, valóban csak egy üzletember volt. Nem pedig kém. Elraboltad őt anélkül, hogy az engedélyünket kérted volna. Már pusztán ezért is agyonlövethetnétek. Az az egyetlen incidens egész láncreakciót indított be. Cummins ügynök ideutazott hogy megkíséreljen tárgyalni az üzletember szabadon bocsátásáról. Ahelyett hogy kialkudtál volna egy méltányos összeget és végre lezártad volna az ügyet, Cumminst is elraboltad. Szerencsénkre vagy pechünkre, kiderült, hogy Cummins viszont valóban a CIA kéme.

- Miért lett volna ez balszerencse? - Radih jobban tette volna, ha hallgat.

Mugnija hátradőlt a székén, és megragadta a karfát mintha minden erejével csillapítani igyekezne magát.

- Ma meglehetősen rossz kedvemben találsz, ezért azt tanácsolom, Abu, hogy ne szakíts félbe a szükségesnél többször, máskülönben előfordulhat, hogy kihozol a sodromból, és

kitekerem a nyakadat. - Egy pillanat szünetet tartott, és amikor megbizonyosodott róla, hogy a fiatalember figyel rá, folytatta. - Hol is tartottam? Ja, igen. Egyszerűen, mint kiderült, Mr. Cummins nem az volt, akinek mondta magát ő valóban amerikai kém. Nos, amikor már csak napok választanak el attól, hogy Cumminst átadjuk az oroszoknak, felbukkan ez a hírhedt Bill Sherman egy újabb CIA-s legénnyel. Eddig tud követni?

Radih bólintott.

- Mindezt egyetlen esemény hozta működésbe. Az, hogy elraboltad azt az üzletembert. Ezt nevezzük előre nem tervezett következménynek. Mondd, hány előre nem tervezett következményt tartogatsz még a számunkra? Van még több amerikai is a városban, vagy várhatjuk még néhány érkezését? Vajon mi négyen túléljük-e ezt a hetet? Ezek mind olyan kérdések, amelyekre csak azután kapunk választ, hogy az események lezajlottak. Helyén van a szíved, és igen buzgó vagy, de meg kell értened, hogy a tetteidnek következményei vannak. Elég világosan fejeztem ki magam?

- Igen.

- Na már most, balszerencsénkre úgy tűnik, az amerikaiak megtanulták a leckét, miután hagyták, hogy Teheránba szállítsuk a régi állomásfőnöküket, akit alaposan kikérdezhettünk, és így felszámolhattuk a kémhálózatukat. Ezért most úgy tűnik, megpróbálnak visszaszerezni egyet az övéik közül. Csak az lep meg, hogy nem próbálták meg már korábban. Most azonban, hogy a legendás Mr. Sherman a birtokunkba került, úgy gondolom, a kockázat jelentősen megnövekedett.

- Hogyhogy? - Radih figyelt rá, hogy kérdése véletlenül se hangozzon provokációnak.

- Mr. Sherman különösen veszélyes ember, aki kétségkívül rengeteg mocskos kis titkot őriz abban a beteg fejében. A CIA nyilvánvalóan nem akarja hagyni, hogy ezek a titkok nyilvánosságra kerüljenek. Ezért attól tartok, őt szintén megpróbálják majd visszaszerezni.

- Ezért - kapcsolódott a beszélgetésbe Badredín – gyorsan és óvatosan kell cselekednünk, hogy megszabaduljunk ezektől az amerikaiaktól.

- És itt jön az orosz a képbe - mondta Mugnija Szajedet bámulva. - Aszef, mikor hallottál az oroszról utoljára?

Szajed megtörölte a szája szélét.

- Tegnap. Ma nem tudtam elérni.

- Említett valamit Dorfmanról és az üres bankszámlákról?

- Nem.

Mugnija és Badredín egymásra nézett, és egyetértően bólintott.

- Nem találsz különösnek hallgatását? - kérdezte Badredín.

- De igen.

- Három lehetőség van. - Badredín feltartotta egy ujját - Az első: az orosz nem sejti, hogy a bankárunkat vasárnap meggyilkolták az otthonában, és a rákövetkező reggel dollármilliók tűntek el olyan számlákról, amelyek megnyitásában ő maga segített nekünk. Elhiszi bárki egy pillanatig is, hogy orosz barátunknak fogalma sincs az egésztől? - Miután mindenki megrázta a fejét, Badredín rátért a második eshetőségre. - Az orosz, amilyen mohó, megölte Dorfmant, és rátette a kezét az összes pénzre.

Mugnija két ujját feltartotta a levegőbe, és így szólt:

- Én a második lehetőségre szavazok.

- Mi a harmadik lehetőség? - kérdezte Szajed.

- Egy számunkra ismeretlen egyén ölte meg Dorfmant és lopta el a pénzt. Ennek az elméletnek az a bökkenője, hogy Dorfman nagyon diszkrét volt az ügyfeleivel kapcsolatban. A pasas nem volt nagy társasági ember. Csak a kutyáival törődött

- Mégis... elképzelhető, hogy egy ellensége kiszagolta. - igyekezett nyitva hagyni a lehetőségeket Szajed.

- Hadd kérdezzek valamit - hajolt előre Mugnija. - Ismersz olyat, akinek szokása pénzt kicsalni emberektől?

- Nem akarom Ivanovot védeni, de szerintem több bizonyítékra lenne szükségünk, mielőtt tolvajnak neveznénk.

- Nem válaszoltál a kérdésemre.

Szajed bólintott.

- Igazad van. Mihail Ivanov valóban nem a legbecsületesebb ember, akivel dolgom volt.

- És ne felejtjük el a kis nézeteltérést a török barátunkkal - tette hozzá Badredín.

Szajed volt az, aki továbbadta a Damaszkuszban szerzett információt. Állítólag Hamdi Sarif, a fegyverkereskedő, akivel közel egy évtizede dolgoztak, összevitatkozott Ivanovval egy ügylet miatt. Egy hónappal később Sarifot megölték egy padon a saját háza előtt. Szajed rákérdezett Ivanovnál az ügyre, de a fickó természetes tagadta, hogy benne lett volna a keze.

Mugnija súlyos, szőrös jobb kezét az asztalra tette. Kopogtatott az ujjával, és megszólalt:

- Moszkva egy hatalmas tolvajtanya. Én már évekkel ezelőtt figyelmeztettelek titeket. Az összeomlás után ingyen piaccá változott, ahol a legbrutálisabb játékosok bármit elvehettek, amire

csak kedvük támadt.

Ezzel Szajed nem tudott vitatkozni.

- Akkor most mit tegyünk?

- Azt mondtad, hogy az orosz pénteken érkezik?

- Igen.

- Helyes. Szervezünk egy kis árverést.

Ez a szó felébresztette Radihot.

- Miféle árverést?

- Olyat, ahol a legmagasabbat licitálónak eladjuk az amerikai kémeket.

- Milyen licitálókra gondol? - kérdezte Szajed.

- Ne aggódj - intette Mugnija. - Csak intézd el, hogy az orosz megérkezzen. A többi az én dolgom.

- És mi lesz Damaszkusszal? Jelentenem kell az, eltűnt pénzt-

Mugnija a fejét csóválta.

- Még várj vele. Adj néhány napot. Utána értesítheted őket.

54. fejezet

Rapp a verandáról kémlelte a környéket a forró délutáni napsütésben. A hegyre kígyózó út olyan keskeny volt, hogy egy autó is alig fért el rajta. Körülbelül százméternyire lefelé egy Toyota kisteherautó állta el az út végét. Az alacsony dombon álló lapos tetős házakon mindenfelé szárítókötelek voltak kifeszítve, rajtuk ingek és nadrágok lengtek a szellős időben. Alatta az apró udvaron három jármű állt, egymástól úgy egyméternyire. Három méter magas fal tetején szögesdrót gyűrű húzódott végig. Jobbra nézve egy halomnyi üvegszálból készült ládát pillantott meg, oldalukon számsorokból és betűkből álló jelzéseket írtak, amiket néhány kivétellel Rapp nem tudott megfejteni.

A ládák több M72 LAW típusú tankelhárító fegyvert rejtettek. Mellettük egy falhoz támasztott M203-as gránátvető és a hozzá való lövedékkel teli ládák álltak. Fölötte egy kézzel rajzolt térkép lógott a falhoz rögzítve, amely az egy kilométeres körzetben lévő tereptárgyak közti távolságokat és szintkülönbségeket jelölte. Miközben Rapp megpróbált rájönni, hogy mit

keres ott az a rengeteg holmi, meghallotta annak az embernek a hangját, aki előző éjjel kivitte a védett házból.

- Mi csak elnöki páholynak hívjuk.. Már nem igazán szolgálja ezt a funkciót, de a háború derekán kiültünk ide, és figyeltük az eseményeket.

Rapp megfordult, és megpillantotta a dobozos Coca-Colát szűrőszigetítő Rob Ridleyt.

- Elnöki páholy?

Ridley az erkély széléhez lépett, ujjával északra mutatott az óceán felé, és lassan dél felé húzta a kezét.

- Látja azt az észak-dél irányban húzódó hatalmas, ronda sávot?

- Igen.

- Az a híres zöld zóna. Itt ücsörögtünk, és néztük a harcokat, mint valami futballmeccset. Ezért hívtuk elnöki páholynak.

Rapp az amerikai hadsereg jelzéseivel ellátott ládákra mutatott.

- Nekem úgy tűnik, hogy mást is csináltak itt.

- Az a cucc az önvédelem miatt van itt, bár megfordult már itt egy-két mesterlövész is. Mesterlövészek... a háború meg nem írt szereplői. Ők okozták a legtöbb kárt. Hamar rájöttünk, amikor közelebb jöttek- - Ridley felmutatott a kiugró részre - Naponta lövöldöztek erre. Eleinte homokzsákokat halmoztunk fel, aztán amikor egyikünket kilőtték, beszóltunk, hogy küldjenek pár „szakembert” Fort Braggból. Eltelt öt nap, és beállítottak ketten. Ridley a térképre mutatott. - Ezt ők rakták össze. Hat nap múlva harmincegy feljegyzett áldozatuk volt, és ez nagyjából meg is oldotta a problémát. Olyan volt, mintha a Terminátor jött volna. – Ez titkos információ, úgyhogy ne nagyon kürtölje tele a környéket.

- Mióta állomásozunk itt?

- Erről Stant kéne megkérdeznie. Én még a tengerészgyalogosoknál voltam, amikor a barakkjainkat felrobbantod. Ridley dél felé mutatott - Épp ott. 1988-ban érkeztem. Akkor kezdtek forgolódni errefelé a mesterlövészcsapatok, imádták a melót. AZ első ötvenmilliméteres Barrettet is itt próbálták ki először élesben az elitalakulatok. Az egyikük kétezer méterről leszedett egy fickót vele.

- Az több mint másfél mérföld.

- Egy egész három, meg egy kis apró. Ridley tekintetni zöld a zónát pásztázta. - Ezek a mesterlövészek különös fajta. Csendes maguknak való fiúk. De akkor iszonyatosan berúgtak örömeikben, meztelenül rohángáltak fel-alá. Gondolhatja... A kétezer méter, az elég ritka találat. Akárhogy is, 1985 óta vagyunk itt.

- Azt hittem, kivonultunk.

- A CIA sosem vonul ki... legalábbis ritkán. A francba is, elvégre ez a kis helyőrség

akadályozta meg, hogy ez az egész komplett tragédiává váljon. Pontosan ismertük Damaszkuszi terveit. Utánpótlást szállító konvojokat robbantottunk fel, leszedtünk pár idiótát, akik túl messzire merészkedtek a nyájuktól. Megtanítottuk a fiúkat a közvetett tűz használatára. A másik oldalon is jól tudták, hogy itt vagyunk. Ezért küldték ránk azokat az orvlövészeket.

- Szóval ez itt a hadállás?

- Már egy éve nem - csóválta a fejét Ridley. - A dolgok elcsendesedtek erre felé. - Pontosan mit dolgozik a CIA-nak?

- Megfordulok erre-arra. Hívhat, mondjuk ingázónak.

Rappnek fogalma sem volt, Ridley mit értett ezalatt, és sejtette, hogy többet nem fog tudni kihúzni belőle. Elengedett egy ásítást. A napi ritmusa teljesen felborult. A fejvesztett menekülésük óta Ridley segített neki helyre tenni a kirakós néhány darabját a fejében. A baj az volt, hogy Hurley és Richards elrablásának nyilvánvaló tényén kívül, nem sok részletet tudott. Rapp megpróbálta megtudni tőle, hogy mit tesz a CIA kiszabadításuk érdekében. Ridley azonban nem kecsegtetett sok jóval. A központ küld majd egy hatfős különleges egységet és próbálnak összegyűjteni mindenféle hírszerzési információt, ami segíthet a foglyok kiszabadulását.

Ridley éjjel utána dolgozott a forrásokon, de az információi eléggé ellentmondónak bizonyultak. Végül hajnali négykor aludni küldte Rappet. Előtte még megjegyezte, hogy több hasonló mentőakciót csinált már végig, és ezek az ügyek mindig nehézkesen mennek, főleg az első pár napban. Rapp képtelen volt aludni. Egyfolytában azokon a borzalmakon járt az esze, amiket Hurley-nek és Richardsnak valószínűleg épp azokban az órákban is át kellett élniük. Kiképzése részeként egyszer két napot töltött székhez kötözve. Szabálytalan időközönként különböző emberek jelentek meg a szobájában, és szó nélkül megverték. Olyan is volt, hogy egy autó akkumulátorából kifeszültségű áramot vezettek keresztül rajta. Nem volt olyan eleme a kiképzés ezen részének, amit akár csak egy pillanatig is élvezett volna - és ezek után Hurley közölte vele, hogy mindez csak halvány másolata annak, amit egy jól képzett vagy szadista kihallgató karmaiban kellene kiállnia. Napkelte lett, mire elaludt. - Nézze, tudom, min megy most keresztül.

Rapp a szeme sarkából végigmérte. Ridley néhány centivel alacsonyabb és jó tíz évvel idősebb volt nála. Nem tudta eldönteni, hogy a fickó alapvetően optimista vagy pesszimista típus volt-e. Úgy tűnt, valahol a kettő között ingázott. - Hat éve ismerem Stant. Higgye el, bármit megtennék, hogy megmentsem. De mielőtt akár egy ujjunkat is mozdítanánk, szükségünk van megbízható információkra. Ha valaki még a kiképzésekor megkérte volna, hogy segítsen Stant kiszabadítani, habozás nélkül kiröhögte volna az illetőt. Mostanra viszont megváltozott a helyzet - Van ötlete, merre lehetnek?

Ridley észak felé mutatott.

- Annak a csúnya hasadéknak a túloldalán. A vadnyugaton.

- Volt már valaha arrafelé?

- Ridley idegesen nevetni kezdett.

- Amikor csak tehetem, elkerülöm.

- Tehát igen.

- Néhanapján. Mostanra már közel sem olyan durva, mint amikor még igazán szaros volt a palacsinta. - Rapp arcát fürkészte, igyekezett kitalálni mire gondol a másik. - Egy magafajtanak még mindig elég kemény terep.

Rapp bólintott, bár nem igazán figyelt oda.

- Nyilván nem lenne nagy ötlet odasétálni, és kérdéseket feltenni.

- Annál nagyobb hülyeséget nem is csinálhatna haver. - Ridley látta, hogy a társa gondolatai máshol járnak. Kinyújtotta a kezét és megragadta Rapp karját. - Voltam abban a kis tóparti házban Dél-Virginiában. Láttam, hogyan bánik Stan a nagyfiúkkal: láttam, ahogy bedarálja, és apró darabokban köpi ki őket. Ezért azt hiszem, ha maga megfelelt az elvárásainak, tudhat valamit. Igazam van?

Rapp Ridley kezét nézte, amíg az el nem engedte őt.

- Mit akar ezzel mondani?

- Nem érdekel, mennyire jó. Öngyilkosságot követne el azzal, ha betenné a lábát a rezervátumba. És a végén három ember után kutathatnánk kettő helyett.

- Nos... nem erősségem a malmozás. Ezért jobban teszi, ha minél hamarabb előjön egy tervvel.

Három dudaszóra lettek figyelmesek. Mindketten a hegy lába felé néztek, ahonnan egy három autóból álló konvoj épp akkor ért az úttorlaszhoz.

- Végre - mondta Ridley.

- Kik ezek?

- Egy helyi, aki többet tud erről a koszfészekről, mint bárki más.

55. fejezet

Moszkva, Oroszország

Svetsz aggódva nézett az órájára. Már több mint egy órája rostokoltak ott, és minden újabb eltelt másodperc csak fokozta szorongását. Először is nem volt oda azért, hogy Primakov igazgató várójában kell ücsörögnie a titkosszolgálati főhadiszállás legfelső emeletén. Az ilyen magasságok próbára teszik az ember idegeit, ráadásul az elmúlt napok eseményeinek tükrében Svetsz amiatt is aggódhatott, nehogy bilincsbe verve kelljen elhagynia az épületet. Svetsz nem hitte, hogy Primakov tud az eltűnt pénzről vagy a többi baklövésorozatról. A titkosszolgálat fedett szerv volt, több ezer művelet fűződött hozzá, Ivanovot pedig mindenki vakmerő embernek tartotta, aki tudta, mikor kell kegyetlennek lenni, és mikor ér el többet egy baráti mosollyal. Mindez épp elég lett volna a Sztálin hangulatváltozásaitól a Szovjetunió bukásáig eltelt időben. Most azonban már nem volt ebben olyan biztos.

A szép új világ elérkezett. A pénzek lenyúlása nemzeti sporttá vált. Oligarchák tűntek fel a decentralizáció hullámain. Akadtak azonban problémák is. A nép egyre dühöttebben figyelte a

határtalan mohóságot és a mindent elárasztó korrupciót, márpedig ha volt valami, amitől minden moszkovita még egy Sztálin-féle zsarnoknál is jobban tartott, az a csöcselék haragja volt. A csöcselék olyasmi volt, mint valami ókori istenség: rendszeres áldozatokat követelt. Tudták ezt a legfelsőbb szinteken is, ezért - hogy kielégítsék a plebszet, és távol tartsák az utcáról a hordákat - időnként kerestek pár embert, akinek a hulláját odavethették nekik koncnak. Néhány nyilvános kivégzés csodákat tud tenni a csürhe megnyugtatója érdekében.

Svetsznek volt egy terve. Előző délután leeröltetett némi rendes ételt Ivanov torkán, majd nekilátott, hogy felvázolja a stratégiát. Elsősorban arra építettek, hogy Primakov nem bízott az iszlám Dzsihád- ban és annak leányszervezeteiben. Az eltűnt pénzt aranytálcán kínálhatnák nekik, a halott bankár fejével együtt. Ivanov ördögi fantáziája működésbe lendült, és beléhasított a felismerés, hogy

akár Hamdi Sarif meggyilkolását is ráverhetné a terroristákra. Svetsz nem volt túlzottan oda az ötletért. Ő már az új nemzedékhez tartozott, míg Ivanov egyike volt a régi motorosoknak, akiknek a mottója az volt: ha már hazudsz, hazudj minél nagyobb.

A gondot csak ez az ügynök jelentette, akit a palesztinok felkínáltak. A CIA-s forrásaik megerősítették, hogy John Cummins valóban létező személy, és Damaszkuszba vezénylése előtt Moszkvában tevékenykedett. Ha Ivanov, egy ilyen figurát le tudna szállítani, Primakov minden bizonnyal hajlandó lenne elfelejteni az ellopott pénzt. Kérdés volt persze, hogy miből fizessék ki a palesztinokat. A legjobb az lenne, ha Ivanov rá tudná venni Primakovot, hogy ő fedezze a tranzakció lebonyolításának költségeit.

Ezen a reggelen aztán Szajed telefonált, és a dolog nagyságrendekkel érdekesebbé vált. Szajed arról magyarázott, hogy ejtettek további két amerikait, akiket azért küldtek hozzájuk, hogy megpróbálják Cummins ügynököt kivásárolni tőlük. A két fogoly egyike csak mezítlábas gyalog, a másik viszont óriási fogásnak bizonyult. Szajed azonban nem volt hajlandó továbbiakét elárulni csak annyit közölt, hogy a részleteket személyesen mondja el, amint az oroszok megérkeznek Bejrutba. Dorfmanról és a meglovasított pénzről egy szó sem esett.

Szajed makacs hallgatása a pénzt illetően Ivanovot arra készítette, hogy átgondolja a helyzetet. Mi van, ha az Iszlám Dzsihád és a Fatah többé már nem tart tőle? Vagy ha azt hiszik, hogy Oroszország túlzottan szervezetlen ahhoz, hogy odafigyeljen? Az évek során rengeteg összetűzés volt a különböző palesztin csoportok között, és ezekből Szajed húzta a legnagyobb hasznot, miután minden oldalt végigházt eladó fegyvereivel. És ha az a gazember Mugnija elhatározta, hogy elveszi, amit akar? Hogy megöli Dorfmant lenyúlja a pénzt, és pozícióját megerősítve beint Ivanovnak?

Erre a gondolatra Ivanov már nyúlt volna a vodkáért, de Svetsz leállította. Alig egy órán belül jelenése van Primakovnál, józannak kellett maradnia. A probléma Svetsz számára is derengeni kezdett. Végére is mi másért nem hozta szóba Szajed az eltűnt pénzt? Ha az ő pénze vált volna köddé, csak feltett volna néhány kérdést. Hallgatásának egyetlen ésszerű magyarázata lehetett, mégpedig az, hogy ők fűjták meg a pénzt, és arra várnak, hogy Ivanov hozza fel a témát. Ivanovnak azt kellett feltételeznie, hogy a Dorfmantól származó információk az utolsó szálig náluk vannak. Beleértve a számlaszámokat és azt, hogy Ivanov milliókat húzott le a saját kormányától a fegyverügyleteken, miközben Szajednek eljátszotta a közvetítőt. Ha csupán ez az

egyetlen mozzanat kiderül, már az is a fejébe kerülhet. Ivanov keze meg volt kötve, legalábbis egyelőre. Ahogy Svetsz javasolta, most már végigjátssza a trükköt. Elmegy Bejrútba, belenéz a hazug disznók szemébe, és megkérdezi tőlük, hová lett a pénz. Visz magával megfelelő díszkíséretet, mutat némi erőt, hogy ezek kétszer is meggondolják, ha legközelebb tőle akarnak lopni.

Ivanovnak tetszett ez a megoldás. Mielőtt belépett volna Primakov irodájába, odaszólt Svetsznek, hogy kint várjon rá. Svetsz túl jól ismerte a főnökét ahhoz, hogy ne tarthassa másnak, mint egy kétszínű kígyónak. Miközben idegesen figyelte az idő múlását, rájött, mire készül Ivanov. Ezekben a percekben főnöke odabent épp azon van, hogy ráhúzza a vizes lepedőt. Valószínűleg már utasított valakit, hogy nyomokat hamisítson, amikkel összeköthetővé válik Dorfmannal. Aztán amikor a bili tényleg kiborul, Ivanov elegánsan félreállhat, és végignézheti, ahogy a nyilvánvalóan alkalmatlan Svetsz elviszi helyette a balhét. Svetsz nem tudta eldönteni, kire dühösebb: Ivanovra vagy saját magára, amiért az egész nem esett le neki előbb. Ott kellett volna hagynia az ágyban, és be kellett volna mennie Primakovhoz szerencsét próbálni.

Az ajtó végre kinyílt, és Ivanov rezzenéstelen arc kifejezéssel lépett ki rajta. Egyenletes léptekkel a lifthez indult, és amikor elhaladt az embere mellett, ujjával csettintett neki, hogy kövesse. Svetsz felugrott begombolta az öltönyét, és Ivanov után sietett.

A liftben Svetsz Ivanovhoz fordult.

- Nos?

- Rendből volt. Megértette, mit kell tenni.

Svetsz újabb kérdésbe akart belekezdeni, de Ivanov kurta fejmozdulatából megértette, hogy ez nem a megfelelő hely a beszélgetésre. Egy perccel később beléptek Ivanov irodájába, az S Főcsoport- főnökség feje pedig egyenesen a vodkásüveghez ment. Svetsz ezúttal nem próbálta megállítani. A délután derekán jártak, és már az is hőstettnek számított, hogy eddig sikerült józanul tartania főnökét. Türelmesen várt, amíg Ivanov lehajtott néhány kupicát.

Amikor Ivanov már elég nyugodtnak tűnt, Svetsz megszólalt.

- Mit mondott?

Ivanov a nyakkendőjével babrált.

- Oszlja a véleményünket. Tisztában van ezeknek a palesztin majmoknak a valódi jellemével.

Svetsz hozzászólt már főnöke rasszista kirohanásaihoz, ezért megjegyzését elengedte a füle mellett. Azt is tudta, hogy Ivanov alapvetően hajlamos a paranoiára, ma pedig különösen. Nyilván attól tartott, hogy lehallgatják az irodát.

- Jó, és mi a terv?

- Holnap reggel indulunk.

- Egyedül? - Svetsz őszintén megrémült.

- Nem - felelte Ivanov hatalmas vigyorral. Az igazgató úr igen nagylelkű volt. Küld velünk néhány különleges katonát. Az egyik kiváló Vümpel-egységet.

Svetsz nem tudta eldönteni, hogy örüljön-e vagy sem. A Vümpel egységeinek többek között a gyilkosság és a szabotázs volt a szakterülete.

- De miért őket?

- Mert készpénzt is viszünk.

- Mennyit?

Ivanov elmosolyodott, és feltartotta öt ujját.

- Komolyan? - Svetsz arcára leplezetlen meglepetés ült ki.

- Ne izgasd magad annyira. A pénz nyilván hamis lesz, Valószínűleg épp e pillanatokban nyomják a bankókat.

Svetsz már hallott pletykákat régi KGB-s pénznyomdákról, amelyek igény szerint állítottak elő frankot, német márkát, fontot és dollárt. - Mennyire lesznek élethűek?

- Ha az amerikaiak nem szúrják ki, gondolod, majd pont a palesztinok fogják?

Svetsznek voltak kétségei, de bólintott.

- Ne vágj már olyan aggodalmaskodó pofát - Ivanov átkarolta Svetsz vállát - Megmondtam neki, milyen jó hasznodat veszem. Egész biztos vagyok benne, hogy méltó előléptetés vár majd rád, amint visszaértünk a rejtélyes amerikaiakkal.

Svetsz mosolygott, bár nemigen volt hozzá kedve. Igazság szerint sokkal esélyesebbnek gondolta azt a verziót, hogy a kaland végén egy mocskos, sötét cella vár majd rá.

56. fejezet

Bejrút, Libanon

Ridley úgy tartotta, hogy nagyfokú hozzá nem értésről árulkodik, ha egy ügynök fedett házban találkozik az informátorával. Ez az eset nagyon kézenfekvő okból kivétel volt az informátoré volt a ház. Levon Petrosian a börzsíne alapján északról származhatott, de mivel elég hosszú ideje élt a nap perzselte városban, bőre ráncossá vált, és azt a benyomást keltette, mintha

állandóan le lenne égve. A férfi ősz hajvonala majdnem a feje tetejéig visszahúzódott. Volt rajta vagy huszonöt felesleges kiló. Cigarettával a szája sarkában, kifulladásra lépett a házban négy fiatal, erőteljes testőrével körülvéve. Ketten közülük helyieknek tunktek, a másik kettő Petrosianhoz hasonlóan világos bőrszínű volt.

Petrosian Ridley-hez lépett, vállát megragadva két oldalról megcsókolta/, és egyenesen a szemébe nézve beszélni kezdett hozzá anélkül, hogy elengedte volna. Rezzenéstelen arccal beszélt még csak nem is pislogott. Csupán az ajkai mozogtak. Az erőteljes, egyoldalú belépő után az örmény újra megölelte Ridley-t és apró szemeit Rapp felé fordította. Miután eleresztette, Rappre bökött

- Ő lenne az?

Ridley bólintott.

Petrosian végigmérté Rappet, majd kijelentette:

- Muszáj kezet ráznom magával.

Az erős orosz akcentust leszámítva a férfi tökéletesen beszélt angolul. Rapp egyetlen jó okot sem talált miért akarna kezet fogni vele ez a fickó, de azért udvariasan előrenyújtotta jobb kezét.

Olyan halk hangon, hogy csak ők ketten hallhatták, Petrosian így szólt:

- Idestova húsz éve gyűlölöm ezt a Hamdi Sarif nevű török disznót. Hálás vagyok érte, hogy golyót röpített a fickó fekete szívébe. Amikor meghallottam, hogy meghalt örömben elsírtam magam.

Rapp pulzusa némileg megemelkedett. Honnan a pokolból tudja ez a fickó, hogy ő ölte meg Sarifot? Fejét kissé balra döntve Ridley tekintetét kereste. A férfi sajnálkozóan vállat vont. Ennyit a diszkrécióról.

- Nagyon sajnálom, ami Bill-lel történt.

Rappnek emlékeztetnie kellett magát, hogy ezek az emberek Stan Hurley-t Bill Sherman néven ismerték.

- Köszönöm. Talált olyan információt, ami a segítségünkre lehet?

Petrosian arckifejezése arról árulkodott, hogy nem volt teljesen megelégedve magával.

- Nem biztos, hogy segít, de hátha. Megtudtam, hogy barátunkat a rendőrség vitte el a szállodája elől ma reggel. Méghozzá személyesen az a szemét rendőrfőnök, Gabir Haddad.

- Haddad nem rossz ember - szólt közbe Ridley Rapp kedvéért -, csak rendkívül korrupt. Időnként nekünk is dolgozik.

- Dolgozik az bárkinek, aki rendesen megfizeti - válaszolta Petrosian.
- Levon, iszik valamit?
- Köszönöm, nem. A gyomrom ma nyugtalankodik.
- Erre a Haddadra visszatérve - mondta Rapp -, ki adott neki parancsot?
- Majdnem biztos vagyok benne, hogy az önök barátai az iszlám Dzsihádból, de később többet fogok tudni. Ma este Haddaddal vacsorázom.
- Az ő ötlete volt vagy az öné? - érdeklődött Ridley.
- Az övé... Úgy érzi, hogy megsértett engem, és persze igaza is van. Tudnia kellett, hogy nem jöhet az én területemre, és viheti el csak úgy a barátaimat. Nem ártott volna, ha szólnak, hogy Bill jönni fog. Akkor ezt az egészet elkerülhettük volna.
- Tudom... már mondtam, hogy sajnálom. Mára tervezett látogatást önnél, és nem akarta, hogy mindenki értesüljön a visszatéréséről.
- És mi lett a vége?
- Tudom... Csak legyen óvatos Haddaddal. Nem engedhetjük meg magunknak, hogy elveszítsük magát.
- Én mindig óvatos vagyok. Én választottam az éttermet, és gondoskodni fogok megfelelő útzárról is. Higgyen nekem... neki sokkal több oka lesz az idegeskedésre.
- Éppen ez aggaszt. Mi van, ha túlzottan kétségbe van esve?
- Ő mindig is kétségbeesett ember volt. Tisztában van azzal, hogy ma reggel hibát követett el. Biztos, hogy remegő térdekkel érkezik a találkozóra, én pedig ezt felhasználva az utolsó morzsáig kiszedek belőle minden információt.
- Van ötlete hová vihették Billt? - kérdezte Rapp.
- Ez itt a nagy kérdés, nem igaz? Vajon hová vihették? - Petrosian átszoszog a kőpadlón, és kiment a verandára. - Bejrut nem egy kicsi város. Persze nem olyan, mint a maguk New Yorkja vagy Chicagója, de azért éppen elég nagy. Arra rájöttek már, hogyan találták meg egyáltalán?
- Nem mondta Ridley. A gépe tegnap este valamivel kilenc után szállt le. Ennél többet nem tudunk.
- Beszéltem az emberekkel a szállodában, és elégedetten vettem tudomásul, hogy senki nem ismerte fel. Valaki biztosan a reptéren szúrta ki. Valaki a régi szép időkben. Bizonyos

körökre elég mély benyomást gyakorolt. És itt ezek a palesztin patkányok végzik a piszkos munkát a poggyásrakodástól a gépek tankolásáig. Az egészet úgy kezelik, mintha a saját kis szemétdombjuk lenne - mondta megvetően Petrosian. - Keringenek olyan pletykák, hogy a taxisofőrök közül néhányan érintettek egy emberrabló-hálózatban.

- Ezeknek lehet valami közük Haddadhoz? - kérdezte Ridley.

- Nem - felelte Petrosian, és a korláton át a lent parkoló autókra pöccintett egy hosszú hamucsíkot a cigarettájáról. - Ez sokkal felsőbb körök műve lehet. A tippem az, hogy ugyanazok, akik az önök másik emberét is elrabolták... akit mindenki csak Sasként ismer. Így nevezik, ugye?

- Igen. Az Iszlám Dzsihádra gondol?

- Talált... Némi külső segítséggel, persze.

- Még valami?

- Apróságok - Petrosian szünetet tartott, és egy pillanatra beharapta az ajkát - Hallottak erről a balhéről a Mártírok terén?

- Valamit hallottam róla tegnap, de nem sokat

- Elég furcsa - mondta Petrosian, és tekintetével a messzeséget kémlelte.

- Ezt hogy érti? - kérdezte Rapp.

Ridley észak felé mutatott.

- Kövesse annak a zöld zónának a vonalát a tengerig. Egy sarokra a tengerpart előtt nyílt területet lát, az a Mártírok tere.

- A háború előtt lenyűgöző hely volt. Teli étellel - mondta szomorúan Petrosian.

- Azután a háború legkeményebb ütközetei folytak ott – tett hozzá Ridley. - Mostanra csak az épületek szétlőtt váza maradt meg.

- Most, hogy tart a tűzszünet, egyes csoportoknak eszükbe jutott, hogy földet raboljanak, amíg még lehet. Először a maroniták kapcsoltak, ők a hét elején kezdtek tanyát verni az épületekben a tér keleti oldalán. Amikor ennek a muszlimok hírért vették, elkezdték beköltöztetni az embereiket a nyugati oldalra.

Rapp megnézte magának a földdarabot. Úgy saccolta, nagyjából három kilométerre lehet.

- Ezek szerint összecsapás készülődik?

- Egy részem azt kívánja, bárcsak még mindig egymást ölnék. Akkor mi, többiek visszamehetnénk oda, ahonnan jöttünk, és úgy folytathatnánk, mintha ez az egész balhé meg sem

történt volna. De ennél jobb válaszom nincs. Jó lenne, ha megmaradna a béke.

- És ez a helyzet a Mártírok terén mennyiben függ össze a mi problémánkkal?

- Talán semennyiben. Ugyanakkor a munkaerő érzékeny kérdés.

- Munkaerő? - kérdezte, Rapp értetlenkedve.

- Ezek a csoportosulások hasonlóak bármely más szervezethez. Korlátozott forrásaik vannak. Szemetet kell gyűjteniük, be kell szedni az adókat, őrködniük kell a barikádjaikon, és meg kell büntetni, aki rosszul viselkedik... A lista végtelen. A lényeg, hogy ha meg akarják tartani állásaikat a tér nyugati oldalán, más helyeken: szükség képpen meggyengülnek.

Rapp eltűnődött, hogyan fordíthatná saját előnyükre ezt a helyzetet. Ahogy a nap a délutáni égboltot szántotta, hirtelen olyan érzése támadt, hogy kihagynak egy lehetőséget. Határozott cselekvésre van szükség a lehető leghamarabb, különben Richards és Hurley Bill Buckley sorsára jut.

57. fejezet

Hurley elvesztette az időérzékét. A körömtépkedős epizód után lekapcsolták a lámpát, bezárták az ajtót, és otthagyták, jegyedül a szobában. Egy széken ült. Karját ragasztószalaggal a szék karfájához kötözték, lábát pedig a két elülső széklábhoz. Mellkasát és vállát szintén; a székekhez kötözték. A sok ezüstszerű szalagtól úgy nézett ki, mint egy múmia. Az első néhány órát azzal töltötte, hogy megpróbálta rendszerbe szedni mindazt, amit látott, hallott és mondott. Abu Radih épp úgy nézett ki, ahogy elképzelte, vékony bőrű, ideges gyerek egy férfi testében. Egy kis szerencsével képes lesz addig provokálni a fickót, amíg az elteszi őt láb alól. Ez lett az elsődleges cél. Addig dühíteni Radihot, amíg az elveszti a fejét, és a többiek parancsát megtagadva támadásba lendül. Saját halálán töprengve aludt el. Milyen nagyszerű halál lenne, ha ezt el tudná intézni. Egy szabad embert győzne le az akaratával. Megfelelő lelki fájdalmat okozva elérhetné, hogy Radih olyat tegyen, amiről tudja, hogy helytelen.

A gondolat vigyort csalt duzzadt ajkaira, majd fejét mellkasára ejtette, és álomba merült. Valamivel később ébredt fel. Talán egy óra telt el... vagy három, vagy egy fél nap, nem számított. A szobában förtelmes bűz terjengett, de még mindig elviselhetőbb volt, mint a csuklya. Vízelnie kellett, így aztán elengedte magát, és hagyta, hogy a húgy a szék ülőkéjéről a betonpadlóra csurogjon. Ez segített kissé ellazulnia, az ujjai viszont lüktetni kezdtek. Istenhez kezdett fohászkodni, hogy elterelje a figyelmét a fájdalomról.

Ami szentté válásának esélyeit illeti, Hurley-nek nem voltak illúziói. Tisztában volt vele, hová kerül, ha véget ér a dal. Igen, hitt a fickóban a magasban és a másokban is, aki az alagsorban már feni rá a vasvilláját. Elég sok durva szarságot látott ahhoz, hogy egy pillanatra elgondolkodjon rajta, hogy talán nincs jó és gonosz is a világban. Hogy ő az egyenlet melyik oldalán állt? Nos, ez elég bonyolult kérdés volt. Az egyik kedvenc aforizmája az volt, amelyikben cserkészeket küldtek a rossz fiúk után. A jó embereknek szükségük volt a Hurley-hez hasonló

fickókra, még ha ezt nem is volt kényelmes beismerni. Isten talán megszállja őket. Vagy lehet, hogy mégsem..

Hurley lehajtotta a fejét, és feloldozást kért minden emberért, akit az évek során esetleg ártatlanul ölt meg, de ennél messzebbre nem ment. A seggfejekért nem kért bocsánatot. Megint elaludt. Egy üvöltő férfi hangjára riadt fel. Rögtön tudta, hogy Richards volt az. Hurley csak elképzelni tudta, mit csinálhatnak vele. A sikolyok hullámként törtek fel, és úgy haltak el, mint ahogy a hullámtaréj törik meg a sziklának csapódva. A szabályos ritmusból egyszerre rájött, mi történhet Richardsszal. Árammal sokkolták, anélkül hogy kérdése pazarolták volna az idejüket. A végkimerülésig ki akarták fárasztani. Hurley-nek hallgatnia kellett egy embere szenvedését, és ez volt a legnehezebb az egészben.

Újra lehajtotta a fejét, és elég erőért fohászkodott Istenhez, hogy megölhesse ezeket az embereket. Ez a ciklus négyszer vagy ötször ismétlődött meg. Hurley próbálta elkerülni, hogy az idő múlásával mániakussá váljon. Ébren töltött idejében igyekezett a rá váró megpróbáltatásokra felkészíteni magát. A nyomasztó lehetőségek tárháza végtelennek tűnt, de az egyik forgatókönyv különösen borzasztó volt. És amikor végül kinyílt az ajtó, úgy tűnt, fogvatartói olvasnák a gondolataiban.

Egy ember jött be. Bedugta a lámpa csatlakozóját, ő pedig a folyosón meglátta a vérző és elcsigázott Richardsot. Mellette ketten álltak, és támasztották a testét, hogy állva maradjon. Kezei ragasztószalaggal voltak összekötve a teste előtt. A mellkasán éktelenkedő vörös foltokból Hurley megbizonyosodhatott arról, jól tippelt az imént. De láthatóan nem csak árammal kínozták: arcán üténymok és duzzanatok voltak. Az egyik szeme be volt csukva.

Szajed lépett a szobába, őt követte az egyik embere, kezében egy hasonló székkal, mint amilyenén Hurley ült. Szajed megmutatta a fickónak, hogy hová tegye a széket, és így szólt Hurley-hez:

- Nos, hogy vagyunk ma?

- Remekül! - kiáltott Hurley elragadtatva. - Maguk tényleg mindent elkövetnek, hogy a vendég otthon érezze magát.

- Hát persze - vigyorgott Szajed. - Biztos vagyok benne, hogy fordított helyzetben maga is hasonló vendégszeretetben részesítene engem.

- Sőt még jobban igyekeznék - válaszolt Hurley, és megvillantotta az újonnan szerzett részt a fogai között - Bennünk már csak túlteng a versenyszellem. Ha mi is egész nap lepedőben terelgetnénk az asszonyainkat és felrobbantgatnánk magunkat, sose juttattunk volna embert a Holdra.

- Mindannyian tudjuk, hogy azt csak hamisították.

- Hát hogyne - mondta Hurley beleegyezően, miközben látta, hogy Richardsot letették a másik székre. Az egyik terrorista előhúzott egy kést, és levágta Richards kezéről a szalagot. Hurley nézte a kést, és arabul ezt kérdezte: - Hol késik Radih haverom? Valamelyiküket leszopta

már az anyja? - Ezután lenyűgöző monológba kezdett, melyben igen plasztikusan leírt néhányat Radih anyjának szextrükkjei és mutatványai közül, amelyeket Hurley-n hajtott végre még a régi szép időkben.

Szajed sosem vallotta volna be, de ennek az amerikainak osztályon felüli fantáziája volt, és ezt mesteri módon volt képes szavakba önteni. Sőt a leírások annyira élethűnek hangzottak, hogy egy pillanatra még el is eltűnődött, vajon az előadásnak van-e némi igazság- tartalma.

Hurley látta az örök bizonytalan tekintetét.

- Maguk ketten tényleg nem tudták, hogy Radih anyja kurva? Alkalomadtán majd próbálják fel, érdemes. Bár kicsit öregszik, már nem olyan szűk az a keresztmetszet, ha értik, mire gondolok - Hurley rájuk kacsintott, mintha csak egy pohár sör mellett ugratná őket.

- Ennyi elég ebből - szólt közbe Szajed. Utasította az embereit, hogy kötözzék a székhöz Richards kezét. Amikor végeztek, Szajed kiküldte őket azzal, hogy odakint várakozzanak.

Hurley rájuk vigyorgott, és várt, amíg az ajtóhoz érnek, majd felkiáltott:

- El ne felejtsek Radihot megkérdezni az anyjáról! A legképzettebb picsa, akivel valaha is dolgom volt.

Az ajtó egy kattanással bezáródott Szajed csípőre tette a kezét, és dühösen sóhajtott.

- Nem viccelek - mondta Hurley, és együtt érző bólogatással támogatta meg szavait - Az a nő egy igazi szexgép. Neki kellett volna fizetnie.

A parancs szerint Szajednek el kellett volna engednie a füle mellett Hurley megjegyzéseit, de úgy érezte, valamit válaszolnia kell.

- Maga igen érdekes ember, Mr. Sherman. Fogadok, hogy nagyon bizonytalan önmagában.

- Miért mondja ezt, ezredes?

- Mert annyira nyilvánvaló. Tényleg elmondjam?

- Hát, nem ártana, hacsak nem gondolja, hogy utolsó találkozásunk óta gondolatolvasó lettem.

- Maga attól fél, hogy nem fogja kibírni a módszereimet, ezért igyekszik annyira feldühíteni a kollégámat, hogy megölje magát.

Hurley zavarodottan bámult.

- Ezredes, maga túl sokat néz ki belőlem. Nem vágyok én olyan ravasz. Csak egy kanos fickó, aki egy rakás prosti lába között megfordult már. Akiknek egyike történetesen Radih anyja

volt.

Szajed csak nevetett.

- Maga rendkívüli egyéniség.

- Mit tegyek, hogy végre komolyan vegyenek engem! Egy csomó dologban talán hazudok, de Radih anyját illetően holt; komoly vagyok. És nem is szapulom a vén szatyrot, mert tényleg elképesztő, amit tud. Ráadásul ki hibáztatna egy asszonyt, aki csak megpróbál ételt tenni az asztalra? Talán maga?

Szajed gondolkodott egy percet, aztán csak rázta a fejét. Itt volt az ideje, hogy tisztázza a leosztást. Attolta a szobán a kis kocsiját és ellenőrizte a műszereket. Ezután feltört néhány fiola repülősót és a másik amerikai orra alá nyomta. Richards felhorkantott majd kinyitotta a szemét Szajed most visszafordult a mocskos szájú, idősebb fogolyhoz, és így szólt

- A barátja, Mr. Richards volt olyan kedves, és elárulta nekünk a nevét.

- Sosem hallottam róla.

- Igen... nos, lássuk csak, hátha kicsit meg tudja mozgatni az emlékezetét. A következőt fogjuk tenni. - Miközben beszélt, Szajed egy metszőollót vett a kezébe. - Felteszek magának egy kérdést. Ha megtagadja, a választ vagy hazudik, levágom a barátja egyik ujját.

- Fasza - Hurley, amennyire csak a szalagok engedték, kihúzta magát - Máris levághat egyet rajta, kezdje csak.

- Mr. Sherman, mi a valódi neve?

- Maga csak nyisszantson. Tőlem akár csuklóból is levághatja. Az igazán király lenne.

Richards addigra magához tért. A szeméből pánik sütött, mintha csak azt kérdezné: mi a franc történik itt?

- Ő már elárulta nekünk, én viszont magától is szeretném hallani.

- Rendben... William Tecumseh Sherman. Most örülünk? Mehetnénk végre haza?

- Sajnos nem. Ez nem az a név, amit a barátja mondott.

- Csak tudom már a saját nevemet.

- Utolsó esély. - Szajed a metszőolló pengéjét Richards bal kisujjának első ujjpercére szorította.

- William Tecumseh Sherman.

- Rossz válasz. - Ezzel Szajed összenyomta az olló két piros nyelét és egy gyors metszés után az ujjdarab a koszos padlóra esett Richards felüvöltött, és Szajed gyors mozdulattal megragadta Hurley kisujját az ollóval.

- Maga jön! - kiáltotta. Neve?

Hurley már elfordította a fejét mintha nem bírná végignézni az eseményeket. Megmozdította ajkait, és egy nevet motyogott.

- Hangosabban. Nem hallom, amit mond.

Hurley lassan visszafordította a fejét, előbb Szajed szemébe nézett, majd le a kisujjára. A távolság nagyjából megfelelő volt. Sírást színlelt, és újra kezdte a motyogást. Szajed lehajolt, bal fülét Hurley szája felé közelítette. Ekkor Hurley előrelendült, fejét jobbra döntve ráharapott a terrorista bal fülének felső harmadára, teljes erőből összeszorította a fogait, és visszarántotta a fejét.

Szajed felordított, ellökte magát, és kezét a vérző fülére tapasztotta. Odébb lépett és visszafordult a fogoly felé. A látvány borzalmas volt. Fülének egy darabja félig kilógott Bill Sherman szájából. Az örült amerikai vigyorogva bámult rá, és rágcsálni kezdte a füldarabot, mintha csak sült krumplit ropogatott volna.

58. fejezet

Rapp kinézett a városra. Már leszállt az éjszaka. A várost kettészelő, mindenki által csak „zöld zónaként” emlegetett demarkációs zóna innen egy széles, félelmetes folyó képét nyújtotta - egy hatalmas, éjsötét lepelét, ami két városrészt szakított el egymástól. Két háztömbnyire azonban mindenfelé az élet jeleit lehetett tapasztalni. Kivilágított lakóépületeket, hömpölygő utcai forgalmat, harsogó dudaszót és erőlködő autómotorok köhögését - egy átlagos város hangjait és fényeit. Ez az elszigetelt sáv azonban más volt. Az elmúlt órában Rapp csupán két autót látott a senki földjére merészkedni. A tűzszünetet szemmel láthatóan csak a szokásos recepttel sikerült elérni: az ellenséges csoportok elkülönítésével. Rapp nem láttál az észak felé húzódó keresztutcákat, és elképzelhetőnek tartotta, hogy több kocsí is megfordul errefelé, de annyi nem, amennyi a nyilvánvaló összképet megváltoztathatta volna. Ez a város szó szerint kettészakadt.

A probléma, ahogy Rapp látta, alapvetően földrajzi jellegű volt. Ő a város egyik felén volt, ők pedig - mármint Hurley és Richards - a másikon raboskodtak. Ahhoz, hogy kimentse őket, oda kellett mennie, márpedig Ridley világosan értésére adta, ez mennyig rossz ötlet lenne. A kiruccanás eredménye az lesz, hogy elfogják, megkínózzák, és végül megölik.

- Ezzel végső soron azt mondja, hogy Stant és Bobot először megkínózzák, aztán jégre teszik - jegyezte meg Rapp.

- Semmi ilyesmit nem mondtam.

- A francokat nem - válaszolt Rapp, és érezte, ahogy forni kezd benne a tehetetlen düh.

Ridley visszavágott.

- Tudom, hogy maga az új csodagyerek, ezért valószínűleg nehéz lesz ezt megértenie, de történik itt egy s más, amibe magát nem avatták be.

- Mint például?

- Ezek a dolgok bőven a maga fizetési besorolása fölött vannak, újonc - Ridley rájött, hogy túllőtt a célon, ezért sietve hozzátette - Nézze, nem én hozom a szabályokat Nekem is követnem kell bizonyos előírásokat Azt, hogy kivel mit oszthatok meg, a CIA központja határozza meg. Ha maga nincs a listán, semmit nem tehetek,

- Mint mondjuk Petrosian esetében, igaz? Lefogadom, hogy akkor is egyeztetett a központtal, mielőtt egy külföldinek elmondta, hogy én öltem meg Sarifot - Rapp látta, ahogy Ridley elfordítja a tekintetét - Maga hülyének néz engem? Nincs az az isten, hogy erre Irene-től engedélyt kapott volna!

Ridley sóhajtott.

- Értse meg, nekünk szükségünk van Petrosianra ebben az ügyben. Ez az ember nem bízik az idegenekben, hát muszáj volt némi morzsát dobnom neki, hogy a kedvében járjak. Jobban gyűlölte Sarifot, mint bárki mást ezen a bolygón. Még a polgárháború kitörése előtt mindketten fegyverrel kereskedtek, és megállapodtak abban, hogy a Fatahnak egyikük sem ad el. Petrosian itt élt, és attól félt, hogy ha a Fatah fegyverhez jut, csak még jobban elhúzódik a háború. Fél évvel a harcok kitörése után rájött, hogy Sarif az egyezséget felrúgva titokban mégis elkezdett fegyvert szállítani a palesztin szélsőségeseknek. Petrosiannak igaza lett. A háború tovább folyt, a város szinte elpusztult, és megöltek még néhány ezer embert, miközben Sarif óriási vagyona tett szert Petrosian esküt tett, hogy megöli őt, de Sarif többé nem tért vissza a városba.

- Remek... tehát maga a saját javára használta fel, amit tettem. Vagyis tartozik nekem. Jogom van tudni, mi a fene folyik itt. - Rapp látta, hogy Ridley legalábbis elgondolkodott, ezért rátett egy lapáttal. - Könnyen megtörténhetett volna, hogy engem gyűjtenek be. Tudni akarom, milyen terve van a központnak a kiszabadításukra.

- Több szálon indultak el. Üzenetek elfogása, nyomásgyakorlás, szívességeket kérnek itt-ott.

- Ez mégis mit akar jelenteni?

- Azt, hogy ez egy bonyolult helyzet. Ráadásul Stan, Bobby és maga hivatalosan nem is léteznek. Hogy a francba kéne ezt beadniuk a külügynél? - Fejhangra váltott, úgy folytatta. - Elnézést, van itt ez a két fickó, akik amúgy nem is léteznek, de elrabolták őket Bejrútban. Tudnának segíteni?

- Ez baromság.

- Baromság... mit ért ezalatt?

- Azt, hogy ez baromság. Ha maga és az okosok a CIA központjában azt hiszik, hogy a külügy a megoldás, akkor nekünk lőttek.

- Nem állítottam, hogy ők az egyetlen esélyünk. Azt mondtam csak, hogy a helyzet bonyolult. Egyébként is, mit tud maga az egésztől? Maga csak egy átkozott újonc.

- Egy újonc, akinek elég esze van ahhoz, hogy tudja, ez az egész baromság - kiáltotta Rapp. - Maga is tudja, hogy mi lenne a megoldás. Csak nem akarja kimondani, mert - Rapp Ridley felé bökött mutatóujjával - maguk nem elég tökösök ahhoz, hogy belevágjanak.

- Világosítson már fel, csodagyerek. Mi lenni az a megoldás?

- Azt csináljuk, amit az oroszok.

- Az oroszok? - gúnyolódott Ridley.

- Igen, még a nyolcvanas évek közepén. Amikor négy diplomatájukat elrabolták.

Ridley szemhéja összeszűkül.

- Honnan veszi ezt a sztorit?

- Stantól hallottam.

- Az isten szerelmére - morogta Ridley, és láthatóan nem volt boldog, amiért Hurley jártatta a száját.

- Valamilyik palesztin csoportosulás foglyul ejtett két diplomatát és két KGB-ügynököt. Mit tesz Isten, egyikük véletlenül épp a KGB bejrúti irodájának parancsnoka volt. Az oroszok megtudták hogy mi történt a parancsnokkal, miután elkapták, mégpedig onnan, hogy fizettek az irániaknak azokért az információkért, amit kiszedtek az oroszból. Érthető módon nem akarták, hogy a fedett akcióik nyilvánosságra kerüljenek, ezért odaküldtek egy különleges egységet pár szpecnazos nehézfiúval, akik szétcsaptak az emberrablók között.

Ridley a fejét rázta.

- Ez nem megoldás.

- Tényleg? Mivel maga láthatóan ismeri a történetét, árulja el, hogy végződött

- Nem - rázta meg a fejét Ridley.

- Egy meghalt, és hármát kihoztak - mondta Rapp. - És azóta hány orosz raboltak el?

Ridley vonakodva válaszolt.

- Nullát.

- Úgy van. Na és hány amerikait?

- Nem nullát - vont vállat Ridley.

- A tanulság?

- Hogy mi nem az oroszok vagyunk.

- Ez a válasza?

- Figyeljen ide... tudom, hogy dühös. Én is az vagyok, de higgye el, ez az ügy jóval túlmutat rajtunk. Egy csomó nagyon fontos ember azt akarja, hogy ez a tűzszünet tartós maradjon. Sosem hagynák, hogy lövöldözve megjelenjünk, ahogy az oroszok.

- A palesztinok viszont nyugodtan elrabolhatják az embereinket, igaz? - Rapp Ridley válaszát várta, de az nem akaródzott megérkezni. - Ahogy az imént mondtam-, ez egy baromság.

A párbeszéd óta három óra telt el, és a két férfi azóta egy szót sem váltott egymással. Rapp a dühét próbálta megszelídíteni: Nyugat-Bejrút térképét és a hírszerzés iratait böngészte, és igyekezett valami megoldást találni, nehogy ez a katasztrófa is úgy végződjön, mint az azt megelőző túsztárgyalások. Csak az nem láthatta az ügy végkimenetelét, aki szándékosan homokba akarta dugni a fejét, esetleg túl ostoba volt ahhoz, hogy összerakja a képet. A lila köd mögött Rappnek hirtelen derengeni kezdett, mindez hogyan érintheti a saját jövőjét.

Éveken keresztül leginkább azzal volt elfoglalva, hogy az ellenségnek fájdalmat okozzon, és most annyi gyakorlatozás után, amikor épp elkezdene élesben játszani, kisiklik a pályán. Hurley és Richards végül mindent elmondanak majd, amit tudnak róla, és a karrierjének befellegzett. Dűhe egyre csak nőtt, és ahogy kinézett a városra, egyszeriben úgy érezte, hogy egyre messzebb sodródik azoktól a washingtoni nagykutyaiktól, akik a szálakat rángatják. Undorodott a félmegoldásaiktól és a töketlenkedésüktől. Hurley-nek igaza volt, amikor úton Hamburg felé közölte vele:

- A nyolcvanas években felpuhultunk, és túl sok seggfejnek hagytuk, hogy megússzák a szemétségeiket.

Washingtonban láthatóan semmit nem tanultak.

Ridley két üveg sörrel a kezében csatlakozott hozzá a verandán. Az egyiket letette Rapp elé, a másikat meghúzta.

Rapp ránézett az üvegre, és így szólt.

- Nincs kedvem hozzá.

- Fogja be, és így. És a változatosság kedvéért figyeljen ide. Elgondolkodtam egy kicsit. Ez a dolog így nem fog jól végződni. Cummins is súlyos veszteség, de Stan... ami annak a fickónak a fejében van... mindaz, amit az évek során látott.. - Ridley-t a hideg rázta a gondolattól, hogy az ellenség ráteheti a kezét az összes információra, amit Hurley memóriája őrzött. - Megbecsülni sem lehet a kárt, amit ez okozna. - Megállt, hogy kortyoljon egyet, és megrázta a fejét. – valakinek tennie kell valamit, és maga pont olyan örült baromnak látszik, aki egy ilyen küldetésre jelentkezne. Persze, ez nem valódi küldetés. Semmilyen szempontból nem hivatalos. Ma este iszonyúan berúgok, és ki fogok dőlni. Amikor reggel felébredek, meglátom a hült helyét, felhívom a központot, és jelentem, hogy engedély nélküli eltávra ment.

- És hová megyek? - kérdezte Rapp.

- Petrosian egy órán belül itt lesz. Elintézte, hogy átvihesse magát a másik oldalra. Maga a rendőrfőnök fogja odavinni.

Ez meglepte Rappet.

- Ugyanaz a faszfej, aki Stant elrabolta?

- Pontosan.

- Megbízhatok benne?

- Teljes mértékben.

- Hogyhogy?

- Mert ezúttal szavát adta Petrosiannak, hogy haja szála sem fog meggörbülni.

- És ennek most örülnöm kéne?

- Nem ártana. A rendőrfőnök kirakja egy szállodánál néhány sarokkal a Nijmeh tértől nyugatra. Onnantól csak magára számíthat. Ha elfogad egy tanácsot, szórjon szét némi készpénzt és említse meg a recepciósnak meg az árusoknak, hogy Aszef Szajed ezredessel szeretne találkozni. Mindenki le fogja tagadni, hogy egyáltalán hallott volna róla, de tudni fogják, ki ő. Értesítik majd, hogy keresi, és meglátja, mielőtt a Hold felkel, begyűjteti majd magát. Azután két forgatókönyv lehetséges. - Ridley újra beleivott a sörébe, hogy összeszedje a gondolatait. - Az egyik, hogy leül tárgyalni magával. Erre az esetre Petrosian hajlandó egymillió dollárig állni a cehhet.

- Maga most viccel velem.

- Nem, a fickó tényleg hálás típus, maga pedig levadászta egyik legnagyobb konkurenciáját. Ennek köszönhetően még több zsíros szerződést akaszthat le.

- Elég lesz egymillió?

- Kétlem, de arra jó, hogy meggyőződjenek szándékai komolyságáról. Meg aztán tudják, hogy Petrosiannal nem jó szarakodni.

- Szóval, ha a pénz nem elég...

Ridley leintette.

- Rajta leszek, hogy még többet szerezzek.

- A központtól?

- Az is elképzelhető. De van még néhány ötletem. Meglátom, mit tudok összehozni.

Rappnek eszébe jutott a pénz, amit Hurley a svájci számlákról nyúlt le. A nyelvén volt, hogy megemlítsa Ridley-nek, de végül úgy döntött, egyelőre megtartja magának az információt.

- Rendben, ez az egyik lehetőség. És mi a másik?

- Leviszik a pincébe, megkínózzák, és végül megölik.

- De hát én csak egy újonc vagyok, mit árthatnék nekik? - Rapp ezt inkább mondta, mint kérdezte.

- Valahogy úgy. Gyalogot futóért - Ridley vállat vont - Az is előfordulhat, hogy szerencséje lesz, és magával visz párat odaát. - Ridley megitta a maradék sört, és fejét nyugat felé fordította. - csak még egy utolsó dolgot... Az oroszok sztorijáról.

- Igen?

- Stan nem mondott el mindent Az oroszok... teljes családokat irtottak ki... nőket és gyerekeket. A kibaszott hentesek. - Ridley megrázta a fejét mintha szabadulni akarna a borzalmas emlékektől. - Mi nem az oroszok vagyunk. Nem ölünk nőket és gyerekeket. Szándékosan semmiképp. Ezt jól jegyezze meg.

59. fejezet

Szajed kis tükröt tartott a kezében, fejét jobbra fordította, és ellenőrizte a kötést, ujjával óvatosan megtapogatva a széleket. Az ablakon beszűrődő reggeli napfény elég világítást biztosított. A csonkolt darabot és a bőrt esélytelen volt visszavarni - legalábbis ezt mondta az orvos, akiről Szajed ránézésre sejtette, hogy nincs nagyon képen a legfrissebb fejleményekkel az orvoslás terén. Ha ennek az egésznek vége lesz - és Szajed őszintén remélte, hogy ez mielőbb

bekövetkezik -, keres egy plasztikai sebészt Párizsban, aki tudna valamit kezdeni azzal a csonkkal, ami a füléből maradt

Javítana a helyzeten, ha megnövesztené a haját, de Szajed nem akarta hátralévő életét Bill Sherman állandóan kísértő emlékével leélni. Még mindig csak ezt a nevét ismerte, amit a másik fickóból, Mr Richardsból szedett ki. Hogy az igazat mondta-e, ahhoz Szajednek még szüksége lenne néhány menetre, amire a tárgyalásoktól függően nem biztos, hogy lesz még lehetősége.

Egy dologban biztos volt: Mr. Sherman kétségkívül nem épelméjű. Szajed húsz éve volt a szakmában, de még soha nem találkozott ilyen vadállattal. A fickó nyilvánvalóan örült volt. Mi más magyarázat lehetett arra, hogy letépte, majd élvezettel rágcsálni kezdte a fülét? Az élmény még túl friss volt, és Szajed beleborzongott. Életében nem látott még ennél betegebb dolgot. Kezdetben őrijító volt a fájdalom, de mostanra már gyengült az érzés. Viszont az a kép, ahogy egy másik ember a füléből kiharapott csonkot rágcsálja, egyre erősebben jelent meg előtte. Minden porcikája irtózott a gondolattól, és csak még jobban le akarta tudni ezt a napot, ezzel a Bili Sherman nevű taggal együtt - vagy az ördög tudja, hogy hívják.

Szajed begombolta a frissen mosott ingét, amit Ali szerzett neki, majd felvette a zakóját. Lépéseket hallott közeledni az előcsarnok felől. Megfordult, és megpillantotta az ajtóban ácsorgó Radihot.

- Látni akartál?

- Igen. Mi a helyzet a szomszédainkkal a szemközti házban?

- Nincs semmi újdonság. Becsléseink szerint harminc és hatvan között lehet a létszám.

- Mi pedig... ?

- Harmincketten.

Szajed bólintott úgy gondolta, ennyi ember elég lesz egy esetleg felmerülő konfliktus kezelésére.

- Hallottál erről az amerikairól, aki most érkezett? Arról, aki a Shady Cedar Hotelben lakik?

Radih bólintott.

- Két emberem reggel óta követi. - Felemelte az adóvevőjét.

- Rendszeresen jelentik a fejleményeket Az a fickó meghibbant.

- Meghibbant? - kapta fel a fejét Szajed az érdekes szóválasztásra.

- Fel-alá járkal az utcákon, a maga nevét emlegeti, és elrabolt amerikaiak után érdeklődik. Pénzt nyom az emberek kezébe, és mindenkinek elmondja, hogy hol szállt meg. Azt mondja,

tárgyalni jött az amerikaiak szabadon engedéséről.

Szajedet nem lepte meg, hogy a neve felmerült Haddad rendőrfőnök mindent elmondott neki. Azon sem csodálkozott, hogy Petrosian beleütötte az orrát az üzletébe. Már akkor számolt a következményekkel, amikor az emberét elküldte az északkeleti Burdzs városrészbe, hogy begyűjtse a két amerikait. Ezért kellett Haddadnak olyan felháborítóan magas összeget fizetnie.

Szajed látta, hogy valami zavarja Radihot, ezért megkérdezte:

- Mi a gond?

- Aggódom, nehogy egy másik csoport előbb találjon rá. Őszintén szólva, meglepődnék, ha ebédig kihúzná. Ha valakinek sikerül előttünk elkapnia... - fájdalmas arckifejezéssel és egy kattanásra emlékeztető hanggal harapta el mondatát.

- Bonyolíthatja a tárgyalásunkat.

- Úgy van.

Haddad beszámolt Szajednek, hogy az újonnan érkezett amerikai fiatal, tapasztalatlan és nagyon ideges. Radihnak igaza volt. Ha egy másik sejt kaparintja meg, váltságdíjat követelnének érte, és ez csak bonyolítaná a dolgokat. Főleg akkor, ha még aznap túl akarnak lenni a tranzakción. A helyzetnek volt egy másik nézőpontja is, amit mérlegelni kezdett de ezt nem oszthatta meg a többiekkel. Ha az amerikaiak komolyan gondolják a licitálást, az ár magasabb lehet még annál is, mint amennyit ő akart kapni. Nem volt túl valószínű, hogy Mugnija és Badredín végül visszaadnák őket az amerikai kormánynak, de egy próbát megért. A legokosabb, amit tehetett, hogy elveti ezt az új eshetőséget és megvárja, mennyit lesznek hajlandóak ajánlani az amerikaiak.

- Kapd el, de légy nagyon óvatos. Tudod, milyen alattomosak ezek az amerikaiak. Kocsikáztasd meg, és vetköztesd le. És vigyázz, hogy ne legyen nála nyomkövető eszköz. Ha végeztél, hozd ide, és mutasd meg neki a pincében szűkülő veszett kutyát. Derítsd ki, mennyire komoly az ajánlatuk.

- Ugye nem gondolkodtál el komolyan azon, hogy visszaadod őket az amerikaiaknak? Talán nem, de Szajed most egyáltalán nem akart az eshetőségekre gondolni. Amerika hihetetlenül gazdag ország. Talán kárpótolhatják az elveszett pénzért - és esetleg meg is fejeltetik, az összeget. Ha így történne, Szajed újra a gazdagok életét élhetné, ismervén Radih érzéseit az amerikai iránt, jobbnak, látta, ha gondolatait megtartja magának.

- Egy pillanatig sem. De ki tudja, hátha az amerikaiak némiképp felhajtják nekünk az árat.

Radih egy pillanatig rámeredt, majd így szólt.

- Engednie kéne, hogy megöljem. Csak hogy ne maradjon kísértés.

Vajon rábízhatom Radihra a foglyokat? Megint csak ez a kérdés járt Szajed fejében. Nem

lenne rossz, ha rá tudná beszélni Mugniját, hogy tartsa szemmel az itteni eseményeket, csak hogy ő részt akart venni a reptéren esedékes tárgyalásban. Szajed az embere dühét még megértette, a makacsságát viszont nem. Annak a fickónak egyszerűen nem ment a fejébe, mi forgott kockán. Mindezt leginkább fiatal korának tudta be. Ha akarna, visszamehetne Szabrához és Satilához, és jól élhetne az illegális üzleteiből vagy az elszegényedett menekültektől beszedett pénzből. Sok év áll még előtte, és rengeteg alkalma lehet még, hogy visszaszerezze a vagyonát. Damaszkusznak sem kellett beszámolnia az eltűnt pénzről. De neki nem számítanak az észérvek. Az ítélőképességét elhomályosította a gyűlölet. Normális esetben megfenyítette vagy megszégyenítette volna, de ezúttal lemondott erről. Még aznap nyélbe kellett ütnie az üzletet, hogy a dolgok végre visszatérhessenek a rendes kerékvágásba. Ezért úgy döntött, hogy érettebb módon oldja meg a problémát. Nem akart vitázni Radihhal, ezért csak ennyit mondott.

- Megérttem a haragodat, de te jobb vagy ennél, Abu.

Radih csak rázta a fejét.

- Nem hiszem. Teljes szívemből gyűlölöm az átkozottat. Addig nem fekszem le, amíg meg nem ölöm.

- Nagyon is érthető, hogy így érzel. De vigasztaljon az a tudat, hogy bárki is veszi meg ma, az ő kezében ezerszeres halált hal. Több fájdalomban lesz része, mint amennyit ketten együtt el tudunk képzelni.

Ez engem nem érdekel. Saját kezemmel akarom elpusztítani.

Szajednek eszébe jutott egy kompromisszumos megoldás, persze sosem tartotta volna be, de arra elég jónak tűnt, hogy Radihot eltisztítsa meggazdagodása útjából.

- Ígérem neked, Abu, hogy bárki is veszi meg ma, a megállapodás részévé teszem, hogy miután Mr. Shermannel végeztek, átadják neked a megtiszteltetést, hogy megöld. - Szajed figyelte, ahogy a palesztin megforgatja az ajánlatot gyűlölettől ködös agytekevénységeiben. Mivel látta, hogy nem volt túl meggyőző, hozzátette: - És megengedem, hogy még a mai nap folyamán kettesben tölts vele némi időt. Alaposan móresre taníthatod, mielőtt távozik.

Ez a gondolat halvány mosolyt csalt Radih arcára.

- Annak nagyon örülnék.

- Helyes - mondta Szajed, és Radih vállára tette a kezét. - Most pedig indulj azért az amerikaiért. Ügyelj rá, hogy ne kövessenek. Hozd el ide, és meglátjuk, mit tud mondani. Utána pedig hagyok neked időt, hogy eljátszozhass Mr. Shermannel.

Rapp a szállodai szobája ágyán ücsörgött, és lábával a padlón dobogott. Reggel tíz óra kilenc perc volt, és minden igyekezetével azon volt, hogy összeszedje magát semmit nem hozott magával egy kisebb méretű sporttáskán kívül, amit Ridley segített neki összepakolni. Petrosian már visszatért a rejtékhelyre, miután együtt vacsorázott a rendőrfőnökkel, hogy újra átvegyék a tervet. Nem volt túlságosan optimista Rapp sikerét illetően, de abban egyetértett, hogy a terv még mindig jobb, mint ha tétlenül malmoznának. Így aztán Rapp röviddel éjfél előtt Petrosian páncélozott kocsijából a bejrúti rendőrfőnök négyajtós Peugeot-jában találta magát. Nem volt elájulva a tervtől, de Petrosian elmagyarázta neki: a rendőrfőnök ég a vágytól, hogy jóvátegye az előző napi meggondolatlanságát, így a végén rábólintott. Petrosian azt is tudta, hogy a főnök megemlíti majd a megfelelő körökben az újabb CIA-ügynök felbukkanását, aki munkatársai szabadon engedéséről akar tárgyalni.

Az ellenőrzési ponton simán átjutottak, bár Rappnek mindvégig nehezebbre esett megállni, hogy keresztüllője ezt a rendőrfőnöknek csúfolt kis szarcsimbókot a két emberével együtt, aminek kellően világos, azonban a cél szempontjából meglehetősen rossz üzenete lett volna. Meg aztán mégiscsak végig kellett játszania a szerepét így hát a szállodához közeledve Rapp egyik paranoiás, aggodalmaskodó kérdésével ontotta a másik után. A rendőrfőnök mindent latba vetett, hogy megnyugtassa vendégét, de Rapp saját elképzeléseit is felülmúló színvonalon hozta a csillapíthatatlan ideggroncs figuráját.

Húsz perccel éjfél után értek a Shady Cedar Hotelbe. Ridley személyesen választotta a szállodát, mivel az épp a senki földje kellős közepén állt. Mindhárman bekísérték Rappet a hallba. A rendőrfőnök a recepcióst kérte négyszemközti beszélgetésre. A két férfi becsukta maga mögött a pult hátsó részéből nyíló kis irodahelyiség ajtaját, a zsaruk pedig láncdohányzásba kezdtek az ajtó előtt. Mindeközben Rapp azon dolgozott, hogy minél idegesebbnek tűnjön, ami nem ment túl könnyen. Valójában ugyanis nagy kedve lett volna berúgni az ajtót, és beleereszteni egy tárat az alattomos rendőrfőnökbe.

Öt perc elteltével megjelent Haddad, és bajsztát simogatva közölte, hogy a dolog le van vajazva. A seggnyaló recepció is rákontrázott, és immár ketten bizonygatták Rappnak, hogy minden a legnagyobb rendben lesz. Rappnak határozottan az volt a benyomása, hogy semmi sem lesz a legnagyobb rendben, és a két fickó mindent el fog követni, hogy feldobja őt az Iszlám Dzsihádnál. Persze végső soron ez volt az egész örült terv lényege, így Rapp csak csoszogott fel-alá aggodalmaskodó arccal, a nyakát dörzsölgetve, mint akinek az idegei teljesen felmondták a szolgálatot.

Rapp az ajtó felé bökött, és megkérdezte:

- Nem maradna itt az egyik embere éjszakára?
- Ez sajnos nem lehetséges. De ne féljen, itt teljes biztonságban van.

Erre Rapp az eddiginél is aggodalmasabb képet vágott, jóllehet valójában a félelem szikrája sem volt benne. Ha rajta múlik, békésen alszik majd éjszaka, másnap pedig elindul információt gyűjteni. Röhejesnek találta a gondolatot, hogy a főnök pont azoknak nem fogja beköpní, akik megbízták, hogy rabolja el Hurley-t, de Rapp csak játszott a hülyét.

A lift nem működött, ezért gyalog ment fel a negyedikre. Bezárta a szobája ajtaját, az ajtóátmasztó gumit beékelte a padló és az ajtó közötti résbe, és széthúzta a függönyt, hogy felmérje, milyen menekülési útvonal nyílik az ablakon át. Nagyjából nyolc méter magasan volt az utca szintjétől, indulás előtt Ridley ellátta egy táskányi cuccal, köztük egy tíz méter hosszú kötéltekercssel. Rapp az ágy lábához erősítette a kötel egyik végét, a többit pedig feltekerve letette az ablaknál. Elővette a hangtompítós Berettáját és a Motorola rádiót. A fegyvert letette az éjjeli szekrényre, és megnyomta a vétel gombot az adóvevőn.

Néhány másodperc múlva Ridley hangja válaszolt. Mivel a rádió nem volt biztonságos, röviden és homályosan beszélgettek. Rapp közölte, hogy megérkezett a szállodába, a szobájában van, és megerősítette, hogy legközelebb nyolc órakor jelentkezik be, majd utána kétóránként. Ha egy bejelentkezés elmarad, Ridley tudni fogja, hogy Rappnak sikerült felvennie a kapcsolatot. Onnantól kezdve pedig, a kocka el van vetve. A beszélgetés után Rapp fogat mosott, és ruhástul bedőlt az ágyba. Nem várta különösebben, hogy elalszik, de nem is igyekezett ellenállni az alvásnak.

A sötétben csukott szemmel fekvé átgondolta a lehetőségeit. Lelki szemeivel látta, hogyan alakulhatnak a dolgok, és tudta: ha egyáltalán van esélye rá, hogy élve megússza, akkor nyugodtnak kell maradnia, és meg kell ragadnia a lehetőséget, ha és amikor az felkínálja magát. Amikor felkínálja magát - helyesbített Petrosian maga mondta: a Fatah és az Iszlám Dzsihád létszáma lassan fogyatkozott a tűzszünet alatt. Az emberek elhagyták az alakulatukat, és civil munkát kerestek. Nagy valószínűséggel hibázni fognak. Most már csak Rappen múlik, hogy kihasználja ezt.

Végül tényleg elnyomta az álom. Fogalma sem volt róla, mikor bólintott el vagy hogy mennyi ideig aludt, mindenesetre épp eleget ahhoz, hogy újra feltöltődjön. A megbeszélte időben bejelentkezett Ridley-nél, azután, hogy ne a szobában egye a kefé, elhagyta a szállodát, és egyenesen a néhány sarokra lévő Maarad utca felé vette az irányt. Az árusok mindenféle zöltséget és élelmiszert árulva sűrögtek-forogtak a sátraikban. Rapp keresztül-kasul bejárta az utca mindkét oldalát, angolul és franciául igyekezett mindenkivel szóba elegyedni. Rendületlenül játszott az ostobát, mégis valahányszor bedobta Szajed ezredes nevét, az árusok egy emberként hátrították a témát. Egyvalakit végül mégis sikerült szóra bírnia. A fickó műszaki cikkeket árult: kisebb rádiókat, magnókat és Rapp Motorolájához hasonló adóvevőket.

Rapp belépett a szűkös sátorba, és miután az árus udvariasan fogadta köszönését, így szólt:

- Tud valamit arról a két amerikai, akiket néhány napja vittek el innen?

A férfi rámutatott két rádióra:

- Melyik érdekelné? - kérdezte fennhangon. Majd halkán hozzátette: - Igen, hallottam róluk.

Kezét pénzért nyújtotta, Rapp pedig hét darab százdolláros bankót számolt le neki. A férfi zsebre rakta a pénzt, felvett egy kis ébresztőórás rádiót, és elkezdte magyarázni a kütyü rengeteg előnyös tulajdonságát. A termékbemutató közben hirtelen lehalkította a hangját, és úgy mormogta

Rappnek:

- Az a hír járja, hogy az amcsikat egy pincében tartják fogva a Mártírok terének nyugati oldalán.

Mielőtt Rapp további kérdésekkel állhatott volna elő, az árus egy zacskóba gyömöszölte az órát, és minden jót kívánt a kedves vásárlónak. Rapp ekkor szúrta ki a vészcímlő pozával, jellegzetesen domborodó zakóban álldogáló két fickót. Tovább akarta passzolni az imént megszerzett információt, mielőtt még őt is begyűjtenék, ezért egyenesen a szálloda felé indult. A szállodához vezető utcán befordult balra, tett két lépést, és mintha csak elvétette volna az irányt, visszafordult. A két férfi a saroktól félúton ácsorogva figyelte őt. Rapp továbbindult. Nem akarta, hogy megtudják: kiszúrta őket. Bár az is világos volt számára, hogy a fickók nem túlzottan igyekeztek elrejteni az érdeklődésüket.

A következő sarok után Rapp célnál volt. A szállodába lépve új recepcióst vett észre a pult mögött, aki meglehetősen barátságtalan pillantással nyugtázta érkezését. Ezt Rapp betudta annak, hogy a fickó nyilván úgy gondolja, pusztán jelenléte miatt valakinek esetleg eszébe jut a levegőbe röpíteni az egész kócerájt. Ahogy bandukolt a negyedik emeletre, rájött, hogy tulajdonképpen nem is okolhatja ezért. Mintha csak valami bártulaj lett volna egy régi westernből, amelyikben a rossz fiúk mind az új seriffet igyekeznek elkapni. A szobába érve leült az ágy szélére, hogy összeszedje a gondolatait, és rendezze a sorokat. Az áruval folytatott beszélgetése látszott az egyetlen említésre méltó eseménynek, és még azzal sem biztos, hogy sokra megy. Csak pletyka lett volna, vagy tényleg úgy van, ahogy az árus mondta? Rapp tudta, sosem fog rájönni, hacsak nem talál módot rá, hogy beszéljen a taggal. A nyomában lihegő két fickó nyugtalanította. Elképzelhető, hogy épp a szobája felé tartanak, hogy rátörjék az ajtót és kinyírják?

Rapp adásra állította a rádiót, és megszólalt:

- Pan, itt Stan, vétel. - A komédiások neveit Ridley választotta maguknak.
- Itt vagyok. Stan, mi a helyzet?
- Most jövök a piacról. Két fickó van a nyomomban.
- Nem lep meg. Mi volt a piacon?
- Nagyjából úgy kezeltek, mint egy leprást... Épp, ahogy mondtad.
- Na igen... elég lepukkant egy környék. Ezer éve nem láttak gringókat arrafelé, fogadok, hogy nagy szám volt nekik.
- Azért sikerült begyűjtenem némi infót. - Rapp itt szünetet tartott, hogy kitalálja, hogyan közölje a kódolatlan rádión keresztül a lehető legbizalmasabb módon az információt. - Ha emlékszik, tegnap éjjel... az örmény barátunk a munkaerőkérdésről beszélt.

Egy pillanatnyi szünet következett majd Ridley válaszolt

- Igen, megvan.

- Mesélt valamit egy helyi konfliktusról... valami terület matt.. Állóháború, mint az Újra szól a hatlövetű című filmben, ha érti mire gondolok.

- Folytassa.

- Volt egy árus... ravasz egy fickó... Szerinte az egyik oldalon a srácok tárolnak pár csomagot egy pincében.

- Azt hiszem, értem. Tudunk még valamit a forrásról?

- Műszaki cikkekben utazik. Magnókat, zsebrádiókat, órákat és hasonlókat árul.

Ridley pontos leírást kért az árusról és az üzletéről. Miután Rapp részletes beszámolót tartón neki, így szólt:

- Továbbítom az amerikaiinak, és meglátjuk, mit tud mondani. Még valami?

- Ez minden - mondta Rapp, miközben az ablakhoz ment és elhúzta a függönyt. Két követője az utca másik oldalán vett fel megfigyelőállást, közvetlenül az épülettel szemben. - Úgy tűnik, a fickók akiket említettem, tanyát vertek a szálloda előtt.

- Nem csodálkozom. Biztos, hogy még mindig végig akarja ezt csinálni?

Rapp fejében pont ugyanez a kérdés motoszkált. De ahogy a középiskolai lacrosse-edzője mondta mindig, lövés nélkül nincs gól sem.

- Miattam ne aggódjon - szólt a rádióba. - Ha délben nem jelentkezem, akkor vagy meghaltam, vagy nyakig ülök a tárgyalásban.

- Remélem, inkább az utóbbi lesz. - Vettem. Vétel és vége.

Rapp levette khakiszínű sportdzsekijét, és kiment a fürdőszobába, hogy hideg vízzel megmossa az arcát. Miután megtörülközött, szemügyre vette magát a poros, repedt tükörben. Csak bámulta töredezett tükörképét sűrű, fekete haját, borostás arcát, bronzsínű bőrét és sötét, szinte feketének tűnő szemeit. Elvegyülhetne az ellenség között anélkül, hogy bárki akár csak egy gyanús pillantást is vetne rá, de ez változhat, ha nem tesz valamit, óvatosan megtapogatta a haját, és mutatóujjával kissé mélyebbre nyúlt. Alig érezte az apró fémdarabot. Ridley korábban egy harmincöt centi hosszú, rugalmas szalagfűrészlapból vágott egy csinos, hét és fél centis darabot, majd ezt a fél centi vastag és majdnem másfél centi széles fekete fémdarabot bevarrták Rapp éjfékete hajába.

Rapp fejében egyre csak Ridley szavai visszhangoztak:

- A kihallgatásokból tudjuk, hogy a dolog mindig ugyanúgy zajlik. Általában egy tarkóra

mért, jókora ütéssel kezdődik. Ezután az embert bevágják a hátsó ülésre vagy a csomagtartóba, és elfuvarozzák, ki tudja, hová, majd meztelenre vetkőztetik, végül még néhányszor megkocsikáztatják. Jó eséllyel nem kerül majd egy épületbe velük. Viszont az is lehet, hogy két ajtóra van tőlük, de erről fogalma sincs, amíg ki nem szabadul.

Rapp a tükörbe bámulva kezdte megkérdőjelezni saját épelméjűségét.

- Teljesen elment az eszed?

Nem emlékezett, hogy valaha is fennhangon beszélt volna a tükörképéhez. Részegen talán, de pia nélkül még biztosan soha. És abban a pillanatban beugrott neki: simán leléphetne a hátsó ajtón keresztül, és visszamehetne a város másik felére. Ridley is megmondta neki az előző éjjel: „Ha mégis inadba szállna a bátorság, senki nem fog ítélni feletted.” Saját magát kivéve, persze. Rapp pedig nem akarta ezzel a tudattal leélni hátralévő életét. Ez ugyanis nem csupán egy harc hevében elkövetett baklövés lett volna. Megfutamodása tudatos dezertálásnak számítana, amivel két bajtársát is sorsára hagyná, odadobva őket a biztos halálnak. Rapp elég jól ismerte magát ahhoz, hogy tudja: egy ekkora hiba egész életében kísértene.

Még mielőtt teljesen elhagyta volna magabiztossága, eltolta magát a tükörtől. Újra kinézett az ablakon. Az alakok még mindig ott voltak, és valószínűleg kiegészültek egy újabb taggal, aki a háztömb túlsó végén álldogált. Rapp ránézett az éjjeliszekrényen heverő fegyverére. Azt a tanácsot kapta, hogy a feladat sikerének érdekében a pisztolyt hagyja a hotelben, de ehhez most egyáltalán nem fűlött a foga. Pillanatnyilag sokkal szívesebben sétált volna ki a szállodából anyaszült meztelenül, mint hogy a fegyvert a szobában hagyja. Meg is tudta volna magyarázni magának az elővigyázatosságát: ha a városban boldog-boldogtalan fegyvert visel, jobban jár, ha nála is van egy.

A másik fejtörést a rádió okozta. Végül úgy döntött, magánál tartja. Ha nem viszik el azonnal, előfordulhat, hogy értesítenie kell Ridley-t az új fejleményekről. Elővigyázatosságból mindenesetre csatornát váltott, és kikapcsolta a készüléket.

Rapp gyorsan firkált egy üzenetet, és a sarokban álló kisasztalon hagyta. Ezután visszabújt sportdzsekijébe, és ellenőrizte a zsebeit. Minden ott volt, ahol lennie kellett, öltönye hátát felemelve Berettáját a derékszíjába dugta, felkapta a napszemüvegét, a térképet, egy jó marékra való készpénzt, és az ajtó felé indult. Egy pillanatig habozott, majd meggyőzte magát, hogy nincs értelme tovább gondolkodni.

Nem adom olyan könnyen a bőrömet - mormogta maga elé, miközben bezárta az ajtót. Ha túléli ezt a kis kalandot, feltétlenül meg kell kérdeznie Lewist, vajon az örület jele-e, ha az ember magában beszél.

Rapp a lépcsőkön gyorsan lejutott a hallba. A recepción megint új ember volt. A fickó rendkívül ideges ábrázatából Rapp azt a következtetést vont le, hogy valaki már beszélt a fejével. Helyben volt. Kezdődhet az előadás. A főbejáraton át Rapp kilépett a ragyogó napfénybe. A térképet a feje fölé tartva igyekezett útját állni a nap sugarainak, miközben az utcát pásztázta. Tekintetét a napszemüveg mögé rejtve úgy tett, mintha nem látná az Iszlám Dzsihád rá váró két emberét. A térképbe rejtette arcát, és jobbra fordulva kelet felé vette az irányt, mintha a piacra

menne vissza.

Egy félutcai utat tett meg, amikor idegrendszere elkezdte egyre erősödő vészjelekkel bombázni az agyát újra magában beszélt, de ezúttal az itt-és-mostért felelős, csúcson pörgő, tudatos énje igyekezett megértetni magát agya szétesőben lévő, alapjáraton futó felével, épp úgy, ahogyan egy zsoké igyekszik telivérjét a startkapuhoz rángatni. Csak nyugi, ismételte magában újra és újra. Minden erejére szüksége volt, hogy úrrá legyen a kiképzésen tanultakon, és az alapvető túlélési ösztönön, amely évmilliók alatt kódként égett az emberi agyba. Feljebb az úton Rapp hirtelen egy fekete autót pillantott meg. A kocs az út túloldalán parkolt. Reggel már látta ezt a verdát, de akkor még üres volt. Rapp ügyet sem vetve az autóban ülő alakra, befordult egy szűk mellékutcán. Harminc lépéssel előtte egy keménynek tűnő fickó állt az egyik üzlet előtt. Kinyújtott bal lába szinte belegyökerezett a járdába, a másik lábát pedig behajlítva az épület falához nyomva támasztotta a falat jókora testével, miközben hosszú slukkakat szívott a cigarettájából. A fickó poros fekete nadrágot viselt, fehér inge hónalját izzadságfoltok tarkították. Az egész figurában volt valami furcsán ismerős. Rapp azon tanakodott, hogy ez a fickó volt-e az egyik fényképen azok közül, melyeket Ridley mutatott neki korábban.

Az utca máskülönben kihalt volt. A véres polgárháború túlélői bajt szimatoltak, és igen bölcsen az önkéntes kijárási tilalom mellett döntöttek, amíg a délelőtti műsor befejeződik. Rapp hallotta az embereket a háta mögött, vastag cipőtalpak kopogása a járdán egyértelműen jelezte jelenlétüket és haladási irányukat. Hirtelen felbőgött egy kocs motorja, és az üldözők lépései felgyorsultak. Rapp minden lépéssel közelebb érezte a pillanatot, amikor bezárul a kör. Agya villámgyorsan cikázott a lehetőségek és a menekülési utak között, de végül mindet elvetette, és olyan elszántsággal tartotta magát irányban, ahogy egy kapitány kormányozza teljes sebességgel a zátony felé elszabadult hajóját.

Üldözői már nagyon közel voltak; Rapp szinte érezte őket. A falat támasztó

melák földre dobta a cigarettáját, és eltolta magát a faltól. Rávigyorgott Rappre, és egy ólmosbotot húzott elő a farzsebéből. Ebben a pillanatban Rapp rájött, ki is ez a fickó. Színlelt megrökönydéssel elhajította a térképet, és megfordulva menekülőre fogta. Az őt követő két alak pontosan ott állt, ahol arra Rapp számított: kezükben fegyver volt, az egyik a fejére célzott, a másik a mellkasára.

A kocs tőle közvetlenül jobbra, hangos fékcikorgással állt meg. A csomagtartó és az anyósülés ajtaja kivágódott. Rapp tudta, mi következik. Csukott szemmel és összeszorított állkapoccsal várta a tarkójára mért ütest, amelynek erejétől előrebukott, napszemüvege nagyot csattanva repült az aszfaltra. Egyenesen a pisztolyt tartó. Fickók karjaiba hullt. Lábaik bénultan lógatta, és hagyta, hogy ők küszködjenek a súlyával. Érezte, ahogy a melák a mellkasa köré fonja a karját, és álló helyzetbe húzza. Megszabadították Berettájától, és a kocs csomagtartójához rángatták. Rapp fejjel előre, tompa puffanással landolt az alján. Villámgyorsan ráhajlították teste kint maradt részét és bevágták a csomagtartó ajtaját.

A motor felbőgött. A hátsó kerekek megettek egy adag homokot és sarat, amíg végre megkapaszkodtak az aszfalton. Rapp teste hátracsapódott, ahogy a kocs kilőtt. Lassan kinyitotta a szemét és várakozásainak megfelelően teljes sötétségben találta magát. Feje kissé lüktetett az ütestől, de a fájdalom nem volt túl vészes. Arcán már nyoma sem volt kétségnek vagy

félelemnek. Csupán egy halvány mosoly ült ki az arcára, mert a helyzet emlékeztette gyerekkori cimborájára, Cal Berkley-re és annak kígyójára. Cal büszkesége és szeme fénye volt házi kedvence, a Gesztenye névre hallgató *Boa constrictor*. Az unalmas nyári hónapokon a fiúk Calnél lógtak, és Rapp figyelte, ahogy barátja patkányokkal eteti Gesztenyét. Nos, egy nap Cal arra ment haza a suliból, hogy Gesztenye elpusztult, oldalán nyílás éktelenkedett, és egy vérfoltos fehér patkány figyelt a terráriumban. Gesztenye nyilvánvalóan túl lusta volt ahhoz, hogy megvárja, amíg elpusztul a patkány, és élve nyelte le. Így amint a patkány leért kirágta magát a napvilágra.

Rappet megmosolyogtatta a gondolat, hogy ő pont ugyanezt csinálja most ezekkel a seggfejekkel. A kaland vagy élete leglátványosabb sikere, vagy földi pályafutásának vége lesz. Félelemnek és vívódásnak többé nem volt hely a gondolataiban. Már nem volt visszaút. Nem volt több kéztördelés. A történet innentől a tettekről és a megtevesztésről szólt. A játék elkezdődött. Megkezdte útját a szörnyeteg gyomrába. Csak egyetlen kérdés maradt: vajon képes lesz-e újra kirágni magát a napfényre?

61. fejezet

Az Aeroflot Tu-154-es gépe megkapta a leszállási engedélyt a Bejrúti Nemzetközi Repülőtér egyetlen működő kifutójára. Ivanov harci kedve visszatért. Primakov végig mellette volt a kis kiruccanásuk alatt. Ezek a palesztin kutyaütők meg voltak győződve róla, hogy belelátanak a lapokba, de Ivanov, szokásához híven, ezúttal is három lépéssel előttük járt. Csupán egy dolog miatt neheztelt magára. Ha ő gondol először Dorfman megölésére, most az összes pénz az övé lenne. Hogyan hagyhatott ki egy ekkora lehetőséget? Ivanov úgy gondolta, hogy rövidlátását a kényszerűség hozta. Az ő világában egy olyan tehetséges bankár, aki tudja, hogyan kell megkerülni a törvényt és elnyelni a pénzt, megfizethetetlen kincsnek számított. Ez újabb megoldandó problémát jelentett a számára. Ki kellett találnia, honnan akaszt le egy új embert, aki ilyen képességekkel rendelkezik. Amint Primakovnak leszállítja az amerikaiakat, Hamburgba kell repülnie, határozta el Ivanov. Ott aztán leül Dorfman főnökével, Herr Königgel, és felhívja rá a figyelmét, hogy némi jóvátétel helyénvaló lenne.

Az ötlet Svetsztől származott. El kell érni Könignél, hogy engedélyezzen pár kölcsönt az Ivanov nevében lévő fedőcégeknek, amelyeket Svájcban kiutasítottak. Ezeket a kölcsönöket persze senki nem fogja visszafizetni. Svetsz szerint egy ekkora bank évente dollárszázmilliókat ír le a rossz hitelekkel. Ha jól keverik a kártyát, ő évente több millió dollárt tudna kiszedni Herr Könignél. A terv egész óceánnyi új lehetőséget nyitott meg Ivanov előtt. Ugyanezt a taktikát alkalmazhatná néhány újonc moszkvai bankárnál is. Csak pár évre lenne szüksége, hogy a pénze busás borralalóval visszajöjjön. Ez a Svetsz okos fiú. Talán túlságosan is az.

Ivanov figyelte, ahogy Svetsz kijön a pilótafülkéből, és becsukja maga mögött az ajtót. Miközben leült mellé a folyosó melletti helyre, Ivanov látta, hogy jobbkeze milyen pillantást vetett vodkás poharára, bármennyire is igyekezett leplezni megvetését.

- Egy percen belül landolunk - közölte Svetsz, miközben becsatolta a biztonsági övét.

- Remek. Már alig várom, hogy túl legyünk ezen, és visszatérhessünk Moszkvába.

Svetsz eltűnődött azon, miféle ember akar elmenni valahonnan, ahová még meg sem érkezett.

Ivanov kinézett az ablakon, és így szólt:

- Mit gondolsz, rá tudjuk bírni Herr Königet, hogy átruccanjon hozzánk a jövő hét elején?

- Kétlem - rázta a fejét Svetsz.

- No, azért csak próbáljuk meg. Aztán ha nem hajlandó meglátogatni minket, majd én látogatom meg őt. Természetesen, mint mindig, először a civilizált móddal próbálkozunk. Két üzletember kíván felmérni egy üzleti lehetőséget.

- Egyes országokban ezt hívják bepróbálkozásnak.

Ivanov kiitta a poharát, és helytelenítő grimaszt vágott.

Svetsz előtt világossá vált, hogy a duzzogó Ivanov a múlté, és helyébe visszatért a könyörtelen Ivanov.

- Bocsánat - mondta.

Ivanov nem válaszolt rögtön. Már korábban is észrevette, mennyit engedett meg magának a férfi az elmúlt egy év alatt, de az utóbbi néhány héten szemtelensége hatványozottan növekedett. Lehet, hogy itt lenne az ideje lecserélni. A kérdés csak az, hogy kivel. A magánszektor tele van munkalehetőséggel, emiatt a legjobbak már elpályáztak az orosz titkosszolgálatról. Végül úgy döntött, ad még egy esélyt Svetsznek. Néhány tanulságos leckétől még visszanyerheti a megfelelő hozzáállást, és ha mégsem, legfeljebb majd megfontolja, hogy lelöveti. Szabadon engedni bolondság lenne: Svetsz túl sok titkát ismeri.

A gép leszállt a viszonylag rövid kifutópályán, és keményet fékezett. A megbeszélte helyre tartó taxiban Svetsz előrehajolt, és megkérdezte:

- Mi a terv arra az esetre, ha a licit ötmillió dollár fölé megy?

- Nem fog - nevetett Ivanov.

- Miért ilyen biztos benne?

- Mert nekem több esze van, mint ezeknek a kutyáknak.

Svetsz kíváncsisága feléledt:

- Uram, mire készül?

- Mondjuk úgy, hogy elintézttem néhány telefonhívást teheráni és bagdadi barátainkkal.

- Megegyeztünk, hogy butaság lenne olyasmiért fizetni, amit hajlandó vagyok ingyen is a rendelkezésükre bocsátani.

- Biztos abban, hogy megbízhat bennük? - hitetlenkedett Svetsz.

A gép egy rozsdamarta, vén hangárnál állt meg. Kinyíltak az ajtók, és a fény beszűrődött a tető résein, Szajed kilépett az árnyékból. és integetni kezdett a gép felé. Amikor Ivanov meglátta, elnevette magát.

- Két kell tudnod a Közel-Keletről. Az egyik az, hogy mind szívből utálják a zsidókat. A másik pedig az, hogy mélyen megvetik a palesztinokat.

62. fejezet

Nem lehetett több öt percnél. A csomagtartó kinyílt, majd mindannyin nekiestek. Rapp nem tudta, hányan püfölik, de valahol kettő és öt között volt a számuk, ütlegelték, lökdösték, húztak-vontak, végül kirántottak a csomagtartóból, és a földre dobták. Rapp, amennyire csak tudta, próbálta hárítani az ütéseket, de azok túl sok irányból záporoztak, ráadásul a célja nem az volt, hogy bemutassa harctudását, sokkal inkább az, hogy meglapuljon, amíg véget nem ér a verés. Ezért üvöltve könyörögni kezdett, hogy fejezzék be. A pofonok végül abba is maradtak, és a támadók elkezdtek vetkőztetni.

Miután megszabadították ruháitól. Rapp a kemény, koszos padlón feküdt, és nyöszörgött. Ahogy meg tudta ítélni, valami kiégett, bomba sújtotta épületben lehettek. Ruháit a többi cuccával együtt a csomagtartóba hajították, ahonnan nemrég őt rángatták ki. A jármű motorja újra beindult, a sofőr padlógázt nyomott, és kavicsot szórt Rappre. A körülötte álló négy ember röhögni kezdett.

Ekkor egy ötödik is csatlakozott a körhöz. Rapp felismerte a melák volt az, aki a falnak támaszkodva várta. A fickó a Fatah egyik vezetője volt.

- Miért csinálják ezt? Engem a kormányom felhatalmazott, hogy tárgyaljak önökkel.

Radih leguggolt, és előhúzta Rapp Berettáját

- És erre mi szükség egy tárgyaláson?

Rapp vállat vont.

- Ez egy veszélyes város... nem is tudom. Radih keményen az arcába ütött.

- Szerintem maga hazudik.

- Bocsánatot kérek.

- Pofa be!

- De hát a pénz...

Radih újra megütötte, mire Rapp nyöszörög kezdett.

- Én csak hírvivő vagyok.

- És mi az ajánlata?

- Pénz. Rengeteg sok pénz.

- Mennyi?

- Egymillió dollár.

Radih harsány nevetésben tört ki.

- Szerintem többbe lesz ez magának.

- Talán tudnék még többet szerezni - mondta Rapp reménykedő hangon.

- Mi meg talán a többiekkel együtt eladjuk magát az oroszoknak.

- Meg tudom szerezni a pénzt.

- A pénz engem nem érdekel. Meg aztán nem s olyannak tűnik, mint akiért sokat fizetnének.

A többiek bólogattak és nevettek. Radihot hirtelen érdekelni kezdte ez az ember. Valami nagyon alacsony beosztási lehet.

- Miért magát küldték a szabadon bocsátásról tárgyalni?

Rapp megvonta a vállát, de nem válaszolt.

Radih megütötte, az egyik embere pedig lábon rúgta.

- Válaszoljon - kiabálta.

- Én jelentkeztem a feladatra. Kérem, ne üssön többet.

- És miért vállalna bárki is önként ilyen feladatot?

Rapp halkán motyogni kezdett a padló felé.

- Hangosabban!

- Azt mondtam, az egyikük a rokonom.

A rokona? Melyik?

- Stan Hurley,

- Ilyen nevű túsunk nincs.

- De igen. Hurley az igazi neve. Maguk valószínűleg Bill Sherman-ként ismerik. Miatta jelentkeztem. Kérem, ne bántsanak - könyörgött Rapp. - Nem akarok ártani önöknek, csak ki akarom szabadítani ezeket az embereket ígérem, soha többé nem fogunk zavarni...

- És milyen rokona magának ez a Stan Hurley?

- Ő az apám.

Radih alig akarta elhinni, hogy ilyen szerencsés. Bill Shermant talán nem ölheti meg, de a fiáról Szajed egy szót sem mondott. Radih felállt.

- Gyerünk - szólt az embereinek. - Közzétek meg a kezeit, és dobjátok a csomagtartóba.

Szélesebben tekerték a ragasztószalagot a csuklójára, Rapp pedig igyekezett a lehető legkevesebb ellenállást tanúsítani. Ahogy megszámlolta, elrablói tízszer tekerték körbe a szalagot, de arra már nem vették a fáradságot, hogy a bokáját is megközzék.

- Gazdaggá tehetem magukat - könyörgött Rapp, de a fickók a csomagtartóba dobták, lezárták az ajtót, és elindultak. Eddig sem tudta, hogy hol van, ezért a következő húszgynéhány perces furikázás a városban teljesen feleslegesnek tűnt. Azonban mielőtt megálltak, a környezet érzékelhetően halkabbá vált. Olyan volt, mintha valahol vidéken lettek volna. Amikor a csomagtartó újra kinyílt, Rappre rázúdult a napfény. Megpillantott egy épületet, ami külsejéből ítélve minden bizonnyal a buldózerre várt. Két férfi kidobta a csomagtartóból. Rapp csupasz lába durva talajt fogott. Úgy látta, egy sikátorban vannak. A sikátor két oldalán álló házak mindegyikéről lemállott a vakolat, és egyiken sem volt ablak. Két háztömbnyi távolságra valamiféle kékséget látott. Mielőtt jobban körülnézhetett volna, bevitték az épületbe, és lecipelték egy lépcsősoron, orrát azonnal megcsapta a csatornaszag. Kis híja volt, hogy nem hányta el magát, és ez alkalommal nem színészkedett.

A három méter széles folyosó mindkét oldaláról szobák nyíltak. A jobb oldalon elhelyezkedő három középső szoba kivételével egyiknek sem volt ajtaja. Két őrt látott, akik arcukat kendő mögé rejtették. Ezek voltak az elsők, akik megpróbálták eltakarni az arcukat, de Rapp rájött, hogy csak az irtózatosszag miatt. A férfi, aki eddig a karjánál fogva cibálta, odakialtott az öröknek, hogy nyissák ki az első ajtót. Levették a lakatot, és kitárták az ajtót. Rapp

azon tanakodott, hogy megfelelő lendülettel nekifutásból ki tudná szakítani a reteszt.

- Kérem - könyörgött az embereknek -, én csak egy elemző vagyok. Ezt én nem tudom végigcsinálni. Kérem, adják vissza a ruháimat, és engedjék meg, hogy felhívjam Washington. Megszerzem a pénzüket.

Úgy lökték be szó nélkül a szobába, mint egy rongybabát. A padlóra esett, és könyörögni kezdett, hogy hallgassák meg. De az ajtót bezárták, és újra sötétség vette körül. Nyögdécselni kezdett, először halkán, majd egyre hangosabban. Valami furcsa oknál fogva ebben a helyiségben nem volt olyan rossz szag, mint a folyosón. Mintha fertőtlenítővel mosták volna fel. Emlékezetébe idézte, amit a sikátorban szemügyre tudott venni, és újra beugrott neki a sikátor közelében húzódó vékony kék sáv a horizonton. Biztos volt benne, hogy a tengert látta, ami a szétbombázott épületekkel együtt megfelelt a Mártírok tere leírásának. Az árusnak igaza lehetett. Rapp az oldalára fordult, és beletúrt sűrű hajába. Nyugtalanította a tudat, hogy nem takarták le a fejét csuklyával. Előtúrta hajából az apró fűrészdarabot, és az egyik végét fogai közé szorította. A pengét ráhelyezte a ragasztószalag felső szélére, és szép lassan elkezdte előre-hátra mozgatni a kezét.

63. fejezet

Az orosz gép farok részénél leeresztették a lépcsőt. Szajed figyelte, ahogy a fekete egyenruhába öltözött katonák kiszállnak a repülőből. Összesen harminc, állig felfegyverzett harcost számolt meg. Az orosz különleges alakulat emberei voltak. Szajednek nem voltak kétségei afelől hogy ittlétüket egyszerre szánták erőfitogtatásnak és sértésnek.

Szajed a szája elé emelte a rádiót, és beleszólt:

- Igaza volt.

Mugnija hangja válaszolt.

- Hányan vannak?

- Harminc katona a különleges alakulatból. Tetőtől talpig fegyverben.

Hosszú szünet után Mugnija megszólalt:

- Öt percen belül ott vagyok.

Szajed az övére csatolta az adóvevőt, és nézte, ahogy az orosz elit katonák szétszóródnak, hogy fedezzék a terepet Végül Svetsz jelent meg, akit Ivanov követett. Mindketten öltönyt viseltek, és érzékeny moszkvai szemüket napszemüveggel védték. Ahogy közeledtek, Ivanov odakiáltott Szajednek a kifutópálya túloldaláról. A nagydarab orosz széttárta a karját, és az utolsó tíz lépést úgy tette meg, mintha már ezer éve nem látták volna egymást.

Szajed nem akart udvariatlan vendéglátónak tűnni, ezért aztán ő is szélesre tárta a karját, és minden rossz előérzete ellenére megeresztett egy mosolyt Ivanov felé. Egyáltalán nem bízott benne, de mégis volt a figurában valami egészen szerethető.

- Aszef, barátom, hogy s mint? - Ivanov gyakorlatilag karjaiba kapta a szírt.

- Jól vagyok. Köszönöm, hogy eljöttél.

- Ivanov karnyújtásnyi távolságra tolta magától a szír hírszerző tisztet.

- Mi történt a füleddel?

Szajed futólag megérintette a kötést, és így szólt:

- Ó, semmi különös. Csak egy kis baleset.

- Ezt leszámítva rendben vagy?

- Igen.

Ivanov a napszemüvege fölött szemügyre vette a terepet. Láta a bomba sújtotta hangárt, egy repülőgépet, aminek hiányzott az egyik szárnya, és egy másikat, amelyiknek nem volt meg a hajtóműve.

- Látom. Bejrút nem sokat változott.

- Javulnak a dolgok mostanság. - Szajed hátramutatott a főterminál építkezési gépei felé. - Úgy gondoltuk, ez a találkozó teljes diszkréciót érdemel. - Elindult a hangár felé. - Meglátod, megéri a fáradságot.

- Rendben van, de mi ez a hülyeség? Versenyezni kell az információért, mint valami tehénre licitáló farmernak?

Megindultak az árnyékos hangár felé. Szajed követte a Mugnijától kapott forgatókönyvet.

- Nos, igen... ha rajtam múlna, csak te lennél versenyben. De sajnos nem csak az én szavam számít.

- Mugnija? - kérdezte Ivanov.

- Igen.

- Figyelmeztettelek. Ez a fickó bele van esve az iráni vallási fanatikusokba, és mindketten tudjuk, hogy ezekkel nem lehet elérni, hogy Bejrutban tartós béke legyen.

- Tudom, tudom - mondta Szajed, és a hangárba lépve megveregette Ivanov karját - De én

csak ennyit tehetek.

- Rendíthetetlen támogatásod nem marad jutalom nélkül. - Ivanov levette napszemüvegét
- És most. Hol vannak az amerikaiak, akik mindannyiunkat olyan nagyon érdekelnek?

Szajed balra mutatott. A hangár egyik árnyékos beugrójában, egy rozoga, rozsdás teherautó mellett egy fekete csuklyás férfi üldögélt.

- Azt hittem, hárman vannak.

- Hárman is vannak - felelte Szajed. - Ezt az egyet tekintse afféle termékmintának.

Ivanov nem volt elragadtatva.

- Hosszú utat tettem meg idáig, és te játszadozol velem. Ezt nem szeretem, Aszef.

- Ez nem játék - hazudta Szajed. - De a biztonság nagyon fontos. Az egyik közülük egy igazi nagy hal, ezért rendkívül elővigyázatosnak kell lennünk.

- Mi a neve?

- Egyelőre nem árulhatom el.

- Miért?

- Meg kell vámunk a többieket

Ivanov körülnézett az üres helyiségben. Svetsz és a különleges egység parancsnoka igen bölcsen hat méterre megálltak, hogy ezek ketten kellően diszkrét körülmények között tárgyalhassanak. De hol vannak az iraki és iráni fél képviselői? Ahogy visszafordult, Ivanov pontosan ezt a kérdést szegezte Szajednek.

- Bármelyik percben itt lehetnek.

Ivanov ránézett az órájára, és sóhajtott ösztönei azt súgták, hogy itt valami egész másról van szó.

- Ez nekem nem tetszik. Cseppet sem tetszik. Én pontosan érkeztem, és fontos üzleti ügyek várnak Moszkvában.

- Nagyon sajnálom, Mihail.

- Sokra megyek vele. - Ivanov közelebb hajolt Szajedhez, és egyenesen a szemébe nézett - Ha te Moszkvába jössz, úgy bánok veled, mint egy herceggel. Erre idejövök, és ezt kapom - mutatott körbe az omladozó épületben.

- Mihail, tényleg nagyon sajnálom. Nekünk nem állnak rendelkezésünkre a ti

erőforrásaitok.

- És ezt okosan teszed, ha az eszedbe véved. Nem ezt a bánásmódot érdemlem.

- Nagyon sajnálom - Szajed nem tudott mást kinyögni.

- Ha valóban sajnálod, hagyd abba a játszadozást, és mondd meg a nagy hal nevét. Persze ha továbbra is játszani szándékozol, kénytelen leszek én is azt tenni. Előfordulhat, hogy beszállok a repülőbe, és visszatérek Moszkvába. Te pedig csináld végig a kis árverésedet nélkülem.

- Mihail, én..

- Nehogy még egyszer kimondd! Ha tényleg így érzed, áruld el nekem, ki ez a rejtélyes amerikai. Ha nem, akkor végeztünk, és már itt sem vagyok.

Mugnija határozottan megtiltotta Szajednek, hogy megérkezéséig kiadja ezt az információt, de Szajedet kezdte fárasztani az orosz paranoiája. Nem bízott ugyan Ivanovban, de nem látta különösebben végzetesnek, ha beszél Bill Shermanról.

- Legyen. Kaphatsz némi ízelítőt, de ha Mugnija ideér, nem szabad megtudnia. - Ezzel Szajed sarkon fordult, és odaszólt Ivanovnak:

- Kövess. - Egy lehajtható asztal felé vették az irányt - Erről az amerikaiáról az a hír járja, hogy nyakig benne van a CIA legkényesebb műveleteiben. Beleértve a te hazadra irányulókat is - közölte Szajed. Az asztalon három dosszié hevert Szajed felvette az egyiket, és átadta Ivanovnak.

Ivanov az elmúlt huszonnégy órában csak erre várt. Arra számított, hogy személyesen találkozhat a férfival, de így legalább könnyebb lesz elrejtene a reakcióját. Kinyitotta a mappát, ránézett az amerikai kém polaroid képére, és kis híján elakadt a lélegzete. Ivanov palástolta érzelmeit, és kissé megdöntötte a fejét, mintha csak arra próbálna rájönni, hol láthatta a fickót. Pedig pontosan tudta, hogy kinek a fotóját bámulja. Ő és Stan Hurley még Berlinben akadtak össze sok évvel ezelőtt Hurley aztán annyira kényelmetlenné vált hogy egy éjjel megpróbálta elintéztetni a két legjobb emberével. Egyikük sem tért vissza. Holttesteiket másnap a Spree folyóból halászták ki. A következő napon Hurley fényes nappal rátört Ivanovra az irodájában, és fegyvert nyomott a fejéhez. Azon a délelőttön Hurley vázolta a játékszabályt, melyet Ivanov jól ismert de egészen odáig figyelmen kívül hagyott. Nevezetesen azt, hogy az amerikaiak és az oroszok nem gyilkolhatják egymást. Ez a hidegháború enyhülési szakaszának része volt, a feszültségek oldódásának időszaka, melyet Nixon és Brezsnyev közösen hoztak létre. Az amerikai fojtogatni kezdte Ivanovot szemét bekötötte, megkötözte, és lenyúlta a dossziéit.

Miután végzett, Hurley kissé meglazította a kötelet Ivanov csuklóján, és a fülébe súgta:

- Gondolom, pár percen belül magadat is ki tudod szabadítani. Addigra én már eltűntem, és te két lehetőség közül választhatsz. Az egyik az, hogy kiabálni kezdesz, és megpróbálsz utánam eredni. Ha ezt választod, a főnökeid, és egész Moszkva tudni fogja, hogy végignézted, ahogy egy amerikai fényes nappal besétált az irodába, megkötözött és ellopta a dossziédát. Így persze szégyent hozol a KGB-re, és mindketten tudjuk, hogy viselik odafenn a szégyent. Ezzel

szemben a másik lehetőség... nos, reméljük, elég okos vagy ahhoz, hogy magadtól is kitaláld.

Ivanov elég okos volt hozzá, és soha egy léleknek sem beszelt az incidensről. Most köhögött egyet, és Szajedhez fordult.

- Erről az emberről már hallottam. Mit tudsz még mondani róla?

Szajed azonban vonakodott attól, hogy további információkat adjon. Nem tett volna jót a tárgyalásoknak, ha megemlíti, hogy az amerikaiaknál keményebb, őrültebb fickóval még sosem találkozott. A közeledő járművek hangja szerencsére megmentette.

64. fejezet

Hurley a csuklójánál egy kampóra akasztva lógott a levegőben. Lábai néhány centivel a padló felett himbálóztak, válla úgy hasogatott, mint még soha semmije. Ez volt a büntetése, amiért megharapta Szajedet. A száját is leragasztották, Hurley szerint inkább csak azért, hogy ne kelljen a sértegetéseit hallgatniuk, semmint abbéli félelmükben, hogy megint megharap valakit. Állapotának egyetlen előnye az volt, hogy végre egyedül hagyták. Nem mintha nagy élmény lenne csuklónál felakasztva hintázni a levegőben, de azért még mindig sokkal kevésbé kellemetlen, mint ha az embernek kitépkeznék a körmét, és árammal kínoznák.

Zaj támadt a helyiség bejárata előtt. Egy másodperccel később kivágódott az ajtó, és felkapcsolódott a villany. Hurley hunyorogva pislogott párat, amíg meglátta, hogy Radih lépett be. A Fatah-vezér odament hozzá, és cigarettája füstjét az arcába fújta. Miközben Hurley beszívta a füstöt, megfordult a fejében, hogy egy fűtőtestért cserébe készséggel bocsánatot kérne Radihtól az anyját érintő válogatott sértéseiért.

Radih a lógó ember felé nyúlt, és letépte szájáról a ragasztószalagot.

- Van egy kis meglepetésem a számodra.

- Ne mondd! Ma a tűzoltótömlővel próbálkozunk?

- Nem, nem. Még annál is jobb.

- Remek - mondta Hurley, lelkesedést színelve. - Már alig várom. Hé, amiket anyádról mondtam...

Mielőtt még Hurley befejezhette volna a mondatot, Radih ököllel gyomorszájon vágta.

- Elég a hazudozásaidból. Most nagyobb fájdalmat fogsz érezni, mint amilyet valaha is el tudtál volna képzelni.

- Benne vagyok - felelte Hurley. - De remélem, hogy kinyírsz, mert ezért Mugnija levadászik majd téged. Semmi nem okozna nagyobb boldogságot a tudatnál, hogy te is velem pusztulsz.

- Ne aggódj, nem öllek meg - szólt Radih mosolyogva. - A fiadat fogom megölni.

Hurley felnevetett.

- Te meg mi a faszról beszélsz?

Radih az embereihez fordult.

- Hozzátok.

- A fiamat? - kérdezte Hurley. - Neked tényleg elment az eszed. Persze hacsak nem azokra a fattyúkra gondolsz, akiket anyáddal hoztam össze.

- Helyes... jártasd csak a szádat. Pillanatokon belül kiderül, mennyire vagy kemény legény.

A két férfi visszatért Rapp-pel, akit két oldalról a hónaljánál fogva cipeltek be. Rapp csoszogva igyekezett tartani a lépést és szakadatlanul a pénzről hadovált, amit majd megszereznek nekik. Amikor Rapp meglátta Hurley-t felkiáltott.

- Apa! Ne aggódj, hamarosan vége ennek az egésznek. Washington fizet az elengedésünkért cserébe.

Hurley ránézett és így szólt.

- Mi a faszt zagyvál itt össze? Maga teljesen megőrült?

Most végre Radih is jól szórakozott.

- Ez gyönyörű. Teljesen igazad volt nem ölhetlek meg. De a fiadat igen. Ezt kapd ki, te amerikai faszkalap! - Radih csettintett az ujjával, és a padlóra mutatott - Hozzátok ide. - Az emberei Radih lábai elé dobták Rappet - Majd én gondoskodom róla - szólt miközben derékszíjából előhúzta az amerikai hangtompító Berettáját - Tartsátok az apja fejét és gondoskodjatok róla, hogy végig nyitva legyen a szeme.

Radih két embere otthagya Rappet és közrefogta Hurley-t. Megragadták a fejét hüvelykujjukat bemélyesztették a szemöldöke alatt húzódó bőrészbe, és felhúzták a szemhéját.

- Tartsátok a fejét - adta ki az utasítást Radih, és kitépett egy maroknyi csomót Rapp hajából. - Erre.

- Miért csinálja ezt? - üvöltött Rapp pánikkal teli hangon. - A kormányunk hajlandó fizetni önöknek.

Radih közelebb hajolt hozzá.

- Érted nem fizetnének, te idióta! Te semmit sem érsz. - Kiegyenesedve Hurley-re nézett - Van még valami hazugságod anyámról?

Hurley ezúttal nem válaszolt.

- Hogy tudott egy magadfajta, figyelemre méltóan kemény és ravasz tehetség ilyen ostoba gyereket összehozni?

Rapp felnézett, de csak fél füllel hallgatta a sértéseket. Valójában gyönyörűséges, kilenc milliméteres Berettájára koncentrált Radih megállás nélkül lóbálta a fegyvert, hol Hurley arcába dugva, hol Rapp fejére irányítva. Rapp úgy figyelte, mintha teniszeccsen ült volna. Radih ujja a ravaszon pihent, Rapp pedig a hüvelykujja felett lévő vörös pontból tudta, hogy a fegyver kibiztosított állapotban van tüzelésre készen. A férfi egyenletes ütemben zúdította rájuk sértéseit. Mondott valamit Rapp anyjáról, aki feltételezhetően Hurley-vel hált. A palesztin Hurley orra alá nyomta a hangtompító végét, és megparancsolta, hogy kezdjen könyörögni fia életéért. Hurley beszélni kezdett, a fegyver pedig köríves vonalon Rapp felé fordult, mint egy lassított felvétel.

Rapp akcióba lendült. Amíg a cellájában volt, majdnem teljesen szétvágta a csuklóit fogva tartó ragasztószalagot. Nem volt teljesen biztos benne, hogy a szalag elszakad, de két kézzel a fegyver után nyúlt. A fegyver még nem fejezte be a körívet a teste felé, amikor Rapp megragadta az acélt. Felpattant, és a mennyezet felé lökte a pisztoly csövét, nehogy egy véletlenül leadott lövés eltalálja Hurley-t. Balra fordulva a feje fölé húzta a fegyvert, majd visszalökte a másik irányba, ezzel gyakorlatilag két vállra fektetve Radihot, aki ebben a testhelyzetben mozdulni sem tudott anélkül, hogy elengedje a fegyvert. Rapp térdével arcon rúgta Radihot. A fegyver a közelharc hevében elsült, és a lövedék ártalmatlanul csapódott a salakbeton falba.

Miután Radihot harcképtelenné tette, Rapp kitépte a kezéből a fegyvert. A fémmarkolattal lesújtott Radih homlokára, aki az ütésről a falnak esett. Rapp megpróbálta kiszabadítani kezét a ragasztószalag kötéséből, de a szalag nem akart szétszakadni. Radih emberei csak mostanra ocsúdtak fel annyira, hogy megmozduljanak. Hurley sejtette, hogy egyikük megpróbálhat segítségért kiáltani, ezért torkaszakadtából üvölni kezdett, mintha őt ütlelnék. Rapp újra nekifeszült a ragasztónak, de az még mindig nem engedett, így feldobta a fegyvert, és két kézzel megragadta a markolatát. A balján álló fickó nem lehetett messzebb másfél méternél, amikor beleeresztett két lövedéket. A golyók a mellkasán találták el a férfit, aki Rapp lába elé zuhant.

A másik ember félúton volt Hurley és az ajtó között Rapp most ráirányította a fegyvert. Mivel a fickó látta, hogy nincs esélye elérni az ajtóig, megállt, és feltette a kezét.

- Lője le - szólt Hurley érdes hangon.

Rapp meghúzta a ravaszt, és golyót eresztett a homlokába.

- Szedjen le innen... Gyorsan! - sziszegett Hurley.

- És vele mi legyen? - kérdezte Rapp, és célba vette a még láthatóan életben lévő Radihot a fegyverrel.

- Előbb vegyen le innen.

Rapp odarohant a falhoz, hogy kikösse a csigát, amivel felakasztották Hurley-t, és közben végre sikerült szétszakítania saját bilincsét is. Hurley a talpára esve ért földet, imbolygott egy másodpercig, majd megtalálta az egyensúlyát.

- Adja ide a fegyvert - parancsolta Hurley. - És nyúljon be annak a fickónak a jobb zsebébe, akit másodjára lőtt le. Ha minden jól megy, talál nála egy kést.

Rapp átadta a pisztolyt Hurley-nek, és elindult, hogy megkeresse a kést.

Hurley Radihhoz sétált, akinek a karjai ide-oda csapkodtak, mintha épp mély álomból riadt volna fel. Hurley ráugrott a hasára. A palesztin azonnal kinyitotta a szemét Hurley most előrehajolt, és a hangtompító végét Radih mellkasához nyomta. Egyenesen a szemébe nézve így szólt.

- Akkor kellett volna megölnöd, amikor megvolt rá a sanszod, te szemétláda.

Ezzel Hurley meghúzta a ravaszt.

65. fejezet

Két autó fordult be a hangárba, három másik az épület előtt parkolt le. Szinte egyszerre nyílt ki az összes ajtó, kipattant egy tucat felfegyverzett ember, akik elálltak a bejáratot, elzárva Ivanovot a különleges alakulat díszkíséretétől.

Ivanov rendkívül csalódottan nézett a parancsnokra.

Mugnija magabiztos grimaszt vágva közeledett. Testőrei közül négyen tőle pár lépésre lemaradva követték.

- Mihail, isten hozta Bejrútban.

- Én ezt nem nevezném baráti fogadtatásnak.

- Nézze el nekem, de ma nem vagyok valami jó kedvemben. - Vajon miért nem?

- Mert rájöttem, hogy maga megint a hátam mögött szervezkedik.

- Miről beszél?

- Nyilván észrevette, hogy iraki és iráni barátaink nem jelentek meg.

- Hogyhogy? - kérdezte Szajed nyugtalanul.

- Ugyanis rájöttem, hogy Mihail lepaktált velük. Nem így van Mihail?

Ivanov igyekezett nevetéssel elvenni a helyzet élet, mintha csak valami ártatlan húzásról lett volna szó.

Mugnija Szajedhez fordult.

- Ötmillióban rögzítették a plafont. A többiek kihátrálnak, és hagyják őt nyerni.

- Mit tett velük? - kérdezte Szajed.

- Pillanatnyilag a vendégszeretetemet élvezik. Később döntöm el, hogy életben hagyom-e őket.

Ivanov tapsolni és nevetni kezdett. Mugnija sokkal okosabbnak bizonyult, mint amilyennek gondolta.

- Túljárt az eszemen, Imad. Nem valami gyakran esik meg velem. Óhajtja, hogy távozzak, vagy beszéljessünk az üzletről? Átvehetnénk bizonyos feltételeket, ha gondolja.

- Semmit nem fogok megtárgyalni magával. Pusztán megnevezem az árat, maga pedig kifizeti.

- Úgy gondolja? És mi van, ha nekem nem megfelelő az ár? - érdeklődött Ivanov.

- Akkor egy problémával kell szembenézünk.

Ivanov bólintott, mint aki élvezi a játékot.

- Azonban mielőtt rátérnénk, kérném vissza a pénzt, amit a svájci számlánkról vett le.

- Hogy én pénzt vettem el? - Ivanov szemei majd kipattantak a helyükről. - Semmi ilyesmit nem csináltam. - Én azt hiszem, hogy mégis.

- Ami azt illeti, magának kellene visszaadnia az én pénzemet.

- A maga pénzét?

- Igen, az én pénzemet - Ivanov arcát előntötte a vér. - Azt a pénzt, amit maga elvett. Azt hitte, nem gyanítottam az első pillanattól fogva? Maga ki nem állhatta Sarifot. Mást sem csinált, mint az áráiról panaszkodott. Patkánynak és árulónak nevezte, amiért magasabb díjat szabott.

- Nem én öltem meg Sarifot - utasította vissza a vádaskodást Mugnija.

- És ezt mégis miért kellene elhinnem?

- Mert becsületes ember vagyok, aki olyasmiért harcol, amiben hisz... Nem vagyok egy magafajta tolvaj.

- Becsület! Ez nagyszerű. Maga mer nekem becsületről beszélni? Imád Mugnija, utasszállító repülőgépek eltérítője, professzorok elrablója, aki hajlandó eladni egész kerületeket, az ott élő nőkkel és gyerekekkel együtt. Maga beszél becsületről? Nevetséges!

Az utolsó szavakat Ivanov szó szerint vádlója arcába köpte.

Mugnija a fegyveréért nyúlt de a szpecnazos egység parancsnoka gyorsabb volt és Markov pisztolyát Mugnija halántékának szegezte. Hirtelen úgy tűnt, hogy mindenkinek van fegyvere. Táruk csattantak a helyükre, és kakasok kattantak.

- Ebből elég! - üvöltötte Szajed. - Úgy tűnik, az egymás iránti megvetésük elhomályosítja az ítélőképességüket.

- Te meg bolond vagy - kiabált Mugnija.

Szajed megindult felé, és olyan halkán, hogy csak Mugnija hallhatta, így szólt.

- Neked meg nincs egy vasad sem. Miből fogod kifizetni az embereidet a jövő héten és azután? Csillapodj le, és hagyd, hogy ezt én intézzem. - Majd a csoporthoz fordult és megszólalt - Mindenki eressze le a fegyvert - Intett a kezével, és még kétszer megismételte a felszólítást mire mindenki engedelmeskedett. Volt, aki eltette a fegyvert mások csak elvették a csövet a célpontról.

- Tudom, hogy Imád nem lopott semmiféle pénzt, és azt sem hiszem, hogy Mihail tett volna ilyet.

- Hogy lehetsz ilyen biztos ebben? - kérdezte dühösen Mugnija.

- Mit gondolsz, idejön ma, ha tényleg lopott volna tőled?

Míg Mugnija a válaszon gondolkodott Svetsz lépett elő.

- Biztosíthatom, hogy a főnökömnek semmi köze a lopott pénzhez. Az elmúlt héten meglátogattam Herr Dorfman főnökét Hamburgban, és megtudtam, hogy ötvenmillió dollárnak lába kelt. Úgy tűnik, nem mi voltunk az egyetlen célpont. - Svetsz igencsak szeretett volna kikerülni innen, ezért sietve hozzátette: - Több nyomon is elindultunk, beleértve azt, ami szerint a pénzt egy prágai bűnözői csoport kaparintotta meg.

- Én pedig megígérem - csatlakozott gyorsan Ivanov hogy amint megtaláljuk ezeket az embereket, visszaszerezünk a pénzt, és megbüntetjük azokat, akik ellopták.

- Köszönöm - felelte Szajed. - Most pedig azt hiszem, van itt egy fontos megtárgyalnivalónk. Őrizetünkben van három amerikai. John Cummins, aki négy évet szolgált Moszkvában, a legutóbbi négy évet pedig Damaszkuszban, egy Robert Richards nevű, viszonylag fiatal ember, illetve a hírhedt Bill Sherman. - Szajed felkapta az asztalról a dossziét, és átnyújtotta Ivanovnak, akinek így volt egy másodperce, hogy újabb pillantást vessen a fényképre. - Nos, a kérdés az, hogy mennyit hajlandó a kormánya fizetni értük.

Ivanov önkéntelenül is megnyalta az ajkát. Egy Stan Hurley kaliberű fogás egyenes út az igazgatói székbe. Primakov már öregszik, és hiányzik belőle az a vadállati ösztön, ami az orosz titkosszolgálat vezetéséhez kell. Ivanov vezethetné a kihallgatást, és úgy szűrhetné a továbbadott információt, ahogy csak akarná. A gondolat, hogy ezt a seggfej Hurley-t fogva tarthatná valamelyik őrzött épületük pincéjében, mint valami egzotikus állatot, földöntúli örömet okozott Ivanov-nak. Emlékeztetnie kellett magát, hogy egyelőre csak a tárgyalásnál tartanak, és nem áll rendelkezésére korlátlan keret.

- Meggyőződése, hogy a kormányom hajlandó lenne ötmillió dollárt adni hármójukért.

- Az nem elég - szólt közbe Mugnija, mielőtt még bárki átgondolhatta volna az ajánlatot.

Elkezdődött az alkudozás. Ivanov további hárommillióval fejelte meg az ajánlatát, de mivel Mugnija tizenhatmilliónál megmakacsolta magát, rövidesen megfeneklett a tárgyalás. Ivanov Szajeddel karöltve igyekezett elmagyarázni, hogy a lopott pénz és az amerikai kémek kérdésének semmi közük egymáshoz. Ivanov tízmillióra emelte az ajánlatot, és elszánta magát, hogy ez az utolsó szava, amikor Mugnija tizennégymillióra módosította a sajátját. Harminc másodperc múlva tizenkettőben megegyeztek, és mindenki megkönnyebbülve felsóhajtott. Legfőképpen Szajed.

De még csak félig voltak készen. Mugnija ugyanis a pénzt a birtokában akarta tudni, mielőtt átadta volna a foglyokat, Ivanov viszont egy centet sem volt hajlandó fizetni, amíg saját szemével nem láthatta Stan Hurley-t.

A patthelyzetet végül Szajed oldotta fel.

Ha nem tévedek, magának most kapcsolatba kell lépnie Moszkvával - szólt Ivanovhoz.

Mi lenne, ha én addig elmennék a foglyokért? Nincsenek túlságosan messze. Addig maga elintézheti az átutalással kapcsolatos formákat, és mire visszaérünk, együtt befejezzük a tranzakciót.

Ivanov minél gyorsabban a lehető legtávolabb akart kerülni ettől a szörnyű helytől és a vészjósló emberektől, ezért kapott az alkalmon. A javaslat valóban felgyorsítja távozását

- Remek ötlet - Svetszhez fordult és kiadta a parancsot - Nyikolaj, menj Aszeffel, és hozzátok ide a foglyokat.

Svetsz semmit nem szeretett volna kevésbé annál, mint hogy elhagyja a hangár viszonylagos biztonságát, és Bejrút belvárosába kocsikázzon. Átfutott az agyán, hogy kér maga

mellé néhány embert a szpecnazokból, de tudta, hogy Ivanov úgyis elutasítaná. Követte Szajedet a kocsihoz, és közben azon gondolkodott mennyi ideig fog még Ivanovnak dolgozni.

66. fejezet

Rapp megtalálta a kést a halott őrző zsebében, és magához vette. Saját fegyverét visszavette Hurley-től, utána pedig a hóna alá fogta, míg elvágta a Hurley csuklójára kötött ragasztószalagot

- Kérem a fegyvert - mondta Hurley, amikor megszabadult a szalagtól.

Rapp odanyújtotta a kést.

- Szerezzen magának.

Hurley morogva elvette a kést.

- Két fickó van a folyosón - mondta Rapp, miközben átvontatta az egyik holttestet a szobán, és a falnak döntötte az ajtó mellett - Én kinyitom az ajtót, maga pedig kiáltson az örökért. Utánozza Radih hangját. Amint beteszik a lábukat, leszedem őket.

A hullákat úgy helyezték el, hogy a belépő örök ne láthassák meg őket azonnal. Rapp megfogta a kilincset, Hurley pedig mögé állt Rapp bólintott és kinyitotta az ajtót. Hurley motyogott valamit egy problémáról, és utasította az öröket, hogy menjenek segíteni. Csupán az egyikük jelent meg. Rapp tarkón lőtte, majd szélesebbre tárva az ajtót, kidugta a bal kezét, és ide-oda pásztázott, hogy leszedje a következőt is. A hangtompító vége kevesebb, mint harminc centi távolságra állt meg a második őrző arcától. Rapp meghúzta a ravaszt. Az őrzőt az orrán érte a lövés. Rózsaszínű nyálkás trutyi repült szét a folyosón. Rapp a holttest fölé lépett és körülnézett. A folyosó teljesen kihalt volt.

Mialatt behúzta az őrzőt a szobába, Hurley már nekiállt, hogy levegye az első fickó nadrágját, ingét és bakancsát. Rapp ugyanezt tette a második őrzőrel. Odaszólt Hurley-nek, hogy a halott arcán lévő kendőt is vegye le. Rapp megtalálta az őrző rádióját

- Tudja, hol vagyunk? - kérdezte Hurley-t.

- Nem.

- Azt hiszem, én tudom. Hol van Bobby és Cummins?

- Bobby valószínűleg itt van az épületben, de azt hiszem, Cumminst a reptérre vitték. Megpróbálják elárverezni a seggünket.

- Egy perc múlva begyűjtjük Bobbyt, de előtte beszélnem kell Ridley-vel. - Rapp a megfelelő frekvenciára tekert, és lenyomta a leadógombot. Sípóló zaj jött válaszul.

- Itt rossz a vétel. Ki kell jutnunk a pincéből - mondta Hurley.

Rapp tekintete végigpásztázta a szobát.

- Rendben. Gondolom, Bobbyt is levetkőztették.

- Igen. Szedjük össze neki pár ruhát.

Rapp összeszedett néhány darabot, Hurley ezalatt begyűjtött két tölténytáskát, benne nyolc darab AK-47-es tárral. Amikor minden szükséges dolgot összeszedtek, arcukra kötötték a kendőket, és Rapp kinézett a folyosóra. Még mindig üres volt, ezért kiosontak, és bezárták maguk mögött az ajtót. A következő ajtón lakat lógott Rapp előhúzta a Berettáját, és szétlőtte. Amikor Hurley kinyitotta az ajtót, lefagytak az eléjük táruló látványtól: a szoba közepén egy kampóra erősített kötéllel a nyakában Richards lógott mozdulatlanul. - A kurva anyjukat! - Hurley nem tudott mást kinyögni.

Rapp arra gondolt, megnézi a pulzusát, de Richards bőre már krétafehér volt. Órák óta lóghatott ott.

- Magunkkal visszük?

- Nem - rázta meg a fejét Hurley.

Rapp becsukta Richards cellájának ajtaját, és úgy döntött, hogy a látottak megemésztését későbbre halasztja. Végigrohantak a hátsó folyosón, de amikor a lépcsőkhöz értek, hangokat hallottak Hurley kézjelekkel próbált valamit magyarázni, de Rapp leintette, és elhúzta őt a lépcsőtől.

- Van egy ötletem - súgta Hurley fölébe, és odaadta neki az adóvevőt - Próbálja újra Ridley-t. Mondja meg neki, hogy szerintem a Mártírok terén vagyunk. Én lefutok a főbejáráthoz, és megnézem, akad-e ott tennivaló.

Rapp már indult volna, de Hurley elkapta a karját. - Miről beszél?

- Csak várjon itt. Ha igazam van, fél percen belül óriási lövöldözést fog hallani. Akkor pedig kitörünk - A rádióra mutatott - Most pedig hívja Ridley-t Mindjárt visszajövök.

Rapp végigszárguldott a folyosón, és öt méterre az épület elején lévő lépcsőfordulótól lelassított. Egy pillanatra megállt, és fülelni kezdett de semmit nem hallott. Hirtelen lépések zaja szűrődött felé halványan az emelet hosszában. Rappnak fogalma sem volt róla, hogy a hang az első emeletről jön-e vagy még feljebből. Arra gondolt, visszamegy Hurley-hez. Hangtompítós Berettája segítségével ki tudna nyírni bárkit, akit az épület hátsó részében talál, aztán megpróbálhatna futni. Egy alapvető probléma azonban akadt. Az épület a város rossz oldalán állt, nekik pedig vésszesen kevés tűzerejük volt. Egy elterelő hadműveletre lett volna szükségük, hogy élve kijussanak.

Adjunk a melónak - mormogta maga elé, és elindult felfelé a lépcsőn, bal kezében a

Berettával, jobbjában az AK-47-essel. A lépcsősor felénél járt, amikor egy kis előcsarnokot pillantott meg balra. Ötször öt méternél nem lehetett nagyobb. Rapp két fejet látott majd. Megjelent még egy. A főbejáratot és a két oldalán lévő ablakokat homokzsákokkal torlaszolták, el, de hagytak két rést a zsákok között, amin keresztül tüzelni lehetett Rappnek épp erre volt szüksége.

A lépcső tetejére érve két fekvő alakot pillantott meg. Egy álldogáló ember a homokzsákok közti résen keresztül az utcát figyelte, két másik pedig kempingszéken ülve valami társasjátékkal volt elfoglalva. Rapp a lehető legtermészetesebb léptekkel egyenesen a homokzsákoknál álló alakhoz sétált, és rázta a fejét, mintha csak azt akarná jelezni, rosszul mennek a dolgok odalent. Az egyik fickó arabul kezdett pofázni. Rapp legjobb tippje az volt, hogy a fickó valószínűleg épp most közli vele, van még egy órája, mielőtt mehet őrájáratozni a végébe. Rapp felnevetett, aztán felemelte Berettáját. Tizennyolc tölténnyel indult, mostanra tizenkettő maradt.

Az első lövés az ablaknál álló őrszemet érte. Szép tiszta találat a bal szembe, három méterről. A játékos kedvűek egyike a tarkójába kapta, a másik a nyitott szájába. Rapp egy pillanatra sem állt meg. Ezt is Hurley-től tanulta. Ha lépéselőnyben vagy, ne futamodj meg. Nagyjából két és fél méterről lőtte ki a két, földön alvó őrt. Az egyiket simán elintézte, a másikkal kicsit elbajlódott, mert az első lövés nem talált telibe, ezért egy második töltényt kellett arra pazarolnia, hogy az őrt megszabadítsa földi szenvedéseitől.

Hat tölténye maradt Rapp balra nézett. A folyosót törött irodabútorok darabjai torlaszolták el. Az emeletre vezető lépcső üres volt. A homokzsákok közti, harminc négyzetcentiméter nagyságú résen át kinézett az utcára. Úgy hatvan méterre tőlük látott egy hasonló épületet. Most már biztos volt benne, hogy a Mártírok terén vannak. Rapp vállára dobta az AK-47-est, a Berettát bedugta a nadrágszíjába, és magához vette a halott őrszem AK-47-esét is. Megragadta a markolatot, automatára állította a fegyvert és szemügyre vette az utca másik oldalán álló épületet. Valahogy el akarta érni, hogy felfigyeljenek rá az ott tartózkodók, de senkit nem akart megsebesíteni, ezért célba vett egy pontot a második emeleti fronton, és elsütötte a fegyvert. A lövések hangja darabokra szaggatta a délutáni csendet, a lövedékek pedig tompa puffanással csapódtak az utca túloldalán lévő homokzsákokba és a szemközti épületbe. Rapp kiürített egy egész tárat, és eldobta a fegyvert.

Habozás nélkül odament az ajtó másik oldalán lévő nyíláshoz, és célzott a másik AK-47-essel. Ezúttal rövid sorozatokkal szórta meg az egész épületet. Húsz lövedék ürülhetett ki a tárból, amikor a szemközti házban lévők elkezdtek golyózáport zúdítani rá. Rapp azonnal levágta magát a földre.

Hurley a folyosó túloldalán állt, és rá várt.

- Mi a halált csinált?

- Beintettem Washingtonnak, és szerveztem egy kis elterelő hadműveletet - Rapp felnézett az emeletre. Az emberek eltűntek. - Gyerünk, húzzunk innen a fenébe!

Amikor felértek a lépcsőn, egy zöld terepszínű egyenruhába öltözött masszív fickó rohant

feléjük a felső emeletről, azt parancsolva, hogy menjenek fel, és viszonyozzák a tüzet Hurley a hátsó ajtóra mutatott fegyverével. A fickó követte tekintetével a puskát Hurley pedig megmártotta kését a nyaki verőerében. A katona a nyakához kapott, és a vér szabályos ritmusban lövellt ki az ujjai között.

Hurley követte Rappet a hátsó ajtóhoz. Ebben a pillanatban egy autó farolt be hangos fékcsikorgással két terméskórákás közé. Az elől ülő két alak kiabálva pattant ki a kocsiból. A lövésektől Rapp nem értette, mit kérdeznek, de mivel nem lengettek felé lőfegyvert nem érezte sürgősnek, hogy lelője őket. Csak az autójukat akarta. A hátul ülő két ember is kiszállt. Egyikük fehér volt a másik közel-keleti. Mindkettő ismerős volt valahonnan. Rappnek úgy tűnt mintha már látta volna őket néhány fotón, amiket Ridley mutatott neki.

- Kibaszottul boldog karácsonyt! - mondta Hurley, és lelőtte az elsőként érkező két embert.

Rapp felemelte a Berettát és célba vette a bal oldali fehér fickót.

Hurley felkiáltott:

- Ne pazaroljon töltényt a kis komcsira. Csak vágja fejbe, és dobja a csomagtartóba. Enyém a másik.

Rapp és Hurley felemelt fegyverrel megrohamozták a két fickót.

Hurley meglendítette a puskatust és halántékon vágta Szajedet. Ahogy a szír térdre rogyott Hurley így szólt:

- Szajed, öreg harcos. Már alig várom, hogy barkochbázzunk egy jót.

Epilógus

Zürich. Svájc (Négy nappal később)

Thomas Stansfield egy padon ült, és a Rietberg Múzeumot nézte. Szerette Zürichet a tavat, a város különleges lüktetését, a csodás hegyeket, de legfőképp azt a fajta biztonságot, ami az ő szakmájában elengedhetetlen. A város és az ország, melynek része volt, sikeresen kimaradt a második világháborúból, és még akkor sem keveredett bele, amikor a háború minden égtájban dühöngött körülötte. Az ezt követő években továbbra is remek menedéket nyújtott a hidegháborús lovagoknak, amilyen ő is volt, és az a férfi, akivel épp találkozni készült. Ezek az emberek itt kicsit kiengedhettek. Persze nem teljesen, de annyira mindenképpen, hogy egy szusszanásnyi ideig élvezték az életet. Olykor találkozókat beszéltek meg ide, hogy kölcsönösen előnyös lehetőségekről tárgyaljanak, vagy, ahogy az ő esetében, fontos ügyleteket bonyolítsanak le.

Stansfield figyelte, ahogy a két fekete autó begördül a parkba. Az órájára nézett. Kellemes meglepetés, hogy a találkozóra időben sor kerül. A férfi, akire várt hírhedten pontatlan volt Stansfield figyelte, ahogy az autók tíz méterrel saját kísérete mögött leparkolnak. Az összes részletben előre megegyeztek, hogy kiküszöböljenek minden tényezőt, ami bármely félnek felesleges nyugtalanságot okozhatna. Az első kocsiból két napszemüveges, sötét kabátot viselő alak szállt ki. Úgy néztek ki, mintha csak a CIA műveleti aligazgatója háta mögött jó tíz méterre várakozó két férfi kelet-európai kópiái lenek volna.

Egy szokatlanul nagy fülű és dülledt szemű ember szállt ki a második kocsiból, miközben begombolta kétsoros, kék színű zakóját. Az egyik embere elindult felé egy gyapjúkabáttal, de a férfi egy kézmozdulattal leintette. Ez árnyalatnyi mosolyt csalt Stansfield arcára. Hat évet töltött Moszkvában. Egy oroszok a Zürichben ilyenkor megszokott ötfokos hőmérséklet nyárnak számít. Jevgenyij Primakov jelzett az embereinek, hogy maradjanak a kocsinál, ő maga pedig odasétált a padhoz.

Stansfield nem állt fel, de Primakov ezt nem is várta el tőle. Egyikük sem nyújtott kezét. Szakmájuk lényege az volt, hogy átlássanak mások megtévesztő technikáin.

- Elhozta az emberemet? - érdeklődött Stansfield.
- Igen. És maga az enyémet?
- Az nem volt a megállapodás része.
- Pedig nem ártott volna - válaszolt Primakov mogorván.
- Lett volna vele egy apró probléma, Jevgenyij.
- Micsoda?

Stansfield felé fordult, hogy a szemébe nézhessen.

- Az emberem vissza akar jönni Amerikába. A maga embere viszont... - Stansfield a fejét rázta. - Nos, ő nem akar visszamenni Oroszországba. Mire következtet ebből?

- Honnan tudhatnám? Maga azt sem hagyta, hogy beszéljek vele.

Stansfield egy nagyalakú, vastag borítékot húzott elő a zakójából.

- Nagy vonalakban már vázoltam magának a helyzetet a telefonban. A szóban forgó ember főnöke, aki a maga egyik helyettese, több mint húszmillió dollárt lopott el Oroszország Anyácskától és tiszteletre méltó polgáraitól. A pénz jelenleg több számlán várakozik szerte a világban. Mit gondol, milyen elbánásban részesülne Svetsz, ha most átadnám magának?

Primakov válasz nélkül hagyta a kérdést.

- Jevgenyij, maga nyilván tisztában van azzal, hogy ezt az egész ügyet átadhattam volna a

Fehér Háznak, ők az alkalmas időben beavatták volna a részletekbe az önök elnökét, maga pedig gyanúba keveredett volna azzal a gazember Ivanovval együtt.

Primakov nem volt képes rávenni magát a köszönetnyilvánításra. Így csak annyit kérdezett:

- És honnan ez az előzékenység?

- Nem szeretem, ha az embereimet elrabolják, és kísérleti nyulaknak használják. Maga elhozta Cummins urat, nemde bár?

- Természetesen. - Primakov a borítékért nyúlt.

- Várjunk ezzel, amíg meglátom az emberemet.

Primakov kézjelzésére emberei kinyitották az elsőként érkező autó hátsó ajtaját. A testőr kíségette Cumminst a kocsiból. Elképzelhetetlenül sovány volt, de ő volt az. Stansfield átnézett a vállá fölért és csettintett az ujjával. Az egyik testőre futólépésben elindult, hogy segítsen a cserénél.

- Íme, a csomag.

Stansfield átadta a borítékot Primakovnak, aki azon nyomban felnyitotta. Átlapozta a huszon-egynéhány oldalt, és megkérdezte:

- És honnan tudjam, hogy az egész nem csupán kitaláció?

- Ellenőrizze nyugodtan. A hozzáférési kódok is benne vannak. A pénz még mindig a számlákon várakozik, pedig elhiheti, megfordult a fejemben, hogy felhasználom néhány kreatívabb programunkhoz.

Primakov egy pillanatig elgondolkodott. A végén sikerült kiböknie:

- Köszönöm.

- Nagyon szívesen - felelte Stansfield, miközben felállt, hogy induljon. - Csak tegyen meg nekem egy szívességet, Jevgenyij. Tartsuk magunkat a régi szabályokhoz. Maga maradjon távol az én embereimtől, és én is békén hagyom az önét

Stansfield másik testőre kíséretében elsétált. Az első autónál megállt, hogy megnézzé a Sast majd beszállt a másik kocsis hátsó ülésére. A testőr becsukta az ajtót, megkerülte a kocsit, és beült Stansfield mellé. Amint kiértek a parkból, a testőr levette a napszemüvegét, és megkérdezte:

- Maga szerint bevette, uram?

Stansfield Mitch Rapp felé fordult úgy válaszolt:

- Száz százalékig.

Rapp kinézett az ablakon. Arra gondolt, Hurley rászolgált a hírnevére. Tényleg ő volt a legfeszább gyerek ezen a szemétdombon, óriási húzás volt tőle, ahogy visszarakta Ivanov pénzét a számláira, aztán feldobatta az orosz Svetsszel. Színtiszta gonosz zsenialitás.

- És mi lesz Ivanov-val?

Stansfield lenézett hogy megigazítsa a nyakkendőjét.

- Azt hiszem, Mihail Ivanov a következő néhány hónapban az orosz titkosszolgálat vendégszeretétét fogja élvezni. Alapos kihallgatásban lesz része.

- És azután?

- Nem fogja tudni letagadni a pénzt igaz?

Stansfield bólintott.

- Maga okos fickó. A többit rakja össze fejben.

- Megfelelőbb emberrel nem is történhetett volna. - Rapp vállat vont, mintha az egész hidegen hagyná. - És Szajed?

- Bizonyos kérdéseket jobb nem feltenni.

Rapp a homlokát ráncolta. Nem szerette, amikor kimarad valamiből.

- Nézze - mondta Stansfield -, nem hagyhatok futni egy olyan embert, mint Szajed. Amint biztonságban érezné magát, még több emberünket kínozná meg. - Stansfield a fejét csóválta. - Az az ember azt kapja, amit megérdemel.

- Uram, remélem, tudja, hogy engem cseppet sem izgat a sorsa.

- Helyes.

- És Svetsszel mi a terve?

- Ha továbbra is együttműködik velünk, nem lesz bántódása. Néhány év múlva futni hagyjuk, hadd élje a saját életét.

Egy ideig csendben ültek, végül Rapp szólalt meg:

- Uram, miért akarta, hogy idejöjjek magával? Végére is a testőrség nem éppen az én szakterületem.

Stansfield már várta, hogy az újonc előjöjjön a kérdéssel. Lenyelt egy vigyort, majd megkérdezte:

- Maga még mindig úgy gondolja, hogy Stan Hurley egy szemétláda?
- A legnagyobb, akivel életemben dolgom volt, uram.

Stansfield elnevette magát.

- Azt is tudja, hogy a dicséret nem Hurley erős oldala, igaz?

Rapp bólintott.

- Nos, Hurley mondott néhány hihetetlen dolgot magáról, miután visszatértek Bejrutból. Csakúgy, mint Ridley. Irene idestova két éve mondogatja, hogy magában lehet spiritusz, és azt hiszem, a múlt héten mindannyiunk számára sikerült bebizonyítania, hogy ez valószínűleg így is van.

- Köszönöm, uram.

- Ezért aztán közelebbről is meg akartam nézni magamnak... és bebizonyítani magának, hogy bármit is gondolt Bejrutban, elég sokáig elmegyek azért, hogy visszaszerezsem az embereimet

Rapp bólintott. Gyanította, hogy Ridley visszamondta Stansfield-nek, milyen forrófejűen bírálta korábban.

- Most már tudom, uram.

- Helyes. Most pedig, ha nem tévedek, szeretne egy hét szabadságot. Kérdemelte. Felőlem mehet bárhová - innen nyugatra, persze. Mától hét napra jelentkezzen Stannél. Van egy új feladat az önök számára.

Rapp kis híján rákérdezett de visszakozott. Szabadsága alatt feltöltődni akart, nem pedig a következő küldetésen rágódni.

- Tudja már, hol tölti a következő hetet? - kérdezte Stansfield. - Arra az esetre, ha sürgősen el kellene érünk.

Rapp kinézett a hófödte hegycsúcsokra, és eszébe jutott Greta. Elmosolyodott

- Azt hiszem, itt maradok Zürichben.

